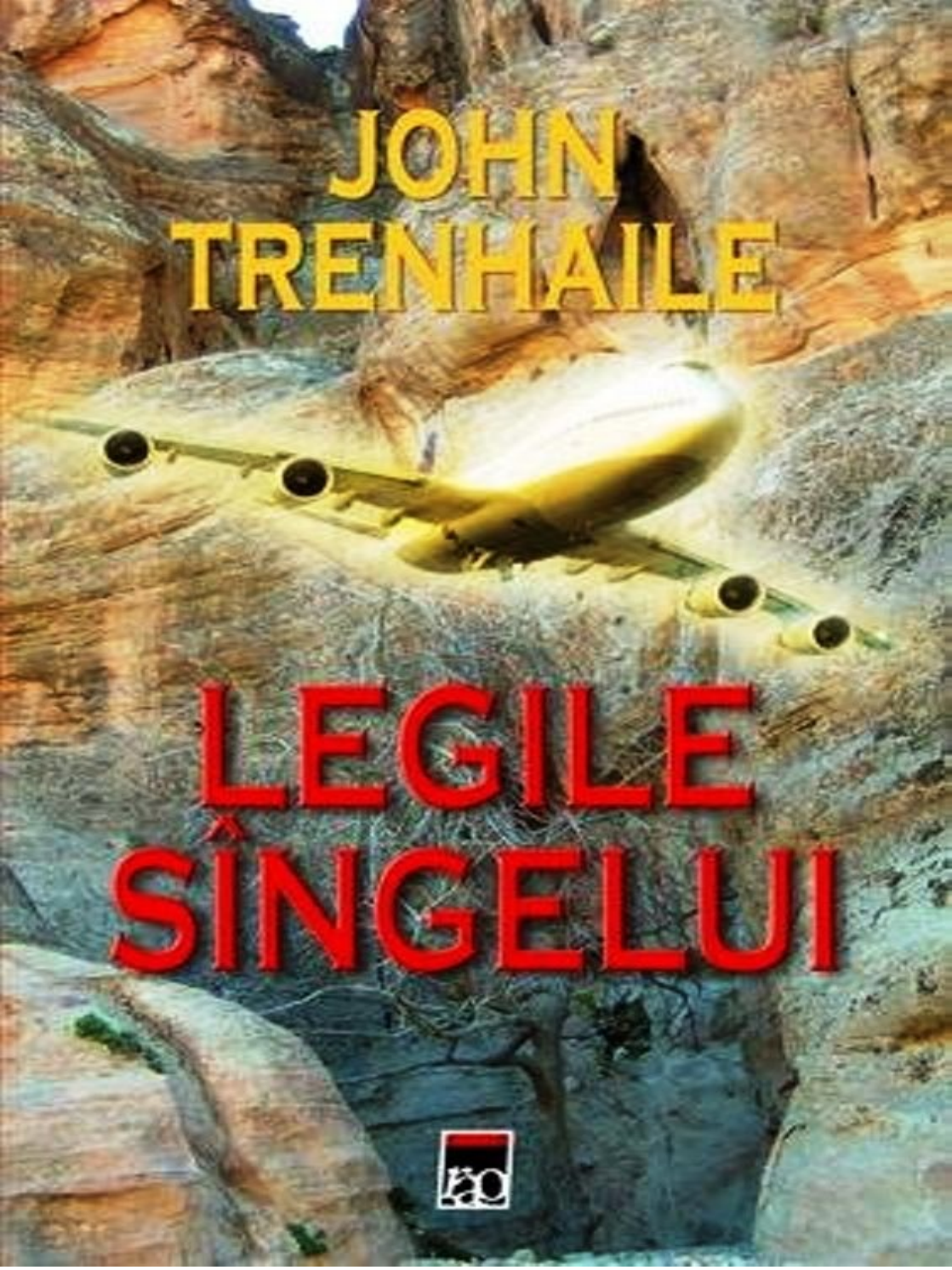
JOHN
TRENHAILE
LEGILE
SÎNGELUI

John Trenhaile

LEGILE SÂNGELUI

V.1.0

Traducerea din limba engleza GANESCU SIMONA

JOHN TRENHAILE
Blood Rules
Editura RAO

Pentru Teri Lin Mao Hong, cu tăcere şi cu lacrimi. Şi cu dragoste.

„O femeie pe care o cunosc mi-a povestit că s-a măritat cu soţul ei pentru că întotdeauna spunea ceva neaşteptat – un motiv bun pentru căsnicie, mi-am zis.”

FREYA STARK
Porţile de sud ale Arabiei

NOTA AUTORULUI

Unul dintre personajele principale ale acestui roman nu este o persoana, ci un avion TriStar: aeronava care deserveşte zborul numărul NQ 033. Fără aceasta navă, povestea n-ar exista; după cum fără prietenul meu, mecanicul de bord Bob Osborne, nici NQ 033 n-ar exista. Astfel că-mi face mare plăcere să profit de aceasta ocazie ca să-i mulţumesc pentru îndrumările lui de expert, iar când Bob va zâmbi în faţa erorilor tehnice care au rămas, sper că va avea amabilitatea să-şi amintească de faptul ca acestea sunt ale mele, nu ale lui.

Îi sunt, de asemenea, deosebit de recunoscător doctorului Hamish Aithen, care s-a ocupat de problemele întâmpinate de pasagerul meu diabetic şi care mi-a oferit soluţiile necesare.

Israelienii îl numesc „Memuneh” pe şeful Mossadului, organizaţia lor de spionaj extern ce corespunde în linii mari MI6-ului britanic sau CIA-ului american. Prin convenţie, Memuneh este şi capul întregii ierarhii de contrainformaţii. El răspunde în faţa prim-ministrului şi poate fi demis de către Knesset.

Cele două Yemenuri, de Nord şi de Sud, s-au unit acum într-un singur stat. În 1984 însă, ele erau separate.

În sfârşit, doresc să aduc mulţumiri unui număr de trei oameni, fiecare dintre ei un personaj (real!) deosebit şi de sine stătător, care au avut o contribuţie majoră la scrierea acestui roman: Ed Breslin, a cărui măiestrie m-a îndrumat de la bun început; Charlie McDade, ale cărui comentarii fine şi critici relevante de redactor s-au împletit cu farmec, umor şi prietenie; şi Jessica Kovar, care a meditat, a comentat, a armonizat şi a ajutat la împlinirea acestui efort. Atunci când ai îndoieli, spun redactorii, scurteaz-o. Aşa voi face şi eu: va mulţumesc tuturor foarte mult.

ZIUA ÎNTÂI

Colin Raleigh se uita cu veneraţie la mâna aceea mare. Bronzata, acoperita cu păr, matură, era mâna dragostei. Mâna tatălui său. Degetele albe ale băiatului stăteau ghemuite înăuntrul ei, calme şi pline de încredere.

Erau în avion. Lumina umplea cabina. Undeva dedesubt, spre stânga, se afla Asia. Se răsuci ca să poată vedea peisajul prin hubloul Skymaster-ului. Ştia că era un Skymaster, dar Rose, stewardesa, îi spusese că avionul se cheamă Nenea Hopa Sus, după codul de înregistrare, NHS. Era plăcut să ştii asta când aveai şapte ani şi ţi era încă teamă să zbori.

Alături mai zbura un avion. Nu era nici un Skymaster, nici un Nenea Hopa Sus. Alb ca laptele, cu o stea mare şi roşie vopsita pe o parte şi cu un nas roşu. Colin zâmbi şi făcu un semn cu mâna libera.

Dar celălalt avion dispăruse.

Colin vru să-i spună ceva posesorului mâinii mari şi bronzate. Înainte să poată rosti ceva însă, apăru floarea. Crescu pe laterala carcasei, lângă picioarele lui. Întâi se ivi un cerc întunecat, iar apoi petalele se deschiseră în afară, ţâşnind din el. Bum! făcu floarea. Alături, puţin mai sus, izbucni încă o floare. Bum! Bum!

Zgomotul din cabina se înteţi deodată. Voci. O voce care striga: „SOS! SOS! Pierdem din altitudine, motor în flăcări!” Plângea acum. Dintr-odată fu îmbrâncit în faţă cu violenţă, ca de un arc nelalocul lui. Şi mai multe flori, flori peste tot, în tavan deasupra lui, lângă scaun, flori uriaşe care rânjeau, umplând avionul cu un miros înţepător.

Ceva negru şi greu se ridică brusc în faţa lui Colin; deschise gura să ţipe, însă lucrul acela înspăimântător îl sufoca.

— SOS! SOS! Văzu cu coada ochiului, înainte ca lumina să piară cu totul, fâşii de flăcări care înşfăcau aripa ajunsă acum aproape verticală.

— Ne prăbuşim! Ne prăbuşim! Ne prăbuşim!

În momentul când forma întunecată îl izbi, Colin îşi slobozi tot sufletul într-un ţipăt.

20 Iulie 1984. Ora 0.10. Oxford, Anglia

Treizeci de ani mai târziu, Colin Raleigh se ridica în pat în capul oaselor. Trei bătăi puternice de inimă, fierea îi venise în gură: repede, la baie!

Se lăsă cu toată greutatea pe chiuveta încercând sa verse, dar nu reuşi. Apă, multă apă, pe faţă, în gură. Apa rece de mare? Nu, nu, nu!

Bâjbâi în căutarea cordonului cu care aprindea lumina de deasupra oglinzii în faţa căreia se bărbierea. Of, Doamne: ochii injectaţi de groază şi înroşiţi. Tras la faţă, obrajii supţi. „Iisuse, ajută-mă, cineva să mă ajute!”

Încet, foarte încet, visul se risipi. Inspiră adânc de câteva ori, mai înghiţi nişte apa, se spălă. Lumina ascuţita, amplificata de faianţa sclipitoare, nu era prea blândă cu el, dar cel puţin îi înfăţişă realitatea. Nu se afla în avion, deasupra Asiei. Nu avea şapte ani. Colin Raleigh, asistent la Drept, îşi privi fix propria imagine reflectata, făcând-o treptat din nou recognoscibilă prin nemişcarea privirii.

Se întoarse în dormitor şi trase cu putere draperiile, în spatele cărora admiră noaptea frumoasa de iulie, cu lună. Undeva, nu prea departe, se auzea o motocicletă topindu-se în tăcerea nopţii, iar în urma ei Iffley Road se cufunda într-o linişte de mormânt.

Colin merse în vârful picioarelor pe coridor până la celalalt dormitor. La început nu văzu nimic; apoi, pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, o forma încovoiată şi obscură se desprinse din beznă şi-l întâmpină cu căldura bine cunoscută.

Colin se apropie încet de marginea patului şi mângâie fruntea lui Robbie cu degetul mic ce-i tremura uşor. Pielea băiatului era umedă, respiraţia abia i se auzea. Lui Colin i se păru că priveşte într-un lac adânc narcotic, pe fundul căruia fiul său dormea liniştit.

Foarte curând lumea va tulbura acea linişte şi va distruge tot ceea ce el, Colin, se străduise umil să ridice. Săptămâna trecută, pe când spăla aşternuturile, observase pata aceea neregulată, albicioasă la mijloc şi cu marginile mai închise la culoare şi pentru o clipa o privise, nevenindu-i să creadă… apoi râsese cu

voce tare. Da, desigur, paisprezece ani: probabil, un pic întârziat. Paisprezece ani. Deja.

Un suspin îşi croi drum până pe buzele lui Colin, care clatină din cap, amuzat ca întotdeauna de zadarnica încercare de-a începe totul din nou printr-un alt suflet. Încercare pe care o făcea fiecare părinte încă de când Adam muşcase din fructul oprit.

Intenţionase să se întoarcă în pat după ce va fi asigurat că fiul lui era bine, dar, fără să ştie cum, se trezi că şedea pe podea, mângâindu-i în continuare fruntea lui Robbie cu degetul mic. O hârâială în gâtul băiatului anunţa o tuse; îşi arcui spatele, tuşi încă o dată şi îşi lăsă mâinile şi picioarele în voie, cufundat în acelaşi somn adânc.

Colin se pomeni deodată hărţuit de amintiri neplăcute. Adolescentul acesta înalt şi lăbărţat fusese cândva mic. Într-o seară fusese rândul lui Colin să-i facă baie. Robbie plângea întruna; cu faţa roşie şi schimonosită, nu răspundea nici la mângâieri, nici la biberon. Colin, obosit mort, încercase tot ce-i trecuse prin minte ca să-l potolească pe copil. Până când în cele din urma începuse să scuture păpuşa aia urâta şi roşie, strigând:

— Încetează! Încetează, m-auzi?

Iar păpuşa încetase, surprinsă, într-o smiorcăială surdă…

Amintirea îi săgeta sufletul şi-l făcu să simtă un gol în stomac; îşi muşcă dosul palmei cu putere, în dorinţa de a-şi provoca durere şi de-a plăti astfel cu sânge ceea ce făcuse orice tata după ce păşise înapoi de pe buza prăpăstiei violenţei îndreptate împotriva unui copil iubit. Ceea ce ar trebui să facă orice tată…

În ziua aceea, ziua în care scuturase biata păpuşă, Leila intrase în încăpere, înţelesese totul dintr-o privire şi-l mângâiase nu pe Robbie, ci pe Colin, cel care avea nevoie de mai multa mângâiere. Asta era pe când Robbie avea mama, iar în acele zile Colin avea o soţie, nu o mulţime de probleme neliniştitoare care să-l năpădească.

Se ridică de lângă patul lui Robbie, făcând mai mult zgomot decât voise, dar oarecum nerăbdător să se îndepărteze, să fie singur, departe de emoţiile amestecate stârnite de adolescentul acela care-şi pata aşternuturile: fiul său, pe care-l iubea.

Să sune acum? Nu. Era încă prea devreme…

Întinzându-se pe pat, se gândi ca în curând vor fi în avion, pe prima sută de metri a odiseei lor către Australia. În curând va fi nevoit să se forţeze să păşească în avion, să-şi pună centura şi să aştepte ca teroarea să înceapă. O putea face. O putea face

pentru Robbie. Numai pentru el.

Cam la o oră după ce Colin adormise din nou, un autobuz Green Line opri la un semafor de la periferia din Staines. Ducea un singur pasager, care stătea pe un scaun de pe interval, la mijlocul autobuzului, pe partea stângă. Alături se afla o sacoşă cenuşie de pânză, pe care erau tipărite cuvintele BARCĂ DE SALVARE PENTRU COPII.

Autobuzul lega aeroporturile Gatwick şi Heathrow. Circula douăzeci şi patru de ore, dar în timpul nopţii numărul autobuzelor era redus la unul pe oră. Deoarece pasagerul, Halib Hanif, ţinuse sub observaţie de mai bine de-o lună mersul lor, ştia că, dintre maşinile de la ora unu, de la două, de la trei şi de la patru, două erau în mod garantat goale. Întotdeauna. Cu toate astea, circulau, probabil fiindcă autobuzul gol era necesar la celălalt capăt, ca să nu-şi deregleze programul.

Ruta aleasă era interesantă.

Decât să meargă trei sferturi din drum în jurul aeroportului Heathrow, aceste autobuze puteau traversa zona de securitate a aeroportului, intrând pe la staţiile de marfă şi ieşind pe lângă terminalul unu. Atunci când proiectata şosea M25 avea să fie gata, lucrurile aveau să se schimbe, dar deocamdată autobuzul trebuia să traverseze staţiile de taxi, să intre într-un tunel pe dedesubtul unuia din cele două spaţii principale de decolare şi în cele din urmă să-şi croiască drum printre aeronavele parcate în dreptul terminalului unu. În funcţie de şofer, asta însemna între cinci şi cinci minute şi jumătate: timpul care se scurgea între momentul când poarta de securitate în roşu şi alb de la intrare se ridica şi cel în care o alta se închidea după ce autobuzul pătrundea, accelerând încă o dată, în sectorul public al aeroportului.

Nimeni nu verifica vreodată aceste autobuze şi nici pe pasageri. La semnul şoferului, bariera se ridica şi treceau. Simplu.

Aşa că singurul lucru care mai rămânea de făcut era să găseşti şoferul potrivit. Ceea ce nu era greu, fiindcă oamenii ăştia erau destul de prost plătiţi. Iar când Halib îşi alesese omul şi-l dusese la unul dintre cluburile de pe Edgeware Road unde, pe o mie de lire puteai să cumperi o sticla de scotch şi să rezervi o masă lângă scenă, plus câteva târfe care să animeze atmosfera, viaţa devenise un fleac. Un fleac plictisitor.

Halib se lupta de mult cu plictiseala asta. Acum avea patruzeci şi doi de ani, dar, pe când era mai tânăr şi locuia în Beirut, îşi vindea câteodată lirele libaneze pe dolari americani; apoi aranja un mic incident, o maşina capcană, poate, suficient cât să facă să năvălească din barul de la hotelul Commodore toată presa din lume, ca să savureze ceva din „bang-bang”, cum le plăcea să-l numească, după care se dădeau atâta în vânt; apoi, a doua zi, când lira libaneză se prăbuşea ca urmare a bang-bangului, îşi vindea dolarii şi îşi cumpăra înapoi lirele; făcea toate astea pentru că nu avea altceva de făcut şi îşi ieşea din minţi de plictiseală.

Lăcomia, lăcomia altora în orice caz, te obosea extrem de mult după un timp. Lăcomia nu avea nuanţe.

Mai avea o problema de rezolvat: trebuia să se asigure că şoferul „lui” conducea un autobuz gol; Halib trebuia să fie singurul pasager. Dar experienţa îl învăţase că, odată ce muşcase din momeala, şoferul avea să găsească oricând o soluţie pentru un inconvenient de genul asta.

— Foarte simplu, spusese şoferul. O să am grijă să fiu repartizat pentru cursa de la ora unu. Dacă apare vreun alt pasager, o să mă joc cu contactele şi o să aranjez luminile dinăuntru. Poliţia nu mă lasă să circul fără lumini, înţelegi? Dispeceratul o să mă trimită totuşi la Heathrow pentru reparaţii, ca să fiu gata pentru cursa de la patru jumate înapoi la Gatwick. Te iau la un kilometru şi jumătate în jos pe şosea. Floare la ureche, meştere!

Dar nu mai fusese nici un alt pasager. De pe scaunul lui, Halib îl urmarea pe şoferul aplecat asupra volanului, în timp ce aştepta să se schimbe lumina semaforului. Îi privi cu atenţie figura reflectată în oglindă, ca să prindă orice semn de regret, nelinişte, teamă. Nimic. Sigur că se putea să fi anunţat poliţia, dar Halib nu credea asta.

Semaforul se schimbă. Încă un kilometru şi jumătate şi Halib văzu poarta roşie-albă a aeroportului. Ah, deja se deschidea, înainte chiar ca şoferul să facă semn cu mâna… Privi îndelung pe fereastră cu ochi goi, obosiţi – un pasager foarte matinal sau foarte nocturn, depinde cum vedeai lucrurile. În orice caz, cineva atât de plictisit, atât de evident deprimat nu putea prezenta nici un pericol.

La orizont strălucea o fâşie de lumina portocalie, dar aici totul era cufundat în bezna. Şoferul viră la un indicator spre tunelul

dedesubtul pistei. Halib privi în urma. Nu mai puteau fi văzuţi de la punctul de control. Privind înainte, vedeau şoseaua cotind la stânga spre gura larg deschisă a tunelului.

Se ridică în picioare şi îşi croi drum de-a lungul autobuzului, trăgând după el sacoşa de pânză.

Ajunseseră aproape de intrarea în tunel.

Halib îşi puse mâna pe umărul şoferului şi-l strânse uşor.

— Acum, murmură el.

Şoferul apăsă pe un buton şi uşa se deschise. Frână. Când autobuzul atinse o viteză de doar cincisprezece kilometri pe oră, Halib ridică în aer sacoşa cenuşie de pânză. Stând pe scară, zări preţ de o clipă un om ivindu-se pe fundalul luminos şi-l văzu aplecându-se; apoi autobuzul fu înghiţit de tunel şi-i acoperi câmpul vizual, iar el ştiu că lucrurile, atât la propriu, cât şi la figurat, nu mai erau în mâinile lui.

— Te-ai descurcat bine. Vorbea uitându-se în faţă, nu la şofer. Mergi înainte.

Îşi băgă mâna într-un buzunar dinăuntrul hainei şi scoase un plic gros, împreună cu încă ceva. Puse plicul pe bordura pe care pasagerii mai convenţionali lăsau costul biletului. Şoferul privi pieziş cu ochii încrucişaţi de lăcomie; apoi autobuzul făcu un viraj periculos, pentru că zărise şi celălalt obiect pe care-l ţinea Halib.

— Avem un contract.

Halib continuă să vorbească spre parbriz, iar vocea lui n-ar fi putut fi auzită mai departe de urechea şoferului.

— Un contract oferă drepturi.

Ţeava pistolului lui, un Makarov PM, desenă încet un arc în aer.

— Dar impune şi obligaţii.

Şoferul gâfâia. Dădu din cap.

În faţa lor apăru o a doua poartă roşie-albă. Când ajunseră în dreptul ei, Halib era din nou aşezat la jumătatea autobuzului, privind fix pe geam cu ochii goi.

Se apropia schimbul de tură pentru lucrătorii de la asistenţa tehnică. Unul dintre ei, un frate musulman, adică un om care putea fi făcut să creadă într-o cauză şi care apoi putea muri pentru ea, va avea sacoşa cenuşie de pânză imprimată cu BARCA DE SALVARE PENTRU COPII în sacul lui de lucru când va ieşi din terminal. Dar nu pentru mult timp.

Halib se uită la ceas, calculând. La Londra era aproape două, deci în Bahrain era patru… Leila era deja trează. Era devreme,

dar cunoştea obiceiurile surorii sale atât de bine ca şi pe ale lui însuşi. Ştia că nu putea să doarmă bine înainte de misiune. Iar astăzi urma să aibă grijă de avionul care-l purta pe unicul ei fiu, pe care nu-l văzuse de peste doi ani. Aşa că Leila era precis trează.

20 Iulie. Ora 1.45. Londra

Rafael Sharett murmură nişte încurajări în telefon, repetând la nesfârşit mesajul pe care ştia că persoana cu care vorbea dorea atât de mult să-l audă: „Totul o să fie în regulă, o să meargă bine. Zău. Crede-mă”.

Era însă greu să găsească cuvintele potrivite, căci nu voia ca persoana care se mai afla în încăpere să devină prea atentă la aceasta conversaţie. Se simţi uşurat când în sfârşit putu să pună la loc receptorul şi să-şi ia locul în faţa lui Yigal.

Cei doi stăteau într-o cameră de hotel mobilată simplu, care era îmbâcsită cu un miros stătut de mâncare şi de spray de mobilă. Aceasta clădire – ieftină, curată, pe o strada liniştită din Bloomsbury – era ocupată de cadre universitare aflate temporar în oraş, dar de obicei nu era preferată pentru întâlniri de afaceri şi în orice caz lui Rafael (sau Raful, cum îl cunoşteau mai mulţi) îi plăcea să facă pe grozavul.

Deschise o cutie mică, metalică şi bagă în gură o pastilă albă, ţinând-o sub limbă ca să se dizolve.

— Combustibil, spuse el, bătându-se uşor peste stomac.

Spunând aceasta, ridica repede din umărul drept şi păru că face cu ochiul: semnul distinctiv al lui Raful Sharett. Într-adevăr, nu avea voie să ştie parola zilei ca să se identifice; nimeni nu făcea „un Raful” ca Raful însuşi. Aşa spuneau mai-marii Mossadului, care-l cunoşteau şi căţeluşii, care voiau să impresioneze: „a face un Raful”.

— Memuneh era în culmea furiei; n-ai mai văzut niciodată o asemenea dezlănţuire.

— Şi ce-a făcut Benny?

— O, doar un Raful.

Pastila se dizolva încet; avea un gust rău, dar după atâţia ani de când avea ulcerul, Raful abia dacă-l mai băga în seamă. Luând pastila, îi distrăgea atenţia lui Yigal de la recenta conversaţie telefonică şi, oricum, gustul era mai bun ca durerea, ştia şi el atâta lucru. Avea cincizeci şi opt de ani, în acea seară limpede de vară din Londra şi, cum ţinea la mai puţine lucruri decât pe vremea când avea douăzeci de ani, acum îşi făcea griji pentru şi mai puţine. Stomacul pe care-l bătea uşor începuse în sfârşit să i se profileze prin cămaşă şi nu mai era atât de tare ca

înainte; mustaţa pe care şi-o mângâia distrat era mai degrabă albă decât cenuşie; figura îi devenise o hartă împânzită de riduri şi de vinişoare sparte; şi puţin îi păsa de toate astea. Îl durea undeva de ele.

Dar îi păsa foarte mult că bărbatul din faţa lui, care avea doar jumătate din anii săi, să nu ştie de ulcer. Raful Sharett era directorul Departamentului de organizare a operaţiunilor din Mossad şi mai avea ceva de făcut înainte să fie pus pe liber. Aşa că se învăţase să-şi ascundă durerea, mânca uşor şi făcea mişcare zilnic şi, deoarece era emotiv, făcea eforturi să se stăpânească, să-şi reprime agitaţia din măruntaie şi arsurile din piept care nu aveau nimic de-a face cu ulcerul; căci răzbunarea era un fel de mâncare care se consuma cel mai bine rece şi exact asta voia să facă înainte să se afle că era terminat şi bolnav, înainte să-l pensioneze: trebuia să se răzbune.

— Aşa deci, spuse el cu vioiciune. Mama vitregă. Fii băiat bun, Yigal şi spune-mi totul despre ea.

Tânărul deschise un dosar de carton, dar nu se uită în el.

— Leila Hanif, numele codificat Mama Vitregă, alias Susannah Duclerc în ultimul timp, identificată ultima oară în Bahrain. Teroristă extrem de eficientă, care combină într-un mod rar întâlnit simţul de organizare metodică şi controlată cu o execuţie temerară. Neînfricată şi curajoasă. Îmi place femeia asta, Raful.

— Eu sunt nebun după ea, Yigal, aşa că nu eşti singurul.

— La ora actuală e numărul doi pe lista B, după Ilici Ramirez Sanchez: eliminată pe loc, fără consultarea unei autorităţi superioare. Ammanul raportează că plănuieşte deturnarea unui avion deasupra Golfului în interesul Iranului, în schimbul eliberării unor cetăţeni iranieni reţinuţi în prezent la Bagdad.

— Cursa NQ 033.

Vocea lui Raful părea visătoare.

De la Londra la Manila, via Bahrain şi Kuala Lumpur.

Cel care se numea Yigal împinse în acel moment dosarul pe birou, către Raful.

— L-am văzut.

Raful flutură mâna ca semn că respingea dosarul.

— Eu l-am conceput, da, eu.

— OK, atunci iată ceva care ţi-a scăpat.

Yigal apelă nu la dosar, ci la un buzunar din interiorul hainei. Raful îşi lăsă ochii să se mărească, mimând surprinderea, dar ştia ce era, ce trebuia să fie şi nu avea să semneze, nici măcar

ca să-l mulţumească pe fiul lui Avshalom Gazit (Dumnezeu să-l binecuvânteze şi să-l apere, acum în faţa lui).

— Ce e asta, Yigal?

— O chitanţă de primire pentru obiectul pe care l-ai cerut.

— Ce-am cerut?

Yigal nu răspunse cu prea multe cuvinte. În schimb, scoase din buzunar un obiect, îl ţinu în palma dreaptă făcută căuş, uitându-se în jos la el cu ochii mijiţi şi în cele din urmă îl împinse de-a latul mesei în faţa interlocutorului său.

Bricheta era din aur şi purta marca unei firme cunoscute, în timp ca Raful o inspecta, Yigal spuse tăios:

— Fii atent! Imediat după aceea, vrând parcă să-şi ascundă nervozitatea, adăugă: De ce vrei obiectul ăsta?

Raful zâmbi fără să spună nimic.

— Uneori, continuă Yigal, omului îi intră în cap idei ciudate. Cei care lucrează la birou se plictisesc. „O, ce soare e afară, îşi spun, ia să fac o plimbare prin cartier.” Ceea ce e bine, într-un fel. Semnalează aici, te rog, Raful. Pentru mine.

Dar Raful ignoră mai departe hârtia.

— Raful…

Sharett se ridică. Se îndreptă către noptiera de lângă pat şi luă din nou telefonul şi-l aduse lângă biroul improvizat, rugându-se în gând ca firul să fie suficient de lung ca să nu strice efectul cu o smucitură penibila, care l-ar fi pus şi pe el într-o postură la fel de penibilă.

— La Ierusalim, spuse el, aşezându-se din nou, nu e chiar aşa de devreme. Sună-l. Sună-l pe tatăl tău.

Ridica receptorul şi îl întinse celui din faţa sa.

— Sună-l pe Avshalom.

— Ah, Raful.

Yigal îşi dădu ochii peste cap şi ofta adânc.

— Sună-l!

— Ştiu cum a fost când eraţi în Shai – sau în Haganah? Nu-mi mai amintesc – şi-i dădeaţi zor să-l dinamitaţi pe regele David, iar a doua zi vă spânzurau englezii…

— Doar un telefon. Fă-o pentru mine!

Vorbeau unul cu altul faţa în faţă fără să bage de seama ce spunea celălalt.

— Dar în vremurile noastre, asta e, Raful zău, suntem în 1984, ce Dumnezeu…

— Fă-o pentru el. Pentru tatăl tău, nu-ţi distruge cariera, Yigal.

Doar un singur telefon.

— În zilele noastre există reguli: extravaganţele sunt excluse cu desăvârşire.

— Şi după aia o să-mi spui, ştiu ce o să-mi spui…

Se ridicaseră în picioare, şuierând şi împrăştiind salivă pe cei câţiva centimetri care-i despărţeau, fără să facă însă zgomot.

— Memuneh Hofi te are în vizor, Raful, te are bine în vizor…

— … O să-mi spui că, dacă tot o sa vorbim cu Yasser Arafat până la urmă, de ce n-am face-o acum!

Raful dădu cu pumnul în masă, iar pe faţa avu o grimasă pe care spera ca interlocutorul lui o va lua drept una de furie, deşi în realitate era de durere; apoi se făcu linişte. Cei doi se mai priviră câteva momente. Încet, foarte încet, li se şterse furia de pe figuri.

— Nu ştie nimeni ca eşti aici? întrebă Yigal.

Raful clătină din cap.

— Deci, nu ştie nimeni nici ca pleci.

— S-ar părea că asta e consecinţa logică.

Yigal aprobă din cap, ca un pacient care îşi accepta diagnosticul de cancer.

— Şi-ar fi atât de bine, spuse el, dacă nu te-ai mai întoarce.

Raful îşi plecă privirea. Cu acele vorbe, tânărul cerea un preţ prea mare, ştiind ca Sharett era nevoit să-l plătească. Raful era conştient de asta şi îl duru. Venea în contradicţie cu ideea demodată despre tocmeală.

— Uite, zise el. Mama Vitregă a decolat în înalturi, avionul aterizează în Malaysia, mă dau jos, dispar şi sunt înapoi la Tel Aviv înainte să observe cineva că lipsesc.

— Şi dacă totuşi cineva observă?

Raful făcu cu ochiul pe jumătate şi îşi scutură umărul drept, dar Yigal nu râse. Făcând „un Raful”, Sharett voia să spună: „Ei bine, e o meserie grea, dar eu merg înainte, nu prea mai am timp şi nici planuri serioase de viitor; să-mi taie pensia dacă-s atât de meschini”. Dar Yigal, o ştia şi el, nu înţelesese asta. Yigal se gândise doar că era iresponsabil.

— Acum plec, spuse Raful în cele din urmă. Rămâi cu bine, nu-ţi face griji.

„Şi relaxează-te, adăugă el în gând pe când se ridică; n-o să te trimită deocamdată la Tripoli pentru convorbiri cu OEP-ul.”

Îşi luă bagajul, mai aruncă o privire în cameră şi se opri apoi în prag.

Ar fi vrut să-i spună: „Eşti unul dintre cei mai buni, Yigal. Instruit. Conştient. Tolerant şi civilizat, eşti unul dintre evreii cei mai buni, un evreu israelian mai bun decât pot spera eu vreodată să fiu. Crezi cu toată fiinţa în lucrurile care ne sunt dragi, iar generaţia ta o să facă mai mult pentru drumul pe care ni l-am ales decât am putut noi înşine. Te salut şi te iubesc”.

În schimb, îi murmură tânărului, care stătea cu umerii plecaţi:

— *Kacha, ma laasot,* asta-i situaţia, ce putem face?

Nu urmă ruta obişnuita spre Heathrow. Aceasta se datora în parte simţului de precauţie care i se dezvoltase de-a lungul anilor, dar mai ales faptului că ştia că aceea avea să fie ultima lui vizită la Londra şi dorea să facă un scurt pelerinaj.

O luă pe Charing Cross Street, parcă în faţa Şcolii de Artă St. Martin şi-i contemplă în linişte, preţ de câteva clipe, faţada ca de biserică. Nu se vedeau nici o maşină şi nici un om. După un timp, îşi băgă mâna într-un buzunar al jachetei în carouri şi extrase un portofel de piele. Din acesta scoase apoi o poză.

Învelise fotografia într-un plastic rezistent la temperatură, pentru că voia ca acea măruntă mărturie să-i supravieţuiască. O examină rapid – inutil, căci îi cunoştea imaginea pe de rost – înainte să-şi ridice din nou ochii spre colegiul de vizavi. La ora aceea a dimineţii, nu se foia nici un student, nu şedea nimeni pe treptele pe care stătuse Sara când fusese făcută fotografia, cu ani în urmă: cu piciorul drept îndoit, cel stâng întins şi cu amândouă mâinile ridicate, dându-şi pe spate părul lung şi negru din jurul feţei înguste şi zâmbitoare. Sara, singurul copil al lui Raful.

Îşi amintea încă ziua când absolvise Studiile Ebraice, *summa cum laude.* Raful stătuse lângă mama ei şi lacrimile le brăzdau feţele, în timp ce notele imnului naţional evreiesc pluteau cu măreţie deasupra adunării. Apoi cina; lovitura năucitoare pe care Sara le-o dăduse în apartament, pe când îşi beau ultimul pahar înainte de culcare: nu avea să lucreze în slujba guvernului, nu avea să muncească nici o clipă într-un kibbutz, nu urma să aibă nici un prieten, absolut nici un fel de viaţă în Israel, ci… la Londra! Se va duce la Londra, să studieze acolo designul vestimentar şi să facă toată viaţa haine pentru creştinii bogaţi.

Războiul dintre ei fusese lung, unul dintre puţinele pe care Raful le pierduse vreodată.

Mângâie plasticul de câteva ori înainte să pună poza la loc. Erau amintiri teribile: cearta aceea, în timp ce soţia lui, Esther,

stătea nefericită pe margine; reconcilierea; împăcarea treptată, lentă, cu afirmarea independenţei unei fete mature. Toate acelea duseseră, ca şi drumul lung şi drept dintre Ierusalim şi Malul de Vest, la moarte.

Sharett fusese adeseori nevoit să facă faţă morţii. Pe vremuri, da, cum spusese Yigal: îi dădeau zor punând bombe, ca apoi să fie spânzuraţi de englezi… deşi fusese cu totul altceva, căci alţi oameni erau pe atunci omorâţi şi alţi oameni erau spânzuraţi. Dar apoi situaţia se schimbase. Familia şi prietenii începuseră să dispară constant din peisajul lui Raful. Un prieten pe care-l chema Ehud Chafets – o, da, murise, cineva îi zburase creierii pe drumul spre aeroportul din Beirut. Esther – murise otrăvită cu barbiturice, se spunea, doar pentru că doctorii aveau rezerve faţă de identificarea „inimii zdrobite” drept cauză a morţii; doctorii aveau tendinţa să ignore ceea ce nu puteau trata.

Certificatul Sarei fusese şi mai puţin edificator. „Traumă terminala masiva” i se păruse totdeauna un fel ciudat de a spune că fusese sfârtecată de o bombă.

20 Iulie. Ora 2. Oxford

— *Voila*! spuse Robbie. Le mic dejun *en lit, pour un!*

Colin se prefăcu că se trezeşte cu greu şi se frecă la ochi.

— Cât e ceasul?

— *Deux heures. De bonne heure, encore.*

Colin se ridică în capul oaselor. Fiul lui stătea lângă pat cu o tavă în mână, zâmbind larg.

— Le cafe de Nes, din borcan cumpărat, unic, de la unul dintre cele mai rafinate *supermarches şi* deschis, personal, par moi. *Les oeufs, frits. Et le…* Nu *şti*u cum se zice la şuncă, tată.

Puse tava în poala lui Colin. Pâine prăjită, suc, ouă cu şuncă, cafea.

— Ce-i cu toate astea? întreba Colin suspicios. Ce urmăreşti?

— De parcă aş avea vreun gând să-l rog ceva pe stimabilul tati! Cine, *moi?*

Robbie îşi duse o mână la piept, îndurerat.

Colin pufni.

— Portofelul e pe toaletă, mormăi el. Apoi adăugă: Mersi, fiule. Tu ai mâncat?

— Da. N-am putut dormi. M-ai trezit când vorbeai la telefon; cine-a sunat?

Colin amesteca în cafea.

— N-a sunat nimeni. Probabil c-ai visat. Spui că n-ai putut dormi, dar dormeai foarte bine când mi-am băgat capul la tine. Oricum, ce-i cu tot acest *francois* dintr-odată?

Robbie clătină din cap, cu acelaşi zâmbet îndrăzneţ al inocenţei pe faţă.

— Sunt doar surescitat. O prostie.

Se îmbujora stânjenit, iar Colin, care voia să-l ia de mână, dar se abţinu, spuse:

— Şi eu sunt. O groază de păsărele în capul meu.

— Da şi într-al meu.

Robbie se cocoţă în pat şi luă o felie de şuncă.

— Hei, îşi înfipse Colin furculiţa în ea. E a mea!

— Eu sunt în creştere, replică Robbie pe un ton mieros. Am nevoie de energie. Şi-n plus, la mine nu se pune pe osânză, ca pe altcineva.

— Ah, încetează!

Colin sorbi din cafea.

— Ei, chiar e bună. Mersi.

Băiatul se îmbujora din nou şi privi în jos.

— Cum e Kuala Lumpur? întrebă el brusc.

— Of… zgomotoasă, cam murdară. Caldă şi umedă. Dar sunt câteva clădiri grozave şi oameni şi mai grozavi. O să-ţi placă. Oricum, eu ar trebui să te-ntreb pe tine; luna asta n-ai făcut decât să citeşti ghiduri.

— Da, dar m-am uitat mai mult la cele despre Australia. De-abia aştept să ajungem la Melbourne, tată.

Robbie voia să spună: la Celestine. „La mama mamei mamei mele, care a plecat şi nu s-a mai întors. La rădăcinile mele, la trecutul meu, la identitatea mea.” Spunându-şi toate astea, Colin se întreba ce-i va zice băiatul străbunicii lui despre Leila când se vor reîntâlni. Trebuie să fi pregătit ceva: o vrajă care să alunge mânia pe care o simţea pentru tatăl lui, pentru mama lui, lumea nedreaptă care permitea asemenea lucruri.

Colin nu ştia cum se împăcase fiul lui cu plecarea Leilei. Nu găsise niciodată o cale de a-l întreba.

— Ce bine mi-ar părea dacă n-ar trebui să ne pierdem vremea prin K.L., spuse Robbie.

Colin fusese invitat să ţină un curs la Sydney. Oxfordul îi

aprobase fără obiecţii cererea pentru un an liber. Câţiva prieteni universitari din Malaysia îl invitaseră să se oprească la ei, nerăbdători să-şi ofere la rândul lor ospitalitatea. Când sosi biletul şi văzu că universitatea îi cumpărase unul la business class, i se păru că era un semn. Colin schimbă biletul pe două locuri ieftine şi se hotărî să-l ia pe fiul său în vacanţa vieţii lui.

Aveau nevoie de o vacanţă. Nu-şi mai luaseră una de doi ani, de când Leila plecase pentru totdeauna din viaţa lor.

— Mă scol, spuse Colin, cu o voce aspră, care-l făcu pe Robbie să tresară. Poţi să iei tu tava? Mersi.

Îl urmări pe băiat cum iese cu tava din cameră. Avea mâinile şi picioarele prea mari şi trebuia să se mai împlinească puţin; după ce-i dăduse totul atâţia ani, natura se oprise acum ca să-şi tragă sufletul, cu puţin înainte de a-şi desăvârşi opera, lăsându-l ciolănos şi lipsit de graţie. Totuşi, la paisprezece ani, nu dădea încă semne că ajunsese în faza dificilă care, vrând-nevrând, va veni: dezvoltarea emoţională evolua ca şi cea fizică, cu intermitenţe. Maturitatea se apropia în ritmul propriu; de-a lungul a doi ani, Colin învăţase când să nu insiste.

Pe când se dădea jos din pat, creierul lui meticulos de avocat îi reaminti că nu-l minţise pe băiat în legătură cu telefonul. Nu sunase nimeni.

Robbie şedea lângă tatăl lui şi citea de pe hartă.

— Ieşirea numărul patru. Mai sunt încă două. După aia treci pe lângă M4, o iei pe ieşirea a treia şi eşti pe şoseaua care iese din autostradă.

Cum Colin nu scoase un cuvânt, Robbie îşi dădu seama că vorbise de unul singur. Preţ de o clipă, simţi furia aceea apăsătoare, ca o durere de cap datorată tensiunii, dar îi trecu. Ziua era prea grozavă ca s-o strice cu prostii de-astea.

Voia să pună întrebările pe care şi le formulase în minte, dar acestea erau periculoase ca focoasele unor rachete. Dacă le dădea drumul, undeva între gura lui şi timpanul lui Colin ar fi devenit automat agresive, încărcate cu o forţa distructivă de neimaginat. Însă putea să fie totuşi o ocazie bună. Tatăl lui părea destins; apreciase cu adevărat micul dejun. Şi, în comparaţie cu cei mai mulţi taţi, era nemaipomenit. Uman, ce mai! Pe fază, tot timpul, ca lumea. Necazul era că azi aveau să meargă cu avionul şi tatălui nu-i plăcea asta deloc, dintr-un motiv sau altul.

Dacă Robbie dorea să întrebe de Leila trebuia să-şi aleagă momentul cu mare, mare atenţie.

— Tati?

— Ce-i?

— Ai zis că mai sunt două ieşiri sau…

— Două.

— Tata, nu ţi-am mulţumit niciodată aşa cum trebuie pentru călătoria asta.

Colin zâmbi.

— Nu-i nevoie. Şi, de fapt, ai făcut-o.

— Adică, ai fi putut foarte bine să mă pasezi lui Muriel.

Muriel era mama lui Colin, o adevărata pacoste.

— Crudă şi nefirească pedeapsă, băiete, declarată ilegală prin Constituţie.

Robbie râse.

— Mamele, spuse el, pot fi o adevărată pacoste.

Pauză.

— Nu-i aşa?

Tăcere.

— Tata, eu…

— Ieşirea cinci, perfect; următoarea e a noastră. Mai avem timp berechet.

Colin se uita fix în oglinda cu o intensitate aparte, ca şi cum camionul din spate se transformase deodată într-un dinozaur.

Robbie privi în jos pe harta desfăcută în poală, căutând un alt fel de rută, fără să găsească nici una. Dorea să vorbească despre mama lui. Despre Leila. După ce plecase, o urâse la început; ce monstru era acela care-şi abandona familia? Plânsese mult. Acum nu o mai ura, dar trebuia să ştie anumite lucruri. Cum ar fi: de ce divorţaseră mama şi tata? Era cumva vinovat ca părinţii lui nu se puteau înţelege?

De câte ori se gândea la mama lui, simţea mai degrabă tristeţe decât furie. Însă era o tristeţe care-l măcina şi-l rodea, iar acum îi era de-ajuns.

— Tata.

Rosti cuvântul încet şi cu un uşor tremur. Colin tocmai ieşea de pe autostradă, îndreptându-se spre centură. Robbie nu voia să-i distragă atenţia tatălui, nu voia deloc…

— Tată, în legătură cu mama. Aş vrea…

— Scuză-mă, Robbie, o secunda: pe unde trebuie s-o luam?

— Eu…

— Repede! Trebuie să mă hotărâse acum.

— Dar nu…

— Pai uite-te pe bilete, pentru Dumnezeu! Ah, la naiba, am trecut!

Merse înainte, păstrând banda din interior, în timp ce Robbie se luptă cu închizătorile servietei.

— Haide odată!

— Gata, am găsit, stai aşa…

Robbie deschise cu repeziciune mapa de carton în care le fuseseră trimise biletele.

— Terminalul trei!

Colin începu sa râdă dintr-odată. Nu tare, ci doar cu un pufnet printre buze. Îşi întoarse uşor capul, doar cât să poată vedea mina nefericita a lui Robbie şi să-i facă cu ochiul. Robbie răspunse cu acelaşi râs.

— Doamnelor şi domnilor, striga Colin, acesta este al treilea tur al căilor de acces la aeroportul Heathrow. Iar acum, la cererea dumneavoastră, mai facem unul.

Ceea ce şi făcură. Din cauza râsului, abia vedeau în jur; breşa care ameninţase să le strice prima zi, minunată, a vacanţei, se astupă la loc, dar îi făcu să întârzie. Atât de mult, încât atunci când ajunseră, Robbie îşi pierduse locul din cauza aglomeraţiei.

20 Iulie. Zori.
Bahrain

Paşaportul era franţuzesc, numele înscris pe el, Susannah Duclerc şi amândouă erau false. Actul se afla pe măsuţa simplă de toaletă, cu muchia lipită de muchia acesteia. După cum îl pusese posesorul, abia atingând discul *quibla,* care indica direcţia spre Mecca, aparţinea unei persoane metodice, cu o minte organizată. Alături se aflau un bilet de avion clasa întâi spre Bahrain – Kuala Lumpur, doua mii de dolari în cecuri şi o poşeta neagră Etienne Aigner. În rest, masa era goală.

Şedea ţeapănă, cu faţa înspre punctul unde lumina zorilor urma să-i lămurească imaginea în oglinda. Întâi o geana alba îi scoase la iveală pometele stâng împreună cu jumătatea stângă a nasului… fruntea… bărbia. Încet-încet, se întrupa din noapte – căreia arabii îi spun lailah, *numele* ei adevărat.

Privea fără să clipească, cu mâinile împreunate pe braţele scaunului. Odată ce pătrunsese destulă lumină printre draperiile pe jumătate trase, se ridică şi stinse becurile aflate de o parte şi

de alta a oglinzii şi apoi îşi reluă poziţia de dinainte. Avea darul acesta al nemişcării absolute, încât, dacă ai fi văzut-o într-un muzeu al figurilor de ceară, ai fi fost iertat pentru greşeala de a fi luat-o drept un exponat. Odată se pomenise încuiată în Galeriile Uffizi fiindcă pur şi simplu paznicii nu o observaseră cum stătea pierduta în contemplare. Era un pic de pe altă lume, cel puţin câteodată.

Avea o siluetă desăvârşită femeia aceasta de treizeci şi şase de ani. Primul lucru pe care-l observai la ea era corpul atletic, linia sa aerodinamică ce supravieţuise atât unei casnicii, cât şi unei sarcini. Avea ceva deosebit în croiala hainelor, pe care le prefera puţin mai strâmte în jurul şi dedesubtul sânilor, ca sa dea impresia că avea un bust mare, ţinut strâns, pe când în realitate bustul ei era mai mic decât ar fi dorit ea. Îşi ţinea capul sus, cu bărbia ridicată, cum spun guvernantele, iar când privea pe cineva în ochi – obiceiul ei de-o viaţa – albul ochilor contrasta atât de puternic cu negrul de mahon al irisului, încât persoana astfel fixată uneori începea să clipească, simţind că era străpunsă de privirea ei. Nişte sprâncene perfect identice, pensate cu grijă, se arcuiau deasupra acelor ochi scânteietori; împreună cu gura, care sugera o voinţa de fier, fixau caracterul feţei. Dar, luată cu totul, era o figura care nu avea nimic remarcabil: trecea neobservată, adesea pe sub privirile căutătoare ale celor care erau însărcinaţi s-o vâneze. Cândva fusese încântătoare; îşi dorise, pe atunci, ca toate fetele, să fie observată. Acum nu voia mai mult decât să i treacă, aşa cum se spunea în diversele limbi ale numeroaselor ei paşapoarte, „fără piedici sau întârzieri”, pierind din memorie ca un portret executat în cerneală simpatică.

Când se ridică şi se duse la fereastra înaltă a apartamentului ei de la hotelul Intercontinental din Bahrain, lumina lăptoasa a zorilor din Golful Persic o salută fără căldură. Era de origine libaneză, cu un ten măsliniu-deschis, care-i permitea să treacă drept europeancă în Beirut sau arăboaică în Paris, după cum îi convenea; în dimineaţa asta însă, îşi pierduse prospeţimea din cauza nesomnului. De la înălţimea cuibului ei distingea doar ţărmul mării. În faţa, dincolo de golul deprimant al celei mai mari parcări pe care-o văzuse vreodată, complet goale, se afla districtul financiar şi de afaceri, cu zgârie-norii săi de sticlă, neatinşi de negurile groase ale răsăritului, care înconjurau insula fără s-o invadeze. Un petic de nisip, cu capătul nordic sufocat de

beton şi pe de-a întregul învăluit de ceaţă. Dacă Bahrainul n-ar fi existat deja, cu siguranţă că Dumnezeu n-ar fi simţit nevoia să umple golul.

Lăsa perdeaua de voal să cadă din mâna ei cu inele, iar gura căpătă o expresie de dispreţ la gândul europenilor zgomotoşi pe care-i văzuse cu o noapte în urmă ieşind din bar. Da şi mai fuseseră şi *ghutras,* coafuri roşii şi albe, accente saudite, atât de mulţi indivizi foindu-se pe dig în căutarea unor căi de a-şi satisface dorinţele şi poftele nestăpânite. Pleava… dar o pleava profitabilă, a, da, foarte, cu inepuizabila lor dorinţă de-a plăti omorul şi distrugerea pe care Leila le înfăptuia, căci un contract saudit plătea întotdeauna bine.

Arabii din bar nu erau adevăraţi, nu erau mai adevăraţi decât pseudoprinţesele copilăriei ei din Beirut, care imitau atât de jalnic aristocraţia europeană în districtul comercial Hamra.

Ibricul de argint era rece. Sună la room service, formulându-şi cererea cu un minim de cuvinte. Cum nu vorbise de mai mult de-o zi, vocea îi sună străină.

Oamenii aceia nu erau adevăraţii arabi. Nu erau nici măcar oameni adevăraţi.

Existase cândva o casă unde trăiau şi se iubeau oameni adevăraţi.

Yarze, cu deschidere spre întreaga coastă a Beirutului, cu zgârie-norii lui scunzi, acoperişurile de ţiglă roşie şi cu zidurile albe înconjurate de beton. Era o clădire în formă de L, cu trei niveluri, numită *Kharif,* „toamna” în arabă, nu departe de reşedinţa oficială a ambasadorului american; ieşeai de pe şosea, intrând pe nişte porţi înalte de fier forjat care erau întotdeauna deschise şi urcai pe o alee abruptă în curbe înguste până ajungeai la uşa de stejar. O pardoseală desăvârşită de mozaic te conducea ispititoare înainte, prin uşi, toate mereu deschise, până la ferestrele-uşă din spate şi la grădină.

Venită de la şcoală, Leila străbătea casa în fugă, nevăzând nimic altceva, până ieşea din nou în lumina soarelui. Dar acesta era izvorul ei personal de lumină: bunicul, care şedea în jilţul lui de răchită lângă piscina de marmură, moţăind, fără să bage de seamă cum frunzele îşi mutau încolo şi încoace pe faţa lui umbrele încrucişate. „Bunicule!” striga ea, iar el se trezea cu o tresărire, de parcă ar fi trecut curent electric prin el, iar cartea (întotdeauna avea o carte) îi aluneca din poală, adeseori lovindu-se de bastonul lui gros de abanos cu vârf de argint; el se apleca

să le ridice, dar Leila ajungea înaintea lui, dând toate la o parte în dorinţa ei a se căţăra în poala bătrânului, de a-l îmbrăţişa şi de a-l ciupi de barba sură care mirosea a tutun şi a Eau de Portugal.

Apoi ieşea Azizza, cu mâinile împreunate în faţă, ca de obicei, Azizza, servitoarea; probabil că exista pe undeva o hârtie – în vreo registratură, să zicem, sau în vreun minister – care-i definea ocupaţia cu termenul „servitor”, fiindcă nu puteai scrie că ÎNDRĂGITĂ e o slujbă. Poate că nu. Leila spera că nu. Ştia că bunicul avusese precis tactul s-o înscrie ca „mătuşică”, căci aceasta era stilul lui. Azizza ieşea şi începea cu dojenile atunci când bunicul o ruga să aducă un castron de căpşuni sau o ciocolată din aceea grozavă cu lapte Nestle, pe care numai el ştia de unde s-o cumpere.

— Am auzit că ai fost îngrozitoare azi la şcoală, se răstea Azizza. Doar trei la engleză, *mais, c’est affreux!*

Atunci bunicul îşi lăsa capul într-o parte, doar câteva grade, aşa şi părea că voia să izbucnească în lacrimi, iar Azizza îşi desfăcea mâinile căit, ca să şi le arunce în sus deasupra capului într-un gest de disperare, înainte de-a se retrage pentru a aduce trataţia pe care o ceruse bătrânul.

În timp ce mâncau împreună – toţi trei, sigur că toţi trei şi cu Azizza – se întâmpla să vină Halib şi pentru o clipă Leila se putea îndura să-l părăsească pe bunicul ei, luând-o la fugă spre a fi luată în braţe de fratele ei şi învârtită. Apoi el se azvârlea la picioarele bunicului, rezemându-se cu capul de genunchii bătrânului, în timp ce bunicul le spunea o poveste de-a lui. Despre tinereţea lui, ca pirat în Malacca. Sau despre zilele când era un prinţ al comerţului în Africa şi negrii voiau să-l mănânce, dar el scăpase, cu ajutorul unei sclave frumoase, „Nu aşa frumoasă ca bunica, dar aproape, aproape!” Şi apoi auzeau câteodată soneria de la uşă şi ştiau că aveau musafiri. „Staţi aici, spunea Azizza, deschid eu!” Bătrâna străbătea casa cu paşi mărunţi, nerăbdătoare să vadă cine venise. Şi deschidea uşa. Da. Azizza o deschidea, fiindcă aşa era obiceiul.

Se auzi o sonerie, nu în casa de la Yarze, cu vedere la Mediterana cea albastră şi la oraşul ei fenician al aurului, ci aici în Bahrain, într-o dimineaţă de negură umedă şi amintiri.

Leila, prinsă între două lumi, rămase nemişcată pentru o clipă; apoi se duse la măsuţa de toaletă şi îşi luă poşeta. O deschise ca să verifice dacă pistolul P7 era la locul lui, înainte să se îndrepte încet spre uşă.

Detesta să deschidă uşi, să lase străini să intre în viaţa ei. Chiar şi când – o privire furişă prin vizor i-o confirma – era room-service-ul, aducând cafea caldă: singurul drog pe care şi-l îngăduia ca antidot împotriva unui trecut otrăvit.

20 Iulie. Ora 4.30. Aeroportul Heathrow

Funcţionara de la ghişeu îi văzu pe tată şi pe fiu ca două nume pe o diagramă: unul lângă celălalt, unul mai scund, dar cu haine identice (cămăşi albe, pantaloni negri), legaţi şi oarecum indispensabili unul altuia.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea, dar uneori ne confruntăm cu problema asta a vânzării prea multor bilete. Pe biletul dumneavoastră scrie să sosiţi la aeroport devreme, cu cel puţin două ore înainte de ora decolării.

Se întreba cum vor reacţiona. Fusese instruită să facă faţă oricărei situaţii, mai puţin unui atac criminal premeditat şi-i plăcea să creadă că ştia cum vor reacţiona diverşii pasageri la vestea ca, datorita lăcomiei sau indiferenţei patronului lor, îşi pierduseră locul. Aşa că fu surprinsa când Colin Raleigh zise:

— Mă tem că am fost reţinuţi de traficul aglomerat, domnişoara. Nu puteţi să ne ajutaţi totuşi într-un fel?

Căci şi el ştia multe despre oameni. Era conştient că succesul unor scrisori la director, poate chiar al unei acţiuni judecătoreşti, era undeva departe în viitor. Ceea ce conta acum era să obţină două locuri.

— Ştiţi, continuă el, eu sunt asistent la Drept şi am fost invitat la Kuala Lumpur de câţiva profesori universitari de-acolo pentru o prelegere. Uitaţi.

Scoase o scrisoare a prietenilor lui din K.L. acoperind cu mâna partea de jos şi dându-i înainte cu vorba, în timp ce ochii funcţionarei fugeau de la el la hârtie.

— El e fiul meu; are paisprezece ani şi n-a mai fost niciodată cu avionul; suntem întâmpinaţi la sosire de-o mică delegaţie – un zâmbet fermecător şi un gest autocritic – aşa că ar fi cât se poate de neplăcut dacă tipul de la British Council şi decanul Facultăţii de Drept şi toţi ceilalţi s-ar îngrămădi la aeroport în K.L. şi nu m-ar găsi.

— Dar dumneavoastră figuraţi pe lista pasagerilor, domnule

Raleigh.

— Bine, dar n-aş putea pleca fără fiul meu. Casa e încuiată, nu avem unde să stăm; ce să facă, să meargă la un hotel pentru următoarele opt săptămâni?

— Ar putea exista un loc la sfârşitul săptămânii…

— Nu, îmi pare rău. Amândoi sau nici unul.

Ea îşi muşcă buza. Colin continuă să-i zâmbească într-un fel care-i făcea plăcere. Ştia că şi el ştia că nu era vina ei.

— Să-l întreb pe şeful meu, spuse ea alunecând de pe scaun.

Colin se uită la băiat. Colin ştia că Robbie îşi dădea seama că era vinovat pentru toate.

— Nu-ţi face griji, îl linişti, punându-şi mâna pe umărul lui Robbie. O sa găsească ei o soluţie.

Robin îi îndepărtă mâna şi se duse să se sprijine de un pupitru gol, alăturat, de lângă ghişeu, aşa încât Colin să nu-i vadă faţa.

— Domnule Raleigh – funcţionara se întorsese şi se aplecase ca să spună ceva confidenţial – v-aş fi foarte recunoscătoare dacă asta ar rămâne între noi, spuse ea, dar va vom da unuia din dumneavoastră un loc la business class.

Colin încuviinţă grav din cap, întrebându-se dacă fata ştia ce întorsătura ironică luaseră lucrurile, după ce el îşi vânduse propriul bilet la business class numai ca să poată veni şi Robbie.

— Va mulţumesc, domnişoară. Ne-aţi fost de mare ajutor. Credeţi că mi-aţi putea da numele dumneavoastră?

— Patsy.

Dar de-acum era grăbită; în mai puţin de un minut le verifică bagajele şi le înscrise pentru Kuala Lumpur, apoi împinse pe tejghea două tichete cu faţa în jos, de parcă ar fi fost fotografii obscene de care voia să se descotorosească.

Ajunşi în magazinul duty-free, Colin şovăi când să aleagă ce fel de băutură să cumpere pentru soţii Fadillah, gazdele lor din Malaysia.

— Zău, tată, ce-i cu tine cu hotărârile astea capitale? Întâi la sensul giratoriu, acum cu băutura.

— Da, groaznic. A fost mult mai uşor să mă hotărăsc să te am – deşi cred că asta n-a fost atât de important.

— Of, eşti culmea!

Robbie îşi ridică pumnul până la înălţimea umărului şi-l lăsă să cada pe antebraţul lui Colin. Apoi îşi dădu seama de ocazie şi spuse repede:

— Tu şi cu mama chiar aţi hotărât să mă aveţi sau a fost

doar… ştii tu?

— Cred că… Glenlivet-ul. Doar o înţepătură într-o noapte întunecoasa?

— Tată!

— A, scuză-mă, am uitat.

Aproape că ajunseseră la casier, iar Colin se scotocea după tichetul de îmbarcare.

— N-am ajuns niciodată să-ţi povestesc despre păsări şi despre albine, nu?

Atunci se întâmplă. Doi arabi le tăiară calea, făcându-l pe Colin să se împiedice. Talpa îi alunecă pe pardoseala lustruită şi căzu în mod penibil. Sticla de băutură îi scapă din mână şi, deşi protejata de un ambalaj de carton, îşi dădu seama după zgomot că se spărsese.

— Scuze, arunca dispreţuitor peste umăr unul din arabi. Ne grăbim la avion.

— Şi crezi că eu nu? striga Colin, în timp ce se ridica. Dumnezeule, ar trebui să fiţi linşaţi!

Arabii, fluturând nişte bancnote cu valoare mare în faţa casierului, nu-i dădură atenţie; mai precis, până când Colin ridică ambalajul ud de carton şi spuse:

— În sănătatea generalului Ariel Sharon.

Arabul care-l îmbrâncise se răsuci spre el şi Colin citi în ochii lui dorinţa de a ucide, dar tovarăşul lui îl prinse de braţ şi-i murmură ceva la ureche, până când primul arab se întoarse din nou şi-l abandona pe Colin ca pe cineva care nu era demn nici măcar de dispreţ.

Colin se duse să ceară o altă sticlă.

— Asta n-a prea fost în stilul tău, îi spuse Robbie când se înapoie. Puţin cam… prea de tot, nu?

— Cam. Colin oftă adânc. Aşa am cunoscut-o pe mama ta; continua el. Într-un scandal cu nişte arabi.

Robbie, văzând cum dintr-odată prăpastia se contura în faţa lui, inspira adânc, îşi întinse aripile şi se ridica în zbor.

— Povesteşte-mi!

Iulie 1969.
Oxford

— O hotărâre care era ştiută dinainte, observă grav Mark Stamford. Nu ştiu de ce s-au mai obosit să te examineze. O să rămâi mai departe pentru licenţă, nu?

— Nu m-am hotărât încă.

Cei doi tineri se plimbau pe malul râului din apropierea Oxfordului, pe drumul spre Marston, într-o după-amiază însorita şi cu norişori ca de puf, în timpul săptămânii. Nu mai era nimeni în jur. Terenul începea să fie greu de străbătut, năpădit de trestii înalte şi gata să se prăbuşească în mlaştină tocmai acolo unde pământul părea mai sigur, dar Colin Raleigh cunoştea drumul. Singuratic din fire, străbătuse adeseori partea aceasta liniştită a râului. Mark era persoana cea mai apropiată de postura de prieten la Oxford şi totuşi era un lucru neobişnuit să cheme pe cineva cu el în aceste hoinăreli solitare. Astăzi însă avea nevoie de un sfat.

— Nu ştiu dacă am să rămân pentru licenţă, continuă Colin. Am feştelit-o la lucrarea despre credite la examenul final. Am interpretat complet greşit o întreagă problemă.

— Bine, dar ai luat zece! Aşa cum ştia toată lumea că o să iei.

Colin ridica din umeri iritat. Nu-l târâse pe Mark după el până acolo ca să discute ceea ce ştia toată lumea.

— Oricum, spuse el, am scos-o la capăt cu chiu, cu vai şi să fiu al naibii dacă ştiu ce să fac mai departe.

Smulse un fir lung de trestie şi-l azvârli într-o parte, de parcă l-ar fi ofensat, iar el ar fi ascultat o poruncă biblică necunoscută până atunci.

— Ce crezi c-ar trebui să fac?

— O, licenţa, fără-ndoială. Chiar dacă optezi mai târziu pentru avocatură, nu poate decât să-ţi prindă bine. Dar nu vrei, nu? Tu vrei să fii profesor.

— Iisuse! Cei care pot s-o facă; cei ce nu pot…

— Să stea treji până la miezul nopţii şi să bea un vin bun fără nici o grijă pentru ziua de mâine. Să nu ne grăbim prea mult să respingem varianta asta, da?

— Bun, dar imaginează-ţi! explodă Colin. Să-ţi petreci următorii patruzeci de ani ţintuit în Biblioteca Bodley tocând de zor din manuale.

— Părinţii tăi ce zic? Ah, mi-ai spus odată că tatăl tău a murit, nu-i aşa?

Colin încuviinţă din cap. Nu vorbise nimănui despre părinţii lui de când venise la Oxford.

— Îl ştii pe Andrew Smythe? întrebă el.

— Tipul cu istoria, nu?

— Exact. A stat pe scară cu mine doi ani. Cam o dată pe an, la sfârşitul săptămânii, mormăia ceva că se duce să-şi viziteze nişte rude la Winchester; şi apoi, într-o bună zi, am aflat că se referea la părinţi. Ceea ce e şi cazul meu.

— Mama-i cam dificilă, nu?

Colin se încruntă.

— Cel puţin nu mă poate împiedica acum să-mi trăiesc viaţa în felul meu, răspunse el după un timp, pe când continuau să forţeze trecerea printre buruieni. Exista ceva bani datorită testamentului lui tati. Nu mulţi.

Privi pieziş spre tovarăşul lui.

— N-am nici o nevastă bogată în perspectiva.

Mark râse. Tocmai se logodise cu fata de care se îndrăgostise din prima săptămână la Magdalen College; tatăl ei avea cazinouri, o fabrică de ceramică şi multe altele; în curând, îşi spuse Colin, avea să-l aibă şi pe Mark Stamford.

— Eşti nepreţuit, spuse Mark, râzând în continuare. Ţi s-ar părea viaţa mai uşoară dacă n-ai mai trândavi şi dac-ai găsi persoana potrivită.

— O să-ţi ascult sfatul. E pe-aici un loc unde putem bea un ceai?

Când Colin o lua la stânga, afundându-se în pajişte, Mark îl urma orbeşte, având încredere în prietenul sau, deşi aici iarba era până la piept. De partea cealaltă a crângului care marginea câmpul se afla un teren în paragină, jumătate public şi jumătate privat, după câte se putea vedea; doua tomberoane pline vârf dovedeau că primăria din Oxford nu avea mare autoritate aici, iar singura cale îngustă spre şosea era blocată de câteva bidoane de petrol şi de doi buşteni aşezaţi în forma unui X alungit.

— Nici o fată nu-i destul de bună pentru tine, asta-i problema, spuse Mark pe când intrau în crâng.

— Una tot ar putea fi, răspunse Colin.

Se opri, făcându-l pe Mark să se izbească de el şi se întoarse pe jumătate, punând o mână pe pieptul celuilalt.

— Nu te mişca.

Preţ de o clipa, Mark nu putu să înţeleagă ce văzuse Colin. Se aflau cam la cinci metri de poiană şi nu puteau fi văzuţi de-acolo. Atunci, în câmpul vizual al lui Mark intră o fată. Întorcând capul, zări un Ford alb parcat afară de şosea; era evident că fata intrase cu maşina şi apoi pusese la loc bariera, căci nu mai exista nici o altă cale de acces.

— Mamă!

Cuvântul îşi pierdu intensitatea de îndată ce-i ieşi din gură.

— O cunoşti?

Colin îl trase înapoi în crâng.

— Nu, şopti el. Dar aş vrea.

Obiectul conversaţiei lor nu dădea nici un semn că l-ar fi văzut pe vreunul din ei. Purta nişte pantaloni albi strimţi şi o bluză albastru-închis care nu era băgată în pantaloni. Îşi ţinea mâinile în buzunare în timp ce umbla încoace şi încolo, materialul pantalonilor întinzându-se pe fund, astfel încât îi amintea lui Colin de o piersică. Când ea se întoarse, îi văzu faţa, deja familiara după numeroasele cercetări pe ascuns pe care le făcuse; avea pielea albă, dar ar fi ştiut că nu era englezoaică şi dacă n-ar fi reuşit să-i afle numele de la o colegă de-a ei de la St. Anne College. Pe fata cu fundul ca o piersică o chema Hanif. Leila Hanif.

Leila însemna întuneric în arabă, iar Hanif însemna credincios, fidel. Sau aşa cel puţin spusese cunoştinţa lui, pretinzând că ştia toate astea chiar de la persoana în cauză. Colin o credea. Fata asta, pe care o privea de departe din baruri pline de fum, de la tejgheaua alăturată din librăria Blackwell, dintr-o barcă îndreptându-se în sens opus, începuse să nu-l mai lase să doarmă.

Era frumoasă şi datorită faptului că în mod evident avea grijă de ţinuta ei. Îşi purta părul pe umeri, un păr negru, care lucea ca o fotografie proaspăt developată, cu o bentiţă sau câteodată doar cu nişte ochelari de soare cu rame albe care să-i ţină pletele pe spate, ca să nu-i vină în ochi, spre deosebire de majoritatea studentelor, cu cozi neîngrijite ce atârnau până la talie. Avea haine care formau o garderobă de calitate, dând la o parte uniforma de blugi decoloraţi şi pulovere lălâi în favoarea pantalonilor cu croiala fină, ca aceia pe care-i purta acum şi a cămăşilor cabrate; chiar şi bluza dreaptă pe care o purta în după-amiaza asta de vară era de la Mary Quant.

Leila avea maxilarul proeminent şi uşor concav, într-un contrast atrăgător cu buzele, care tindeau să stea bosumflate. Colin nu ştia ce ochi avea; niciodată nu fusese atât de aproape ca să le vadă culoarea. Tot ce ştia era că atunci când râdea – avea un râs extrem de atrăgător – ochii i se făceau ca două linii şi formau nişte mănunchiuri premature de riduri. O femeie fericită, aşadar.

— E din Liban, murmură Colin.

— De la est de Suez? Ce coincidenţă fericită, să dăm peste ea. Apropo, de ce ne ascundem în tufiş?

Cum Colin nu dădu nici un răspuns, Mark îl privi tocmai la timp ca să-l vadă roşind furios.

— Aha. Deci nu e o coincidenţă.

— Vine aici uneori.

Tonul lui Colin suna iritat.

— Este parcarea ceainăriei.

— O ocazie perfectă: nimeni în jur, numai să te urneşti până la ea şi…

— Unii pot să facă asta, şuieră Colin. Pentru ei nu-i o problemă. Strânse din dinţi şi oftă. Şi apoi, vine aici cu prieteni de-ai ei.

— Ai urmărit-o, nu?

Colin încercă să-i arunce lui Mark o privire sfidătoare, dar eşuă în ultimul moment.

— Mă rog… însă nenea Mark vine să te salveze. Priveşte.

Înainte să-l poată opri Colin, porni înainte până aproape de marginea crângului, când se opri brusc.

— Ah, la naiba!

Căci o altă maşină, un Mercedes negru, ajunsese fără zgomot la bariera în formă de X şi cineva se dădea jos s-o îndepărteze: un bărbat care părea arab, de treizeci şi ceva de ani, cu un cap mare, păr negru, ondulat şi care, după cum stătea costumul pe el, părea să nu se simtă comod îmbrăcat astfel. Dădu la o parte buştenii şi-i făcu semn şoferului să intre, apoi îi puse la loc. Când îşi reveni în poziţia normală, îşi duse mâna dreaptă la cureaua pantalonilor şi pentru o clipă cei doi tineri care priveau din ascunzătoarea copacilor văzură acelaşi lucru, pe care nu-l exprimară în cuvinte de teamă să nu pară ridicoli: arabul purta armă.

Fără să-şi ia ochii de la ceea ce se petrecea în faţa lor, Colin îşi puse o mână pe pieptul lui Mark şi-l împinse mai adânc în umbra

crângului. După felul în care, instinctiv, Mark îl urmase, Colin ghici că şi el era speriat.

Şoferul Mercedesului se dădu jos, îndreptându-şi haina de la costumul care arăta identic, cusătură cu cusătură, cu cel al însoţitorului său. Însă era un individ mai subţire; poate şi mai bogat, căci se vedeau sclipiri de aur pe marginile din interior ale pantofilor de piele neagră, pe degetele lui şi chiar şi din surâsul strălucitor pe care-l oferi Leilei Hanif, îndreptându-se spre ea ca s-o sărute pe amândoi obrajii, ţinând-o la distanţa cu braţele, ca pe o fiică risipitoare, de mult pierdută.

Al doilea arab nu o salută. În schimb, îşi puse nişte ochelari negri şi începu să cerceteze parcarea rustică. Colin şi Mark se retraseră cu încă câţiva paşi, deşi ştiau că din poiana nu puteau fi văzuţi. Tipul continua să-şi aranjeze reverele costumului, în timp ce bâţâia din umeri. Agitat, stânjenit, înarmat: impresia amestecată îl izbi pe Colin cu o violenţă aproape fizică, accelerându-i pulsul şi înnebunindu-l.

Şoferul şi fata vorbeau încet. La început, el continua să o ţină îmbrăţişată pe Leila ca şi cum ar fi fost un prieten apropiat. Dar apoi începu s-o tragă mai aproape, iar ea se opuse: fără forţa, fără violenţa, dar cu o încordare uşor de observat în poziţia rigida a umerilor. Deodată îşi aruncă mâinile în sus şi puse astfel capăt îmbrăţişării lui. Bărbatul făcu un pas înapoi şi-o cercetă cu privirea timp de o clipă, fără să înceteze să-şi arate zâmbetul de aur. Spuse câteva cuvinte; după expresia feţei lui, nişte cuvinte cât se poate de tandre şi afectuoase.

O lovi pe un obraz, o dată.

Ea se clătină, apoi îşi reveni; o clipă îşi ţinu mâna pe obraz, acolo unde fusese lovită, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă. Apoi ridică şi ea mâna pentru a riposta. Dar bărbatul i-o lua înainte, dându-se într-o parte şi prinzându-i amândouă mâinile într-a sa. Striga ceva, în timp ce-şi ţinea faţa foarte aproape de a ei. Apoi îi muta mâinile în mâna lui stângă, iar Colin îşi dădu seama că voia s-o lovească din nou.

— Credeam c-o să ajung la încăierare cu şeful comisiei, spuse el cu voce tare.

Când Mark Stamford se uita la el înmărmurit, îl apucă de braţ şi-l forţă să înainteze, zbierând aproape.

— I-am spus că nu vedeam ce… Leila! Extraordinar! Leila Hanif, Doamne!

Toţi îl priveau acum, fiecare cu spaima lui sau a ei. Leila cu

frica de următoarea lovitură; cei doi arabi, conştienţi doar că fuseseră prinşi făcând un lucru ilegal, fără să-şi dea încă seama cât de slabe erau forţele adversarilor în comparaţie cu ale lor; şi Mark, care ştia în adâncul inimii ceea ce ştia şi Colin: că obiectul pe care-l văzuseră amândoi la brâul celui de-al doilea bărbat era într-adevăr un pistol. Colin avea iniţiativa. El trebuia sa decidă cum sa fie jucata scena.

— Leila, tocmai vorbeam de tine azi-dimineaţă.

Ca prin ceaţă, Colin îi recunoscu vocea lui Mark spunând aceste cuvinte şi înţelesese că prietenul său îşi revenea mai repede din şoc decât inamicul şi îşi simţi inima mai uşoară.

— Salut, băieţi.

Zâmbetul Leilei, neforţat şi senin, ar fi putut atrage mai multe corăbii decât al Elenei din Troia.

— Nu ne-am mai văzut de nu ştiu când. Credeam c-aţi plecat din oraş.

Vocea ei contralto stârni un fior profund în Colin, dar nu putea să fie acum atent la asta, căci ritmul şi sincronizarea urmau să decidă efectul acestei scene. Era regizor, actor în rolul principal şi scenarist în acelaşi timp. El hotărî ce se filmează şi, dacă hotăra greşit…

— Nu, nu, nu, spuse sigur pe el. Rămân aici în vacanţă. Mark se duce acasă săptămâna viitoare. Sunt prieteni de-ai tăi? Buna… Sunt Colin Raleigh.

Se întoarse spre arabul care-o lovise pe Leila, întinzându-i mâna. Bărbatul se uita lung la acea mână, apoi ochii îi scânteiară spre tovarăşul sau. După o pauza care păru interminabila, spuse ceva care suna ca un „ha”.

— Iar el e prietenul meu, Mark Stamford. A fost prin părţile voastre, nu-i aşa, Mark?

— Da, sigur, replica Mark. La Tabriz. Cunoaşteţi, nu? În Persia.

— Leila, poţi să ne faci un mare serviciu?

Colin o privi în ochi zâmbind, dându-i partenerei sale indicaţii scenice în singurul mod pe care-l avea la îndemână.

— Eu şi Mark avem o întrevedere cu decanul şi o să-ntârziem groaznic…

— Desigur, pot să va duc cu maşina.

Arunca o privire furioasa celor doi arabi, ale căror feţe livide o întreceau pe-a ei.

— Cheile sunt în contact, Colin, nu vrei să conduci tu?

— Mark?

Colin dădu din cap în direcţia barierei care le bloca ieşirea în şosea şi Mark se grăbi s-o dea la o parte. Colin o luă pe Leila de braţ – era un braţ surprinzător de puternic pentru o femeie – şi-o escorta la maşină. Nu ştia ce făceau cei doi arabi în spatele lui.

I se păru că merge mult, mai mult ca niciodată. „Nu te arunca pe portieră şi n-o smuci ca s-o deschizi, îşi spuse el; nu te arăta slab.” Şi totuşi, strânse mânerul suficient de tare cât să-şi facă o vânătaie.

Motorul porni de la prima cheie; Colin scoase un oftat adânc şi scurt de uşurare. Leila şedea pe locul de alături. În faţă îl vedea pe Mark stând lângă buşteni, ieşirea fiind liberă. Colin băgă în viteză.

Ştiu imediat că nu aveau să reuşească.

Mercedesul arabilor era parcat în poiană şi cam un sfert din lungimea lui încă le bloca trecerea. Colin privi prin parbriz la Mark, care îşi ridică mâinile într-un gest vag de neputinţă. Pe faţa lui se citea încordare… „O, Doamne; şi pe a mea; relaxează-te!”

Creierul nu-i putea lucra. Avea zece în materie de drept, dar nu ar fi putut spune nici cum îl chema. Leila se uită lung la el. Aştepta să vină cu o soluţie. Nu exista însă nici una.

Îşi încorda mâinile pe volan. Îi tremurau. Izbi volanul cu un sentiment de frustrare şi apoi deschise foarte încet fereastra.

— Scuzaţi-mă.

Îşi impuse să-l privească pe arabul cu aurul. Auzea uimit cât de sigur pe sine îi suna accentul îngrijit, aristocratic, în aerul cald de iulie.

— Aţi putea fi atât de amabil să vă mutaţi maşina? Nu e nevoie decât de câţiva centimetri.

Ridică fereastra de îndată. Nu aşteptă nici un răspuns. Presupui că vei fi ascultat ca un lucru de la sine înţeles. „Glubb Paşa, îşi spuse el întărâtat, eu sunt ăla; Lawrence din Arabia…” Scoase maşina din viteză şi se rugă.

Preţ de o clipă, nici unul din arabi nu se clinti. Apoi şoferul, cel cu aurul, rosti câteva cuvinte din colţul gurii. Celălalt vru sa facă scandal, dar primul îl opri cu un gest scurt. Se urcară în Mercedes, iar şoferul porni motorul.

Mercedesul stătea acolo nemişcat şi ameninţător. Secundele treceau. De ce dracu’ nu se urnesc? Răspunsul îi veni odată cu o senzaţie de vomă din adâncul stomacului. Arabii urmau să-i tamponeze maşina Leilei.

Scoase cu greu un geamăt sufocat. O auzi pe Leila înghiţind;

apoi îşi puse mâna pe a lui, strângând-o, iar Colin aproape leşină, prea plin de atâtea emoţii contradictorii. Se uită lung la mâna ei. Deodată auzi un scrâşnet de pietriş, care zbura în tabla Fordului Leilei şi parcarea rămase goală.

Colin se prăbuşi în scaun.

— Slavă Domnului, îşi spuse el de nenumărate ori la rând. Slavă Domnului, Slavă Domnului…

Îl văzu pe Mark clătinându-se, ştergându-se de praf. De ce făcea asta? Colin refuza o clipa să înţeleagă; apoi întregul adevăr îi navali în minte: şoferul Mercedesului pornise maşina drept spre Mark, fără să-i pese dacă avea să se dea la o parte la timp.

Colin se întoarse spre Leila.

— Ai vrea să-mi spui ce-a fost asta?

Mark ajunse la ei, strecurându-se pe scaunul din spate. Faţa îi era de culoarea aluatului de tăiţei.

— Erau… pretindeau că sunt prieteni de ai tatălui meu.

Vocea ei, în contrast, era absolut calmă. Îşi luase de mult mâna de pe-a lui; intimitatea acelui moment al lor parcă nici n-ar fi existat.

— Şi, într-adevăr, pe unul din ei l-am văzut uneori la noi acasă, în Beirut.

Colin aştepta să continue. Când văzu ca nu avea de gând, o îmboldi:

— Eram printre copaci şi vă priveam. Te-a lovit. Am văzut.

— Voiau…

Se întrerupse, uitându-se lung la tabloul de bord, iar el simţi că se gândea ce poveste să inventeze ca să-l satisfacă. Ideea asta îl înfurie.

— Voiau să merg cu ei, spuse ea în cele din urmă.

— De ce?

— N-au vrut să-mi spună. Aşa că bineînţeles că am refuzat. Atunci m-a lovit.

— Înţeleg.

Era clar că nu mai urma nici o altă lămurire, aşa că băgă în viteză şi porni.

În prima parte a drumului înapoi spre Oxford, se concentra să ţină maşina pe o linie dreaptă, în timp ce el însuşi căuta să-şi stăpânească o iritare care ştia că era lipsită de sens. Dacă Leila nu voia să se destăinuie, nu i se putea face nici un reproş, chiar dacă-i salvase viaţa. Ah, ce naiv, ce naiv! Se caracteriza singur. Îi salvase viaţa, ce prostie!

După un timp totuşi, mânia pieri, făcând loc altor sentimente, mult mai interesante.

Îi trecu prin minte că, iată, era în prezenţa unei persoane de care voia de luni de zile să se apropie. De îndată ce avu curajul să-şi ia ochii de pe şosea, începu să privească înspre ea. Pantalonii albi i se întindeau pe coapse, făcându-l să vrea să întindă mâna şi să le mângâie. Pielea ei, atât cât putea el să vadă, era umedă de transpiraţie, iar el se gândi ce plăcut ar fi să i-o lingă încet, savurând fiecare mângâiere lascivă. Dar ce-l înnebunea cel mai tare era mirosul ei.

Se dăduse cu parfum, dar mai avea şi un miros distinct al ei, care plutea peste parfumul artificial, oarecum amestecându-se în acelaşi timp cu el şi dând astfel naştere unei miresme minunate. Se căznea să afle cuvintele potrivite pentru a o descrie, dar nu reuşea. Era şi înţepătoare ca o plantă citrică, avea şi ceva din mirosul ierburilor, mosc… Colin nu ştia cum mirosea moscul, dar ştia că trebuie să fie mosc, după felul în care inspira adânc într-un efort parcă de-a o absorbi pe Leila prin mirosul ei. Şi după felul în care începuseră să-l strângă blugii între picioare…

Iar Leila se uită la el; nu direct, nici măcar des, dar suficient ca să-l lase să înţeleagă că era interesată. Colin ar fi trebuit să fie fericit. Dar nu era. Niciodată nu ştia ce să facă în astfel de situaţii, care oricum fuseseră puţine şi la mai mari intervale în viaţa lui. Voia oare ca el să facă un pas? Dar cum, când Mark era în spate?

„Spune ceva.

Ce?

Orice.”

— Unde să te las? bâigui el. Adică… Doamne, ce prostie, când conduc maşina ta.

Ea râse, cu un râs fără umbre sau rezerve, iar el se înfiora.

— Vreau să merg la Randolph.

— Hotelul?

— Da. Azi soseşte fratele meu; trebuie să ştie ce s-a întâmplat în după-amiaza asta.

— O să anunţi şi poliţia, nu?

— Fratele meu o să hotărască totul.

Simţi că-l dezamăgeşte. Să lase un bărbat să ia hotărârile în locul ei, atât de… de… mă rog, da, grozav – dacă erai tu acela.

Conversaţia lâncezea. Se uită la ceas. Cu viteza asta, n-avea să dureze mai mult de un sfert de oră până la hotelul Randolph

şi-apoi, ia revedere.

Se simţea foarte ciudat. Membrele îi păreau uşoare. Vederea îi era uimitor de clară; auzea fiecare foşnet al hainelor ei atunci când îşi schimba poziţia. Acum Leila avea aerul acela grav, o expresie care sugera stăpânire de sine, silinţă, un respect de sine îndreptăţit. Simţi cum creştea în el sentimentul, înspăimântător de intens, că fata aceea era cea potrivită. Cea pe care-o aşteptase toată viaţa. Unica.

Ceea ce-l uimea cel mai mult era claritatea acelei senzaţii. Nu era difuză. Nu exista nici un „dar" care să tulbure suprafaţa netedă a ceea ce brusc îşi dădu seama că era iubirea lui pasionată pentru Leila Hanif.

Mai târziu avea să spună: „Când semaforul şi-a schimbat culoarea şi am ieşit din Cornmarket, m-am îndrăgostit pentru prima dată".

Când semaforul îşi schimbă culoarea şi ieşi din Cornmarket, izbucni în hohote de râs, dar când Leila îl întrebă ce e de râs, el clătină din cap şi răspunse: „Nimic".

Râdea pentru că se îndrăgostise de-un miros.

Mark Stamford îi părăsi când ajunseră la hotel, mormăind ceva despre un pahar zdravăn de băutură. Dar Mark nu avea drept ajutor puterea revigorantă a dragostei. Colin şi Leila rămaseră lângă maşină tăcuţi. El se pomeni zâmbind, pentru că ea surâsese prima.

Ea îi luă mâna şi i-o scutură.

— Nu ţi-am mulţumit cum trebuie, spuse ea.

Dar tonul ei grav contrasta cu felul în care-i scutura mâna, în sus şi în jos, cum fac copiii când se joacă. O privi în ochi. Erau căprui, descoperi el: căprui-închis, dar strălucitori ca şi cum ar fi fost daţi cu un strat proaspăt de lac şi ridurile acelea premature de râs îi străbăteau acum faţa.

— Ar trebui să-i mulţumeşti şi lui Mark, spuse el, amintindu-şi că Mark nu mai era acolo.

— Nu, răspunse ea. Nu trebuie. Înainte ca el să poată întreba de ce, ea adăugă: Vino să-l cunoşti pe fratele meu. O să-ţi placă.

Colin şi Leila fură conduşi într-un apartament. Uşa se deschise şi lăsă să se vadă spatele unui bărbat înalt purtând o haină de nuanţa cafelei şi nişte pantaloni deschişi la culoare şi largi. Ţinea la ureche receptorul telefonului şi restul aparatului îl avea în mâna stângă. Auzindu-i, se răsuci. Ochii îi căzură întâi pe Leila şi faţa i se lumină; apoi văzu că nu era singură şi expresia de

răutate pe care i-o arătă lui Colin îl făcu pe acesta să-l treacă fiori.

— Fratele meu, Halib.

Halib rosti repede câteva cuvinte de încheiere în arabă şi puse la loc receptorul, lăsând telefonul să cadă de la înălţime pe o masă din apropiere.

— Halib, vreau să fii prieten cu Colin Raleigh. M-a ajutat în după-amiaza asta, m-a ajutat cu adevărat.

— Dragul, dragul meu prieten, mi-e imposibil să-mi găsesc cuvintele. Dacă-ai ajutat-o pe sora mea, m-ai ajutat pe mine; dacă m-ai ajutat pe mine, ai ajutat familia Hanif, care ţi-e îndatorată pe veci. Ia loc şi povesteşte-mi totul.

— Nu e prea mult de povestit.

Colin se simţea stânjenit. Halib vorbea englezeşte cu un uşor accent, cu o voce care-l punea în încurcătură, în ciuda blândeţii ei, a ritmurilor aproape poetice. Poate că era prea blândă, prea sibilantă: vocea unui şarpe încolăcit în jurul unui copac.

— Mă plimbam cu un prieten de-al meu, când…

Halib se trânti pe-o canapea lângă Leila, îşi puse picior peste picior şi începu să vorbească repede în arabă. Colin se opri, aşteptând cu gura deschisa să poată continua. Dar se părea că rolul lui luase sfârşit, căci cei doi, frate şi soră, se antrenaseră într-o conversaţie foarte vie pe care el n-avea nici o şansă s-o poată urmări.

Colin începu să privească în jur prin camera de zi a apartamentului. Halib părea să fie bogat. Hainele, valiza de piele ce abia putea fi văzută prin uşa întredeschisă a dormitorului şi, mai departe, geanta pereche deschisa larg pe pat – toate acestea grăiau despre bani, deşi fără cuvinte. Dar obiectul care îi atrase cu adevărat atenţia fu servieta lui Halib Hanif.

Se afla pe o măsuţa lângă geam: din piele de viţel neagră cu margini maro şi cu întăriturі metalice la toate cele opt colţuri. De mâner îi atârna o eticheta aurie cu American Express. Colin aproape că-i simţea mirosul. Într-o zi va avea şi el o servietă ca asta, îşi promisese sieşi. Ce era înăuntru? Documente, milioane de dolari în bonuri de tezaur, droguri?

De ce-l făcea pe Halib să se gândească la câştiguri ilicite? Servieta era accesoriul absolut firesc al unui afacerist prosper.

— Dragul meu Colin.

Îşi reveni cu o tresărire vinovată, dându-şi seama că Halib văzuse probabil în ce direcţie se uita.

— Dragul meu Colin, acum că Leila mi-a povestit totul, pot spune, sincer, că-ţi suntem cât se poate de îndatoraţi.

Se ridică de pe canapea şi veni să-i strângă mâna. I-o scuturǎ de câteva ori şi apoi se aşeză la loc. Ceva din acest ritual ciudat de ceremonios îl mişcă pe Colin. Începu să-i placă Halib ceva mai mult.

— Nu-ţi pot da o explicaţie completă a ceea ce s-a întâmplat, pentru că nici eu n-o am. Dar eşti îndreptăţit să ne cunoşti... ipoteza.

Apăsă pe ultimul cuvânt cu un ton uşor glumeţ, iar Colin se destinse şi mai mult. Halib avea ochii adânciţi în orbite ca ai surorii lui, cu sprâncenele dese arcuite deasupra; când îi avea larg deschişi, ca acum şi când buzele erau întinse într-un zâmbet, căpăta ceva din farmecul fizic al ei. Exista o asemănare clară între ei, deşi pielea lui era de un brun-închis, mult mai închis decât al Leilei.

— Familia noastră este foarte amestecata, Colin, sânge european şi arab. Ne-am stabilit în Beirut cu trei generaţii în urmă. Bunicul nostru a fost bancher, ca tatăl meu şi ca mine. Leila studiază filosofia, politica şi economia aici, la Oxford; când se va întoarce acasă, va intra şi ea în afacerile familiei. Situaţia din ţara noastră este complicată. Noi suntem oameni de vază în afaceri şi în politică. Credem ca bărbaţii pe care i-ai văzut se poate să fi vrut s-o răpească pe Leila.

— S-o răpească?

— Şi să ceara răscumpărare. Acest lucru nu e neobişnuit în Liban.

— O să vă duceţi la poliţie?

— Nu.

Halib se apleca în faţa.

— Uite ce-i, Colin. Ştiu c-o să ţi se pară ciudat. Dar consecinţele secundare ar putea fi teribile.

Văzându-l pe Colin gata să protesteze, îşi ridica o mână.

— Te rog! Aici suntem în Anglia, da, ştiu. Dar vezi tu, Leila se va întoarce într-o buna zi la Beirut, se va mărita cu iubitul ei logodnic Yusif şi crede-mă, viaţa ei va fi mai uşoară acolo dacă uitam tot ce-a fost azi. Îngropăm totul, da? Promiţi ca nu te duci la poliţie? Ei?

Gura îi dezvelea nişte dinţi aproape orbitor de albi. Zâmbetul unui tigru? Colin n-avea cum să ştie. Tot ce ştia era ca Leila avea un logodnic pe care-l chema Yusif, era logodită şi se jucase cu el.

Ei şi de ce nu? Orice regină avea nevoie de măscăriciul ei. Simţi ca o detesta – nu, nu o detesta. Se detesta pe sine.

Privi către Leila. Ea îi zâmbi şi dădu scurt din cap, îşi ţuguie buzele şi îşi arata din nou ridurile ei de râs. Şi ea voia să nu anunţe poliţia. În regula, atunci.

— Hm… nu s-a întâmplat nimic rău, la urma…

— Bun. Perfect, minunat, grozav.

Halib sări în picioare. Colin se ridică şi el instinctiv. Acum era îndrumat spre uşă de un Halib debordant. Leila îi veni în ajutor; luându-l de braţ şi strigându-l.

— Nu-l lua în seamă, şopti ea. E adorabil după ce ajungi să-l cunoşti.

Se uită la ea, încercând să-şi facă privirea să pară dispreţuitoare, dar conştient că nu reuşea. „Ieşi odată, îşi spuse el iritat. Pune punct. Pleacă!” Era aproape la jumătatea holului când ceva îl îndemnă să arunce peste umăr:

— Leila, eu locuiesc pe High, numărul 62, etajul unu.

I se mulţumi încă o dată; uşa se închidea; îl mai văzu o ultimă oară pe Halib cu braţul ridicat, în semn de rămas-bun; era poftit afară.

Aşa se şi simţea, îşi spuse el gânditor când se afla pe Turl Street. „Sunt o slugă, am făcut o faptă bună, mi-a mulţumit stăpânul, iar acum iată-mă din nou la locul meu de sub scară.”

Se întoarse în camera sa de pe High, care dădea în gradina din spate – în plină înflorire văratică – şi îşi puse un disc: Puccini, *Madame Buttefly.* După un timp – era o prostie, dar nu avu nici o putere să se stăpânească – îşi simţi obrajii umezi, îşi şterse lacrimile cu o înjurătură. Începu să împletească toate cuvintele urâte în înjurături complicate, în încercarea de-a arunca un blestem asupra femeii care îl adusese la un asemenea grad de slăbiciune. De umilinţă.

După câteva minute ale actului doi, se auzi un uşor ciocănit la uşă. Colin nu-l băgă în seamă. Dar vizitatorul mai ciocăni o data şi vorbi. O voce de femeie.

— Colin?

Un singur cuvânt, doar atât.

Dar ce cuvânt! Şi ce voce!

Inima începu să-i bată cu putere şi se repezi să ridice acul. Mâna îi tremura atât de tare, încât zgârie discul – care era pe deasupra şi discul lui preferat – dar nu-i păsă. Închise aparatul. Inspiră adânc.

— Intră, Leila, strigă el.

20 Iulie 1984. Ora 5.00. Londra

Halib nu se hazardase în privinţa rezervării. Trimisese un telex la hotelul Penta încă din mai, specificând numărul camerei pe care-o dorea şi plătind cu o carte de credit Diner’s Club. Observatorul său înalt de lângă fereastra cu protecţie fonică îi oferea o vedere panoramică asupra terminalului trei al aeroportului Heathrow. În lumina zorilor putea chiar distinge, cu un binoclu, emblema de pe coada unui anumit Lockheed Tri Star care era parcat pe platforma Juliet 14.

Halib îşi coborî binoclul cât să poată vedea cât era ceasul: mai puţin de o oră. Vor face curând plinul, vor încărca mâncarea şi băutura, vor verifica valizele după lista tichetelor de îmbarcare emise. Curăţenia trebuie că era gata, iar echipajul pregătea bucătăria care urma să intre în funcţiune după decolare. Copilotul trebuie că dădea ocol avionului, terminând de verificat dacă nu se scurgea ulei, ca apoi să încerce dacă era destul azot în cauciucuri pentru o aterizare forţată cu avionul plin. Primii pasageri se adunau deja în sala de aşteptare. Băuturi şi ţigări fără taxe vamale urmau să sosească de la depozitele vămii, gata să fie îmbarcate. Căpitanul citea rapoartele meteo, calcula greutăţi şi viteze, verifica din nou lista frecvenţelor radio şi studia avertismentele din ziua aceea către piloţi. Şi poate ca vreunui membru mai isteţ al echipajului îi trecuse prin minte să verifice vestele de salvare în caz că erau nevoiţi să plonjeze în mare...

Halib îşi duse la nas mâna stângă şi începu să şi-l maseze uşor cu degetul mare şi cel mijlociu. Se mai uită odată la ceas înainte de-a ridica din nou binoclul. Încă treizeci şi şase de minute până la start.

Dulăpioarele de deasupra scaunelor erau încă deschise când stewardul Alex Perkins îşi începu controlul de rutina al cabinei pasagerilor. Începu din spate, aruncând în fiecare spaţiu mai mult decât o simplă privire rapidă înainte de-a închide capacul. Una dintre datoriile lui era să cerceteze locurile unde puteau fi ascunse arme şi materiale explozibile; deşi nu găsise nimic niciodată, îşi lua treaba în serios. Un prieten de-al lui fusese

omorât în 1982, când Abu Ibrahim şi organizaţia 15 Mai aruncaseră în aer un avion Pan Am pe când acesta se pregătea să aterizeze în Honolulu.

Avansa încet, de la clasa a treia la clasa a doua şi în cele din urmă în cabina de clasa întâi. Străbătu de-a curmezişul bucătăria din faţă şi porni înapoi pe partea stângă a avionului, în ultimul dulăpior, chiar la spatele avionului, se afla sacul bine cunoscut de pânză cenuşie pe care scria VESTĂ DE SALVARE PENTRU COPII. Întinse mâna şi-l împinse în fundul dulăpiorului, de unde nu putea să alunece în timpul decolării. Părea cam greu pentru o vestă de salvare. Era pe punctul de a-l lua jos ca să-l controleze, când se auzi bâzâitul unui telefon din apropiere. Cabina piloţilor. Alex ridică receptorul.

— Perkins.

— Trei cafele, dacă ai puţin timp liber.

Alex nu avea nimic împotriva căpitanului Thorneycroft, un omuleţ morocănos, care întotdeauna părea că era pe punctul de a-şi ieşi din fire, deşi până acum n-o făcuse niciodată, cel puţin nu în prezenţa lui Alex. Dar cu tot formalismul lui, impunea acea supunere instantanee pe care o dorea orice căpitan, puţini o obţineau şi doar câţiva o meritau.

— Trei cafele, murmură Alex. Imediat.

Înainte de-a se întoarce la bucătăria din faţă, nu uită să închidă dulăpiorul.

Colin şi Robbie şedeau într-un colţ al sălii de plecări. După ce tatăl lui termină să-i relateze cum o cunoscuse pe Leila, Robbie privi mult timp pe fereastră. Într-o parte vedea avionul care-i aştepta; dincolo de el, o întindere de iarbă şi de beton, case îndepărtate, un cer care pălea în lumina dimineţii. Undeva dincolo de toate acestea, se afla mama lui hoinară prin lume. Nu ştia unde era sau de ce plecase şi îi era dor de îmbrăţişarea ei atunci când îşi reţinu lacrimile până ce-l durură muşchii feţei, îi era dor de poveştile pe care i le citea înainte să-l sărute şi să-i spună noapte bună, îi era dor de ea aşa cum un bolnav tânjea după starea de sănătate pe care o considerase fireasca înainte ca boala să-l doboare.

De doi ani ştia că era vina lui că plecase aşa. Mai mult ca sigur că era. Ceva ce spusese sau făcuse. Dar ce anume? Ea nu rămăsese în preajmă ca să-i spună. Nici o şansă…

— Îţi lipseşte, spuse el deodată. Nu-i aşa?

Se întoarse spre tatăl lui, vrând să audă un răspuns sincer. O clipă faţa lui Colin rămase împietrită ca marmura, iar ochii de asemenea. Apoi deschise gura să vorbească, dar o altă voce îl întrerupse:

— Nu stă nimeni aici.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie; dacă ar fi şezut într-adevăr cineva pe lângă Colin, poate că ar fi sunat ca un ordin de a elibera locul respectiv. Colin îşi ridică ochii şi văzu un bărbat cu ochelari de vârstă medie, de înălţime medie, care se uita încruntat la el cu un dispreţ provocator.

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse el scurt.

— Fiţi amabil şi aveţi grijă de geanta mea.

Colin era pe cale să refuze să-şi asume răspunderea pentru bagajul de mână al unui străin când bărbatul se îndepărtă în grabă fără să privească în urmă, lăsându-şi servieta pe locul de alături, iar Colin fără să vrea citi pe eticheta numele scris cu majuscule roşii şi furioase: JAN VAN TONDER.

— Ce căcănar!

— Robbie!

— Păi… să ţi se adreseze aşa.

— Ai grijă cum vorbeşti, băiete. N-o să le placă astfel de cuvinte în K.L., iar Celestine te-ar spânzura.

Robbie se bosumflă pentru o clipă. Mormăi ceva cu o voce suficient de joasă, ca tatăl lui să nu-l aducă, însă Colin ştia că trebuia să fie ceva de genul: „Toţi ceilalţi vorbesc aşa mereu”. Ca un tată cu capul pe umeri, se pretinse că nu auzise.

— Avea un accent ciudat, spuse Robbie, uitând de supărare tot atât de repede şi de imprevizibil pe cât îl cuprinsese.

— Sud-african, râse Colin. Nu că n-ar fi câţiva băieţi englezi care să-l facă de ruşine în materie de bădărănie.

— Oh, slăbeşte-mă!

Râseră amândoi.

— Ai grijă, spuse Colin, se întoarce.

Van Tonder veni cu paşi mari şi îşi luă locul în stăpânire, ţinând în mână un *Herald Tribune.* Se aşeză fără să-i spună nici un cuvânt de mulţumire lui Colin pentru că-i păzise servieta şi îşi deschise ziarul. După câteva secunde începu să fornăie şi să hârâie. Îşi trânti ziarul în poală şi îşi scoase din buzunarul hainei un inhalant pe care şi-l introduse în ambele nări pe rând. Cei doi Raleigh îl priveau cu o fascinaţie vinovată. Deodată omul îşi întoarse ochii ca două mărgele şi-i fulgeră cu privirea.

— Da? Doriţi ceva?

— Scuzaţi, bâigui Colin.

— Probabil că faceţi parte dintre oamenii ăia pe care îi amuză boala altora. Dacă e aşa, îmi pare rău pentru dumneavoastră. După o şedere de zece zile aici trebuie să vă spun că-mi pare rău pentru patetica dumneavoastră ţărişoară şi îmi pare rău şi pentru dumneavoastră.

Îşi puse la loc inhalantul, îşi luă din nou ziarul şi se cufunda în lectura paginilor externe, punctând tăcerea doar cu câte un grohăit cataral.

Colin ridică din umeri. Apoi luă din buzunar o monedă.

— Care din noi merge cu business class până la Bahrain? Dau eu cu banul pentru tine.

— OK.

— Alege.

— Cap.

Colin arunca moneda.

— Pajura.

— Rahat.

— Nu-i chiar atât de rău. Între Bahrain şi Kuala Lumpur o sa fie mai mult noapte; o să dormi mai bine decât în faţă.

— Poate.

Pasagerii începuseră să se îmbarce. Ca de obicei, se avansa încet; apoi cei doi o luară la dreapta după uşă, trecând prin bucătărie şi prin clasa întâi până la clasa a doua, unde se despărţiră pentru moment.

Colin primise un loc la geam, pe partea dreapta a avionului. Simplul act de-a se aşeza îl umplu de o bucurie copilăreasca. Avea loc berechet pentru picioare şi lângă el mai era doar o persoană, nu două, ca în compartimentul din spate. Cineva îi oferea un prosop cald. Altcineva ducea o tava pe care se aflau pahare înalte cu suc de portocale, bere şi ceva de culoarea paiului care fâşâia; doar nu era…

— Şampanie, domnule? Sau aţi prefera…

— Şampanie, minunat.

Totul, de fapt, era minunat – căştile stereo, locul pentru picioare, săculeţul cu cosmetice Crabtree & Evelyn bărbăteşti – până când începu altercaţia.

— Trebuie să intre. Pardon!

Era imposibil să nu recunoască tonul tăios al lui Van Tonder. Colin strânse din buze; dar nu-şi lasă atenţia distrasa de la

revista lui de sud-african. Numai când auzi replica tresări şi *Time* îi căzu din mâini.

— Uite ce e, spunea o altă voce, prietene, cu toţii trebuie să trecem. N-ai vrea…

Cel de-al doilea vorbitor păru să simtă ochii lui Colin aţintiţi asupra sa, căci se opri brusc şi privi de-a lungul culoarului. Sud-africanul prinse ocazia şi îşi făcu loc pe lângă adversarul său cu o smucitură furioasă a umerilor lui laţi, până ce se trânti pe locul de lângă Colin.

— Ce cauţi aici?

Vocea lui Colin suna goală şi egală. Îl ustura gâtul. Tensiunea, alimentata şi de şampanie, îi înfăşurase fruntea într-un bandaj şi îi simţea apăsarea insistentă.

— E locul meu, replică Van Tonder ţâfnos.

— Nu, amice, nu este al tău.

Celalalt bărbat, cel cu care se certase Van Tonder, stătea alături în picioare.

— E al meu. Întâi mă îmbrânceşti şi după aia îmi iei locul. Ridică-te, te rog.

Colin vorbi din nou:

— Ce cauţi aici? îl întreba el pe Van Tonder, cu aceeaşi voce monotonă şi goala.

— Plec în Malaysia, replica Van Tonder hotărât. A devenit brusc ceva ilegal?

— Locul asta, spuse bărbatul de pe culoar, mi-a fost repartizat mie. Poftim tichetul de loc. Uită-te.

Urma o lunga tăcere, timp în care Van Tonder îşi cerceta propriul tichet şi pe cel care îi fusese vârât sub nas. În cele din urma pufni şi se ridică, fără a schiţa nici o încercare de scuză.

Sharett se lăsă pe fotoliul de lângă Colin, ridicând din umeri, dar fără a se chema că făcea un Raful. Era iritat de gâlceava cu Van Tonder.

— Aşa, deci, spuse Colin. A trecut mult timp. New York, dacă-mi amintesc bine?

— Din câte mi-aduc aminte, zâmbi Raful. Mersi ca mi-ai ţinut partea cu locul. Arăţi bine.

Colin mormăi.

— Scuze că te-am trezit de dimineaţă, spuse el după o pauză cu vocea scăzută. Mă simţeam…

— Ştiu.

Raful îşi încreţi buzele într-un zâmbet; îşi duse arătătorul şi

mijlociul la buzele strânse. Amândoi se cufundară în tăcere. Colin îşi luă din nou revista. Raful se lăsă în jos în scaun şi încercă să-şi limpezească mintea, însă imaginile care-i fuseseră reînviate îl împiedicau să se concentreze. Îi venea în minte felul cum îl întrebase Colin de două ori pe Van Tonder: „Ce cauţi aici?”

Aceeaşi întrebare îi fusese pusă cu ani în urmă cu o voce la fel de provocatoare şi amintirea nedorita îi persista în minte, cam la fel cum alunele sărate servite în avion aveau să-i transforme ulcerul într-o rană vie.

1974.
Ierusalim

Anul 1973 fusese un an prost pentru Mossad Bitachon Leumi, Institutul Israelian al Securităţii de Stat, cunoscut mai simplu ca Mossad: mai întâi afacerea din Norvegia, de la Lillehammer, unde omorâseră un alt arab decât cel urmărit, apoi urmase seria de rapoarte informative de nivel înalt – înalt în mai multe sensuri – în legătură cu noile concentrări de trupe siriene, care deveniseră o banalitate. Din păcate, departe de-a fi banale, se dovediră a fi în final primele faze ale războiului de Yom Kippur.

De îndată ce se aşezase praful la loc, mai-marii avură răgaz să decidă cine să cadă şi cine să urce. Eliahu Zeira, şeful Aman-ului, serviciul de informaţii militar al Israelului, trebuia să cadă, bineînţeles; Memuneh Zamir trebuia să-şi piardă şi el capul. Îl numiră ca şef al informaţiilor pe generalul Yitzak Hofi, comandant al frontului de nord în războiul din 1973, un adevărat erou naţional. Deci începu rotaţia cadrelor. Raful Sharett, aflat în urma câtorva jucători mai importanţi, avansă repede de la Acţiune şi Alianţe Politice la Departamentul de culegere a informaţiilor, culegând el însuşi în drum o promovare la gradul de *aluf mishne,* sau colonel. Când dansul încetă în sfârşit, în vara lui 1974 – şi după feluritele calamităţi ale anului 1973 orchestra cântase mult timp – se trezi director al Diviziei de planificare operaţionala, care era exact locul unde voia să ajungă de când îi uciseseră fiica într-o explozie la Londra, cu cinci ani în urmă.

Avshalom Gazit, tatăl tânărului Yigal, îi ghicise gândurile. Era singurul care ar fi putut s-o facă.

— De ce eşti aici? îl întrebase el în acea zi memorabila din vara lui 1974. Ce cauţi aici?

— Ne-am schimbat sediul în 1967, răspunsese Raful cu viclenie. În anul *acela* la Ierusalim; pe şoseaua dinspre Tel Aviv, o faci la stânga la…

Avshalom se aşezase pe scaunul din faţa lui Raful şi bătu uşor în masă ca un apel de linişte. Raful se supusese, ceea ce era un fapt care singur spunea cât de mare era autoritatea interlocutorului său.

— Ai fi putut rămâne la Tel Aviv.

Era adevărat. Ministerul Apărării rămăsese în Hakyra, evitând o migraţie generala la Ierusalim, iar Aman-ul se afla sub jurisdicţia Ministerului Apărării. Când Avshalom ajunse numărul doi în Aman, îl invitase pe Raful să se alăture personalului său, cu un salariu mai bun pe loc şi cu perspectiva promovării în câţiva ani, dar, deşi Raful ar fi fost încântat să devină general-maior, refuzase oferta.

— Ar fi trebuit sa rămâi la Tel Aviv, adăuga Avshalom.

Această afirmaţie nu era adevărată pe cât era discutabilă.

Aman avea nevoie de un braţ executant care să opereze în afara Israelului. Raful cerea acum anumite facilitaţi – un cuvânt bun, neutru, acest „facilitaţi” – dincolo de acelea furnizate de Informaţiile Militare, cum ar fi răpirile, torturile, orice fel de moarte subita şi inoportuna; acestea aveau să fie instrumentele meseriei lui. Aşa că, după ce cântări totul, se bucura că nu rămăsese în Tel Aviv.

— Dar eşti aici. Încă.

Pauza lungă, semnificativă a lui Avshalom, fu urmată de o întrebare încărcată de ironie:

— Mă întreb de ce?

Raful ştia că prietenul său cel mai vechi nu renunţase la jumătate din sabat ca să vină la Ierusalim doar ca să se afle în treabă. Avshalom era unul dintre acei puţini oameni care ar fi putut servi drept model al unui patriarh biblic, dacă nu şi-ar fi tăiat barba atât de scurt şi de îngrijit. Bărbia îi era proeminentă şi, cum îşi ţinea întotdeauna capul sus, aceasta îi ieşea în evidenţă ca o provocare fizică. Avea ochi imenşi şi albaştri, care detectau minciunile mai bine chiar şi decât monitoarele de respiraţie cu microunde pe care le aveau la Allenby Bridge. Dar faţa aceea obosită şi brăzdată nu putea ascunde nimic: un cusur pentru un spion profesionist, poate şi motivul pentru care Avshalom Gazit nu dorise niciodată decât să fie adjunctul cuiva.

— Am vrut să fiu acolo unde e şi acţiunea, răspunse Raful.

Jocul cel mai grozav s-a mutat aici: o ştii şi tu, o ştiu şi eu.

Avshalom încuviinţă încet, mişcându-şi tot bustul, nu numai capul.

— Şi totuşi, zise el, cred că asta e doar o jumătate de adevăr.

Privind într-o parte o fracţiune de secundă, Raful zări pe geam Zidul de Vest. Sclipea în căldura aceea istovitoare pe care numai după-amiezile de sâmbătă din septembrie păreau s-o genereze. Cămaşa deschisă la gât îi era leoarcă de sudoare. Se simţea obosit, poate şi puţin bolnav, dar nu avea de ce să se ducă acasă, iar aici, la sediul Mossadului, putea cel puţin să se consoleze un pic cu prezenţa stenografilor, a ofiţerilor de serviciu şi a personalului de la comunicaţii. Era ţintuit în acest templu al adevărului, ascultându-l pe vechiul său prieten cum specula asupra jumătăţilor de adevăr şi preţ de o clipă Raful îşi dori să moară fiindcă nu putea să găsească în minte nimic pentru care merita să trăiască.

Apoi Avshalom îşi ridică servieta, o puse pe birou şi o deschise în aşa fel încât Raful să nu poată vedea ce era înăuntru.

— Cred, murmură Avshalom de dincolo de capacul servietei, că îmi spui doar o jumătate de adevăr şi poate că asta e jumătatea cealaltă.

Îi înmâna un plic galben-închis, sigilat în trei locuri cu broboane de ceara legate cu aţa. Pentru câteva secunde se instala tăcerea, momente goale în care oraşul vechi şi tot ce era în el înceta să existe. Apoi încet, foarte încet, ca să nu stingă scânteia de speranţa care i se aprinsese în adâncuri, Raful se aplecă în faţa ca să-l ia.

Cineva scrisese pe el un singur cuvânt, *goel.* În ebraica însemna „răzbunătorul sângelui”, cineva care, după tradiţia străveche evreiască, avea dreptul să se răzbune pe ucigaşul unei rude înainte de a se retrage în oraşul-refugiu desemnat pentru siguranţa sa. Raful văzu cuvântul şi începu să tremure.

— Ce-i asta? întreba el încet, ştiind deja răspunsul.

— Ceea ce m-ai rugat. Îmi pare rău c-a durat atât. E o treaba a naibii de grea să coordonezi materiale clasate.

În săptămâna după înmormântarea Sarei, Raful îl rugase pe Avshalom să facă tot ce el, Raful, nu avea puterea să facă: îl rugase, îl implorase ar fi fost cuvântul mai exact, să-şi folosească relaţiile pe care le avea cu politicienii, să joace cartea Haganah, cum se exprimase el şi să dărâme toate barierele interdepartamentale ca să afle cine o omorâse pe Sara Sharett.

Nu era o rugăminte fără rost. Mossadul îşi avea şi el dosarele lui de terorism, desigur, dar mai erau şi alte informaţii la care ofiţerii săi nu aveau drept de acces: acelea deţinute de Aman, de Reshud, de Shin Bet şi Shabak, toate organizaţii de nepătruns. Avshalom Gazit, braţul forţei britanice ocupante, erou de război: el putea vedea cu siguranţa totul, iar dacă „ei" încercau să-i spună că anumite dosare nu existau, putea să-şi dea seama ca minţeau.

— Arată-mi încăperea, Raful. Sanctuarul.

Mâinile îi tremurau lui Sharett. În loc să rupă aţa şi să dezlipească sigiliile de ceară, mâinile aşezară plicul cu *goel* pe masă şi se strânseră una pe alta parcă pentru a se susţine reciproc.

— Sanctuarul?

Dar Avshalom se ridică şi se apleca asupra lui Raful, până ce acesta simţi că era în umbră. Se ridica şi el. Îşi puse plicul sub braţ. Cu degetele mâinii drepte, urmări un lanţ de la curea în buzunarul pantalonilor şi acolo caută nişte chei. O lua înainte, ieşind din birou şi porni pe coridorul dinspre nord. La capătul celălalt se afla o uşă cu un număr pe ea. Când introduse o cheie în broască şi-o deschise, balamalele scârţâiră. Era limpede că locul acela nu era frecvent folosit, căci cei doi lăsară urme pe praful de pe pardoseala atunci când intrară.

Raful îi privi faţa prietenului său, căutând o reacţie. Orice reacţie ar fi fost bună: reproş, dispreţ, amărăciune, milă. Dar nimic nu brazda figura ca de ardezie a lui Avshalom. Privi încet de jur împrejur, ca un ofiţer de contrainformaţii ce era, cercetând pereţii văruiţi, biroul şi masa, seiful de înălţimea unui om.

Abia dacă aveau loc amândoi în acest „dulap" cu fereastra lui minusculă. Avshalom se îndrepta spre masa, observând probabil cât de atent aranjaţi erau ursuleţul, setul de perii şi piepteni, anuarul şcolar şi diploma de absolvire. Şi fotografia.

Nu vorbi nici unul poate câteva minute. Suna atât de puţin; când vrem sa ne referim la un interval scurt, pe care abia dacă-l băgăm în seamă, spunem: „A, cinci minute", dar trei sute de secunde începând din acest moment puteau fi un timp foarte, foarte îndelungat.

— Unii cred…

Avshalom luase în mână fotografia Sarei din ziua absolvirii şi o cerceta. Acum se întoarse spre Raful, de parcă ar fi avut şi el nevoie să vadă o reacţie, oricare ar fi fost.

— Unii cred că ţii aici o femeie, Raful.

Încercarea lui de-a râde vesel eşuă penibil.

— Unii zic: „Avem nevoie de spaţiu pentru birouri, directorul n-are nici un drept să ţină încăperea închisa şi el singur să aibă cheia”.

— Unii zic că de-aici îmi transmit mesajele nocturne spre Bagdad şi Damasc.

— Dar am verificat. Şi nu-i aşa.

Lui Raful îi displăcea faptul că verificaseră. Îl atinse şi-l răni. O reacţie atât de profesionistă! Dar pe de altă parte, faptul în sine că ţinea camera aceea în inima centrului nervos al Mossadului era o acţiune atât de profesionistă, încât poate ca implicaţiile pe care le avea pentru alţii trecuseră pe lângă el.

— De ce nu ţii toate astea acasă, Raful?

Pentru că încercase, dar îl durea prea tare să-i aibă lucrurile în preajmă când mânca, dormea sau încerca să doarmă şi nu se putea hotărî să le arunce. Poate ca Avshalom ghicise măcar o parte din acest răspuns din expresia cadaverică a lui Raful, căci spuse:

— Nu poţi să trăieşti aşa la nesfârşit. Trebuie să vină o vreme…

— Niciodată.

— … O vreme a renunţării, Raful. Nu a iertării, ci…

— A fost sfârtecată de explozie, Avshalom.

Raful înghiţi în sec. Îşi simţea obrajii umezi şi se detesta pentru slăbiciunea asta, însă austeritatea celuilalt, răceala lui, îl îndemnară să continue.

— N-a rămas nimic. Nimic pe care să-l poţi identifica.

Vocea atinse o tonalitate înaltă, de vaiet şi apoi tăcu.

Încercă din nou.

— Avea douăzeci şi doi de ani, era frumoasă.

Lua fotografia din mâinile lui Avshalom şi se uita lung la ea, scuturându-şi capul dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi putut stăvili astfel lacrimile care de-acum îi şiroiau pe obraji.

— I-au străpuns cu aşchii de metal faţa, stomacul, picioarele…

Îşi ridică ochii către Avshalom, ca un copil care se ruga să fie iertat de rest.

— Au măcelărit-o. A mers la petrecere, la logodna unui prieten şi-au ciopârţit-o. Nu adunase încă o viaţa în urma ei despre care să poată vorbi. Totul abia începea pentru ea. Avshalom, Avshalom… dacă i-ar fi făcut-o lui Yigal al tău?

Avshalom Gazit îşi întoarse faţa şi nu spuse nimic o vreme. În final scoase un oftat greu şi zise:

— Deschide plicul. Deschide-l.

Sharett se aşeză la biroul mic de elev. Trebui să-şi şteargă ochii de câteva ori. În cele din urmă, rupse sigiliile roşii.

Plicul conţinea cam cincizeci de pagini bătute la maşină la un singur rând. Îl răsfoi şi descoperi că raportul avea două părţi. Plicul mai conţinea câteva fotografii alb-negru, dar pe acestea le puse deoparte, ştiind din instinct că îşi păstra astfel ce era mai bun pentru sfârşit.

Începu să citească. Secţiunea întâi, cea mai lungă, prezenta detaliat măsurile luate pentru a-i identifica pe teroriştii care îi uciseseră fiica. Cunoştea deja o parte din acest material, o altă parte îi era străină; o parte îl captivă căci îşi dădu seama că trebuia să fi ştiut de mult şi alţii, de partea lui, presupunea, dar nu îi împărtăşiseră nimic şi nu-i recunoscuseră nevoia de a şti.

La un moment dat, nedefinit, pe când umbrele după-amiezii se topiră una într-alta decolorate, aducând amurgul scurt, Avshalom Gazit plecă. Raful nu-l observă.

Abia când termină prima parte a raportului se concentra asupra pozelor. Pe fiecare dintre ele era însemnată identitatea persoanei respective pe o etichetă lipită la bază cu adeziv de o culoare codificată. Cel mai mult zăbovi asupra fotografiei din faţă a unei femei şi, când pieri ultima rază de lumină, trăsăturile Leilei Hanif se întipăriseră în mintea sa atât de clar şi de imposibil de şters ca acelea ale propriei fiice.

Raful se duse să aprindă becul care atârna din tavan la capătul unei sârme şi apoi începu secţiunea a doua a raportului.

Cineva – raportul nu preciza cine, dar Raful ştia că trebuia să fi fost Avshalom Gazit – propunea să fie trimisă o echipă a răzbunării care s-o ucidă pe Leila Hanif. Ştia că propunerea trebuie să fi venit de la Gazit pentru că în mod normal directorul Sharett ar fi trebuit să fie informat în legătură cu orice acţiuni de răfuială, însă nu aflase nimic despre aceasta şi numai Gazit ar fi putut să i-o ascundă. De ce ar face-o? Ăsta era felul lui de-a neutraliza veninul care îi mânca sufletul lui Sharett ca acidul care-i mânca stomacul? Gazit ghicise că Raful ar fi insistat să ia parte la acea acţiune; şi ghicise corect, într-adevăr. Raful ar fi murit de ruşine dacă oricine altcineva ar fi reuşit s-o omoare pe Leila Hanif.

Propunerea lui Gazit fusese respinsă din motive „operaţionale”

nespecificate. Ciudat, îşi zise Raful, cum vechiul său prieten devenise în mintea sa Gazit. Nu mai era Avshalom. Gazit.

Avea să obţină o anulare a deciziei. Avea s-o facă.

Mai erau şi alte poze. Un soţ, Colin. Şi un băiat, Robbie. Raful stătu mult timp în lumina gălbuie, memorând trăsăturile celorlalţi doi membri ai familiei Raleigh, acum ţinte legitime pentru el şi pentru forţele teribile de care dispunea.

— Ce cauţi aici? îl întrebase Gazit.

Raful ştia acum, în sfârşit.

20 Iulie. Ora 6.00. Heathrow

— Defecţiuni ale indicatorului de viteză şi ale indicatorului de tangaj?

— Verificat.

Căpitanul Simon Thorneycroft bifă pe lista lui.

— Ceasul, motorul şi defecţiuni ale liniei de transmisiuni?

— Verificat.

Thorneycroft ridică receptorul telefonului intern şi-l chemă pe Alex Perkins.

— Totul e pregătit, spuse el. Tu?

— Toată lumea s-a îmbarcat, domnule căpitan. Gata pentru proba de siguranţă.

Thorneycroft dădu din cap către secund.

— Începeţi verificarea.

Copilotul luă emiţătorul radio.

— Aeroportul din Londra, Noiembrie Quebec zero-trei-trei parcat la Juliet paisprezece gata de decolare?

Se auzi un fâşâit şi apoi:

— Noiembrie Quebec zero-trei-trei, poţi decola.

Halib nu fu sigur la început dacă într-adevăr se mişcase cârma avionului sau era doar imaginaţia lui. Îşi ţinu muchiile rotunde ale binoclului atât de strâns lipite de ochi, încât simţi că-l doare. După câteva secunde, nu mai putea fi nici o îndoială: NQ 033 se îndreptă spre pista de rulare.

Luă telefonul, îl puse pe o masă în faţa geamului şi începu să formeze un număr, privind în continuare prin binoclu, fără să se uite la cifre, căci nu avea nevoie.

Se mai făcură încă treizeci de verificări până ajunseră pe pistă. Apoi se opri la capătul pistei, aşteptându-şi rândul să se înalţe la cer. Traficul era degajat la această ora a dimineţii şi nu după mult timp pasagerii auziră un murmur în difuzoare:

— Echipajul însoţitor este rugat să-şi ia locurile în primire pentru decolare.

În cabină, Thorneycroft ridică dintr-o sprinceana către secund, care aproba din cap.

— Bun, domnilor, să mergem la Bahrain. Trei, doi, unu, acum. Apăsă acceleraţia. Douăzeci de noduri… cincizeci de noduri…

optzeci de noduri… atingem viteza de decolare.

Avionul părea deja mai uşor în mâinile lui Thorneycroft; îi simţea dorinţa jucăuşă de-a se lăsa purtat în aer.

— O suta de noduri.

— Puterea motoarelor verificata.

— V-unu… rotiţi.

Când Thorneycroft apasă cu palmele maneta, vântul întâmpină cu o rafală zburdalnică avionul care se întorcea în elementul său şi căpitanul compensa uşor; apoi se înălţară.

Când Halib obţinu legătura cu apartamentul Susannei Duclerc, aştepta întâi sa audă vocea surorii lui şi apoi spuse:

— Te-am sunat doar ca să-ţi spun, zise el aproape răstit, că marfa ta a plecat în siguranţă.

NQ 033 încă mai era un punct negru în binoclul sau. Aşteptând răspunsul, mâinile nu-i tremurau deloc şi ţineau avionul în centrul imaginii focale.

— Mulţumesc.

Puse receptorul la loc în furcă, încruntându-se uşor, fără să fie sigur dacă auzise cu adevărat cuvintele acelea şoptite.

Halib se mândrea pe bună dreptate cu capacitatea lui de a distinge nuanţele în engleză: vocea Leilei, i se păruse nu atât distantă, cât absentă cu desăvârşire.

20 Iulie. Amiaza. Bahrain

Lumina era acum diferită. Era mai puternică şi chiar mai puţin blândă ca înainte. Leila şedea în faţa oglinzii, iar lumina aceasta nouă, ostilă îi venea din stânga. Era ciudat de palidă. Ochii reflectaţi în oglinda nu erau nici o clipă imobili, nici chiar când îi privea de-a dreptul. Nu putea stăpâni neliniştea propriilor ochi şi nereuşita aceasta, măruntă în sine, o irita.

Nu ştia câte ore trecuseră de la ultimul telefon al lui Halib, care o anunţa că NQ 033 decolase. Nu mâncase nimic azi şi nici nu îi era foame. Cana de cafea fusese reumplută de două ori, asta o ştia, căci sosirea chelnerului necesitase acţiune din partea ei şi nu uita niciodată când era vorba de acţiune, absolut niciodată.

Piciorul drept îi amorţise. Mişcă din degete şi tresări uşor, simţind cum îşi reveneau la viaţă. Curând va trebui să plece.

Curând se va uita la ceas, dar acum încă nu. Eul ei interior îi va spune cu precizie când să-şi consulte ceasul. Fusese programată, de când era copilă, în raport cu un anumit moment şi de atunci gravitase în jurul acelui moment ca un giroscop, fără greşeală. Atâţia ani, luni, zile, ore de atunci.

Leila privea îndelung în oglindă, dar nu se vedea pe sine. Vedea un bărbat fără chip, doar un oval negru deasupra umerilor în locul feţei. Acesta era vechiul ei prieten. Iubit, aproape.

Nu putea trai fără el. El dădea existenţei ei singurul sens pe care-l mai putea avea de atunci.

Vechea şi superba casa Kharif de pe dealurile de deasupra Beirutului. Dintr-un motiv sau altul, îşi amintea marea albastră şi valurile albe din acea zi, nu ştia de ce; din unghiul acela nu se vedea plaja; din încăperile de sus se vedea Mediterana în larg, dincolo de rada portului, unde lumina soarelui o făcea să pară aproape incolora. Dar azurul marii şi spuma albă a valurilor făceau parte din amintire. Din acel atunci.

Bunicul îi spusese o poveste cu Babar, regele elefanţilor. La nouă ani era deja prea mare pentru Babar, dar îl iubea atât de mult! Şi chiar mai mult o iubea pe regină, Celeste, pentru că numele îi amintea de bunica Celestine; Leila simţea că nu va fi niciodată, niciodată prea mare pentru poveştile acelea. Bunicul ţinea cartea în poală, o vedea acum, după atâţia ani, atât de clar. Lângă el, pe o masă de răchită, castronul cu căpşuni şi zmeură, încă ude după şuvoiul de apa care le spălase în mâinile Azizzei. Leila era vesela în ziua aceea; testul de la matematica o adusese în fruntea clasei; spunea asta la toată lumea.

Bunicul se arătase neîncrezător. Măcar de-ar fi crezut-o pe cuvânt, de n-ar fi tachinat-o… înţelesese pe jumătate că glumea; apoi, când el mersese prea departe cu joaca, încrederea i se clătinase; întâi se indignase, apoi se bosumflase şi devenise obraznica şi până la urma fugise în casă într-un acces de râs, ca să-şi aducă din camera caietul. Dovada.

Dar nu ajunsese decât în hol când se auzi soneria o data, de doua ori. Fara să fie agresivă şi fără să sugereze vreo tragedie, nu; pur şi simplu sună de două ori. Musafiri!

— Răspund eu! strigase ea fericita că putea face ceva, că putea fi de folos.

Uitase regula casei: doar Azizza trebuia să răspundă la sonerie. Privind înapoi, îşi amintea de nişte voci cu tonul ridicat, a protest şi aici era primul din lucrurile pe care, în mod misterios,

nu şi le putea aduce aminte; ştia în mintea ei că vocile o avertizau să nu deschidă uşa, numai cuvintele îi scăpau, niciodată nu fusese în stare să şi le reamintească.

Deschise uşa cu o smucitură şi-l văzu acolo, iubitul ei, cel care-i era atât de necesar. Purta o cămaşă crem deschisă la gât şi pieptul, atât cât se vedea, era bronzat într-un roşu-aprins; avea pantaloni ieftini de serj albastru şi pantofi negri cu şireturi. Da. Ai uitat vreodată cum a fost prima oară? Vreun detaliu?

Avea pe el o jachetă. Ciudat, pe o vreme aşa călduroasă. O jachetă albastru-închis care nu se potrivea cu pantalonii şi într-unul dintre buzunare se vedea ceva greu atârnând. A, nu, fii exactă. Buzunarul drept al jachetei era cel care stătea lăbărţat.

Numai faţa era, din nou, imposibil de rememorat. Vid, un oval negru.

Îngenunche şi spuse:

— Bună, fetiţo.

Vorbea franţuzeşte, o limbă pe care ea o adora, deşi accentul lui era aspru.

— Bunicul tău e acasă? întrebase el.

— O, da. Intră. Acolo jos. În grădină, îi arătă cu mâna.

Odată ce rezolvă cu el, Leila se lăsă purtată până sus în camera ei de un covor fermecat împletit din mândrie, râs şi o satisfacţie plină de sine, pentru a-şi găsi caietul roşu cu un chenar negru pe copertă, în interiorul căruia avea spaţiu să-şi treacă numele, şcoala şi clasa. Îl scotea din ghiozdan când auzi două pocnituri, foarte aproape una de alta. Nu simţi nimic. Mă rog, poate că fu surprinsă. Deoarece camera ei se afla în partea din spate a casei, nu-i trebui mai mult de trei paşi până la o fereastră ce dădea în grădină. Primul gând fu că bunicul căzuse cu capul în castronul cu zmeură şi căpşuni: era roşu în întregime, acoperit cu suc de fructe sângeriu, ce caraghios! Şi râsese. Îşi amintea asta bine, căci nu avea să mai râdă un an de zile după aceea.

Începură ţipetele. Azizza, cu mâinile pe faţă. Halib, dând buzna de nu se ştia unde, oprindu-se brusc cu o uşoară alunecare, împietrind ca o statuie. Nici urmă de iubitul ei, cel de care avea nevoie şi pe care şi-l dorea mai mult decât pe oricine – bărbatul în albastru cu buzunarul lăbărţat, nestatornic şi crud, o părăsise.

Inima îi bătu cu putere. Ceva nu era în ordine. Ştia exact ce anume nu era în ordine.

Coborî pe furiş. Tatăl ei, Feisal, apăruse şi el. Se aplecă asupra bunicului, care tot mai stătea jumătate pe scaunul lui şi jumătate afară. Leila văzu castronul cu fructe pe masa de lângă el. Neatins. Inima îi gonea acum ca un motor de curse. Îşi simţea capul greu, gata parcă să explodeze sub apăsarea adevărului ce stătea ascuns acolo.

Feisal îşi ridica ochii şi-l privi pe Halib, aflat de partea cealaltă a bunicului. Spuse:

— Cine i-a deschis?

Nu-i mai auzise niciodată vocea astfel; înspăimântată ca de o blasfemie ce nu putea fi iertată.

Halib nu zise nimic. Îşi puse braţul pe umerii Leilei. Ea tremura. O trase lângă el, făcând-o să-i simtă solidaritatea, erau unul şi de nedespărţit; doar pentru o secunda, însă îi promise în acea secunda o solidaritate de o viaţă. Apoi o duse înăuntru, sus în camera ei. Se aşezară împreună pe pat, ţinându-se de mână, iar el continua să o strângă în braţe. Curând începu sa o legene, încet, blând, pe când ea tremura ca un copil în ultimele zvâcniri ale unei febre mortale şi încet, încet, lumina Libanului se stinse…

Lumina se schimba iarăşi. În Bahrain amiaza adusese o căldură sufocantă şi umedă, cu orizonturi ceţoase? Marea era transparenta; ambarcaţiuni pluteau parcă în aer. În ferestrele clădirilor de dincolo de parcare străluceau diamante. Leila se uită în sfârşit la ceas. Douăsprezece şi un sfert. Era timpul să împacheteze şi să plece.

Maşina, un Mercedes alb 500 SEL, era deja parcata în faţă când părăsi hotelul. Aştepta până ajunseră pe Comiche, apoi îşi băgă mâna în geantă şi îi dădu şoferului pistolul. Însa gândurile nu-i erau la drumul până la Al Muharraq şi la aeroport; plutea, ca întotdeauna, în fluidul amniotic al memoriei, prizoniera şi copilul acesteia.

Nu-l văzuse pe Robbie de doi ani. Nici pe Colin.

Pe stânga alunecau pe lângă ea case cu ziduri albe. Case ale expatriaţilor, pentru oameni precum Colin Raleigh, care în fiecare vineri se îmbăta în barul de la Intercontinental, la Ramada sau la Delmon. Case cu aparate video, într-o ţară ce se lăuda cu două cinematografe, care şi acelea prezentau numai filme în arabă. Case cu dormitoare goale, întreţinute curate şi aerisite pentru atunci când copiii veneau la începutul vacanţelor.

Avea să facă paisprezece ani. Un bărbat, în stare să judece

singur, dar tot băiatul ei. Totul era pentru el. Nu avea un singur gând care să fie pentru altcineva decât pentru Robbie sau Halib, dar numai uneori. Îl iubea pe Halib pentru că era fratele ei şi pentru c-o salvase de la distrugere de mai multe ori, dar pe Robbie îl făcuse ea din trupul ei şi era al ei.

Încă de la New York plănuia să-l ia înapoi, dar Halib o oprise. Halib nu voia să autorizeze o răpire în Anglia, întrucât credea că Robbie era bine păzit acolo. „Trebuie să aşteptam o şansă să-l ademenim afară din ţară", îi spusese el. Aşa că aşteptaseră. Apoi, cu şase luni în urmă, Halib negociase un contract cu Iranul pentru eliberarea unor prizonieri reţinuţi în Irak. O deturnare cu implicaţii politice, asta voiau iranienii şi Halib fusese de acord s-o facă. Leila avea să ducă treaba la îndeplinire. Nu-şi făcea scrupule când era vorba de aşa ceva. Era bună la astfel de misiuni şi-i plăcea să lucreze pentru fratele ei, căci putea avea încredere în el că nu o va abandona la sfârşit. Mulţi se foloseau de terorişti şi apoi se descotoroseau de ei; nu şi dragul ei Halib. Nu şi iubitul frate care îi îngăduise să-şi fixeze ţinta asupra avionului în care se afla propriul fiu, pentru a-l aduce înapoi.

Cu ce era oare Robbie îmbrăcat? Se întrebă. Cum s-o fi schimbat? O va recunoaşte? Da. O va recunoaşte când va veni momentul lor. Şi curând va afla tot ce i se întâmplase în aceşti doi ani goi, irosiţi. Îl va ţine strâns în braţe şi vor vorbi, împărtăşindu-şi secrete. „Te iubesc, îi va spune. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva, mai mult decât propria viaţă. Mai mult decât sufletul meu – Allah, iartă-mă! Mai mult decât speranţa mea pentru rai. Fiul meu, fiul meu…"

Nu se opri să se întrebe ce ar putea răspunde el. Gândurile îi zburară în schimb către noul echipaj al avionului, în mâinile cărora, adevăraţi profesionişti, avea de gând să-şi pună propria viaţă şi pe cea a fiului ei. Trebuia să se roage pentru ei.

Maşina se opri lângă un terminal pentru pasageri şi câţiva hamali se apropiară în grabă. Când paşi pe trotuar, Leila deveni ca de oţel pentru a împlini voia lui Allah, cel îndurător, cel Milostiv, care îi va restitui copilul după un timp atât de lung şi pustiu petrecut fără el. Echipajul o să fie minunat. Vor fi desăvârşiţi: aleşi.

Îşi repeta în gând *basmallah,* urmându-şi valiza: Allah, *al rahman, al rahim.*

„Da-mi înapoi fiul."

20 Iulie. Ora prânzului. În aer

Robbie cerceta cu interes tava vecinului său.

— Arata bine. În orice caz, mai bine decât ce am eu.

— Eu sunt diabetic, de-aia. Cred ca e tot atât de greţos ca şi ce-ai tu.

Robbie, pe locul de la fereastra, se nimerise lângă un băiat palid, pistruiat, cam de vârsta lui, pe care-l chema Tim Campbell. Tatăl lui Tim lucra la o bancă în Kuala Lumpur, iar el mergea acum la părinţii lui pe timpul vacanţei. La început, cei doi jucaseră cărţi. Apoi veni prânzul şi descoperirea că Tim era diabetic.

— Adică trebuie să-ţi faci injecţii?

— Da.

— Şi ce s-ar întâmpla dac-ai uita?

— Aş intra în comă şi-aş muri. Nici să nu mă gândesc; trebuia să-mi fac plinul înainte să plec şi am uitat. Dumnezeule, chestia asta e îngrozitoare! Ce naiba e?

— Cred că broccoli.

Robbie îndreptă două degete către substanţa verde de pe tava rezistentă la foc a lui Tim şi spuse:

— Toate puterile focului să te ardă, să te pârjolească, să te pârlească – piei!

Băieţii priviră lung materia aceea verde.

— Vrăjile astea cu focul nu merg niciodată, remarcă Robbie cătrănit. Aş avea chef de o bere. Tu?

Tim clătină din cap.

— Nu, nu pot.

— Ghinionul tău. Hei, domnişoară… de ce nu se uită niciodată la tine când ai nevoie de ele?

— Pentru că sunt prea ocupate să-i farmece pe tipii cu bani, de-aia.

Tim îşi împinse ochelarii mai sus de nas.

— Fac călătoria asta de două ori pe an. Trebuie să fii pe moarte ca să te servească. Ia uite, fata aia n-arată prea rău.

— E grozavă. Hei, e rândul tău să fii stăpânul închisorii; eu vreau să fiu popă acuma. Domnişoară! Iu-hu!

Van Tonder avea un loc la geam la spatele clasei a doua, pe

partea dreaptă. Când căpitanul Thorneycroft dădu la o parte perdeaua care despărţea clasa întâi de a doua, sud-africanul era în plină revărsare, insultând o stewardesă. Văzându-l pe Thorneycroft se opri, îi aruncă o privire fioroasă şi apoi se întoarse din nou către fată.

— Eşti norocoasă, spuse mai domol.

— Care-i problema?

Thorneycroft se adresă fetei, nu pasagerului.

— Acest domn, domnul Van Tonder, a primit un număr de loc greşit la Londra şi…

— Şi, domnule căpitan, când vom ateriza voi face o plângere oficială legată de atitudinea companiei în privinţa securităţii. Ştiţi ce-am găsit sub scaunul meu?

Se opri pentru a obţine un efect maxim, iar apoi ridică o ţigară pe jumătate arsă.

— Aceasta! Aprinsă, daţi-mi voie să precizez. Aprinsă!

Thorneycroft nu lăsă să i se vadă nimic pe figură, dar în sinea lui blestemă. Ceilalţi care auzeau, ăsta era necazul lui. Vecinul lui Van Tonder îşi ţinea capul între paginile unui ziar şi întreaga cabină era scufundată într-o tăcere mormântală. Plângerile legate de confort erau una. Securitatea era altceva.

— Scuzaţi-mă, dar vă înşelaţi.

Privirea lui Thorneycroft devie o secundă, descoperindu-l pe pasagerul care stătea la geam chiar în faţa lui Van Tonder şi care se întorsese către căpitan; el era cel care vorbise, evident, căci continuă:

— Mă dusesem în faţă la fiul meu şi, când m-am întors, domnul tocmai ridica această ţigară. Era aşa cum o vedeţi acum. Stinsă.

— Cum îndrăzniţi sa vă amestecaţi? arunca Van Tonder.

Se ridica pe jumătate în scaun.

— Mă faceţi mincinos?

— Spun doar ca vă înşelaţi.

Colin îl privi pe căpitan.

— Mă numesc Colin Raleigh, am fost martor la incident şi-aş fi mai mult decât încântat să vă dau adresa mea, în caz că se merge mai departe. Aş vrea doar să adaug, domnule căpitan, că echipajul dumneavoastră s-a purtat impecabil cu aceasta persoana absolut intolerabila şi ar merita o medalie. Dumnezeu mi-e martor că şi noi, ceilalţi, am merita-o.

Thorneycroft zâmbi şi-i mulţumi cu o aplecare a capului.

— Bun, spuse el, întorcându-se din nou către sud-african. Îmi pare rău în legătura cu mucul de ţigară pe care l-aţi găsit, dar nu avem posibilitatea de a-i controla total pe cei de la firma care se ocupă de curăţenie. Dacă doriţi sa vă menţineţi declaraţia că era aprinsa, vă rog să nu ezitaţi. Dar va trebui să aibă loc o ancheta şi se pare că exista un martor de partea companiei noastre.

— Nu aveţi nici un drept…

— Conform codului internaţional, domnule Van Tonder, am dreptul să dau ordin să fiţi legat cu cătuşe de podea pe durata zborului şi, în cazul în care continuaţi să-i incomodaţi pe ceilalţi pasageri, aşa voi face.

În liniştea care se lasă, Colin auzi pentru prima oara zgomotul motorului şi se mira cum de nu-l auzise până atunci.

Thorneycroft îi făcu lui Colin cu ochiul şi-i mai mulţumi încă o dată cu o mişcare a capului, înainte să se retragă în cabina lui. Intervenţia lui părea să-l fi redus pe Van Tonder la tăcere, cel puţin pentru moment, căci atunci când Colin se ridică să meargă la toaletă, îl văzu pe sud-african dormind adânc şi cu o încruntătură pe faţă. Ochelarii îi alunecaseră pe nas şi-i căzuseră în poală. Sforăia, deranjându-şi vecinii chiar şi în somn; Colin, însă privind în jos spre el, simţi deodată un val iraţional de simpatie. Ceva îl făcuse pe Van Tonder să fie ceea ce era: nu ceea ce ar fi vrut să fie.

Până la Bahrain călătoria decurse fără alte evenimente. Lumina de după-amiază arunca umbre asupra unui peisaj deluros, brun, care se întindea cât vedeai cu ochii. Apoi sunetul motorului se modifică şi Colin simţi în urechi cum presiunea se schimba pe măsură ce coborau, zărind jos în depărtare focuri în deşert, unde arabii aveau într-adevăr bancnote de ars. Privi îndelung, fascinat, până ce imaginea torţelor împrăştiate îl făcu în cele din urmă să se gândească la fiul său. Robbie avea paisprezece ani acum. În curând aveau să apară fetele. În dragoste ca şi în viaţă, Robbie va trebui să navigheze de-a curmezişul deşertului printre focuri, ocolindu-le în vreun fel în drumul său pe cele ca Leila Hanif.

La început gândul îl amuză; după un timp deveni neliniştit şi se duse în faţă să vadă ce face obiectul meditaţiei lui.

— Poftim.

Stewardesa îi dădu lui Robbie o cană de plastic şi o sticlă de Johnnie Walker în miniatura.

— Chiar ai optsprezece ani?

— Pe cuvânt de onoare.

Tim Campbell se înecă stăvilindu-şi râsul, iar Robbie îl înghionti în coaste.

— Scuză-l pe prietenul meu, nu e obişnuit cu viaţa pe picior mare. A fost o glumă, te-ai prins?

Fata zâmbi. Ar fi putut totuşi avea optsprezece ani…

— Mergi până la capăt? îl întrebă el.

— Merg dacă vrei.

Tim Campbell mormăi iarăşi ceva pentru sine, dar privirea lui Robbie era stânjenitor de directă.

— Până la Manila, prostule!

Optsprezece – douăzeci şi opt, mai degrabă!

— K.L., spuse Robbie. Apoi mai departe în Australia. Tata o să aibă nişte cursuri acolo. O să mă întâlnesc cu străbunica mea. E îngrozitor de bătrână. Şaptezeci şi ceva de ani.

Începu să numere pe degete.

— Întâi Celestine, străbunica mea; apoi fiul ei, Feisal, care are cincizeci şi şase de ani, apoi…

Se îmbujoră şi şovăi cu număratul.

— … Apoi e mama, care are treizeci şi şase; şi apoi eu. Uit mereu câţi are fiecare exact, dar ştiu exact că, dacă ne aduni pe toţi, facem o sută optzeci şi doi.

— Mama şi tatăl tău sunt şi ei cu tine?

Pe obrajii lui Robbie înfloriră două pete de culoare care pulsau în ritmul inimii.

— Nu, se adresă el scaunului din faţă. Tata e la clasa întâi; mama, ea, ei… sunt divorţaţi.

— Şi ai mei, spuse stewardesa după o pauză. La început e al naibii de greu, nu?

Robbie încuviinţa din cap.

— Cât e de când s-au despărţit?

— Doi ani.

— La fel ca şi la ai mei.

Privi în sus către ea şi nu mai avu acum nimic din expresia aceea îndrăzneaţă.

— Cum a fost? întrebă el cu o voce scăzută şi fetei nici nu-i trecu prin minte că ar putea face parte din jocul erotic pe care-l încercase mai devreme.

Făcu o grimasă.

— Nu chiar atât de rău. Cel puţin avem linişte în casă. Dar tu?

Robbie îşi coborî ochii. Cum să răspundă raţional la întrebarea asta? Să-i spună despre ziua în care spintecase cu un cuţit de bucătărie pernele de pe canapea? Nu. Despre lacrimile pe care le vărsase? Ştia şi cum era cu asta. Despre furie, atunci; să-i spună cât îl înfuriase faptul că mama lui îşi luase tălpăşiţă fără un cuvânt?

— A mers, spuse el hotărât. Te obişnuieşti destul de repede.

Caută o remarcă spirituală cu care să înăbuşe încâlceala şuierătoare a emoţiilor dinăuntrul său. Îşi luă o mască sigura pe sine şi îşi ridică privirea spre ea, dorind s-o facă să înţeleagă că o găsea frumoasă, dar în schimb îl zări în treacăt pe tatăl său şi apoi rămase cu ochii aţintiţi în ochii lui, stând pe culoar la câţiva metri cu o expresie de nepătruns.

— Hopa, bâigui el. Pe căpitanul avionului îl cheamă Spok?

— Nu.

— Atunci sunt într-un mare rahat, oftă Robbie.

Cu mult înainte să ajungă la Robbie, Colin îşi dădu seama că nu avea motiv de îngrijorare; şi totuşi, era îngrijorat de moarte.

Pe culoar stătea o stewardesă; ceva din poziţia ei îi spunea că stătea acolo de multă vreme şi o făcea cu plăcere. Aceasta îl mira. Apoi, apropiindu-se, pe măsură ce unghiul din care vedea scena se lărgea, îl văzu pe băiat pentru o clipă cu ochii fetei. Înainte să intre în funcţiune mecanismele paterne de autoconservare, văzu un adolescent îndesat, trecut bine de pubertate, care arăta mult mai mare decât cei paisprezece ani ai săi şi a cărui dotare funcţiona perfect. „Fiul tău o să se îndepărteze curând, i se păru ca aude o voce. Ideile tale i se vor părea învechite, tu îi vei părea plictisitor şi va avea treburi mai bune de făcut. Ea, de exemplu.”

În ultima clipă înainte să fie văzut, Colin zări paharul de plastic de pe tavă şi înţelese că nu avea culoarea sucului de portocale. Robbie o convinsese pe fată să-i dea un scotch.

Cum îşi invidia în acel moment fiul şi cum îl durea să ştie ce pierduse. Colin ar fi spus inevitabil ceva ce nu trebuia. Aşa că anunţul că urmau să aterizeze fu bine-venit, la câteva secunde după ce Robbie îşi ridicase ochii şi, roşind, îşi văzuse tatăl. Colin îi făcu cu mâna, zâmbi şi bătu în retragere înainte ca amestecul surescitant de durere şi mândrie din sufletul lui să i se vadă pe figură.

Se aşeză pe scaunul său la timp pentru ultimele pregătiri în

vederea aterizării. Uitându-se pe geam, zări un alb atotcuprinzător străbătut de panglici de şosele negre acoperite parţial de pulbere de nisip. Avionul survola perimetrul aeroportului, timp de o clipă păru că pluteşte fără respiraţie, apoi roţile din spate atinseră pământul şi ajunseră pe sol.

Leila Hanif nu se duse în sala Dilmun, deşi ar fi putut s-o facă, dat fiind că avea bilet la clasa întâi. Urcă în schimb scările spre cafeneaua de la mezaninul terminalului, de unde putea să privească în jos pe culoarul aglomerat de cumpărători în căutarea unor chilipiruri la duty-free. Se rezemă de bară şi-şi fixă ochii pe poarta numărul cinci.

Era, credea ea, obişnuită cu tensiunea. Dar când Tristarul îşi vârî nasul şi apoi opri cu o zvâcnire pe platforma din faţa porţii, inima ei tresări şi ea, umplând-o de mirare. Era acolo, la câţiva paşi de ea. Robbie. Fiul ei.

Leila era îmbrăcată într-un costum purpuriu-închis care atrăgea atenţia: o fustă lungă, jachetă încheiată cu nasturi aproape până la gât şi o eşarfă de mătase de aceeaşi nuanţă legată în jurul feţei, într-o versiune fascinantă a „veşmântului potrivit” islamic. Nu numai că o proteja de poftele supărătoare ale bărbaţilor, dar constituia şi un travesti pe deplin eficient, aşa că atunci când pasagerii începură să se reverse pe poartă, ea nu se retrase.

Robbie fu aproape ultimul care ieşi. Luă un tichet verde de tranzit, zâmbindu-i fetei care i-l dăduse şi fără acel zâmbet Leila nu l-ar fi recunoscut, atât de mult se schimbase. Fiecare respiraţie începu să necesite o grea bătălie cu sine însăşi. Gura i se usca; limba părea că i se umflase peste măsură.

Crescuse atât de mult – acesta fu primul ei gând conştient. Era deja aproape bărbat; iar ea nu fusese în stare să-şi lase vreo urmă pe făptura lui, ce înspăimântător! Ce revoltător…

Colin se părea că nu părăsise avionul. Avusese încredere să-l lase singur pe Robbie. Buzele Leilei se arcuiră într-un zâmbet dintre cele mai vagi. Dacă ar şti el…

Îşi reveni la realitate şi descoperi că începuse inconştient să coboare scările spre culoar şi îngheţa. Pentru prima dată în acea zi avu un moment de ezitare. Ce-i trecea prin minte să facă? Dar continuă apoi să coboare, gândindu-se că era mai înţelept aşa şi că atrăgea mai puţin atenţia decât dacă s-ar fi întors. Mai ales din moment ce Fouad o observase.

Un tânăr arab într-un costum cenuşiu elegant, cu o cravată roşie şi batistă asortată, se sprijinea de pupitrul de tranzit, încercând pe rând să prindă privirea agentului agasat şi cercetând holul. Muşchii feţei nu îi tresăriră nici un milimetru, dar Leila ştia că Fouad o observase pe scări, că probabil îi simţise şi ezitarea. Era esenţial să nu-l neliniştească. Fouad era preferatul lui Halib, dar Leila nu-l văzuse niciodată într-o situaţie limita.

Şi Selim trebuia să fie pe undeva pe aproape. Selim era cea mai invizibilă făptură umană pe care o întâlnise vreodată, dacă se putea spune „a întâlni" pe cineva care lasă urme atât de nesemnificative. Nimeni nu putea niciodată să dea o descriere satisfăcătoare a lui Selim. Odată îl ucisese pe un ambasador într-un fel care îi inspirase admiraţie până şi Leilei.

În ziua aceea stătuse ceva mai în spate în mulţimea de oameni, cu un copil pe umeri, ca şi cum ar fi vrut să-l ajute pe băiat să vadă mai bine. Văzând copilul şi crezând că era tatăl lui, poliţiştii îl ajutaseră să ajungă în faţă. Când cortegiul ambasadorului ajunsese la câţiva metri, Selim îl lăsase pe copil jos, îşi scosese pistolul şi trimisese patru gloanţe în inima ţintei sale. Toată lumea fusese prea preocupată de băieţel, încercând să-l liniştească, pentru a-şi aminti figura bărbatului care-l abandonase. Nimeni, nici chiar poliţiştii care făcuseră loc tatălui iubitor, nu-şi putuseră aminti nimic despre Selim, nici atunci şi nici mai târziu.

Ceilalţi trei care aveau să ia parte la deturnare sub comanda Leilei erau deja la bord, de la Londra. Aveau ordin să nu debarce în tranzit.

Ajunse la baza scărilor şerpuitoare. Se îndrepta intenţionat în direcţia opusă celei în care mersese Robbie – o acţiune simplă, care necesită însă mai multă voinţă decât se aşteptase ea – şi se duse la toaletă. Era timpul să înghită prima dintre amfetaminele care aveau s-o ţină în priză oricât de mult avea să dureze. Şi, de asemenea, nu prea mai putea să urineze după decolare.

Raful, conştient că n-ar fi prea înţelept să debarce într-un aeroport din zona Golfului, îşi întinse picioarele după ce se termină curăţenia. Făcu o plimbare în spate, la clasa a treia, schimbând saluturi şi zâmbete cu anumiţi pasageri, conversându-se cu ei de parcă erau străini care se cunoscuseră în avion. Nu toţi dintre ei erau însă străini.

Raful observă cu satisfacţie că Dannie Neeman reuşise să

prindă locul 24H, la jumătatea cabinei. Stabiliseră dinainte că acel loc ar fi cel mai prielnic, i-ar da câmpul de foc cel mai liber – deşi echipa israeliană nu era înarmată, în sensul convenţional. Locul 24H însemna vârful de atac pentru Raful, iar Dannie, favorit din vremurile de la New York, era cel care trebuia să-l ocupe.

Se uită la ceas: trecuseră cincizeci de minute de când aterizaseră. Realimentarea cu combustibil trebuia să fie de acum gata; pasagerii se vor îmbarca în curând. Ar fi bine să se ducă la locul lui; odată ajuns înapoi la clasa întâi, Leila Hanif nu-l va putea vedea. Raful reacţiona în schimb în faţa ispitei în modul consacrat de timp: cedând în faţa ei. Se îndreptă alene către faţa avionului şi se opri lângă un perete de unde putea vedea clar uşa fără să încurce circulaţia pe culoar.

— Nu te-ai dat jos?

Colin Raleigh venise lângă el, cu mâinile în buzunare.

„La dracu'!"

— Nu, mă uit doar la ceilalţi călători, răspunse Raful vesel. Unde se duc şi de ce – chestii de genul ăsta.

Se răsuci şi se lipi de perete, făcându-l pe Colin să-şi schimbe poziţia şi să stea cu spatele la uşa.

— Unde te duci şi de ce, mă întreb, spuse Colin.

Dar Raful nu răspunse nimic, pentru că la celălalt capăt al scării, unde făcea un cot, apăruse cineva. Cineva pe care îl aştepta, dar nu putea fi sigur că va veni, oricât de grijuliu aruncase momeala în calea ei: o femeie. O clipă, fu atât de absorbit de nou-venită, încât nu-l observă pe Robbie intrând în avion înaintea ei.

Colin se întoarse pe jumătate când băiatul îl atinse pe braţ şi o clipă Raful se crispă: cum de nu o observase pe Leila?

— Noul tău tovarăş de drum, îi spuse Colin. Fiul meu, Robbie.

Raful dădu din cap în semn de salut, deşi cu ochii continua s-o fixeze pe femeia care avansa încet pe punte. Se retrase un pas, nevrând să fie observat. Exista o şansă, una infimă, ca Leila să-l recunoască pe Raful Sharett, deşi îl mai văzuse doar o dată şi atunci în treacăt.

Îl auzea pe Colin, care-i explica fiului lui că-l cunoscuse pe el, pe Sharett, la New York, ce coincidenţă uimitoare.

„Idiotule! Ia-l pe băiat de aici înainte s-o vadă."

Îl ţinu de vorbă pe Robbie, ca să-i distragă atenţia de la Leila, dar când ea ajunse cam la douăzeci de metri de avion simţi o

adiere de aer fierbinte de deşert şi nu se putu abţine să privească peste umărul lui Robbie. Da! Cineva urcase pe scara exterioara de pe contraetravă şi intrase în avion pe o uşa de lângă tabloul de comanda: un muncitor îmbrăcat în salopeta cenuşie şi cu insigna de angajat al Aeroportului din Bahrain. Făcu semn cu capul soldatului de pază, care în mod evident îl recunoscu, căci îi zâmbi. Nou-venitul porni de-a lungul navei, către terminal. Către Leila Hanif…

Raful îl uita pe Robbie cu desăvârşire. Figura îi era împietrită într-o mască de concentrare. Vederea îi era parţial obstrucţionată de ceilalţi pasageri care se îmbarcau, dar el ştia ce avea să se întâmple. Îl văzu pe muncitor băgându-şi mâna în salopetă, o văzu pe Leila deschizându-şi geanta, care avea deja fermoarul desfăcut, gata să primească tot ce bărbatul lăsă să cada înăuntru şi observa cât de îndemânatică trase fermoarul la loc.

Înainte să vină la aeroport trebuie că îi dăduse cuiva pistolul ei, cuiva care avea acces pe contraetravă, reuşind astfel să treacă de toate controalele de securitate fără oprelişti. Acum îşi recăpăta arma.

— Cum v-aţi cunoscut? îl auzi el pe Robbie şi ştiu că întrebarea îi era adresată lui. Unde în New York?

— Ah.

Raful făcu un efort supraomenesc, conştient de cât de mult depinde de acel moment.

— Unde, Colin?… Cred că trebuie să ne întoarcem la locurile noastre, e târziu.

„Ar fi trebuit s-o aranjez aici.” Bahrain era un loc civilizat: plin de influenţe englezeşti, nu chiar indiferent faţă de unele aspecte ale atitudinii israeliene… poate ar fi reuşit s-o îndepărteze. Ar fi trebuit s-o facă. Raful înţelese deodată, cu o certitudine înfricoşătoare, că ar fi trebuit. Urma să rişte vieţile a aproximativ două sute de oameni nevinovaţi într-o răzbunare care era aproape în întregime personală. Era el un *goel,* un răzbunător al sângelui fiicei sale, dar nu era o fiară, ca femeia aceea, pe care o vâna de atâta timp. Simţi pielea încreţindu-i-se pe frunte şi sudoarea prelingându-se de-a lungul ei.

Cu o privire scurtă, văzu, spre imensa lui uşurare, că Robbie şi Colin se întorseseră la locurile lor; Robbie era acum la business class. Se retrase şi mai mult în umbra nişei în care se afla toaleta, atât cât să fie sigur că nu avea să-l vadă când păşi

graţios la bordul avionului, prezentându-şi la control biletul ca pe o invitaţie regală, cu un zâmbet ce i se distingea în ochii mijiţi şi abia vizibili. Îmbrăcată cu un rafinament desăvârşit, cu o ţinută demnă, îi eclipsa pe toţi ceilalţi din jur. Dar în mai puţin de o oră, femeia aceasta avea să fie moartă la fel ca mulţimea de cadavre pe care le presărase în urma paşilor ei de regină. Moartă ca Sara, fiica lui, moartă ca Esther, soţia lui şi ca Ehud, prietenul lui. Raful îşi şterse sudoarea de pe frunte şi simţi o uşurare sălbatică amintindu-şi toate acestea.

Un însoţitor de zbor închise uşa şi o blocă, gata pentru decolare. Când Raful se întoarse în cabina de business class, nu-şi putu reţine o privire lungă către femeia care şedea la clasa întâi, în rândul doi.

Îşi luase din geanta un exemplar din *Gulf News,* ziarul de limbă engleza şi părea că se cufundase în lectura paginilor de la sfârşit. „La ce te gândeşti, se întreba el, când începi numărătoarea inversa până la deturnarea unui avion? Îţi faci ultimele retuşuri ale planului de acţiune, în spatele acestei măşti liniştite de pe faţa? Sau eşti atât de calma, de detaşată de oroarea evenimentului care o să aibă loc, încât poţi să studiezi cu un interes autentic anunţurile de mică publicitate?”

Leila îşi păstra controlul asupra trăsăturilor feţei, însă în adâncul ei era tulburată. Când îşi recăpătase pistolul de la şoferul ei, transformat pentru cele câteva minute necesare într-un hamal al aeroportului, îşi ridicase ochii, aşteptându-se să-l vadă pe Robbie şi în schimb se trezi că-l privea pe Colin Raleigh, întors cu spatele. Era clar că n-o văzuse şi asta era tot ce conta, dar o înfuriase faptul că o tulburase atât de mult vederea lui. Leila privea lung la anunţurile pentru cameriste filipineze fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ceea ce citea.

Trebuia să se concentreze! Îi jurase lui Halib că întâi va termina treaba cu deturnarea şi abia apoi se va gândi cum să-şi salveze fiul. Din punctul ei de vedere, se implicase într-o simplă răpire; dar pentru Halib, care aranjase totul, nu putea fi decât o deturnare cu aspect politic. Întâi trebuia să-i elibereze pe prizonierii iranieni şi numai după aceea va fi libera să meargă mai departe pentru scopul real al acţiunii. Deci – deturnarea…

Fostul ei soţ arăta mai puţin chinuit decât şi-l amintea.

„Gândeşte-te la deturnare!”

Colin întinerise cu câţiva ani, încât îi amintea din nou de

bărbatul pe care-l cunoscuse la Oxford, cu mult timp în urmă. Lăsă încet ziarul în poală. Colin încetase cu desăvârşire să existe pentru ea. Cu desăvârşire!

1969.
Oxford

Halib aşteptă până ce Colin Raleigh ajunse la lift şi apoi închise uşa apartamentului său şi se întoarse spre Leila.

— Eşti nebună, spuse el. Să-l amesteci şi să-l aduci aici… cum ai putut să fii atât de proastă?

— Trebuia să mor în tăcere?

Se repezi spre canapeaua cea mai apropiată şi se trânti pe ea, privindu-şi bosumflată fratele.

— Cum ai putut tu să fii atât de prost să-i trimiţi pe băieţi după mine? Ei?

— Tata i-a trimis. Fii mai respectuoasă – şi băieţii fac parte din familie.

— De-aia mi-au ars scatoalcele alea? Propriii veri! Dumnezeule, sunteţi nebuni şi tu şi tata? În plină zi, într-o parcare? Ce respect?!

— Tata a considerat că, atunci când cineva pe care-l iubeşti nu mai ascultă de vocea raţiunii, iei măsuri.

— Nu şi în Anglia. Şi oricum, ăsta-i felul în care comunicăm între noi, prin intermediari?

— Eu nu am fost consultat. Tata m-a trimis la Paris. Habar n-am avut că-l trimisese pe Rafic la tine. Dacă aş fi ştiut, l-aş fi oprit, desigur.

Se apropie şi se aşeză lângă Leila, luând-o după umeri.

— Zău, draga mea, dacă nu-i răspunzi tatii la scrisori…

— E supărat?

Leila, care fusese atât de sfidătoare cu o clipă în urmă, părea acum mai degrabă o fetiţă speriată.

Halib încuviinţa din cap şi-o strânse de umăr.

— Nu-şi face griji, te iubeşte; cu toţii te iubim. Uite, eu o să trebuiască să fac pace acasă. Rafic înjura la telefon de o să ajungă în iad; se teme de Feisal ca de moarte. Tu şi prietenii tai aţi stricat totul. Spune-mi ce te nelinişteşte.

— Pai…

Leila ridica din umeri într-un fel voit teatral, făcându-l pe Halib să zâmbească. Avea un zâmbet deosebit, cuceritor, care-i desena cercuri concentrice pe faţa; nu mai văzuse un astfel de zâmbet decât pe puţine feţe, numai de arabi şi i se părea irezistibil. Dacă Halib n-ar fi fost fratele ei, ar fi fost un soţ ideal…

— Tata a început să mă bată la cap, spuse ea în continuare, fără să-l privească în ochi. Îmi tot scrie ce mult vrea să-i promit că vin acasă şi c-o să rămân acolo.

— Şi? Acum ţi-ai terminat examenele finale, ce te mai ţine aici?

— Aş putea să mai rămân. Să fac poate cursurile pentru doctorat.

— Şi ce-ar avea Yusif de spus? Logodnicul tău abia aşteaptă să se însoare cu tine. Şi, oricum, să-ţi iei doctoratul când ai obţinut licenţa cu o nota medie?

— Nu aici. La Bristol. Sau poate la Edinburgh.

O privi cu o expresie goală.

— Ce are St. Joseph? Sau Universitatea Americană din Beirut?

— Sunt în Beirut; Doamne, nu-i de ajuns?

— Hai, păpuşico! râse şi o mai îmbrăţişă o dată. Vorbeşti de parcă ar fi cine ştie ce grozăvie.

— Pai şi este, răbufni ea. Tata vrea să intru în afaceri. Şi nu-mi mai spune „păpuşico”!

— Dar afacerile bancare sunt grozave!

— Ah, termină, Halib! Ştii la fel de bine ca mine care sunt afacerile noastre. Rafic le-a spus pe nume: noi suntem musulmani *shia,* suntem una dintre cele treizeci de familii care hotărăsc cine să fie lichidat. În Beirut luptăm ca să supravieţuim şi suntem amestecaţi până peste cap cu OEP-ul. Suntem *zaim* – şefi! Mafia!

El îi dădu drumul şi se îndepărtă de ea, ca s-o poată privi mai bine, dar şi, simţi ea, ca să nu se contamineze. Însă Leila, purtată de entuziasmul de a spune ceea ce aşteptase atâta timp să spună, nu putea fi oprita.

— Iubesc Europa, Anglia. Aici n-am nevoie de gardă de corp şi nici de maşină blindată. Vreau să duc o viaţa normală, Halib! Să fiu un om ca oricare, să am un soţ bun şi un copil sau doi.

— Ca Raleigh, de exemplu?

— Bineînţeles că nu! El s-a întâmplat doar să…

Ceva i se opri în gât ca un nod şi se îmbujoră; năvala sângelui nu fu atât de fierbinte, cât penibilă.

— N-ai vrea să termini cu Colin şi să asculţi ce-ţi spun?

— Dar e un vis, Leila.

— Ba nu!

— Un vis de neatins. Ce spui tu înseamnă că vrei să trăieşti pe poziţii neutre. Iar acolo de unde venim noi nu exista neutralitate.

Există maroniţi, musulmani, filistini şi evrei.

Pronunţă ultimul cuvânt cu răutate, cu un mormăit neobişnuit şi sinistru.

— Nu mă poţi obliga să lupt împotriva voinţei mele.

El se ridică şi se duse la măsuţa de toaletă, luă un pachet de Black Russians şi îşi aprinse o ţigară, suflând în mod voit spre ea tot fumul din plămâni ca pe un blestem.

— Pot să te oblig să faci orice, Leila. Tot ce trebuie să fac e să-ţi amintesc de o zi când l-ai lăsat să intre în casă pe un anumit agent evreu.

Ea îl privi lung, fără să-i vină să creadă că putea folosi o armă atât de murdară împotriva ei. Apoi, văzând că e pe cale să continue, îşi duse mâinile la urechi, scuturând din cap cu putere dintr-o parte în alta.

— Un agent al Mossadului. A intrat cu un pistol şi l-a împuşcat pe bunicul nostru iubit, Ibrahim, l-a omorât, bang-bang şi toate astea fiindcă o fetiţă cu tot atâta minte cât o insectă…

— Încetează!

— … S-a gândit că ar fi amuzant să deschizi uşa oricui bate.

— Eşti atât de nedrept! Eram doar un copil. Nu-mi spusese nimeni; dacă voiai să fiu mai atentă, trebuia…

Dar ţipa printre lacrimi, cuvintele îi ieşeau deformate, iar Halib nu o asculta.

— Cine l-a lăsat să intre? Asta a vrut să ştie Feisal. Dar eu te-am luat de acolo şi am luptat pentru tine, Leila, o zi şi o noapte, până ce tata n-a mai vrut să te spânzure de degetele tale drăguţe.

Îşi scutură ţigara neagră înspre sora lui, ca şi cum ar fi vrut să scuture scrumul în poala ei.

— Tu… l-ai lăsat să intre. Pe evreu. Pe ucigaş. Tu!

Leila se răsturnă pe canapea ca o corabie şi rămase acolo suspinând. Erau suspine fără lacrimi. Tot corpul i se scutura, dar nu se auzea nici un sunet.

— Aşa că am făcut un legământ sfânt, să fie răzbunat. Şi în fiecare an, în ziua morţii şeicului Ibrahim, l-am reînnoit.

— Nu şi Celestine.

Leila se ridică în capul oaselor şi îşi aranjă părul cu mişcări energice de mână. Sentimentul de vinovăţie făcea loc mâniei.

— Bunica n-a jurat niciodată. Ea a spus că e un jurământ care se împotriveşte spiritului Sfântului Coran.

— Ea a fost slabă. Dar tu ai jurat.

— Aveam nouă ani. Un copil rămâne un copil.

— Şi un jurământ e doar un jurământ? Nu, Leila.

Se opri şi privi în jur în căutarea, parcă, a inspiraţiei.

— Vezi tu…

Se îndreptă spre servieta de piele pe care Colin Raleigh o admirase cu o jumătate de oră în urmă şi o aduse lângă ea.

— Chestia asta nu e autentică, desigur. Deschise capacul. Dar aşa o să arate în ziua hotărâtă.

Ea se uită în jos la dispozitivul de fire, la substanţa cenuşie ca un chit, la întrerupător, la tot angrenajul concret al morţii arbitrare şi se simţi brusc istovită. Ar fi vrut să fugă şi să găsească o gaură în pământ în care să se târască şi din care să nu mai iasă niciodată.

— Nu se poate să vorbeşti serios.

Slobozi cuvintele pe un ton atât de plat, de egal, încât i se părură nepotrivite şi mai încercă o dată.

— Nu se poate să vorbeşti serios.

— Dacă tata vrea să mergi acasă, spuse Halib, ai face bine să te duci. Asta-i tot.

— Nu vreau.

— Suntem în război, Leila.

— Clienţii noştri sunt în război!

— E tot aia. Cauza lor e şi a noastră, deocamdată.

Îşi privi lung fratele, descoperind ceva nou în el.

— Îţi place, spuse încet, nu-i aşa?

El încuviinţă.

— Să ai treburi importante, interesante; da, e bine. Nu-i nevoie să-ţi predic despre catastrofa filistinilor.

— Palestinienilor. În engleză îi zice Palestina.

— Da? Începi să-ţi uiţi rădăcinile, ştii? Duşmanii noştri le-au furat ţara unor oameni blânzi, cumsecade, care cultivau pământul, pentru a o transforma într-o fortăreaţă contra lumii arabe, contra întregii lumi. Şi l-au omorât pe bunicul nostru cu sânge rece, pentru că finanţa rezistenţa filistină.

— Aşa au spus ei. Era o minciună.

Halib râse.

— Bineînţeles că nu era.

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

— Pentru că e adevărat! Ibrahim credea cu toată convingerea că Palestina e islamică „de la râu până la mare”. Şi a împrumutat

ca atare OEP-ului milioane de lire.

Faţa Leilei se albise, lăsând doar în obraji două pete roşii nesănătoase. Respira cu greutate. Halib, vizând-o în ce stare e, se domoli.

— Păpuşico, îngeraş, ascultă: te iubesc, da? „Eu şi fratele meu suntem împotriva vărului meu; vărul, fratele meu şi cu mine suntem împotriva străinului.” Aşa stau lucrurile.

— Nu în întregime, zise ea ridicându-se. Dacă tot ai citat, citează şi prima frază: „Sunt împotriva fratelui meu”. Aşa începe: „Sunt împotriva fratelui meu; eu şi fratele meu suntem împotriva…”

— Înţeleg, spuse Halib cu vocea sugrumata. I-o spui asta propriului frate.

— Dacă-l acuzi pe bunicul că a colaborat cu… măcelarii ăia palestinieni, atunci nu eşti fratele meu. Nu ştiu ce-ai ajuns, dar nu eşti fratele meu.

— I-a sprijinit pentru că era naiv! Y’Allah! Nu vezi mai departe de lungul nasului? El nu şi-a dat seama că fiecare centimă se ducea pe Mercedesuri şi pe rachete Katiuşa!

— N-a făcut-o niciodată. Niciodată, niciodată, niciodată!

Halib îşi încleştă pumnii, ca şi ea, înrudiţi şi despărţiţi în acelaşi timp prin sânge şi printr-o moştenire de ură; amândoi îşi căutau echilibrul pe buza prăpăstiei cuvintelor de neiertat, în tăcerea care se lăsă, Leila prinse din urmă cuvintele pe care le rostise pe negândite: „Nu eşti fratele meu”. Ţâşniseră afară pentru că i-ar fi spus orice ca să i se împotrivească. Acum înţelese că, într-adevăr, omul acela pe care-l iubise toată viaţa la nebunie era o zeitate falsă.

Dacă s-ar mai fi gândit o secundă, ar fi ajuns faţă în faţă cu realitatea. Aşa că făcu singurul lucru pe care-l putea face în situaţia aceea. Fugi.

Mai târziu nu avea să-şi aducă aminte cum ajunsese în Beaumont Street. Îşi veni în fire la colţul dintre High şi Cornmarket şi auzi ceasul bătând ora cinci. Se uită în jur, zări zidul solid al unei bănci şi se rezemă uşurată de el. După un timp nu o mai ţinură picioarele; se lăsă în jos pe lângă zid şi se aşeză pe pavaj, în timp ce trecătorii îi aruncau priviri de la compătimitoare la dojenitoare, ca apoi să se grăbească mai departe în drumul lor.

Timpul trecea. Alte bătăi de ceas. Leila îşi înalţă capul. Nu putea sta la nesfârşit pe pavaj în faţă la Nat West. Se ridica, fiind

acum dureros de conştienta de privirile celorlalţi. Merse la întâmplare pe High. Nu avea pe nimeni la care să se ducă. Asta era deci deznădejdea. Întunericul. Iadul.

În minte îi zburdau nişte numere. După ce merse o bună bucata, se întrupară într-o amintire recenta: 62. Şi mai era şi un unu de pus undeva. Numărul 62 pe High, etajul unu. Locuinţa lui Colin.

Poate ca i-ar putea povesti lui Colin cum luase sfârşit viaţa ei cu puţin timp în urma.

Stătu multă vreme pe strada lângă intersecţia cu Longwall Street, uitându-se la faţada de vizavi. Casa, cu acoperiş plat, nu arăta cine ştie ce. Geamurile nu mai fuseseră spălate de ani de zile. Chiar voia să intre?

Acasă la ea, bătrânelele clătinau din cap în semn de înţelepciune şi mormăiau: „Să n-ai încredere într-un bărbat şi o femeie singuri nici cât îi trebuie apei ca să se verse dintr-un urcior…”

Ei bine! Urca pe scări. Bătea la o uşa. Nimeni. Dar când încerca la încă o uşă, i se deschise şi-l văzu pe Colin, înalt şi drept. Faţa lui părea cinstita. Nu ascundea nimic.

Intră. Accepta un ceai. Ascultă o muzică ce-i aducea un fel de alinare.

Stătea întinsă pe o canapea în poala lui, iar el îi mângâia părul şi lumina violetă a serii de Oxford se scurse lăsând în urma linişte şi pace.

20 Iulie. Ora 15.30. Bahrain

În timpul escalei de o oră pentru realimentare, Simon Thorneycroft predă comanda navei NQ 033 înlocuitorului său, Roger Morgan. Noul căpitan comandă optzeci de tone de combustibil pentru zborul până la Kuala Lumpur, ajungând la o greutate globală de aproximativ 215 tone în momentul decolării: o masă greu de adus la viteza de decolare în căldura golfului. Dispuse flapsurile la zece grade şi hotărî să folosească întreaga lungime a pistei 30. După ce parcurse două treimi din această distanţă, atinse viteza critică V-unu dincolo de care decolarea nu mai putea eşua. În calitate de secund, Adrian Ross ordonă: „Viraţi” iar Morgan apăsă manşa cu palmele şi un stol imens de

pescăruşi se înălţă pe neaşteptate, îndreptându-se spre avion în cerc la un unghi de 20 de grade.

Morgan trase o înjurătură. Copilotul şi mecanicul de bord îşi ţinură respiraţia. Forme întunecate se izbiră cu un zgomot surd de parbriz şi membrii echipajului îşi băgară capul între umeri, speriaţi în faţa unui potenţial dezastru pe care nu-l puteau împiedica. Tocmai când crezură că trecuse totul, motorul de la babord, motorul numărul 1, începu să tuşească şi să dea rateuri.

— Viteza vântului?

— Unu-nouăzeci, aproape… Iisuse!

Motorul 1 se opri deodată şi avionul se înclină într-o parte. Morgan trase manşa cu putere în sus, încercând disperat un singur lucru: să mărească viteza până la punctul de la care să elimine pericolul de a se prăbuşi în urma pierderii motorului 1.

— Peter, cum stăm?

Mecanicul de bord Peter Hudson aruncă o privire rapidă pe tabloul de bord din faţa lui.

— Puterea motorului 1 se ridica la 70%, creşte în continuare; motoarele 2 şi 3 funcţionează la capacitate 100%.

— Raportaţi turnului de control; urcăm până intrăm pe curs. Cereţi permisiunea de a lua altitudine.

În timp ce Adrian Ross îndeplinea ordinul, Morgan încercă sa detecteze starea avionului prin intermediul manşei pe care o ţinea în mâini. Ştia ce dezastru oribil poate fi provocat de o ciocnire cu nişte păsări. O singura pasăre, odată aspirată într-unul dintre reactoare, putea rupe chiar şi toate palele elicei înainte de a ajunge un terci de sânge, pene şi oase sfărâmate. Nu întotdeauna se întâmpla totul deodată. Exista pericolul real ca aparatul să urce până la altitudinea de zbor şi abia după aceea să cedeze un număr critic de pale, ceea ce făcea ca motorul să se defecteze, în acel caz era nevoit fie să meargă mai departe cu doua motoare din trei, fie să încerce o aterizare de urgenţă. Dar dacă se întorcea la Bahrain doar ca să constate că avaria era minima şi avionul era în stare buna, le făcea patronilor săi o pagubă de mii de lire reprezentată de pierderea de combustibil, timp, precum şi de bunăvoinţă a pasagerilor. Până la urmă era o decizie comercială, pe care numai căpitanul o putea lua.

— Care sunt datele? întrebă.

— Toate cele trei motoare funcţionează la capacitate totală.

— Mergem înainte. Anunţaţi Bahrainul şi cereţi reluarea

planului de zbor stabilit.

În spate, în cabina pasagerilor, câteva feţe păliseră atunci când avionul se înclinase într-o parte la numai câteva sute de metri deasupra pistei, dar întregul incident fu uitat atunci când nu mai urmă nimic. Leila îşi desfăcu centura de siguranţă în clipa în care se stinse indicatorul cu „Fumatul interzis”. Se ridică imediat în picioare şi se îndreptă spre toaleta de la clasa întâi de pe partea stângă. Închise zăvorul. Îşi puse geanta pe scaun şi îşi scoase pistolul pe care i-l dăduse şoferul: un P7 Heckler & Koch pe care-l alesese pentru că era atât de uşor de mânuit.

În clipa în care trase fără zgomot zăvorul la loc, inima îi bătea normal. Se simţea vioaie, binedispusă. Singura schimbare fiziologica era vizibila la mâini: îi tresăreau uşor, ca şi cum şi le-ar fi băgat adineauri într-o apă rece ca gheaţă.

Ieşi din toaletă ascunzând pistolul în palmă şi apoi o luă la dreapta. Înspre bucătărie şi imediat la stânga. Acum era lângă uşa cabinei pilotului. Două stewardese, care umpleau înverşunate nişte tăvi, nu-i dădură nici o atenţie. Ridică receptorul telefonului de deasupra cabinei şi formă 31, numărul la care răspundea echipajul de zbor.

Secundul Ross răspunse.

— Da?

— Vine cafeaua.

Apăsă pe un buton de pe telefon pe care scria AN, de la „Anunţ” şi pronunţă un singur cuvânt: „Medina”. Se auzi în tot avionul.

Puse la loc telefonul şi se răsuci cu o mişcare rapidă, ca să dea de cele două stewardese care o priveau lung. Una din ele începu să spună ceva, dar zări pistolul şi tăcu. În acelaşi moment uşa spre cabină fu deschisă de către mecanicul de bord.

De îndată ce îşi putu desface centura de siguranţă, Raful porni spre clasa întâi, prin perdeaua despărţitoare dintre aceasta şi business class. Ţinu partea dreaptă. Locul mamei vitrege era gol; trebuie că se dusese la toaletă, unde probabil că avea nişte arme. Se aşeză în aşa fel încât să poată acoperi zona bucătăriei şi a cabinei echipajului. Pipăi bricheta pe care i-o dăduse Yigal, dar deocamdată o ţinu ascunsă în buzunar.

O stewardesa îl privi şi dădu semne de nerăbdare.

— Vă pot fi de folos, domnule?

— Nu, mulţumesc. Aştept la toaleta.

Ea privi deasupra uşii dinspre toaleta. Cuvintele TOALETA OCUPATA erau stinse.

— Nu cred sa dureze mult, spuse ea cu înţeles, însă Sharett făcu doar un Raful, ca un afurisit bătrân ce era, iar fata nu putu decât sa râdă.

Raful auzi deschizându-se uşa de la toaletă şi porni înainte pe lângă bucătărie. Înainte sa fi ajuns la jumătatea drumului, Leila deja comunicase cu cei de pe punte şi le dăduse oamenilor ei ordinul de atac: Medina. Acum se întorcea, cu pistolul în mână. Raful aşteptase clipa asta de mult. Zâmbea cu gândul la Esther şi la Sara şi pentru Ehud Chafets; dar mai ales cu gândul la Sara.

De acum aparatul era de mult deasupra Golfului. Ajunsese la 3 500 de metri şi urca într-un unghi de şapte grade, cu viteza de aproape 280 de noduri, în continua creştere. Căpitanul Roger Morgan bătu uşor cu mâna stabilizatorul ca să-şi revină şi observa uşurat lipsa de precizie atât de familiara a comenzilor de ghidare, spunându-şi în acelaşi timp ca motorul 1 avea sa reziste. La cinci minute după ce îşi începuse tonoul, turnul de control din Bahrain îi predă turnului din Dubai prin antena Omanului.

— Noiembrie Quebec zero-trei-trei, ai culoar liber pentru ascensiunea la cincisprezece mii de metri. La semnalul meu, părăseşti poziţia de zero-nouă-două grade şi virezi la dreapta pe vectorul unu-unu-opt grade.

— Noiembrie Quebec zero-trei-trei, aştept semnalul.

Se auzi telefonul. Secundul Ross ridica receptorul.

— Da?… Ah, perfect, o clipa.

Puse la loc receptorul.

— Au sosit cafelele, băieţi. Deschide-i tu, Peter, te rog!

Mecanicul de bord îşi întinse mâna înapoi ca să descuie uşa cabinei. În clipa în care răsuci zăvorul, în urechea stângă a lui Roger Morgan se auzi o explozie. Privirea îi zbură rapid spre lumina roşie care se aprinsese pe tabloul de comandă.

— Fluctuaţie la compresor! Fluctuaţie masivă!

Avionul devie violent spre stânga şi plonjă într-un gol de aer.

— Motorul 1 defect!

Ross strânse şi mai tare în mâini manşa, încercând din răsputeri să menţină controlul, în timp ce Morgan raporta concis aeroportului din Dubai pierderea motorului de la babord.

Aparatul descrise o curba strânsă, în jurul vârfului aripii stingi.

Mecanicul de bord, cu ochii lipiţi de instrumentele lui în încercarea de a descoperi ce se întâmplase, auzi vag o agitaţie afară: strigăte, pahare ce se spărgeau, un ţipat. „Panică, îşi spuse. La dracu'!"

Morgan apăsă automat butoanele de la baza tabloului central de pornire a motoarelor. Auzi cum pătrunde aerul comprimat în reactorul mort şi pentru o clipă se simţi uşurat. Ross depăşea momentul critic; vârful aripii stingi reveni sus când reduse puterea motorului de la tribord şi stabiliza avionul pe un nou curs.

Motorul defect scheuna, se opri şi dădu un rateu.

— Zece la sută în creştere, spuse Hudson. Cincisprezece la suta capacitate şi în creştere constantă.

Apoi o voce nouă spuse:

— Avionul îmi aparţine, căpitane. Nu te atinge de radio. Pregăteşte-te să adopţi o nouă rută.

Vorbise o femeie. Întorcându-se, Morgan sesiză într-un mod vag că vocea nu era tocmai englezească, dar nici chiar străină, însă era o voce dură, obişnuită să dea ordine care să fie îndeplinite. Văzu pistolul lipit de gâtul mecanicului său de bord, văzu figura de deasupra pistolului şi înţelesese pe data că avea o problemă care îi depăşea pe psihologi, cu soluţiile lor scoase din cărţi.

Îşi duse încet mâna stângă sub braţul scaunului, unde se afla un buton negru care era aprins pe tabloul de comandă. Îl apăsă repede, conştient că şi cea mai mică întârziere putea fi fatală. Butonul puse în funcţiune un emiţător automat de urgenţă. Din acel moment emiţătorul transmitea la sol un semnal „77", care făcea ca imaginea lui NQ 033 să clipească pe imaginea radarelor. Toată lumea ştia deja că avionul fusese răpit.

— Avionul îmi aparţine, repeta ea.

Se uita la mâna lui stângă şi avea pe faţa un surâs ascuns. Morgan îşi dădu seama că ştie de emiţător. Voise ca el să-l activeze.

În prag apăru un bărbat. Ţinea în mâini ceva ce păru la început o pompa de ulei, în realitate era o puşcă mitralieră americană M3A1. Privirea lui Morgan fugi de la femeie la armă. Întotdeauna fusese convins în adâncul lui că nu i se putea întâmpla lui aşa ceva, pe nici o aeronava sub comanda sa.

Stătea acum faţă în faţă cu Adrian Ross, despărţiţi de consola

centrala.

— Menţineţi cursul, altitudinea şi viteza. Mecanicul de bord să-mi raporteze în continuare mersul motoarelor.

— Am înţeles.

Ceilalţi doi membri ai echipajului vorbeau simultan cu tonul plat, perfect calm cerut de manuale în caz de deturnare şi îi ignorau intenţionat pe teroriştii din spatele lor.

Leila Hanif veni în faţă pe punte. De acolo vedea fără obstacole Golful prin parbriz şi îi putea supraveghea şi pe pilot şi pe copilot.

— Aţi pierdut un motor, spuse ea indiferenta. Ce s-a întâmplat?

Morgan îi relata fără să facă nici o concesie faţa de un nespecialist. Ea păru însă să-i înţeleagă jargonul, căci atunci când încheie, îl întrebă despre tracţiunea la punct fix a motorului RB 211. Aceasta o şocă pe Morgan. Mecanicul de bord Hudson fu nevoit să dea răspunsul.

Leila îi ascultă atenta explicaţiile şi spuse apoi:

— Nu va fi afectată tracţiunea în spate?

— Un motor e un motor. Dacă merge înainte, merge şi înapoi.

— Prea bine. Aduceţi-mi hărţile de altitudine înaltă şi joasă. Tu, copilot! Mişcă-te încet, să-ţi vad mâinile tot timpul. Cel mai mic truc şi el – făcu un semn lui Selim, care stătea de pază la uşă – are ordin să tragă un glonţ în parbriz. Cu toţii vom fi traşi în afară; avionul se va prăbuşi; aveţi de ales între a ucide două sute de pasageri şi a mă asculta. Ordinul e valabil până aterizăm.

Vorbea prudentă, fără patimă şi fără nici o urmă de frică. Cei trei membri ai echipajului se priviră unul pe altul, căutând o încurajare, dar fără să găsească nici una. Ross îşi ridică mâinile şi se sculă încet. Se strecură pe lângă Leila, atât de aproape de Selim încât îi simţi mirosul înţepător de transpiraţie amestecat cu o colonie dulceagă şi greţoasă şi scoase hărţile din dulap.

— Care dintre ele?

— Harta de pilotaj tactic, pagina TPC J7D. Yemenul de Sud.

Căpitanul Morgan ştiu atunci că aeronava era în mâinile unui expert şi abandonă orice speranţă de a pune la cale recuperarea acesteia.

— Codul destinaţiei este XU 3110.

Îi puse lui Morgan harta în faţă, care o împături repede astfel încât să se vadă doar sectorul inferior.

— Vrei să aterizez aici?

— Da.

Încercă să-şi dea seama despre ce fel de teren era vorba. Punctul pe care îl hotărâse ea era la nord de Al Ghaydah, în golful Qamar. „Rocă netedă”, indica harta; „nivelul mării”.

— Ce-i acolo? întrebă el tăios.

— Nu e nimic.

— Ce fel de teren?

— Rocă vulcanică, netedă, dar şi ceva pietriş, să vedem dacă eşti un pilot autentic sau doar un operator pe computer.

— Şi motoarele?

Morgan vorbi liniştit, în încercarea de a o face să gândească raţional, conştient că nu era nici o speranţă.

— Îţi dai seama ce se va întâmpla, cu reactoarele dacă pătrunde în ele orice obiect mai mare decât o pietricică?

— Palele se vor îndoi şi se vor rupe; motorul se va opri. Asta nu e o problemă. „Pista” are peste cinci kilometri lungime şi nu veţi părăsi Yemenul prin forţă motrice proprie. Ia legătura cu turnul de control din Dubai; spune-le noul curs pe care ţi-l citesc eu. Te voi asculta, căpitane Morgan. Nu adresa nici o rugăminte; spune-le ce soliciţi.

Morgan pălise. Sudoarea îi curgea pe frunte şi îl înţepa la coada ochiului.

— Ascultă-mă, spuse. Te rog, ascultă-mă.

Leila îi făcu semn furioasă lui Selim. Acesta păşi hotărât înainte, ridicându-şi mitraliera spre parbriz şi armă.

— Opreşte-te!

Morgan strânse manşa, străduindu-se febril să găsească un mod de a trage de timp, de a-şi salva pasagerii şi echipajul.

— Am… am s-o fac. Dar… calmaţi-vă.

— Eu sunt aceea care sunt calmă, căpitane Morgan. Aşa. Acum radioul.

În spate, cabina pasagerilor era scufundată într-o linişte aproape totală. Aproape: un copil mic plângea necontenit şi o adolescentă din ultimele rânduri în clasa a treia scotea din când în când câte un scâncet şi apoi îşi muşca dosul palmei. Nimeni altcineva nu mai scotea nici un sunet.

Se uitau lung la noile autorităţi.

Ca majoritatea oamenilor, cei o sută optzeci şi patru de pasageri de la bordul lui NQ 033 recunoşteau în subconştient că vieţile lor erau aranjate de alţii. Funcţionari publici, poliţişti,

judecători, politicieni, cei din fruntea marilor conglomerate industriale: ei erau puterea care pe ascuns îi priva pe ceilalţi de libertatea de acţiune şi în acelaşi timp îi convingea că n-au fost niciodată mai liberi. Liberul arbitru, libera alegere: iluzii în cele mai multe cazuri, însă iluzii îndrăgite. Pasagerii se confruntau acum cu o realitate cu totul diferită.

La auzul cuvântului „Medina” în difuzoare, cinci bărbaţi se ridicaseră în acelaşi timp de pe scaune. Alţi patru îi urmaseră atât de repede, încât păreau mai degrabă să facă parte din aceeaşi echipa, decât dintre adversari. Deşi în inferioritate numerică, şansele mai mari erau de partea israelienilor, căci ei ştiau la ce să se aştepte, pe când inamicii lor, nu. Dacă nu s-ar fi defectat motorul de la babord, evreii ar fi avut sorţi de izbândă. Dar când avionul se înclina şi coborî brusc câteva sute de metri, sorţii se egalară pe podeaua avionului, laolaltă cu cei nouă bărbaţi de care depindeau acum vieţile pasagerilor. Arabii reuşiseră să fie cu câteva fracţiuni de secunda mai rapizi, doar atât.

Pasagerii de la clasa întâi fura trimişi în spate la clasa a treia împreuna cu echipajul de însoţire. Un om înarmat acoperea clasa business; alţi doi păzeau toaletele de la coada avionului, de unde puteau supraveghea întreaga clasa a treia. Fouad avea grija de cei patru evrei care se dăduseră de gol ridicându-se ca să împiedice deturnarea avionului. Nu găsi arme de foc, ci numai o colecţie de ciudăţenii: aerosoli care păreau sa nu funcţioneze, bricege cu lame de o nuanţa ciudata, brichete care refuzau să se deschidă. Toate acestea le scoase de prin buzunarele israelienilor, apoi îi puse să se întindă pe podea cu mâinile la ceafă până să vină Selim înainte să-l ajute să-i lege strâns.

Cu toţii în afara de Dannie Neeman, pe locul 24H. Dannie nu se ridicase odată cu colegii sai; îndeplinise ordinele pe care le avea şi rămăsese pe loc, căci intenţia lui Raful fusese tot timpul de a-l păstra ca rezervă. Acum privea în faţa nemişcat, întrebându-se dacă paşaportul lui fals kuweitian avea să sară în ochi, exersând mental limba arabă şi rugându-se din tot sufletul de Raful să fie încă viu.

Şi Robbie spera ca Sharett să supravieţuiască.

Piraţii îl biruiră pe agentul israelian şi-l trântiseră pe locul liber de lângă băiat, unde zăcu precum un sac diform de făină, având aceeaşi culoare. Sângele i se prelingea pe faţa, accentuându-i paloarea. Robbie voia să discute cu cineva, simţea nevoia de

mângâiere din partea tatălui său, dar tot ce avea era acel străin care îşi pierduse cunoştinţa şi al cărui cap plin de sânge se bălăbănea pe piept cu aspectul patetic neajutorat al unei păpuşi rupte.

Sacoşa lui Robbie zăcea pe jos între picioarele lui. Aşteptă până ce teroristul care îl păzea se uită în altă parte şi apoi scotoci după hârtie de scris şi stilou.

„Dragă Celestine, scrise el. N-o să ieşim teferi. Poate că cineva o să găsească biletul ăsta.” Înghiţi. Nu ştia ce să scrie. Tot ce ştia era că trebuia să lase un testament în urma celor ce se petreceau, să tragă o linie dedesubtul scurtei lui vieţi. Stiloul i se plimba pe deasupra hârtiei. „Ştiu că o să mor.”

Nu era singurul: alţi pasageri îi implorau pe necunoscuţii de lângă ei să transmită ultime mesaje celor dragi, dacă reuşeau să scape. Pe măsură ce minutele se scurgeau în eternitate, oamenii din acel avion descopereau lucruri despre ei înşişi pe care nu le cunoscuseră înainte. Afară cum teama extremă produce curenţi excesivi de adrenalină şi, în consecinţa, o durere de spate de neîndurat. Băşicile li se umflau mai mult decât puteau cuprinde. O senzaţie de frig se lăsă peste fiecare dintre ei ca o pătură invizibilă de zăpadă, îngheţându-le picioarele până nu şi le mai puteau simţi. Rugăciuni de mult uitate îşi croiau drum înapoi în mintea care redevenise deodată receptivă. Dumnezeu se dezvăluia multora, strângea promisiuni de îndreptare dacă avea să le dea încă o şansă. Dar odată trecut şocul iniţial, pasagerii îşi concentrară cea mai mare parte a eforturilor în scopul de a intra cât mai mult în graţiile celor care erau acum importanţi.

Lumina se aprinse înainte ca NQ 033 să ajungă deasupra Yemenului de Sud. Morgan fu surprins că nu-l interceptase nici un avion de vânătoare.

— Ce fac dacă sunt atacat? întrebă el.

— Nu vei fi atacat.

O crezu. Simţea miros de transpiraţie şi de vaselină, dar nu de la ea. Ea mirosea tot aşa cum arăta: ca din *O mie şi una de nopţi.* Ea pusese totul la cale până la cel mai mic detaliu şi, dacă ea nu se temea de un atac aerian, atunci nici el nu avea de ce să se teamă.

Era îngrijorat dintr-o mulţime de alte pricini.

— Acolo?

Morgan se uita în jos prin parbriz cu o voce pierită. Ross fluieră

încet printre dinţi.

— Acolo, confirma ea. Poţi să iei legătura cu oamenii mei de la sol, dacă vrei. Frecvenţa de 89,2. O să-ţi dea informaţii despre direcţia vântului şi vizibilitate.

De pe locul sau de la babord, Morgan văzu în lumina după-amiezii târzii o mare indigo aproape plată. Dincolo de aceasta, o coasta cu nisip albicios şi cu stânci negre către vest, care aveau aspectul unor munţi. Îndrepta avionul spre nordul magnetic; drept înainte, în depărtare, Jabal Al Fatk se întindea de-a curmezişul pistei lui ca un palat roşu, ţuguiat. Solul era neted fără absolut nici o trăsătură. Ceea ce părea un estuar vast cu trei braţe se îngusta în vai adânci, secate, la poalele munţilor şi dacă-şi înălţa capul, vedea mica aşezare Al Ghaydah. Conform harţilor lui, exista acolo un mic aerodrom care avea doar o suprafaţă netedă de aterizare, însă în lumina violetă a amurgului nu se ivea nimic care să-l intercepteze, iar radioul îi ramase mut. De când informase aeroportul din Dubai despre noua situaţie şi noua destinaţie, nimeni nu mai încercase să ia legătura cu el.

Absenţa oricărei intervenţii militare îi dădea un sentiment de siguranţa, dar şi de îngrijorare în acelaşi timp. Cunoştea cazuri în care avioane de vânătoare zburaseră înaintea aeronavelor comerciale deturnate, silindu-le astfel sa piardă din viteza şi deci şi din altitudine. Uneori pilotul avionului de vânătoare greşea şi determina avionul civil să se prăbuşească. Dar de ce în aparenţă nu era nimeni interesat de soarta lor?

Leila vorbi, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile:

— Yemenul de Sud este o ţară comunistă, una dintre cele mai sărace din lume. Te afli deasupra provinciei ei de la estul extrem, al şaselea guvernorat, Al Mahra. Nu exista şosele aproape deloc, triburile răzleţe nu ştiu araba, iar guvernul însuşi nu pretinde că ar avea controlul asupra interiorului acestei regiuni. Este de necrezut de pustie, de nedescris de izolată; nu mai există un astfel de loc în partea asta a globului şi de aceea l-am ales.

— Ceva armament de foc la sol?

— Nimic.

Morgan strânse manşa.

— La o mie de metri o să am nevoie de o survolare, spuse în cele din urmă. Şi o să trebuiască să golesc rezervorul de combustibil. Până la ţevi.

— Cum doreşti. Eşti tot atât de conştient ca şi mine că fără combustibil sistemul de aclimatizare al avionului va înceta rapid

să funcţioneze. Vremea e caldă şi umedă, nu pot să spun când va lua sfârşit tot chinul vostru.

— Nu pot risca să aterizez cu tot combustibilul la bord.

— Tu hotărăşti. Dacă te debarasezi de combustibil până la ţevi îţi mai rămân încă zece sau unsprezece tone. Acum ia contact cu solul, te rog.

Nu mai spusese „te rog” până atunci. Morgan o însemnă ca pe o mică victorie. Nu-şi dădu seama că era doar primul ei pas pentru a-l submina.

Ross stabili contactul pe frecvenţa indicată de ea şi află date despre vizibilitate, viteză şi direcţia vântului. Cel de la sol vorbea o engleză curată, deşi era evident că nu era limba lui maternă.

— La ce altitudine eşti? întrebă Ross.

Vocea îi oferi presiunea atmosferică de la nivelul mării, iar copilotul îşi corectă altimetrul în mod automat, fără să remarce că individul de la sol, oricine era, nu făcea pentru prima dată treaba asta. Dar Morgan înţelese şi simţi din nou fiorul de acum familiar care-i străbătea ceafa. Atunci când vocea adăugă un vector de poziţie final, sentimentul i se întări. Oamenii ăştia aveau o experienţă tehnică desăvârşită.

Descrise un cerc în contra acelor de ceasornic, căci în acest fel aripa de la babord se înclina şi îi permitea să vadă solul mai bine, în timp ce reducea constant din înălţime. Suprafaţa părea netedă ca un patinoar. De la trei mii de metri nu putea vedea pietrişul, însă mintea lui ajunsese în mod insidios să accepte tot ce-i spunea femeia şi ştia sigur că era pietriş.

Ceru jurnalul de bord, căci nu voia să se bazeze doar pe memorie. Avionul său nu era nou, dar nu zburase decât treisprezece ore de la ultima verificare B, când fiecare sistem fusese examinat şi fie aprobat, fie înlocuit. În afară de revizia completă care dura o lună, aceasta era cea mai minuţioasă inspecţie a unei aeronave. Teoretic, era tot atât de capabilă ca în ziua în care îşi primise autorizaţia de zbor. „Şi, Dumnezeule, ar fi şi cazul”, gândi Morgan.

Puse la loc jurnalul şi se uită în jos. Cineva aprinsese un foc. Nu, mai multe… patru coloane groase de fum negru începură să se unduiască în aer, păru că plutesc pe loc, apoi porniră în derivă, spre mare. Marcau astfel patru puncte ale unui dreptunghi alungit. Pista.

Morgan se uită la Ross.

— Ce părere ai?

Ross strânse din buze şi bătu de două ori cu degetele pe manşă. Morgan înţelesese. Secundul voia să spună: „Dacă e suficient de plat şi dacă e pe lumina zilei, poţi ateriza oriunde”. Ceea ce era adevărat, în condiţiile respective.

Morgan îşi ridică ochii spre Leila.

— O să mă îndrept spre est, spre mare, la mică altitudine. Dacă e da, mă întorc şi încep aterizarea. Dacă e nu…

— Va fi da.

— Şi dacă o să constat că nu putem ateriza?

Leila ridică din umeri şi răspunse:

— Atunci vom lua fiecare calea noastră, noi spre rai şi voi spre iad.

Morgan privi în ochii ei de un negru lucios, văzu focul care ardea în ei şi îşi spuse: „Vorbeşte serios”. Coborî Tristarul la o mie de metri şi îl lăsă în seama lui Ross pentru a se uita pe geamul de pe partea stângă. Pentru o clipă fumul îi întunecă priveliştea; apoi străpunseră fumul şi urcară din nou la o altitudine sigură.

Ross se uită la el întrebător; Morgan îşi simţi spatele ud şi încercă să nu bage în seamă asta, străduindu-se să-şi limpezească mintea.

— Bun, spuse în cele din urmă. Îi dăm drumul.

Leila nu se relaxă nici o clipă. Concentrarea părea să îi crească împreună cu cea a căpitanului Morgan, în timp ce el dicta activarea flapsurilor, altitudini, vectori. În tot acest interval, ambii piloţi îi simţiră atenţia îndreptată asupra discuţiei lor, mai intensa decât a oricărui căpitan de-al companiei aflat în control, pândind cu vigilenţa cel mai vag indiciu că ar încerca să o înşele.

— Eu voi executa aterizarea, anunţă Morgan. Nimeni altcineva nu va avea nici o responsabilitate. Aţi înţeles.

Ross încuviinţă.

— Peter?

O ezitare de moment, apoi mecanicul de bord aprobă din cap.

— În regulă. Manşa e în mâinile mele. Frâne… 3,2,1, ACUM.

Avionul se scutură şi încetini sensibil. Se apropiau, intrau treptat pe curs, deşi încă se aflau în largul Mării Arabe şi soarele îi intra lui Morgan în ochi. Ţinti în jos cu botul avionului, menţinându-şi viteza constantă şi începu o serie tipică de verificări pentru aterizare, de parcă se apropiau în plină zi de Heathrow: rezerva de combustibil, altimetre, flapsuri.

Lui Ross îi veni inima la loc. Nu mai strângea manşa de parcă

ar fi fost singurul lucru între el şi abis. Aceasta era lumea lui, pe care o cunoştea cel mai bine, pentru care fusese instruit şi atâta timp cât se putea refugia în ea, cât avea de lucru secundă de secundă, nu-i era frică de nimic şi de nimeni.

Calculară viteze pentru cazul în care eşuau, deşi amândoi ştiau că trebuiau să reuşească dintr-o singură încercare. Observau cum cele patru focuri mari pluteau înspre ei, inexorabil, ca pe simulatoare, numai că de data asta era de-adevăratelea, piatra adevărată şi dacă greşeau aterizarea, nu avea să se audă nici o voce prietenoasă prin intercom spunând: „Hop! Ce-ar fi să mai încerci o dată, Ross?”

— Viteza: două sute treizeci de noduri.

— Flapsuri optsprezece.

Flapsurile se desfăcură, aeronava se scutură din nou şi se lăsă în jos. Focurile se unduiau acum în sus, în turnuri imense care păreau să le copleşească vederea.

— Două sute douăzeci de noduri.

— Încetiniţi.

Se auzi un uruit îndepărtat.

— Încetiniţi; trei lumini verzi.

— Deblocat sistemul antiderapant cinci.

Viteza scăzu dramatic. Morgan îndreptă avionul pe ultimul culoar de aterizare şi forţă acceleraţia pentru a preîntâmpina o pierdere de viteză la viraj.

— O sută nouăzeci de noduri.

— Flapsuri 20.

— O sută optzeci… flapsurile total, patruzeci şi doi.

La cinci sute de metri, pista se afla la o distanţă de trei kilometri. Ross îşi aminti în ultimul moment să dea semnalul de legare a centurilor de siguranţă printr-un anunţ scurt. Erau mai zgomotoşi acum. Mulţi plângeau sau se rugau cu voce tare. „Maria, striga un bărbat întruna, Maria, Maria, Maria…”

Răpitorii se aşezară pe locuri orientate spre spatele avionului, ţinându-şi armele îndreptate asupra cabinelor.

Raful Sharett zăcea prăbuşit pe locul său. Leila îl tăiase când se defectase motorul. Sângele i se prelingea pe faţă; o fâşie de piele îi fusese sfâşiată de pe craniu până la os. La fiecare zdruncinătură a avionului, corpul i se zgâlţâia ca o păpuşă neajutorata. Gemu, îşi linse buzele şi deschise ochii. Unde se afla?

Robbie îşi împături scrisoarea şi o îndesă în buzunarul de pe

scaunul din faţa lui. Îşi prinse genunchii cu mâinile şi încercă din răsputeri să nu se gândească la ce va urma. „Tată, vorbi o voce firavă în mintea lui. Te iubesc”. Şi apoi nu fu sigur de ce: „Îmi pare aşa de rău că n-am fost un fiu mai bun… îmi pare aşa rău, tată… mamă”. La cuvântul „mamă” i se rostogoli o lacrimă pe obraz şi o şterse la repezeală, dar nu putu înăbuşi acea voce, nici chiar atunci când izbucni brusc: „De ce a trebuit să pleci?”

În cabina piloţilor, Leila se aşeza pe scaunul de observator şi îşi puse centura peste umeri.

— Patru sute de metri, spuse Ross. Încă o sută… trei sute, altitudine de decizie!

Iar Morgan îi răspunse tot atât de calm de parca ar fi vorbit la bridge:

— Continuam. Atingem solul la o suta cincizeci de noduri.

— E prea mult!

Vocea lui Ross sună aproape ca un ţipat.

— Voi avea nevoie să am controlul pe suprafaţa aia. Şi acum taci şi pilotează!

Unul dintre răpitori fusese însărcinat să supravegheze clasa a doua. Ochii lui Raful se aţintiră dureros asupra lui, cum stătea drept şi cu mişcări iuţi pe scaunul echipajului de însoţire. Câteodată privea pe partea de la babord, alteori la tribord. Raful îşi duse încet mâna dreapta în buzunar şi atinse un obiect tare…

Între timp, Morgan plana între primele două focuri şi era prea sus; strigatul lui Ross îl făcuse să scape cârma, la naiba, o câtime, doar o câtime şi avionul îşi coborî prora…

Accelera din nou.

Avionul se zgâlţâi; Raful Sharett văzu cum răpitorul privi cruciş de teamă. Acum ori niciodată. Se aplecă înainte, cu capul cât mai aproape de scaunul din faţă şi râgâi zgomotos.

— Hei, tu! Lasă-te pe spate sau trag!

Raful auzi clichetul unei centuri care e desfăcută, dar bricheta ucigătoare umpluta cu gaz cianic nu se mai afla în buzunarul său; zăcea la fundul buzunarului elastic cusut pe spatele scaunului din faţa sa. Se lăsă pe spate, epuizat, dar victorios. Răpitorul se afla pe locul stewardesei, cu ochii aţintiţi asupra lui Raful. De acum avionul se bâţâia ca un animal în agonie.

— O suta de metri deasupra solului, spuse Ross. Cincizeci… patruzeci… treizeci…

Morgan îşi coborî mâna la acceleraţie. Îl fulgeră imaginea soţiei lui, şezând într-un şezlong pe gazonul din faţa casei, în

Weybridge şi apoi dispăru.

— … Douăzeci… cincisprezece.

Morgan opri accelerația. Semnalul luminos, prora în sus, intra pe direcţia vântului… împinge maneta ca să pui pe sol roata din faţă, apoi trage înapoi o idee…

Roţile principale răzuiră solul. Morgan împinse manşa înainte o jumătate de secunda, mai puţin şi apoi o trase la loc. Simţi cum greutatea avionului se lasă pe tren.

Se dezlănţui tot infernul.

Sună ca sfârşitul lumii: o sută de mitraliere care deschiseseră focul în acelaşi timp şi sfâşiau burta aparatului. „Pietriş! Eşuare! Prea târziu, prea târziu, pune-l jos, pune-l jos odată întreg!”

Smulse maneta acceleraţiei dincolo de punctul zero, până ajunse la marşarier. Suprafaţa nu era deloc netedă, ci era brăzdată în toate direcţiile şi acoperita cu pietre. Auzi ţipetele pasagerilor, dar acelea n-aveau nici o importanţa, caci frâna cu toată puterea, avionul se scutura şi se zdruncina încât avea curând să se dezmembreze şi să se desfacă din încheieturi, pietrele aveau să pătrundă în interiorul motoarelor, sa facă explozie, „Iisuse Cristoase, nu te ma gândi…”

Ridica spoilerele şi aripile coborâră. Reuşi cumva să aducă la sol prora; Dumnezeu ştia cum, nu şi Morgan. Încă rula cu două sute de kilometri la oră. Nu vedea nimic în faţă, decât o imagine albă. Avionul duduia atât de tare, încât Morgan crezu că o să-i sară creierii din cap. Frână. Nimic. Iarăşi: de data asta se transmise o oarecare încetinire prin tălpile sale, însă bubuitul continuă de parcă ar fi fost cel mai groaznic baraj de artilerie din lume; simţea cum duduiala i se urca prin pantofi în sus pe picioare, spre trunchi, până la gât… cauciucul a explodat! Avionul se înclină într-o parte, cu aripa stângă în jos. Încercă să manevreze cârma, încerca din răsputeri, compensa mai mult, reuşi cumva să recupereze nava din înclinaţia fatală.

O suta şaizeci de kilometri la oră. Parcă erau într-o topitorie sau într-un studio ultrasofisticat unde inginerii ţineau morţiş să reproducă toate zgomotele unei salve de tun: bătăi uşoare, cartuşe care explodează, pocnituri în geam, bang, bang, BANG! O sută treizeci de kilometri la oră.

Mai mult cu cârma, ţine blestemata aia de aripă sus!

O sută de kilometri la oră.

Motorul de la tribord încetă să funcţioneze cu o pocnitură şi un scâncet, iar Morgan apăsă puternic cârma cu piciorul stâng.

Frână din nou.

Îşi auzea gândurile.

Şaizeci de kilometri la oră. Puse mâna pe cârma roţii de la proră şi aceasta răspunse la manevra lui.

— Flapsurile înăuntru.

Ross urmări o mâna albă-străvezie care se întinse către butoane şi îşi dădu seama abia apoi că era a lui.

Încet-încet, larma inumană, de neîndurat, pieri. Avionul viră la stânga, se balansă o clipă pe loc şi împietri într-o linişte ca de moarte.

Morgan isprăvi cu motoarele. Le opri. În acel moment îşi putu confirma, pentru prima dată, că erau jos. Erau întregi.

Auzi un sunet ciudat. O lunga bucată de vreme nu-şi putu da seama ce era. Apoi înţelese. Bătăi din palme. Cabina din spate tuna de aplauze, în care se amestecau lacrimi şi râsete.

Ross spunea ceva incoerent, îi apucase ambele mâini într-ale lui şi îl scutura de parcă ar fi vrut să i le smulgă. Când simţi o altă mână pe umăr, se întoarse şi tresări la vederea teroristei care se ridicase şi stătea în spatele lui. O privi la nesfârşit, fără să poată înţelege ce vedea. Faţa ei era scăldată de lacrimi.

— Da, spuse ea şi cu fiecare cuvânt clătina din cap şi îi strângea umărul. Da, eşti un pilot adevărat.

Selim luă telefonul de lângă bucătăria de la clasa întâi, cel pe care-l folosise Leila pentru a intra în acţiune.

— Doamnelor şi domnilor, spuse, aţi aterizat în Yemenul de Sud, unde veţi fi reţinuţi ca ostatici pentru eliberarea unor eroi de război iranieni care se află acum în închisoare în Irak. Nu dorim să vă facem nici un rău şi nu o vom face decât în două cazuri. Întâi, dacă toate cererile noastre vor fi respinse; apoi, dacă încercaţi să evadaţi. Dacă unul din aceste lucruri s-ar întâmpla cumva, situaţia se va schimba. Făcu o pauza de efect. Situaţia se va schimba radical.

Ca toţi ceilalţi pasageri, Colin asculta şi el ca şi cum viaţa îi atârna de fiecare cuvânt. După ce Selim îşi termină anunţul, se lăsă liniştea. Nimeni nu se mişcă şi nu vorbi. Euforia produsă de aterizarea reuşită se împrăştiase. Colin auzi pe cineva vărsând cu câteva rânduri în spate. În afară de acest zgomot, liniştea care se lăsă după clinchetul final al intercomului era desăvârşită.

— Doamne, Doamne, auzi o voce firavă lângă el şi se întoarse repede, înţelegând că era vorba despre cineva cu o suferinţă mai mare decât a lui.

Stătea lângă un băiat cam de aceeaşi vârstă cu Robbie. Avea o paloare nesănătoasă cu pete roşii, urâte şi fără formă. Mâinile îi zăceau în poală şi răsuceau întruna un obiect. Îi tremurau. Din când în când avea un spasm.

Între ei era un loc liber. Colin ridică braţul scaunului şi se dădu pe locul de lângă băiat. Îşi puse o mână pe antebraţul lui.

— O să fie totul bine, spuse hotărât. Rezistă.

— Nu pot... nu pot.

Colin îi strânse braţul şi mai tare.

— O să reuşeşti.

— Sunt diabetic, bâigui adolescentul. Nu mai aveam decât o injecţie.

Colin se uită la obiectul din mâinile lui Tim, văzu că era o punguţă de plastic transparentă şi că fiola dinăuntru era zdrobită.

— S-a spart, spuse Tim. La aterizare, s-a spart.

— Hei!

Ceva tare îl înghionti pe Colin în umăr. Nu o lovitură, nu fusese agresivă, ci doar o bătaie hotărâtă. Se răsuci şi constata că unul din răpitori stătea pe culoar în dreptul locului său. Ţeava armei era aţintită la câţiva centimetri de faţa lui Colin.

— Nu-ţi mai schimba locul.

Colin îl privi în ochi. Erau inteligenţi. După liniile din jurul lor, puteau exprima umor. Era îmbrăcat într-un costum aproape scump, cenuşiu cu dungi subţiri, părul îi era pieptănat îngrijit şi nu arăta deloc a ucigaş. Omul acela ar fi putut fi ambasadorul vreunui stat din Golf. Dacă n-ar fi fost puşca.

Colin înghiţi.

— Nu, n-o să-l mai schimb.

Rosti în gând o înjurătură la adresa lui însuşi pentru că se lăsase înfrânt atât de uşor şi de repede în desfăşurarea crizei, dar era totuşi o oarecare victorie faptul că măcar reuşise să deschidă gura.

Bărbatul se îndepărtă încet pe culoar. Colin închise ochii. Voia să se gândească, fără să-i fie distrasă atenţia.

N-ar fi trebuit niciodată să se îmbarce cu Robbie. Niciodată! Celestine îl avertizase, dar el hotărâse totuşi să-şi pună fiul în pericol. „Nu te mai gândi la asta, e inutil. Gândeşte-te la viitor.”

Cineva o să vină în curând să-i salveze pe pasageri. Trebuia să fie gata pentru asta. Trebuia să se pregătească. Fiindcă avea să iasă din afacerea asta viu şi întreg. Şi Robbie la fel.

Singurul lucru care stătea între el şi supravieţuire era conştiinţa.

S-ar putea să fie nevoit să ucidă pentru a supravieţui sau pentru a-şi salva fiul. Cei mai mulţi dintre călători nu vedeau lucrurile astfel.

Ei credeau că pot face orice era nevoie să scape, dar la momentul respectiv n-ar putea să se descotorosească de omenia cumsecade, elementară, pe care le-o inoculaseră părinţii.

Colin reţinuse deja trăsăturile unuia dintre răpitori. Când avea să vină clipa nu trebuia să fie nici o greşeală. Ucide sau vei fi ucis. Putea face orice va fi nevoie ca să-l salveze pe Robbie. Ştia asta.

O mai făcuse.

20 Iulie. 16.00.
Sussex, Anglia

Celestine Hanif stătea întinsă pe spate cu picioarele ridicate la 45 de grade şi se întreba cine luase deciziile în acţiunea de transformare a conacului Gravetye într-un hotel.

— ... 97, 98, 99...

Ea ar fi zugrăvit tavanul într-o altă culoare. Însă patul cu baldachin era o minune.

— ... 112, 113...

Trebuia să fii mare expert în tavane dacă aveai 76 de ani şi erai hotărâtă să te menţii în formă. Şi dacă aveai 26 de ani şi erai atrăgătoare îţi cunoşteai tavanele (şi preţurile, dacă se gândea bine), însă era altceva.

— ... 145, 146...

Obrajii i se umflaseră şi erau îmbujoraţi; o dureau toate, artrita pe care refuza să o recunoască era hotărât pusă pe răzbunare. Nici inima nu stătea grozav. Şi totuşi, pretindea ascultare de la trupul ei bătrân şi slab, iar trupul bătrân şi slab se plângea, dar se supunea.

Celestine îşi lăsă picioarele să se prăbuşească zgomotos pe covor. Trebuia să ţi le coborî elegant, însă Celestine exclamă:

— *Merde!*

Sosise de la N. Y. cu avionul în urmă cu câteva ore, mai devreme decât era prevăzut, însă tot prea târziu ca să le facă lui Colin şi lui Robbie o vizita înainte ca ei să părăsească Oxfordul. În

sfârşit o să-i ajungă din urmă la Melbourne, cum fusese stabilit iniţial. Nu o îngrijora să zboare 7 ore de pe Coasta de Est, încă 25 la care se gândea cu nerăbdare; făcea parte din plan. Dar savura această pauză în hotelul conac preferat al ei şi un divertisment bun era şi ceea ce recomanda doctorul.

Se ridică la auzul unui ciocănit la uşa de la intrare. Acesta dură ceva, cu siguranţă mai mult decât atunci când avea 20 de ani şi era obişnuită cu ciocăniturile nedorite după ce făcea amor, însă situaţia era acum mai puţin presantă, iar dacă nu sărea în cele la mai îndemână haine, consecinţele nu mai erau atât de grave. Ieşind din dormitor îşi zări imaginea în oglindă nu fără o anumită plăcere: părul era poate puţin nearanjat şi ridurile de pe gât, mă rog… însă costumul roz mulat pe corp continua să arate interesant pe Celestine, coapsele încă arătau muşchii până la derr*iere; Oh,* cât îşi dorea să fi fost mai înaltă…

— Intră, draga mea.

Se postă pe o parte a uşii şi o întâmpină cu un gest curtenitor de secol XVIII, gest care încă mai continua când Marjorie aşeză tava pe o masă de lângă fereastra cu vedere înspre minunata grădină. Celestine o îndrăgea foarte mult pe Marjorie, una dintre nepoatele ei surogat. Avea prin toată lumea rude onorifice, dar aici în Anglia o avea doar pe Marjorie. Aşa era ţara asta, dintr-un motiv oarecare – un singur hotel, un singur restaurant, un singur prieten, o singură „nepoată”.

Marjorie era subadministratoare şi ştia ce îi plăcea lui Celine. Îi plăceau mierea, pâinea de grâu prăjită şi prăjitura cu ceai Earl Grey, la ora 4. Celestine voia să vadă câte două porţii din fiecare pe tavă, căci o reţinea pe Marjorie cu ea, să stea de vorbă. Hotelul se putea dispensa de Marjorie pentru acest scop. În mod frecvent directorii hotelurilor îi făceau lui Celestine diverse servicii şi apoi stăteau ore întregi cu revizorii contabili ca să vadă de ce naiba i le făcuseră. Îşi dedicase o întreagă carieră mituirii; ar fi putut transforma într-un relativ succes un domeniu mărunt, ca de exemplu un departament de la General Motors sau una dintre republicile sovietice minuscule, însă preferase să se amuze.

— Toarnă-mi! ordona ea. Sunt mai uscata decât păsărica unei canguroaice la menopauza.

Marjorie vărsă din ceai.

— Oh, vă implor să nu începeţi iar, se rugă ea cu un chicot înăbuşit.

— Dar e din caietul meu de expresii, protesta Celestine. Dacă merge pentru Ministerul Turismului, spuse bătând cu degetele pe bufet, atunci merge şi pentru mine. Îmi place la nebunie să vorbesc australiana; e atât de... făcu o pauză în căutarea cuvântului potrivit – gentilă.

Celestine dispăru în dormitor şi reveni cu parfumul ei în mână. Era o sticluţă cu un tub lung înăuntru conectat cu o bila de cauciuc. Şi tubul şi bila erau învelite în mătase, iar de bilă mai atârna triumfător şi un ciucure mare auriu. Sticluţa conţinea Blue Grass de Elisabeth Arden. Nimănui din cercul ei intim nu-i venea să creadă asta. Insista ca ea să confirme ca minunata adiere care-i preceda apariţia era inspirată de Calicite sau de Chanel nr. 5, sau ceva de genul asta, dar pentru Celestine astea erau parfumuri ridicol de scumpe. Blue Grass era el însuşi o personalitate, un amant căruia îi rămânea fidelă de ani de zile.

— Hai să te stropesc puţin, sugera ea prietenoasă, înainte să se repeadă la Marjorie ca la o musca nefericită cu un spray Flit.

— E minunat parfumul ăsta, spuse Marjorie. E semnătură dumneavoastră. Daţi cu Blue Grass pe draperiile noastre, nu?

— Sigur, răspunse Celestine, ăsta-i felul meu de a controla cât de des le curăţaţi. Şi de a va reaminti că e camera mea. În fine, ce mai e nou în lumea ta? Cu bucătarul ala haios cu care te întâlneai?

— A plecat să-şi viziteze mama la Innsbruck şi nu s-a mai auzit nimic de el.

— Ce tâmpit, dar şi mamele... eh, în fine.

— Viaţa merge înainte, spuse Marjorie ridicând din umeri. Mi-au mărit salariul, guvernul a ridicat impozitele; asta e. „Taci”, aţi putea zice. Acum toată lumea e înnebunită cu avionul ăla deturnat.

Celestine întinse unt pe o felie de pâine prăjită şi turnă deasupra un strat gros de miere.

— Deturnat?

— Tocmai au anunţat la TV, avionul de la Bahrain. Nişte arabi au înhăţat un TriStar astăzi şi l-au dus în Yemenul de Sud.

Celestine puse jos în grabă felia de pâine.

— Bahrain... încotro zbura avionul?

— În Malaysia. La Kuala Lumpur.

Rosti numele liniei aeriene şi Celestine sări în sus.

— Dumnezeule, ce zbor? NQ 033 – ăsta e?

— Pot să verific. Dar, doamnă Hanif, arătaţi rău, să vă aduc...

— Spune-mi doar un singur lucru, zise Celestine cu o voce răguşită. Au fost victime?

— Nu ştiu, însă avionul a aterizat cu bine.

Celestine se prăbuşi pe scaun.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum o oră. Deschid radioul; trebuie să fie un buletin de ştiri de la un moment la altul.

— Da, te rog.

Gâfâia scurt şi des. Ţinea la Colin, dar pe Robbie îl adora. Dacă i se întâmpla ceva nepotului ei…

Aşteptând să înceapă ştirile, fumă o ţigară mentolată. Îşi îngăduia asta de 5 ori pe zi, la ore precise, iar ţigara de acum era în afara programului, dar simţind că avea să fumeze mult de acum încolo, nu-şi făcu nici o problema.

— L-am prevenit, spuse ea pe neaşteptate. I-am spus să nu facă public.

— Poftim?

— Nepotul meu, Colin. I-am spus că se făcea prea multă publicitate în jurul plecării în Australia. Astea nu-s ştiri, că pleacă în străinătate un lector. Şi am citit de doua ori despre asta. I-am…

Semnalul orar îi curmă reproşurile. Buletinul de ştiri de BBC începu cu deturnarea. Se furnizară detalii legate de zbor, împreună cu o sumară trecere în revistă a pasagerilor după naţionalitate. I se aduseră laude pilotului pentru turul de forţă aviatic. Nimeni nu ştia cine erau piraţii, deşi aceştia ceruseră să fie trimisă o echipă iraniană de televiziune cu un elicopter pentru a înregistra deturnarea şi detaliul acesta, asociat cu cererea de a fi eliberaţi nişte prizonieri iranieni de război, servea drept indiciu asupra identităţii infractorilor. Nu se raporta nici o rănire, cu atât mai puţin victime, în ţară, prim-ministrul spusese astăzi în Camera Comunelor…

Celestine închise radioul şi se întoarse către Marjorie.

— Trebuie să dau un telefon, rosti scurt, ca un om de afaceri. Stai aici, draga mea, s-ar putea să am nevoie de tine într-un minut.

Ridică receptorul şi forma din memorie un număr foarte lung. De cealaltă parte a firului răspunse imediat cineva.

— Feisal. Mama.

Vorbea în arabă. Urmă o pauză. Pauza în sine îi spuse foarte mult.

— Ce mă bucur să te aud, mamă!

— Deturnarea asta.

A doua pauză şi mai grăitoare decât prima.

— Deci ai auzit.

— Cine e făptaşul?

— Oh, cine mai ştie în zilele noastre, mamă?

— Cine?

— Hezbollahul. (Vocea de la capătul firului deveni ursuză.) Cui îi pasă?

Hezbollahul, Partidul lui Dumnezeu, acţionând în interesul Iranului. Abu Nidal? Nu.

— E ea, spuse aspru. Leila.

O clipa îndelungata se auzi pe fir rezonanţa goală, semănând puţin cu sunetul auzit din fundul unei peşteri. Apoi urmară mai multe clicuri şi bâzâitul de fir deconectat.

Celestine trânti telefonul, îşi ridică umerii până aproape de urechi şi apoi îi lăsă din nou în jos.

— Trebuie să plec, spuse ea. Nepotul meu şi cu fiul lui se aflau în avionul ăsta. Marjorie, fii drăguţă, fă-mi rost de un bilet la un avion spre Lamaca. Nu mă interesează ce linie aeriană, atâta timp cât pleacă astăzi.

— Rezolv eu. Şi doamnă Hanif, îmi pare rău.

— Şi mie dragă şi mie.

„Îmi pare rău că m-am născut.” Cuvintele îi răsunară în minte când Marjorie închise uşa apartamentului. „Îmi pare rău că am dat naştere unei familii de diavoli. Nu, nu te mai gândi la asta. Împachetează. Repede, acum.”

Împăturindu-şi hainele, se gândi ce şanse existau. Totul depindea de Colin, bărbatul acela bun. Robbie nu putea înţelege, dar Colin da. El era cel vulnerabil. Era lipsit de apărare.

Sună telefonul.

— BA spre Lamaca, spuse Marjorie. La 8.50, ajunge mâine la 3.20 ora locală. E tot ce am putut face.

— E perfect, Marjorie, încă un lucru: sună la Qantas şi anulează rezervarea de mâine pentru Melbourne.

Închizându-şi ultima valiză, Celestine ar fi dat tot ce avea, chiar şi viaţa, cu inima uşoară, fără ezitări, în schimbul certitudinii mângâietoare că nepotul ei mai avea pistolul pe care i-l dăduse ea.

Iunie 1974.
Beirut

Îi dăduse pistolul ei lui Colin în urmă cu zece ani, în iunie 1974.

După prânz vremea se răcori şi, pe neaşteptate, deveni întunecată şi ameninţă cu o ploaie dinspre Mediterană.

Celestine se plimba de colo-colo prin gradina de la Kharif, casa ei din Yarze, fumând ţigări mentolate una după alta, pe atunci încă neraţionalizate şi întrebându-se dacă avea să i-l aducă pe strănepotul său.

Vila cu porticuri era superba în felul ei: casa veche levantina, la ferestre ornamente din plumb şi cu coloane înguste din piatră care-i împodobeau balcoanele. De când era exilată pe colină de către un fiu care nu era pregătit să-i asculte în fiecare zi sfaturile bine-venite, casa îi părea goală. Nu singuratică – Celestine nu ştia ce-i aia să te simţi singur – însă tânjea după petreceri, ca în zilele bune de pe vremuri: schi de dimineaţa pe Muntele Sannin, urmat de un prânz *bouillabaisse* la Lucullus pe Avenue de Francois, cu marea scânteietoare dincolo de ferestrele largi, încadrate de palmieri, ale restaurantului, apoi înot la Hamman Normandie până la ora când se schimba pentru Casino Liban sau ca să asculte Farouz în vreun bar de noapte dincolo de Hamra… acesta era Beirutul. Visul adevărat, cum îi plăcea să-i spună: le v*rai reve. Pe* atunci casa fusese vie, zumzăind 24 de ore pe zi ca o maşină bine unsă şi mult îndrăgită, ca un motor Rolls Royce poate. Acum, dormita. Avea nevoie de voci tinere, ascuţite, care s-o trezească din nou cu râsete şi chiote.

Celestine se opri şi pipai o portocala mică, aproape coaptă pe ram, apoi se hotărî să n-o culeagă. Pe vremuri fusese o casă foarte poznaşa. Veneau fete tinere în weekend şi plecau fără o parte esenţială a copilăriei lor. Adulterele înfloreau alături de florile din grădină, schimbând destine pentru totdeauna; oameni tineri descopereau adevăruri surprinzătoare despre preferinţele lor sexuale; se îndrăgosteau. Bătu uşor portocala, apoi o izbi cu pumnul, cu un zâmbet nu tocmai fericit. Da, vremurile acelea apuseseră.

Acustica era una dintre calităţile speciale ale casei. Uneori zgomotul unei maşini trecând pe lângă cariera de piatra se ridica fără veste, sunând foarte aproape, ca să piară apoi într-o linişte totală. Asta se întâmplă şi acum. Uruitul tipic al Citroenului. Azizza trebuie că aproape a ajuns acasă.

Celestine intra înăuntru în drum, se opri în birou ca să-şi stingă ţigara într-un obiect rezistent din aramă arăbească, deja pe jumătate plin cu conţinutul unei jumătăţi de zi. Deschise uşa de la intrare tocmai la momentul potrivit ca să vadă un Citroen Dyane bleu oprind pe alee cu o smucitură atunci când Azizza uită să ia piciorul de pe ambreiaj. În spatele ei venea un Fiat compact verde. O clipă, Celestine nu remarca nimic decât mirosul de benzină încinsă şi sunetul de metal care cască şi se întinde. Apoi se deschise uşa din spate de pe partea invizibilă a Fiatului. În mod ciudat, nu apăru nimeni. În schimb, uşa se închise la loc. La câteva secunde, de după maşina se ivi o siluetă scundă. Văzând-o pe Celestine, se opri. Apoi însă, prinzând din nou evident curaj, porni înainte. Celestine auzi şi alte uşi care se deschideau şi se trânteau, observa doi adulţi, dar îi ignora. Se lăsă foarte încet pe vine.

Un băieţel, îmbrăcat în pantaloni scurţi albi cu o curea neagră cu catarama aurie şi un tricou de roşu-pal, părul de culoarea nisipului, decolorat de soare, dar având încă şuviţe mai închise, era tuns scurt pe creştet şi lăsat mai lung la spate, în plete care atârnau peste guler; în mod absurd, primul gând care-i trecu prin minte când îşi văzu strănepotul fu că tunsoarea aceea îi ţine cu siguranţa de cald, ce prostie din partea Leilei…

— Buna, spuse ea cu blândeţe. Bună, Robbie.

Se apropie de ea cu faţa încruntata şi îşi duse pumnul strâns la frunte.

Îşi şterse broboane de sudoare cu dosul degetelor şi lăsa astfel să se vadă braţul plinul încă fără muşchi şi o piele roza cu puncte minuscule. Faţa îi era, la fel ca şi braţul, rotunda, ca şi cum şi ea ar fi avut nevoie de muşchi; soarele îl deranja evident, căci ochii i se subţiaseră ca doua aşchii din cauza luminii. „Ce buze sângerii are! se minuna ea. Ce minute perfecte…”

— Bună.

Îşi desfăcu pumnii, dar nu şi încruntătura. Apoi, ca şi cum informaţiile primite prin antene invizibile s-ar fi dovedit satisfăcătoare, întinse mâna.

Era caldă, puţin umedă şi mică, foarte mică, avea numai patru ani, însă ceva din gestul lui spontan îi inspiră încredere lui Celestine ca o suflare de oxigen.

— Tu eşti străbunica mea? se interesă el cu o voce plăcută, muzicală, joasă, cu mult mai joasă decât se aşteptase ea.

— Da.

— Serios?

Îşi puse mâinile pe umerii lui miniaturali.

— De ce eşti atât de uimit?

— Mama… lui tata… lui mama mea?

Gura îi desenă un O mare, dezvelind nişte dinţişori de un alb desăvârşit, ascuţiţi şi lunguieţi. Fără să încerce să se elibereze din îmbrăţişarea ei caldă, se lăsă pe spate parcă pentru a vedea mai bine.

— Trebuie să fii tare, tare bătrână, spuse el încet, pronunţând verdictul unei îndelungi deliberări interioare.

— Tare de tot. Sunt un dinozaur.

Se cercetară unul pe celălalt prelung, în tăcere şi nemişcaţi, în timp ce zâmbetele se ascundeau în culise, nepregătite încă să intre în scenă. Apoi ea îl ridică valvârtej în braţe, cu un râset în care se alăturară şi alte voci.

— Tu eşti Colin Raleigh, se adresă bărbatului care dăduse ocol maşinii prin faţă şi stătea la câţiva metri.

— Da. Mă bucur atât de mult să vă cunosc, în sfârşit, după atâtea câte am auzit despre dumneavoastră.

— Da, râse Celestine, sunt convinsă.

Îi plăcea de el cum era ciufulit, căci părul lui des încă mai stătea sculat de la curentul din dreptul ferestrei, în maşină şi unele şuviţe îi cădeau peste faţa bronzată, îmblânzind-o. Intuia cumva că era oarecum dur, uneori îşi ascundea teama sub o cochilie fragilă, aşa e, dar adesea era pur şi simplu dur. Şi era oare – gândul o făcu să strângă picioarele lui Robbie fără să vrea – aspru cu băiatul? Leila putea să-şi poarte singură de grijă, dar Robbie… Celestine n-ar fi avut nici un pic de milă pentru cei care şi-ar fi vărsat mânia asupra lui.

În timpul acestei scurte conversaţii, reuşise cumva să-l pună pe Robbie pe umăr. Îi înconjura gâtul cu mâinile şi-l ţinea pe spate ca şi cum nu-i venea să creadă ce vedea când se uita la ea. Însă buzele, ca o cireaşă umedă, zâmbeau şi se sprijinea de trupul ei cu o încredere totală. Era unul dintre acele lanţuri magice care se formează în câteva secunde şi se maturizează în câteva vieţi. Amândoi păreau să o ştie, fiecare în felul său total diferit.

— Vrei să mergi la tăticul tău? îl întrebă ea.

Însă el clătina din cap, aruncându-i tatălui un zâmbet cu care voia să îi facă în ciudă şi apoi îşi cufunda capul în părul ei de după ureche, de unde putea să se asigure cu o privire furişă că

tatăl, deşi nu tocmai dorit, nu era totuşi absent cu desăvârşire.

— Ce casă fantastică! exclamă Colin când Celestine îl conduse înăuntru.

— E bună, încuviinţă ea. Dar îi lipseşte viaţa. Mă bucur că aţi putut veni.

— Am fost intrigat.

— Poate speriat?

Îi conduse de-a lungul casei, în grădină şi îşi căută un loc confortabil pentru ea şi Robbie printre pernele de pe balansoar, lângă piscina cu bordură de marmură. Colin îi privea din picioare cu mâinile în buzunare. Zâmbetul i se încorda la auzul spuselor ei.

— Azizza a fost… neprevăzută.

— Unde v-a ajuns? La Masser?

— Da.

Celestine îl îndesă pe Robbie pe o pernă mai mare şi îl întrebă:

— Ţi-au plăcut cedrii?

— Cedrii? O privi el nedumerit. Adică pomii ăia mari, bătrâni?

— Da.

El clătină din cap dintr-o parte în alta cu buzele bosumflate.

— Sunt foarte bătrâni. Au mai mult de 1 000 de ani, ca mine. Şi ca mai toate lucrurile bătrâne, pot fi plictisitori. Te-au plictisit?

— Da. Am vrut să merg pe plaja, dar mama era ocupată.

La aceste cuvinte, Celestine şi Colin schimbară priviri amuzate. Ea spera că el aproba hotărârea ei de a o trimite pe Azizza în întâmpinarea lor, căci fără o astfel de stratagemă n-ar fi putut niciodată străpunge apărarea lui Feisal şi să-l aducă pe strănepotul ei acolo. Ştia oare Colin cât de mult îi era dor şi de Leila? De ce nu venise; de ce era „ocupată”?

Ah, bineînţeles: Leila şi Colin trebuie că se certaseră. Şi odată cu răspunsul la întrebările de adineauri apăru şi o alta îndoială: o să fie cei doi în stare să rămână împreuna până la capăt? Lui Celestine îi fu imposibil să ghicească privindu-l pe Colin.

— Te-a surprins când Azizza s-a prezentat? îl întreba ea.

— Ah, da.

— Dar ai avut încredere în ea – după o săptămână cu Feisal, mă surprinde.

— Ea era altfel.

— Te rog, ia loc.

Colin se lăsă pe un scaun de nuiele de lângă sofa astfel încât Celestine nu-i putea vedea decât profilul.

— În ce fel, altfel? Întreba ea.

— Scrisoarea dumneavoastră. Iar Azizza... ea te priveşte în ochi, cred.

— Pe când Feisal, nu. Şi nici Halib. Nu te arata aşa surprins, ştiu cum este casa asta. În orice caz, îţi mulţumesc că ai avut încredere în ea.

— Este foarte insistentă.

— Ştia ce vreau, înţelegi. Contează foarte mult pentru ea să-mi împlinească dorinţele. Ţi-a spus că e menajera mea? Ea este cea mai veche prietenă a mea: o prietenă care din întâmplare îmi face menajul.

Atunci el se întoarse în faţa şi o privi de-a dreptul.

— Am fi venit şi dacă Azizza ar fi fost un balaur.

— Fiindcă voiai să vezi dacă poate fi cineva chiar atât de îngrozitor cum m-au descris ei pe mine.

Când el râse, ea se trezi că-l place şi mai mult.

— Ei bine, sunt şi mai şi, spuse ea.

— Da, vad.

De data asta râse ea. Robbie o apucă de braţ.

— N-ai vrea sa vezi un desen? întreba el.

— Desenul tău?

El încuviinţa solemn din cap.

— Şi încă cum!

— Trebuie să-l fac mai întâi.

Azizza apăruse în prag. Celestine îi făcu semn cu mâna.

— Robbie doreşte hârtie şi nişte creioane colorate. Crezi ca avem?

Azizza nu pomeni nici un cuvânt despre mulţimea de culori, jucării, jocuri şi cărţi pe care le strânseseră cele doua femei de când prinseseră de veste de vizita lor. Se prefăcu, în schimb că se gândeşte.

— Cred ca da, spuse ea după o pauză serioasa, în timpul căreia Robbie o privi în suferinţă. Să mă duc să văd.

Celestine îl atinse uşor cu mâna îndemnându-l să plece, iar el fugi împreuna cu Azizza, care-l lua de mâna şi-l duse înăuntru. O clipă mai târziu reveni însă cu două pahare şi o sticla verde de la gheaţa.

— E fericit, spuse Azizza. L-am lăsat pe podea în vechiul dormitor al Leilei. Are loc berechet acolo.

— Bine. Mersi, Izza. Cunoşti vinul asta, Colin? Se cheamă Ksara.

El acceptă un pahar şi îl ridica în cinstea Celestinei şi a Izzei înainte să bea.

— Da, îl cunosc. Un vin excelent. Trebuie sa luăm şi cu noi când plecăm.

— Eşti nerăbdător să te întorci acasă?

Ezitarea lui fu sugestivă.

— Am fost bine primiţi, spuse el diplomatic. Bine protejaţi.

— Ah, Colin, sper că poţi să înţelegi cum e în Beirut. Este ca o mare petrecere. Faci ce vrei, cheltuieşti ce poţi, vorbeşti orice limbă, cu toţii le vorbim pe toate. Singurul preţ pe care-l plătim este că suntem tot timpul în război.

— Cam scump preţul.

— Oh, deocamdată nu este mai nimeni ucis. Aproape ne-am unit în faţa outsiderului, înţelegi.

Celestine adăugă cu o grimasă nemaipomenită.

— Palestinienii.

— Înţeleg că nu-i prea simpatizaţi.

— Îmi pare rău pentru ei. Cum să nu? Dar nu-i vreau aici. Nu plătesc telefonul sau curentul pe care-l folosesc – ştiai?

Colin îşi sorbi vinul fără să spună nimic.

— Dacă vor rămâne, o să provoace un adevărat război. Cu Israelul. Atunci s-a zis cu noi.

Aştepta reacţia lui.

— Nu eşti de acord?

El îşi cântărea, evident, cuvintele. Atunci când le rosti fură cu totul altceva decât se aşteptase ea.

— Eu nu sunt de acord cu nimeni, de fapt: palestinieni, evrei.

— Israelieni.

El o privi lung.

— Ai spus evrei în loc de israelieni. Continuă.

— Scuze.

Dar ea observă că el nu începuse să înţeleagă.

— Oricum… am citit ceva despre politică. Cam complicat.

— Nu, simplu. Dar depinde de ce parte este, e cu totul altceva.

— Nu vă îngrijorează asta? Vreau să zic, polaritatea?

Ea ridică din umeri.

— Noi, familia noastră, suntem musulmani Shia cu numele. Spun „cu numele”, pentru că în acte suntem şiiţi, deci asta suntem. Şi da, ca să-ţi răspund dinainte la întrebare, sigur că nu ne place felul în care creştinii maroniţi ne tratează ca pe nişte inferiori. „Polaritatea”, cum o numeşti tu. Dar există moduri de a

face faţă.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă să ne asigurăm că luăm cei 2% ai noştri din fiecare afacere a creştinilor. Şi să ţinem treaz spiritul levantin.

Celestine îşi încrucişa mâinile în poală.

— Colin, ne avem prietenii noştri, oameni cu care simţim că putem face afaceri, de cele mai multe ori aceiaşi. Greco-catolici, evrei, maroniţi, druzi ce contează? Pentru politicieni contează.

Ridica iar din umeri, cum îi era obiceiul.

— Băieţi fioroşi, asasini, bărbaţi care nu şi-ar putea găsi o muncă normală dacă ar fi nevoiţi. Nu-i la fel şi-n Anglia? Tu asculţi ce zic politicienii voştrii? În fine, ajunge: nu te-am invitat astăzi ca să te plictisesc cu politica soţiei tale.

El nu simţi imediat înţepătura din vorbele ei. Când îşi dădu seama, faţa i se înroşi şi mai tare.

— Credeţi că nu fac decât să repet papagaliceşte ce spune Leila?

Dar înainte ca ea să-i spună ce crede, Robbie ieşi din casă în fugă fluturând în mână o foaie de hârtie şi strigând:

— Tată… Celestine!

— Ce este, scumpete? strigă ea. Vino şi arată-i reginei din Yarze ce ai făcut.

Robbie se căţără pe balansoar şi îi puse hârtia în poală.

— Dumnezeule!

Celestine lăsă să-i scape exclamaţia care înlocuise într-o clipită o expresie mai puţin politicoasă. Băieţelul folosise culori foarte puternice pentru a reprezenta o doamnă vioaie îmbrăcată într-un caftan pe care-l putea recunoaşte ca fiind cel de pe ea. Obrajii, din nu se ştie ce motiv, se albăstriseră şi se întrebă dacă mâinile i-ar putea avea vreodată nuanţa aceea de mov, însă ceea ce frapa la acest portret era faptul că liniile se uneau într-o figură umană care chiar putea fi identificată – cu toată zăpăceala copilărească era atât de clar că o înfăţişa pe ea.

— Pot să-l păstrez? întrebă ea încet. Te rog!

El stătea aplecat în faţă cu coatele pe genunchi şi ţinându-şi bărbia în mâini.

— Dacă vrei.

Ea îndoi foaia în patru şi apoi o îndesă între una dintre perne şi partea laterala a baldachinului. Mai târziu avea să o pună în geantă, unde avea să călătorească prin toată lumea, până când, după ani de zile, avea să se rupă, uzată de atâtea ori când

Celestine se uitase la ea în nevoia de a se asigura din nou că avea obraji albaştri şi mâini mov şi că era, măcar pentru o fiinţa tânără de pe lumea asta, adevărată.

Azizza aduse ceai şi prăjituri pentru băieţel. În timp ce îl întreba de zor, Celestine continua să-l studieze, uitându-se câteodată pe furiş la tatăl lui.

— Seamănă cu tine de la nas în sus şi cu Leila de la nas în jos.

— Toată lumea zice aşa. Eu, unul, nu-mi dau seama.

— Şi atunci cu cine crezi că seamănă? Cu cineva din familia ta?

Colin clătină din cap negativ. Nu părea dornic să răspundă. În cele din urmă spuse suficient de încet ca să fie sigur că Robbie nu va auzi:

— Credeam că văd ceva din Halib în el. Ochii.

Celestine îşi trase înăuntru buza de jos.

— Oh!

— Ascultaţi, ceea ce spun nu e politica soţiei. Sau mai degrabă…

— Ea rosteşte cuvintele, dar ele provin de la altcineva.

— Halib.

— Şi tatăl lor. Da, Colin. Ştiu.

Ea îşi ridică o mină din poală şi clătină din cap spre el.

— Ai grijă!

— Credeţi că sunt periculoşi?

— Da. Ţine minte, Beirutul dospeşte de pericole! Feisal e, implicat în punctul cel mai fierbinte, iar Halib îl venerează. Cum se poartă cu tine?

Colin n-o privea. Îl urmărea cu ochii pe Robbie care se îndrepta cu paşi mărunţi ca să inspecteze straturile de flori, cu Azizza după el. Celestine văzu suferinţa din ochii lui şi simţi cum i se strânge stomacul.

— Eşti neliniştit pentru băiat, nu?

— Nu chiar neliniştit…

— Atunci?

— Doar… accesele de furie ale lui Feisal. Când îşi pierde controlul… acum e tot numai zâmbet şi pe urmă… ah, dar n-ar trebui să vorbesc aşa cu dumneavoastră. Reuşi să schiţeze un zâmbet. Scuzaţi-mă.

— Fiindcă sunt mama lui? Las-o baltă! Te-a ameninţat?

— Nu.

Se ridică şi se întoarse cu spatele spre ea căutând copilul.

Celestine îşi privi nefericită mâinile, întrebându-se ce să facă pentru a repara lucrurile. Auzind voci ridicate, îşi înălţă capul şi-l văzu pe Colin lângă boschetul de smochini, apucându-l pe Robbie de braţ în timp ce Azizza privea scena cu dezaprobare. Tatăl şi fiul aveau o disputa.

— Nu vreau să merg acasă, ţipă Robbie.

Celestine se ridică şi se apropie de ei încercând pe cât posibil să nu facă zgomot.

— Mama e acasă, spuse Colin.

Vocea lui era joasă, dar încordată; ea simţea că îşi concentra toată răbdarea asupra băiatului, hotărât să evite cu orice preţ boala cea mai englezească: stânjeneala.

— Nu vreau la mama, vreau la Celestine.

„Nu te amesteca, se preveni ea în gând, nu e treaba ta.”

— Robbie, nu putem să stăm aici la nesfârşit.

Se auzi prima nuanţă de iritare în vocea lui.

— Înţelege!

— Te rog, tăticule. (Robbie se frecă la ochi.) Nu mă duce de aici. Mama poate să vină ea încoace.

— Nu poate.

— Ba poate, ba poate, ba poate!

Robbie izbucni în hohote de plâns. Celestine îşi încleşta mâinile sub coapse, scrâşni din dinţi şi tăcu în continuare. Colin se lăsă pe vine şi-l apucă pe băiat de umeri.

— Gata, iubitule, nu plânge. Uite, are tata batistă.

Îl şterse la ochi şi apoi îl ridică în braţe. Celestine simţi că o fărâmă din tensiune o părăsise. La urma urmei, era un tată bun.

— Nu mă mai lăsa cu omul ăla îngrozitor! Promite-mi!

— Care om îngrozitor?

Celestine nu intenţionase să intervină, însă acum că rostise aceste cuvinte, nu-i părea rău.

— Robbie – cine a fost îngrozitor cu tine?

Îl cuprinse pe băieţel cu braţele.

— Spune-mi, murmură ea.

— Halib.

Acum era somnoros, după atâta consum emoţional; când îşi frecă ochii n-o făcu de data asta ca să-şi şteargă lacrimile, ci ca să şi-i poată ţine deschişi. Se rezemă de umărul ei şi îi şopti la ureche:

— Nu-mi place de el.

— De ce, scumpete?

— M-ar bate dacă n-ar fi mama sau tata.

— Gata, gata, odorule. N-o să te bată nimeni.

Se răsuci puţin pe călcâie ca să-l poată vedea mai bine pe Colin şi îi spuse din ochi să o aştepte în casă. Când, o clipă mai târziu, veni după el, îl luă de braţ şi îl duse aproape pe sus în biroul ei. Se îndrepta cu paşi mari spre masa de scris care pe vremuri fusese a soţului ei şi plimba mâna printr-unul dintre sertare până ce se auzi deschizându-se dublura secretă.

— Uite, spuse ea cu o insistenţă răstită. Ia asta, hai, ia-l!

Colin o privea stupefiat. Ca într-o scenă cu încetinitorul, întinse mâna şi apoi se dădu înapoi.

— E un pistol, zise el, iar ea observă cât de prost se simţea că făcuse o afirmaţie atât de evidentă.

— Da. E încărcat; siguranţa e pusă.

El clătina din cap.

— Nu e genul meu.

Ea îi luă mâna şi îi puse cu forţa pistolul.

— Dacă nu pentru tine, pentru Robbie. Nu le spune unde ai fost astăzi; ai grijă să nu spună nimic nici băiatul. Promite-mi, promite-mi. Şi ia pistolul.

— Nu pot.

Încercă să i-l dea înapoi lui Celestine, dar ea se împotrivi cu o putere mai mare decât şi-ar fi închipuit el.

— Şi dacă… îl găseşte poliţia…

— Prostule, toată lumea în Beirut are pistol, toată lumea! Nu ştii încă unde trăieşti?

Uşa se deschise şi apăru Robbie în faţă, iar Azizza se frământa neliniştită în spatele lui.

— Tată, ce faci cu Celestine aici?

Colin se întoarse cu spatele spre uşă ascunzând pistolul de privirea băiatului. Celestine profită de şovăiala lui şi îi împinse mâna care ţinea pistolul în buzunarul hainei.

— Îi explicam drumul cel mai scurt spre oraş, spuse ea cu şiretenie. E cam greu de găsit şoseaua dacă n-o urmaţi.

— Oh! Păşi în încăpere. Chiar trebuie să plecăm?

Vocea îi era plângătoare.

— Da, iubitule. Dar mai vin şi alte zile.

Ea îl luă în braţe. De-acum se obişnuiseră; el se cuibări pe umărul ei ca şi cum o făcea de ani de zile şi nu de câteva minute. Celestine îl duse afară la maşină şi îl aşeză pe locul din spate, unde era mai în siguranţă în caz de accident – numai gândul o

umplea de mânie şi de un tremur nervos şi apoi se întoarse spre Colin.

— Deşteaptă-te, rosti ea scurt. Uită-te în jur, ai grijă de viaţa ta!

— O să am. O să avem.

— Sărut-o pe Leila. Nu uita ce ţi-am spus.

Colin se urcă la volan şi porni motorul.

— Mulţumesc, spuse stânjenit. Pentru tot, vreau să vă spun.

— Ştiu ce vrei să spui. Vino din nou într-o zi. Amândoi.

Intrând în casă, Celestine avu o intuiţie sinistră, că foarte curând Colin urma să aibă nevoie de pistol.

ZIUA A DOUA

21 Iulie. Zori.
Al Mahra, Yemenul de Sud

Leila ordonase să fie deschise două uşi. Şedea singură la clasa întâi, savurând o adiere răcoroasă. În spate, pasagerilor li se dădea voie să se ducă la toaletă după o noapte petrecută cu centurile puse; şi lor trebuie că le făcea bine puţin aer. Căpitanul Morgan o consultase în privinţa aerului condiţionat, care nu avea să mai ţină mult. Fu de acord cu el: mai bine închidea instalaţia în timpul nopţii şi economisea combustibilul pentru dogoarea zilei. Nu că nopţile ar fi fost răcoroase. La ora trei dimineaţa temperatura aerului fusese de 27 de grade Celsius.

Morgan era un om bun. Începuse, şovăitor, să discute cu ea. Ştia că asta indica manualele în cazuri de deturnare, însă nu-i păsa; era un om interesant. Pomenise despre „sufletele" lui, iar la întrebarea ei, o lămuri că toţi oamenii de la bordul unui avion, pasageri şi echipaj, erau numiţi atâtea „suflete". Era un pilot excelent şi era şi omenos, din moment ce înţelegea că oamenii au suflet. Nu avea să-i facă nici o plăcere să-l ucidă, chiar dacă se afla – în mod necesar – în fruntea listei morţii. Fouad putea s-o facă, la momentul respectiv.

Îşi amintea cum fusese când luase prima data viaţa cuiva, înainte de asta nu-i trecuse niciodată prin minte să facă aşa ceva. Era cam ca sexul: când eşti fată, te dezgusta ideea de a fi pângărită de un bărbat. Apoi, treptat, ajungi să te împaci cu gândul că într-o zi, poate, vei iubi un bărbat suficient de mult ca să te măriţi cu el şi să-l laşi să te atingă. Şi mai târziu, dragostea devine mai importantă în ecuaţie decât căsătoria, aşa că poate ajungi să ai şi un iubit fără să te măriţi cu el. În cele din urmă, te culci cu cineva şi după aceea urmează coborâşul. Aşa era şi cu crima: păcatul devenea mai întâi imaginabil, apoi tolerabil şi în sfârşit banal. Abia dacă îl mai băga în seamă. Şi dacă o făceai,

priveai în urmă către eul tău din tinereţe, acel altcineva care cândva se declara îngrozit de ceea ce făceai acum în mod obişnuit şi râdeai, ruşinat la gândul că ai putut fi vreodată atât de naiv.

Atâta timp cât ştiai că omorul serveşte unui scop, unei cauze pentru care tu însuţi erai gata să mori, te obişnuiai.

În spatele ei, aşteptau cu toţii. Pasagerii, echipajul, chiar şi echipa de piraţi: toţi aşteptau. Le simţea nerăbdarea ca un val mortal ce-i copleşea umerii adunaţi, gata să se prăbuşească. În spate se aflau arme încărcate, grenade cu siguranţa scoasă, dinamită legată de ieşirile de urgenţă. Obiectele acestea i se păreau mai puţin periculoase decât volatilitatea umană care, deocamdată, le controla. Putea sili un pistol să facă tot ce voia ea, dar cu fiinţele omeneşti lucrurile stăteau altfel.

Oamenii ei îi dominau pe pasageri, iar datoria ei era să-şi domine propriii oameni. Nu putea să folosească obiecte pentru asta. Avea nevoie de ceva dinăuntrul ei, cu rădăcini departe în trecut.

Şedea pe locul 3B, pe culoar, unde se simţea cel mai bine curentul de aer dinspre uşa din apropiere. Soarele răsărise deja. Era lumină înăuntru. Ea cercetă paşaportul pe care-l ţinea în mâini, răsfoindu-l din când în când sau deschizându-l pentru a examina câteva pagini şi apoi îl lăsă în poală.

Robbie călătorise ceva din 1982 şi de la New York: anul şi locul unde Leila îşi văzuse copilul pentru ultima oară. Îl ţinuse în braţe şi-l sărutase deasupra urechii, acolo... de câte ori nu retrăise clipele acelea de vraja? Încă mai simţea parfumul de măr al parului lui, şira spinării curbată de strânsoarea îmbrăţişării ei, pielea neteda care se freca de a ei: toate acestea erau ostatici ale memoriei ei, intacte, imaculate.

Leila se ridică brusc şi se răsuci, fixându-şi privirea pe draperia care despărţea clasa întâi de business. El şedea chiar dincolo de acea draperie. Locul 13K. Dacă ar fi smucit draperia într-o parte, faţa lui ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi văzut. Făcu un pas înainte, fără să vrea şi se apucă strâns de cel mai apropiat scaun, ca o femeie care încearcă să se salveze de un val potopitor. El era acolo!

Unghiile pătrunseră adânc în pânza de pe scaun, până ce degetele i se albiseră. Nu era acum momentul. Putea să treacă prin draperia aceea şi să strice totul sau putea să aştepte. Aşa că o să se aşeze. O să se odihnească, avea mare nevoie de asta.

Începu din nou să-i studieze paşaportul lui Robbie. Fusese în Rusia. O excursie cu şcoala; ştia de ea şi voise să-l înhaţe de atunci, însă Halib spusese nu, căci în Rusia era neputincios. Grecia, Iugoslavia, în acelaşi an cu Grecia… o vacanţă cu maşina? Halib nu spusese nimic despre asta. Poate nu ştiuse. Ar fi fost atât de uşor să-l ia pe Robbie din Grecia!

Robbie a putut să tot călătorească, însă nu fusese posibil să afle de excursiile lui pe atunci. Nu ca acum. Călătoria asta în Malaysia şi în Australia îşi făcuse în mod misterios loc în ziare. De ce? Asistenţi de la Drept, în permanenţă plecau în străinătate, fără să li se facă neapărat publicitate.

În misiunea asta era ceva care-i dădea fiori Leilei. Un bărbat încercase s-o oprească să intre în cabina piloţilor: probabil un poliţist angajat de companie. Îi era însă ceva cunoscut la el, ceva ce nu putea numi. Poate că-l mai văzuse odată şi nu-şi putea aminti unde. Îi va da lui Halib detalii din paşaportul lui. Halib o să afle.

Se uita la ceas, bucuroasa de noul făgaş pe care-l luau gândurile ei, îndreptate foarte mult spre Halib. Fără el, unde ar fi ajuns? Moarte, nebunie…

Ar fi putut fi fericită, dacă n-ar fi fost el. „Nu, nu gândi aşa ceva…”

„Y'Allah, ajută-mi fratele să fie bine şi sănătos astăzi.” Aveau de lucru împreuna. În timpul nopţii vorbiseră de două ori prin radio: prima dată să spună că, aşa cum era de prevăzut, irakienii dezminţeau orice informaţie despre cei şase prizonieri, iar a doua oară s-o întrebe cum se descurca şi să-i spună că o iubeşte.

La ultima convorbire ea fusese tăioasă, căci fiecare moment de conversaţie le dădea o nouă ocazie celor care trăgeau cu urechea să le descopere codul. Dar îşi iertă fratele. Era conştient că tot ce face e riscant, dar mai ştia şi ce şanse de izbândă aveau, până la o precizie de cinci zecimale. Şi în plus, acesta era felul lui de a spune că ei doi îşi vedeau de drumul lor dincolo de şansă.

Leila se ridică în picioare, cu paşaportul lui Robbie în mână şi se duse înspre uşă. Uitându-se peste şesul acoperit de pietriş până la dealurile din depărtare, care chiar şi acum continuau să se lumineze pe măsură ce soarele răsărea cu rapiditate, se întrebă cine va fi primul care să încalce codul disciplinar pe care ea îl impusese lumii din afară şi cum o va face.

Un singur elicopter, spusese ea. O echipă cu o singură cameră

care să vină de pe fregata iraniană din largul insulei Socotra. Nici un alt aparat de zbor, nici un vas pe mare. Dar „autorităţile”, acei mari maeştri de şah care întotdeauna acţionează împotriva răpitorilor, nevăzuţi şi misterioşi, vor alege o cale de a nu se supune. Rezonabil, aşa trebuia să pară: umanitar, inofensiv. O acţiune interzisă cu care lumea întreagă putea simpatiza. Dacă ea dovedea compasiune şi ierta greşeala însemna slăbiciune şi marii maeştri vor zâmbi, scurt şi răpitorii vor pierde simpatia pentru cauza lor.

În fine. Nu conta în nici unul din cazuri, căci ei confundau „cauza”; credeau că ea se implicase în acţiunea asta pentru libertatea câtorva nebuni de iranieni, când de fapt nu-i păsa deloc dacă trăiau sau mureau.

Trebuia să facă tot ce spunea Halib. Întâi, să termine treaba cu deturnarea şi să asigure eliberarea prizonierilor. Apoi Robbie. Apoi Robbie.

Leila stătu în uşă privind, ascultând. Îi veneau în minte cuvinte din Sfântul Coran. Din sura „Zorilor”: „Allah este supremul Făcător”.

Ştia ce aveau să facă marii maeştri.

21 Iulie. Ora prânzului. Beirut, Liban

Celestine văzuse Beirutul ultima oară în 1982, de la geamul unui avion al companiei Middle East 747, în drum spre Cairo, unde ajunsese în cele din urmă la capătul puterilor.

Se descurcase cu sirienii, ceea ce fusese foarte bine, pentru că din 1980 îşi parcaseră tancurile chiar pe strada unde se afla casa de la Yarze şi se purtau de parc-ar fi fost stăpâni. Cel puţin cu sirienii se simţea în siguranţă. Ştia că, dacă izbucneau lupte de stradă din enclava creştină şi ameninţau să se apropie prea mult, sau dacă palestinienii întreceau măsura, o putea trimite pe Azizza la postul de comandă cu câţiva pui şi un pachet de cafea pe care scria clar HARRODS, iar maiorul urma să rezolve situaţia. Astfel rămăsese pe poziţie, mai mult sau mai puţin confortabil, în timp ce oraşul se dezintegra încet în vărsări de sânge între facţiuni.

La sfârşitul primăverii, în 1982, însă, populaţia palestiniană a Libanului devenise atât de incomodă pentru Israel, încât toată

lumea ştia că vecinul de la sud avea să-i invadeze şi încă foarte curând. Tot ce lipsea era o ultimă provocare. Celestine aranjă ca Azizza să plece la sora ei în nord şi îşi făcu şi ea bagajele; la puţin timp după ce ea fugi la Cairo, Shlomo Argov, ambasadorul israelian la Sf. James căzu rănit grav pe o stradă londoneză, împuşcat de terorişti, iar Tel Avivul găsi pretextul. În câteva zile, brigada de elită Golan îşi instalase tabăra lângă palatul prezidenţial de la Baabda, de unde artileria lor putea ţine sub control cea mai mare parte a oraşului. Libanul îşi pierduse independenţa şi devenise teritoriu ocupat.

Celestine începu o existenţă de nomad, refuzând pentru mult timp să se stabilească în vreun loc. În fiecare săptămână urmărea prăbuşirea ţării sale în ediţiile primite prin avion din *L'Orient – Le Jour* care prezentau evenimente diverse ca asasinarea lui Bashir Gemayel, starea zăpezii pe pârtiile de pe Monte Verde, masacrul refugiaţilor palestinieni din tabere, spectacolul de gală de la discoteca Jet Set din estul Beirutului.

Celestine citea totul, asculta orice program radio local şi uneori se întâlnea cu babele ei de pe vremurile bune; bând espresso pe Via Veneto sau luând prânzul la Ritz în Madrid, aceste exilate trăiau cam tot în stilul lor, doar cu câte o poveste personală de groază care dezvăluia imaginea vastă a distrugerii în masă ce se scurgea din Liban ca deşeurile dintr-o conducă spartă.

Convingerea ei că lucrurile se vor rezolva până la urmă rezistă unor evenimente ca zdrobirea Sidonului de către israelieni, distrugerea ambasadei americane, dinamitarea statului-major al marinei, clădit pe patru nivele, aflat pe mare; ţinu până la bătălia pentru Chouf, apoi se nărui.

La începutul lui 1984, oamenii preşedintelui Amin Gemayel căzură asupra şiiţilor din Beirutul de Vest încercând să-i împiedice să-i ajute pe druzi, care stăpâneau munţii Chouf, un punct strategic important. În februarie însă, departe de a fi înfrânţi, soldaţii druzi şi şiiţi smulseseră controlul Beirutului de Vest din mâna lui Gemayel. Mulţi dintre şiiţi făceau parte dintr-o organizaţie nouă, extremistă, proiraniană, numită Hezbollah, Partidul Domnului. Când terminară de prădat barurile şi fostele bordeluri, nu mai rămase mare lucru din mondena stradă Hamra, cu magazinele ei scumpe, unde, pe vremuri, Celestine îşi petrecuse zilele în culmea încântării. După aceea, outsiderii – palestinieni, sirieni, chiar şi israelieni – fură împinşi pe tuşă, iar

libanezii se apucară de adevărata lor treabă: să se ucidă unul pe altul.

Celestine, deşi ea însăşi şiită cu numele, ştiu atunci că ţara ei era minată şi o parte din mintea ei încremeni. Accepta, de exemplu, ideea că văzuse casa de la Yarza pentru ultima dată. Şi totuşi era 1984 şi iată, se afla din nou aici, în faţa porţilor.

Sau, mai degrabă, în faţa porţii. Portalul de fier forjat din stânga zăcea pe o parte, scos din ţâţâni, dar foarte clar vizibil, cu toate buruienile care-l năpădiseră. Celalalt atârna drept ca un fir de plumb, în ciuda unui strat de rugină care-l acoperea. Celestine îşi îndrepta umerii şi păşi hotărâtă prin spaţiul gol.

Fu mulţumită să ajungă în spatele casei, unde era mai puţin probabil să fie văzută de intruşi. Era amiază şi lumina nu ierta nimic. Avea cheile la ea, dar nu avea nevoie de ele; toate ferestrele fuseseră sparte complet, toate uşile trântite la pământ. Se vedeau pete uriaşe cenuşii de-a curmezişul zidului din spate, pe unde se scursese apa dintr-un rezervor spart pe acoperiş. Balansoarul zăcea pe o parte, iar arcurile se vedeau pe ici, pe colo prin iarba înaltă. Totul sugera uitare şi paragina. Era destul ca să-i zdrobească Celestinei inima. Îşi lăsă din mână valiza, intra pe dibuite în camera de zi şi ieşi repede, strâmbându-se de miros. Cineva folosise încăperea ca pe toaletă.

La auzul unui zgomot în spatele ei, se răsuci şi văzu un câine costeliv în uşa dinspre bucătărie. Stătea acolo, gâfâia, dar nu se clintea. Celestinei îi era frică de câini. Asta părea că e mort de foame. Se mai furişa încă unul în spatele lui. Cele două animale o priveau lung, cu ochi rugători. Ea făcu un pas în direcţia lor, iar ei dădură înapoi, lingându-se pe bot.

Celestine îşi luă inima în dinţi. „Hai, ştergeţi-o!”, strigă ea. Când ridică o mâna amenințându-i, ei dispărură pe uşa din spate în gradină. Îi auzi scheunând, dar nu mai apăru nici unul.

În ciuda clinilor, bucătăria era mai curata ca livingul.

Găsi un scaun şi se trânti pe el plângând, dar în loc să o ajute, plânsul nu făcu decât să i se înroşească ochii şi să o usture şi să o doară picioarele. Mersese prea mult azi. Dacă nu ar fi fost soţia fermierului, care se întorcea de la piaţa, ar fi trebuit să vina pe jos tot drumul de la portul Jounieh, unde debarcase cu trei ore în urmă de pe feribotul din Cipru. Dar aşa, soţiei fermierului i se făcu milă de cea pe care o lua drept o sărmană ţărancă bătrână care se căznea cu o valiza ieftina şi o luă cu camionul ei.

Celestine făcuse mari eforturi ca să arate în aşa fel încât să nu

atragă atenţia. Gata cu costumele roz mulate; asta nu era o ţară în care o femeie să poarte aşa ceva şi să scape cu el întreg. Cu o noapte în urmă, la aeroportul Heathrow, se rezemase de o cabina telefonica, cu o ţigară pe buza de jos, croindu-şi drum cu greu printr-o grămadă de mărunţiş, până când avu totul aranjat şi pregătit pentru sosire: o casă sigura în Lamaca, bani, transport, acte şi... haine vechi. Celestine cunoştea Libanul şi îi înţelegea pretenţiile.

În cabina, alături de soţia fermierului, trecuse de doua filtre pe şosea. Celestine cunoscu atunci adevărata spaimă. Deşi actul de identitate indica în mod corect că era de religie şiită, ceea ce era cel mai bun lucru în Beirut în acel moment, nu-i veni să creadă ce noroc are când tinerii în salopetele lor verzi şi cu keffieh-urile lor alb-negre pe cap abia dacă aruncară o privire asupra lui.

— Nu caută oameni ca noi, spuse soţia fermierului, parcă i-ar fi citit gândurile. Caută bărbaţi, aşa ca ei, care pot lupta. O femeie poate trece pe oriunde, dacă îşi ţine capul acoperit şi ochii în jos.

Îi păru rău să se despartă de confortul relativ al camionului şi de contactul uman, oricât de neimportant. „Femeile, reflecta cu amărăciune, ar fi putut salva Beirutul, dacă n-ar fi fost dintotdeauna condamnate să-şi trăiască viaţa discutând despre preţul peştelui...”

Reveni brusc la realitate din reveria ei când îşi dădu seama că era cineva în camera de deasupra.

Îşi înălţă capul brusc, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca tavanul să devină transparent. Scârţâise o scândură când persoana de sus pusese o greutate pe ea. Celestine se ridica încet în picioare, cu privirea fixata în continuare pe tavan. N-avea unde să se ascundă. Cine era sus probabil o văzuse intrând; în acele momente fusese atât de epuizată, încât nu-i pasase cine ar putea-o zări. Câţi erau? Unul, doi?

Bucătăria era în întuneric. Nişele şi crăpăturile, întunecate, contestau lumina amiezii de afară. Mai auzi apoi încă un zgomot, de data asta mai departe, dar la fel de rău-prevestitor: cineva era pe scară. Necunoscuţii erau în partea din faţa a casei, bucătăria era la spate; mai avea încă timp.

Celestine merse în vârful picioarelor până la bufetul de lângă chiuvetă. Acolo îşi ţineau pe vremuri cuţitele. Ridică mâna spre mâner şi trase. Lemnul scârţâi cu un zgomot îngrozitor. Celestine scoase un geamăt de furie.

Neputându-şi lua ochii de la uşa dinspre coridor, nu văzu ce face. Bâjbâi cu mâna prin raftul din mijloc al bufetului, unde memoria îi spunea că va găsi ceva ascuţit. În schimb însă, dădu cu degetele de o substanţă ca de cauciuc care se mişcă. Îşi trase mâna înapoi cu un alt vaiet, se scutura de gângănii şi încercă să-şi şteargă mâna plesnindu-se speriată pe rochie.

Celestine se răsuci împingându-şi spinarea de chiuvetă şi se ţinu de ea. Cineva venea pe hol spre partea din spate a casei; tot nu-şi putea da seama câţi erau. Rămăşiţe palide de lumina se strecurau prin fereastra, lăsând-o să vadă uşa, doar atât. Inima îi rătăcea prin piept. Citise despre atâtea atrocităţi. Dacă o s-o lege, o să arunce benzină pe ea şi o să lase o lumânare aprinsă pe podea, ca s-o poată vedea…?

Se pomeni vorbind cu un Dumnezeu pe care-l neglijase foarte mult de-a lungul anilor. „Allah, se ruga, fă să fie doar un glonţ rapid şi eficient.”

Şi păru că rugăciunea îi era ascultata, căci după uşă se ivi o geana de lumina care apoi izbucni într-o explozie orbitoare, glonţul era în spatele luminii, ştia asta, însă era mai iute ca sunetul; niciodată nu auzeai glonţul care te ucide.

— *Sayida!*

Celestine îşi împlântă degetele în buza chiuvetei. La auzul acelei voci simţi că toată vlaga i se scurge prin vine şi genunchii i se înmuiară. Ajunse cumva să cadă pe podea cu o durere de cap care îi spunea că se lovise de chiuveta în cădere.

— Azizza, şopti ea. Izza…

Azizza veni spre ea în fugă, aruncând din mână lanterna care o buimăcise atât pe stăpâna ei cu izbucnirea aceea bruscă de lumină şi îngenunche lângă Celestine.

— *Sayida, sayida,* murmură ea întruna. Dumneavoastră sunteţi? E cu putinţă?

Celestine o bătu uşor pe mână.

— Eu sunt, spuse ea cu ceva din maniera ei obişnuită de om practic. Nu e nici o stafie, Izza.

Azizza îşi ajută stăpâna să se aşeze pe un scaun şi apoi îşi luă din nou lanterna. Văzându-i faţa Celestinei, spuse ca o explicaţie sumbră:

— Lanterna asta e tocmai bună ca să-i turteşti capul cuiva!

Azizza luă încă un scaun şi se aşeză lângă Celestine. Cele două bătrâne rămaseră o clipă tăcute, confirmându-şi una alteia prin strânsoarea mâinilor că totul era adevărat şi nu un vis. Apoi,

simultan, începură să vorbească:

— E atât de mult de când…

— Tot nu-mi vine să cred…

— Nu v-aţi schimbat deloc, sunteţi aceeaşi.

— Prostii! Sunt decrepita, ar trebui să mă împăieze şi să mă ducă la muzeu.

Celestine îi mai strânse o dată mâinile Azzizei.

— Bine, bine, hai să procedăm cu cap. Mai întâi eu. Am fost în străinătate, am dus o viaţă liniştită – mi-ai primit scrisorile?

— Aproape toate. Am ştiut când vreuna n-a ajuns fiindcă le-aţi numerotat! Mulţumesc, *sayida.*

— Gata cu *sayida,* te rog. Eram Celestine şi sunt şi acum. M-am întors din cauza avionului ăluia pe care l-au furat Leila şi Halib. Ai auzit?

— Am auzit.

— Vorbim despre asta mai târziu, dar mai întâi vreau s-aud noutăţile tale. Şi vreau să fumez.

— Întâi o să mănânci şi o să bei ceva. Apoi putem să stăm de poveşti.

— Dar…

— Nici un dar, Celestine. Te las un pic singură. N-o să păţeşti nimic, nu?

— Cred… că nu.

Ghicindu-i parcă gândurile, Azizza adăugă:

— N-a mai venit nimeni pe aici de când au plecat *maribatounii..*

— Mari… dar ei sunt suniţi! Adică musulmanii au făcut toate astea? În casa noastră?

Azizza scoase un hohot de râs dogit.

— Sunt multe de povestit, remarcă ea sec. Nu te speria, vin imediat.

Chiar şi cât lipsi Azizza, Celestinei nu-i mai fu frică. În Cipru îşi lăsase cea mai mare parte din bagaj în apartamentul unei prietene, aşa că acum îi mai rămăsese doar o poşetă şi o valiză, pe care le alesese fiindcă arătau de prost gust. Deschise valiza la repezeală şi îşi căută parfumul – de unele lucruri nu puteai să te lipseşti. După ce-şi dădu de câteva ori pe faţă şi pe gât, se simţi suficient de bine cât să dea fuga prin încăperile de la parter şi să le boteze cu câte un jet de Blue Grass. Dar chiar şi aşa, se simţi uşurată să o vadă pe Azizza întorcându-se cu un coş sub braţ.

— Nu e cine ştie ce, spuse ea gâfâind şi trânti coşul pe masă.

— Te-a observat cineva? întrebă Celestine neliniştita.

— Ţi-am spus, nimeni nu mai calcă pe aici. Cea mai apropiată casă locuită este la jumătate de kilometru de aici. Deschise coşul. Acolo muncesc eu.

— Munceşti aici? întrebă Celestine stupefiată. Dar te-am trimis acasă, la Tripoli.

— Ai aici *tabbuleh.* Nişte vin şi apă minerală. *Yakhni,* deşi mă tem că friptura e rece.

— Azizza!

— Şi ce-ţi place ţie cel mai mult – *yusuf effendi.*

Ridică mândră câteva mandarine ca să le vadă şi stăpâna ei.

— Azizza, stai jos! Şi spune-mi ce naiba s-a întâmplat.

Bătrâna servitoare se aşeza în faţa Celestinei cu un braţ pe masă.

— Întâi să te văd că mănânci.

Îngrămădise pe o farfurioară *tabbuleh* adevărat, salata aceea libaneză nemaipomenită. Celestine culese cu degetele câteva frunze de mentă şi le mirosi. Parfumul tare îi străbătu sinusurile şi îi aţâţă pofta. Le duse încet la gură şi le mestecă. Sute de zile strălucitoare de vară îi potopiră mintea: masa pusă sub copacul jacaranda, Ibrahim, soţul ei mort făcând oficiile de gazdă în capul mesei, cu un şervet la gât, copii şi nepoţi, râsete, lacrimi copilăreşti…

Se puse pe mâncat, hămesită, în timp ce Azizza povestea:

— Nu aveam nimic la Tripoli. Aveam banii pe care mi-i trimiteai lunar, aşa e, dar n-aveam de lucru. Sora mea şi soţul ei erau buni cu mine, dar simţeam că nu sunt dorită.

— Sora ta Yasmin?

— Da. Ea şi Kamal aveau deja şase copii. Patru băieţi, două fete. Băiatul cel mare, Najib, avea cincisprezece ani şi făcea politică – voia să lupte pentru Palestina. Însă Kamal jura că de fapt băiatul nu voia să muncească, fiindcă îşi petrecea tot timpul în taberele de refugiaţi. Atmosfera din casă era foarte proastă.

— Îmi pare aşa de rău!

Azizza ridică din umeri.

— Ei sunt sunniţi, desigur. Ca majoritatea palestinienilor. Şi ca mine.

Celestine, şiită, încuviinţă din cap şi mâncă mai departe din salată. Pe drum în jos, sunniţi şi şiiţi, cu toţii de aceeaşi credinţa, cu toţi copii ai Profetului, îşi tăiau gâtul unul altuia. Nu fusese întotdeauna aşa. Oamenilor adevăraţi din Beirut le păsa mult mai

mult ce făceau vecinii lor în pat decât la ce biserică se duceau, dacă se duceau de fel.

— Mai erau însă mii de palestinieni în Tripoli pe atunci. Sirienii îi apărau. Sunniţii i-au protejat şi ei, o vreme. Eu am stat mai mult de un an. A venit iarna. Atunci sirienii s-au răzgândit şi s-au hotărât să-i scoată cu gloanţe pe palestinieni din Tripoli. Gruparea Ba'as li s-a alăturat. Eu nu ştiu, nu înţeleg lucrurile astea.

— Ba'as, da. Şi în acel moment, desigur, sunniţii îi urau şi ei pe palestinieni.

— Unii da, nu toţi. Najib nu-i ura. Îi spunea porcului de Arafat „Abu Ammar". Băiatul venera OEP-ul. Într-o noapte, n-a apărut. Am aflat pe urma că se dusese în tabăra de la Badawi. Am aşteptat. Najib n-a venit acasă. O noapte, două. Într-a treia zi, Kamal şi Yasmin au plecat în oraş, să încerce să-l găsească. Le-au lăsat pe cele două fete cu mine şi i-au luat pe băieţi. La căderea nopţii nu se întorsese nici unul. Am rugat pe cineva să stea cu copiii şi m-am dus la spitalul islamic. Acolo ţineau cadavre în saci de plastic, un plastic gros, cenuşiu. Montaseră un generator în curte ca să te poţi uita să identifici morţii. N-am îndrăznit să mă uit. Am intrat în spital. Dar nimeni nu ştia nimic despre ai mei, aşa că, înţelegi, a trebuit să mă întorc în curte.

Vocea îi tremură. Celestine turnă vin în singurul pahar pe care îl adusese Azizza şi îl împinse fără nici un cuvânt de-a curmezişul mesei.

— Erau toţi acolo. Tată, mamă, patru băieţi. Unul lângă altul în saci, absolut identici.

Vocea Azizzei se egalizase şi devenise monotonă şi liniştită.

— Fuseseră împuşcaţi. Cu toţii în afara lui Najib, lui îi tăiaseră capul. Făcu o pauză. Nu m-a avertizat nimeni. Când am deschis sacul lui, capul… s-a rostogolit afară.

Înghiţi; sunetul îşi găsi ecou şi în gâtul Celestinei; păru să-i ajungă până în măruntaie.

— Apoi un bărbat a zărit ce fac. A venit spre mine. M-a întrebat: „Sunt ai tăi?" De parcă – de parcă, ştii, ar fi fost câini. Vocea îi deveni sălbatică. Când i-am spus că da, mi-a zis: „Am văzut totul. Am fost acolo când cu băiatul cel mare. N-a putut să spună roşie cum trebuie". M-am uitat la el. Nu înţelegeam. A zis: „Nişte indivizi făcuseră un punct de control pe stradă. Ba'as-i. Controlau pe fiecare care trecea pe lângă tabăra palestiniană. Trebuia să spui roşie în arabă".

— *Bandouran,* murmură Celestine.

— Aşa spunem noi, aproba Azizza. Dar palestinienii îi zic altfel. Ei nu pot să spună *bandouran,* spun *bandoura.* Iar Najib stătuse atât de mult între palestinieni, încât vorbea ca ei. Trebuie că de spaimă a pronunţat greşit.

Făcu o pauză.

— Avea doar cincisprezece ani! strigă ea. Dar tot i-au tăiat capul.

Celestine o urmări neputincioasă cum se căută prin haine şi scoase o poză. Când Azizza i-o dădu peste masă, Celestine se aştepta să vadă o poză de familie. Dar nu era. Fotografia, alb-negru, era a unei fete drăguţe care zâmbea timid înspre aparat, cu pometii ridicaţi de un zâmbet cuceritor şi cu ochii aproape închişi din cauza soarelui.

— Am găsit-o în cămaşa lui Najib, şopti Azizza. Lângă inimă.

Izbucni în lacrimi. Pe Celestine cădeau ultimele licăriri ale luminării şi îşi spuse: „Robbie are paisprezece ani acum. Va ajunge să facă cincisprezece? Va purta el oare lângă inimă fotografia unei fete înainte să moară?”

— Ce se întâmplase cu ceilalţi? întreba ea blând.

Azizza îşi înghiţi lacrimile şi dura câteva clipe până îşi adună gândurile.

— Kemal şi Yasmin şi ceilalţi? Erau într-un autobuz în drum spre spital. Sirienii l-au mitraliat. Asta-i tot.

— N-au aflat niciodată ce i se întâmplase lui Najib?

Azizza negă din cap.

— Slavă lui Allah, cel îndurător, cel Milostiv.

Cele două femei rămăseseră multă vreme după aceea în tăcere.

— De ce erai aici azi? o întrebă Celestine în final.

— Oh – Azizza îşi şterse ochii, întâi pe cel drept, apoi pe cel stâng – vin aici uneori, după muncă. Să-mi aduc aminte…

— De vremuri mai bune.

Cealaltă femeie încuviinţă.

— Spuneai că nu munceşti departe de aici?

— Da. După… după noaptea aia, mi-am adus cele două nepoate care au supravieţuit înapoi la Beirut. Banii tăi mi-au fost de folos; îţi mulţumesc.

— Chiar dacă n-au ajuns întotdeauna.

— Oh, au ajuns după ce m-am întors în sud.

Uimirea i se citi Celestinei pe faţă, căci Azizza zâmbi uşor.

— Ţi-l aminteşti pe Chafiq Hakkim?

— Ba bine că nu! Bancherul meu, ce bandit!

— Lucrez pentru el. Vezi tu, îmi trimiteai bani prin banca lui. În prima zi când m-am întors în oraş, m-am dus la bancă să le spun că nu mai eram la Tripoli şi el m-a văzut. M-a întrebat de tine, bineînţeles. Şi lucrurile au urmat de la sine.

— Mi-amintesc că soţia lui, când trăia, încerca tot timpul să mi te fure ca să lucrezi pentru el. Te plăteşte bine?

— Destul. Şi are grijă ca banii tăi să ajungă la mine, indiferent ce se întâmplă. Are douăsprezece acte de identitate, douăsprezece! Le-am văzut înşirate pe măsuţa lui de toaletă, fiecare cu o altă religie, unele chiar şi cu nume diferite. Poţi să crezi?

Celestine se gândi la cele trei paşapoarte ale ei, dintre care unui îi asigurase intrarea în Liban chiar în acea zi şi zâmbi.

— Continua, spuse ea.

— Bătrânul Chafiq e neschimbat. Femei, vin şi haşiş.

— Şi bani. Bancherul Hakkim avea mereu bani.

— Nu duce lipsă.

— Şi tot mai e bun prieten cu iubitul meu fiu?

Azizza pufni în râs.

— O, sunt cei mai buni amici. Apoi faţa i se umbri. Aşa am auzit de avion. Vorbeau de el.

Celestine se aplecă înainte neliniştită.

— Spunând ce?

— Îmi pare rău, nu ştiu. L-am auzit doar pe Hakkim rostind câteva cuvinte în telefon. „Feisal, jură-mi că n-o să afle niciodată la Ierusalim”, a spus. Şi a mai fost ceva despre Yemen şi despre avion, aşa mi-am dat seama ce se întâmplase când s-a anunţat la ştiri câteva ore mai târziu.

— Asta a fost înainte să se anunţe la ştiri?

— Da. Hakkim ştia ce urma sa se întâmple înainte să se întâmple.

— Şi sigur a pomenit de Ierusalim?

— Sunt sigură. Cred că spunea că israelienii o să cerceteze filmările video şi o să afle probabil…

— Filmări? Stai puţin, ce filmări?

— Un elicopter se deplasează între avion şi o navă iraniană. Primele imagini sunt aşteptate mâine-dimineaţă.

Celestine ajunsese atât de epuizată, încât ar fi vrut să mai stea de vorbă, dar nu-i venea în minte nimic să spună. Oftă.

— Izza, aş putea dormi pe ceva aici? Ceva care n-a fost mânjit?

— Îţi găsesc eu ceva, n-ai grijă.

— Atunci trebuie să dorm. Şi mai târziu trebuie să vorbesc cu Hakkim. Să vedem cât crede dragul de Chafiq că-mi datorează, eh?

— Mai puţin decât crezi tu, spuse Azizza pe un ton sumbru.

Celestine se ridică şi se întinse.

— Adică? zise ea căscând.

— Feisal şi-a măritat una din nepoate cu Hakkim la un an după ce i-a murit prima nevastă. Chafiq face parte din familie acum.

— Poftim? Celestine încremeni în poziţia în care se întindea şi întoarse spre Azizza o faţă îngrozita. Spune-mi că glumeşti!

Azizza în schimb strânse din buze, parcă nesigură cât de departe să meargă.

— Sunt sigură că mizează cu tot ce are pe deturnarea asta, spuse ea încet. Iar el este în horă; tu nu. Aşa că ai grijă, Celestine.

21 Iulie. Amiază. Bahrain

— Fă-mi rezumatul, Selman; spune-mi datele problemei.

Andrew Nunn intra sub duş şi ridică vocea ca să acopere zgomotul şuvoiului de apă.

— Şi dă-mi, te rog, o bere, da?

Selman Shehabi scotoci prin frigider şi scoase o Heineken pentru englez şi suc de mere pentru el însuşi. Se aflau în acelaşi hotel în care stătuse Leila Hanif cu câteva ore în urmă. Shehabi sosise primul, dar din moment ce călătoria lui constase doar dintr-un hop peste Golful Persic de la Bagdad, faptul nu era surprinzător. Andrew Nunn fusese ridicat tocmai din Jakarta, îmbarcat pe un avion şi dat jos la aeroportul internaţional din Bahrain după un zbor de zece ore cu o oprire pentru alimentare. Era obosit, prăfuit de atâta drum şi nu era în cele mai bune toane.

Nunn îşi termină duşul şi închise apa.

— De ce sunt aici? strigă de după uşă, în timp ce se ştergea. De ce m-aţi adus aici?

Acestea erau cuvintele unui om care se afla în mâinile poliţiei

secrete – aşa se simţea.

— Pe cine altcineva să chemăm?

Vocea blândă, melodioasă şi aproape feminină ca tonalitate a lui Shehabi îi ascundea adevărata fire. Era foarte apreciat de regimul teribil pe care îl servea pentru experienţa sa de-a lungul multor ani în care îi păcălise pe străini, în special pe occidentali; studiase la Sorbona, vorbea patru limbi europene, supravieţuise unui curs pentru ofiţeri la Sandhurst. Era membru de vază al Partidului Arab Socialist Ba'as din Irak, al cărui preşedinte era Saddam Hussein şi avea rangul onorific de maior al Gărzilor Republicane, în prezent alăturate Regimentului Şase Basra, ce staţiona în Fao pe malurile râului Arab. Cel puţin asta era povestea, deşi Nunn nu avea timp de ea. Shehabi era rudă prin alianţă cu ministrul de Externe, era inatacabil. Ca atare, valora o pagină din „mica agendă neagră" a lui Munn şi un anumit respect personal autentic.

Nunn se întoarse în camera de zi, cu un prosop înfăşurat în jurul taliei solide. Când luă paharul de bere, îşi dezveli dinţii într-un zâmbet către Shehabi, care şedea într-un fotoliu cu vârfurile degetelor proptite unele de altele în faţă şi murmura în minte: „Acum".

Dar nu, maiorul Shehabi nu zâmbi. Nunn încerca de zece ani să silească buzele acelea ca de cauciuc să ia o expresie de amuzament. Îşi promisese de mult un impermeabil nou marca Burberry drept răsplată că îl făcuse pe Shehabi să zâmbească, însă dacă nu se întâmpla ceva curând, avea să fie nevoit să-şi arunce impermeabilul actual şi să se ude până la piele.

Ce îl scotea din fire era ca altora le zâmbea, unii chiar europeni. Asta îl rodea. Nunn nu îşi putea da seama cu ce greşea.

— Noroc, spuse, ridicând paharul. Sper că nu te deranjează dacă îmi pun ceva pe mine, amice.

Învârtindu-se prin dormitorul alăturat, oprindu-se pentru a scotoci prin valiză sau în faţa oglinzii ca să se pieptene cu o perie argintie, se întrebă ce credea irakianul despre el. Selman Shehabi, cu pantalonii puţin cam strimţi peste burta şi cu câţiva centimetri prea scurţi; cum îl vedea pe Andrew Nunn Englezul?

Aşezat pe un taburet în faţa măsuţei de toaletă, îşi spuse cu ciudă, trăgându-şi şosetele, că, una peste alta, tovarăşul său ştia un pic prea mult despre el.

— A fost deturnat un avion, strigă de după uşă. Exista motive

să credem că: a) treaba a fost făcută de Leila Hanif, în schimbul unei sume de bani gheaţă, a unei garanţii complete de douăsprezece luni, plus o broşură suvenir în ediţie limitată, b) Hanif sau cine o fi ştie tot ce se poate şti despre pilotaj şi c) guvernul sud-yemenit a fost luat pe nepregătite. Ce părere ai?

— Impecabil. Continuă.

— Impecabil pe naiba!

Nunn clănţăni din dinţi şi privi mai de aproape la obiectul pe care-l ţinea în mână.

— De ce nu s-or mai cârpi ciorapi în ziua de zi? mormăi. Apoi mai vesel: Şi ce legătură are asta cu mine?

— Tu eşti cel mai bun depanator de urgenţă din lume. Dau în scris.

— Vai, mersi, Selman! Ce bine e să ştii că e încă intact clubul fanilor!

De câţiva ani, Nunn îşi fondase propriul sindicat Lloyd; se descurcase binişor. Vorbise cu tipul acela de la Ascot şi, dintr-una în alta, ajunsese să intre într-o afacere care îl fascinase dintotdeauna. Devenise de fapt detectiv particular. Cum îi cunoştea cam pe toţi şi, cu puţin noroc, înregistrase câteva succese spectaculoase în primele optsprezece luni ale noii afaceri şi de atunci încolo fusese ca un montagne russe. În anul fiscal trecut, de exemplu, firma lui încasase de la clienţi peste opt milioane de dolari; cu un an în urmă însă, doar două sute şaptezeci şi opt de mii prăpădite. Toate acestea trebuie să fi fost de mult înregistrate în dosarul lui Shehabi când Nunn salvase guvernul irakian dintr-o încurcătură cu o explozie a unor utilaje. Sindicatele ceruseră război; el dovedise că fusese un accident – mă rog, de fapt nu dovedise nimic, îşi folosise doar materia cenuşie şi şoptise câteva cuvinte alese în urechile potrivite, după care întreţinuse relaţii strânse cu toţi arabii, mai ales cu cei care ţineau încuiat în seiful ambasadei câte un scotch de calitate.

Shehabi cunoştea toate acestea pur şi simplu pentru că îl dirijase pe Nunn. Probabil că mai ştia şi că Nunn avea un conac stil regina Anne în Gloucestershire, o casa ce dădea în Regent’s Park, doi cai de curse, un Porsche 944 şi un Bentley Turbo, o soţie franţuzoaică pentru care nu mai avea chiar atât de mult interes şi ale cărei indiscreţii le tolera cu bunăvoinţa în cursul sejururilor, de acum rare, în Anglia. Fusese un timp când îndrăgise cele două case şi îşi dedicase toată energia şi timpul liber pentru ele, însă de când fiul lui, Michael, crescuse şi se

mutase, nu-l mai fascinau atât de mult. Maiorul Shehabi era plătit să ştie şi lucruri din astea.

Pentru un moment, Nunn hoinări cu gândurile acasă. Anne-Marie, soţia lui, avea să-şi serbeze ziua de naştere săptămâna viitoare, când, cu puţin noroc, va fi din nou în siguranţa la Jakarta sau „Jak", cum prefera să-i spună în gând. Trebuie să sune la galeriile din Dover Street, sa comande desenul acela mic de Hockney, care îi plăcea ei atâta…

Însă cadourile puteau aştepta. Subiectul fierbinte al zilei era cât de mult ştia Shehabi. Ştia el, de exemplu, ştia cu adevărat, cât de ascuţită era mintea care se ascundea după fizicul molâu, ca al lui Bertie Wooster, al englezului? Întrebarea îl chinui pe Nunn în timp ce îşi trăgea peste umeri bretelele roşii pe deasupra bătrânei Tumbull & Asser şi îşi alese o cravata croşetată de mână din grămada care ţâşnea din valiză ca o natura moartă înfăţişând şerpi. Căci, dacă ştia, lucrurile aveau să explodeze într-o manieră cât se poate de spectaculoasa.

— Problema cu teoria ta despre depanarea de urgenţa, spuse el aranjându-şi sacoul cu doua rânduri de nasturi, e că deocamdată nu mi-a cerut nimeni serviciile.

— O să ţi le ceară. Compania aeriană o s-o facă.

„Şi eu cred, bătrâne, i se adresă Nunn reflecţiei lui din oglinda, dar eu am primit un telex de la ei chiar înainte să plec din Jak. Tu nu. Şi totuşi, ştii; nu joci la cacealma, chiar ştii."

Cel mai bine era să fie cinstit.

— Ca să fiu sincer, am fost tatonat neoficial.

— Sunt sigur de asta, bătrâne.

Shehabi lăsă suspendat ultimul cuvânt la sfârşitul frazei în aşa fel încât nu era limpede dacă încerca o ironie departe de a fi înnăscută sau căuta în mod deliberat să rănească. Nunn, prefăcându-se că se concentrează asupra a ceea ce mai rămăsese din colonia lui Grey Flanell, refuză să speculeze.

— Deşi adevăratul motiv pentru care am venit, zise el, e că… „E că ştii că am mai avut de-a face cu familia Hanif şi puţini outsideri au fost implicaţi", spuse vocea interioară pe care învăţase de-a lungul anilor s-o asculte, dar Shehabi nu ar fi recunoscut asta niciodată şi aşa că discreţia îl sili pe Andrew să-şi termine fraza cu: Pentru că m-ai invitat.

Intră în camera de zi, îşi desfăcu mâinile şi făcu o plecăciune.

— *Sayid* Selman Shehabi, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— Atunci să mergem.

Cei doi bărbaţi nu scoaseră o vorbă până jos. Shebabi nu putea fi caracterizat ca vorbăreţ din fire, pe când Nunn era dispus să-şi blesteme soarta în tăcere. De şase ani arbitrase negocierile într-o afacere în care erau implicate mai multe părţi, negocieri care urmau să îngroape una dintre cele mai mari fraude petroliere din istoria asigurărilor maritime. Dispăruse un petrolier; se scufundase sau fusese găurit? Fratele unui prim-ministru conducea compania care deţinea petrolierul; un alt guvern era proprietarul încărcăturii; şi un al treilea guvern acţionase de partea cealaltă prin agenţi care nu erau de fapt agenţi, ci guvernul însuşi travestit. Fuseseră implicaţi generali; la est de Suez era ceva obişnuit. Nunn urmărea situaţia aceasta interesantă de atât de mult timp, încât acum nu-i plăcea deloc că era abătut de la ea. Ţinea în birourile sale dosare întregi şi dischete care îi însoţeau peste tot laptopul Toshiba, avea în creier fire care l-ar fi lăsat cu gura căscată pe cel mai mare şahist din lume. Îl obseda pentru un singur motiv, întemeiat: atunci când avea să se usuce cerneala semnăturilor pe documentul de acord pe care el îl redactase şi care era acum la a optzeci şi noua versiune, el şi asociaţii lui aveau să fie în măsura să primească drept răsplată zece milioane de franci elveţieni. La Zurich, în bani gheaţă.

— Nici nu-ţi pot spune, zise el, când ieşiră în lumina soarelui, a cărui strălucire era estompată de perdeaua de praf, cât de emoţionat mă simt să mă aflu din nou aici, Selman!

În mod straniu, afirmaţia aceasta nesărată conţinea un sâmbure de adevăr. Un anumit intermediar irakian cu relaţii suspuse se scufundase la nord de coasta insulei Borneo împreună cu susmenţionatul petrolier şi faptul provocase nu puţine probleme la Bagdad. Din motive prea complicate pentru a fi lămurite într-o prezentare mai sumară decât un articol de revistă, Nunn înţelese ca ar fi foarte indicat să-şi reîmprospăteze legăturile irakiene dacă voia să-şi vadă cele zece milioane de franci. Avea nevoie de irakieni. Aşa că atunci când îl suna Shehabi şi îi ceru să se prezinte la Bahrain, de urgenţă, solicitarea lui avea încă mai multă greutate decât a companiei a cărei proprietate costisitoare se deprecia de la oră la oră în mijlocul unui deşert sud-yemenit.

— Încântarea e de partea noastră, Andrew. Vino!

Shehabi îi făcea semn către un Cadillac negru uriaş.

Portarul hotelului ţinea deja uşa din spate deschisă; Nunn simţi de la zece paşi aerul condiţionat dinăuntru.

— Nu, mersi, merg pe jos, spuse el degajat. Vii cu mine?

Shehabi ridică din umeri.

— Ai dreptate, cu sistemul ăsta de sensuri unice…

Nunn ştia că era tipic pentru traficul din Bahrain ca un drum de cinci minute să se transforme cu uşurinţa într-un ocol de o jumătate de oră al întregii insule. Nu-i plăcea Bahrainul. „Cum este?” îl întrebau unii câteodată la club sau pe pista de golf. „Ca un prezervativ în ambalajul său, răspundea el, striat de jur împrejur şi cu o adâncitură la mijloc; plin vârf, scuzaţi-mi jocul de cuvinte, de excitaţie, dar exasperant de strimt când să te uşurezi.”

De fapt, tot ce aveau de făcut era să traverseze imensa parcare spre care dădea apartamentul Leilei Hanif, până ajungeau la o clădire pe dreapta cu două etaje şi cu ziduri din piatră brună. Lângă uşa principală se aflau două tăbliţe metalice mari: pe cea de sus stătea scris ASOCIAŢIA LLOYD A GARANŢILOR DIN LONDRA, iar pe cealaltă, AGENŢIA LLOYD.

— Foarte prudent, murmură Nunn, adresându-i-se lui Shehabi când acesta îl conduse înăuntru. Nu trebuie băgată ambasada în toată chestia asta.

Intrară într-o încăpere mare bine aerisită de la parter, ale cărei ferestre erau deschise spre curtea dinspre clădire şi stradă. La capătul opus uşii, chiar dedesubtul unui ventilator atârnat din tavan, o masă de conferinţe luase locul birourilor şi rafturilor pentru dosare. Văzându-i că se apropie, alţi câţiva bărbaţi se ridicară în picioare. Shehabi se lansă într-un lung şir de prezentări. „Nici unul din guvernul Bahrainului”, îşi spuse Andrew în timp ce lua loc; e bine sau e rău? Dar dincolo de asta, văzu în jurul mesei toate figurile pe care se aşteptase să le vadă: spiriduşul de la MI6 rezident pe insulă, ataşatul militar, managerul liniei aeriene. Nici un arab. Unde erau arabii?

— Compania a primit un telex, începu militarul, maior în gărzile scoţiene pe nume Philip Trewin.

Lui Nunn îi plăcu înfăţişarea lui, felul în care îşi asumase rolul de conducător al şedinţei fără nici o problema.

— Şase prizonieri de război iranieni în schimbul avionului şi al pasagerilor. Domnule Shehabi?

— Guvernul meu nu confirmă existenţa celor numiţi în telex. Ţara mea e în război cu Iranul de mulţi ani şi a luat mulţi prizonieri, dar nu îi avem pe aceşti iranieni.

„Punct mort, gândi Nunn. La dracu’!” Desigur, maiorul Trewin

nu făcuse decât să treacă în revistă poziţiile, inclusiv pe cea irakiană.

— Pot să văd şi eu telexul? întrebă el.

Trewin scoase o foaie de hârtie din servietă şi i-o împinse pe suprafaţa mesei.

— Trimis la sediul principal din Londra, confirmă el, drept răspuns la întrebarea pe care o murmurase Nunn.

— De la?

— Ah, aici e partea ciudata. De pe o fregata iraniana Vosper Mark cinci în largul insulei Socotra. O ştii, nu?

Nunn negă din cap.

Trewin se ridică şi se duse la harta prinsa pe perete.

— Aici, indică el. Insula asta mare la sud-est de Al Mukalla.

— A cui e Socotra?

— A Yemenului de Sud.

— De ce nu suntem acum în Yemenul de Sud? întrebă Nunn. Din experienţa mea, domnilor, echipa de tratative în cazul unei deturnări nu seamănă cu nimic mai mult decât cu un roi de viespi. Se aduna şi pluteşte în zbor, aşteptând ca situaţia să se clarifice; apoi se lasă în jos pe cel mai apropiat punct de sprijin şi nu se mai dezlipeşte. Avionul este în Yemenul de Sud; cererile ne vin de la o navă în apropierea teritoriului sud-yemenit; de ce nu suntem şi noi acolo?

Înainte ca Trewin să poată răspunde, un alt bărbat, care şedea la celălalt capăt al mesei, îşi drese vocea cu un zgomot ameninţător. Era un sunet ciudat, ceva între un grohăit şi zumzetul unui psalm budist.

— Ah, da. Trewin nu păru prea entuziast. Doctorul Milner este specialistul nostru în probleme arabe, probabil cea mai indicată persoana să…

— Hmmm. Aţi fost vreodată în Yemenul de Sud, domnule Nunn?

— Nu.

— Este cea mai săracă ţară arabă. Nu exista petrol, nimic, absolut nimic. Doar doi la suta din pământ este arabil. Politica este îngrozitoare. Un partid unic, sistem comunist. Frontul lor de Eliberare Naţională a aplaudat invazia sovietica în Afganistan. Imposibil de adus pe calea raţiunii. Ştiu asta, am stat şase ani acolo.

— Înţeleg.

Nunn încerca să-şi păstreze un ton cât mai blajin.

— După părerea dumneavoastră, doctore Milner, ce este cel mai probabil că vor face în această situaţie?

— Pe timpuri, au ajutat OEP-ul şi au oferit refugiu teroriştilor arabi de orice orientare. Efectiv i-au răsplătit pe deturnători în trecut, aşa că presupun că îi priveau cu ochi foarte buni.

Nunn privi ţinta faţa palidă, cadaverică a lui Milner şi încearcă să găsească motivul pentru care era atât de ţâfnos. Cei şase ani în Yemen lăsaseră urme; era limpede ca nu voia să fie trimis din nou acolo.

— Au dat vreo declaraţie?

— Nu oficiala. În mod neoficial, i s-a dat de înţeles ambasadorului nostru de aici de către omologul său din Aden ca îşi vor îngropa capetele în nisip şi se vor preface că nu ştiu nimic. Oricum nu au resurse ca să atace avionul.

— Ar putea măcar să-l înconjoare cu un cordon de poliţişti? Sau să se ofere să furnizeze hrană?

— Presupunând că ar avea o atitudine favorabilă, ceea ce am indicat deja ca fiind improbabil, ar putea să-l înconjoare cu un cordon de poliţişti, dar la ce bun? Nu exista nimic acolo, decât câţiva săteni şi beduini pe care nu-i pot controla. Cât despre hrana, au destula bătaie de cap să-şi hrănească propria populaţie de la un an la altul. Doar drumul până la avion i-ar costa ceva pe unii mai înstăriţi decât ei.

— Hm. Cum este terenul?

— Arid. Ceva ploaie; care cade mai ales între iulie şi septembrie, aşa că exista ceva şanse. I se spune *harif:* sezonul musonilor.

— Temperatura?

— În timpul *harif*-ului? Noaptea, minimum douăzeci şi şapte de grade; temperatura din timpul zilei se poate ridica până la maximum patruzeci de grade. Umiditate permanent. Vânturi fierbinţi aduc nisip fin de pe coastă. Una dintre cele mai neospitaliere zone de pe pământ.

— Cât ar dura obţinerea vizelor?

— O veşnicie. Chiar şi pentru diplomaţi acreditaţi ca mine.

Nunn făcu o grimasă.

— Nu ne descrieţi un peisaj prea primitor, doctore Milner.

— Nu, încuviinţă Milner emfatic. Yemeniţii au o zicală care poate fi tradusă aproximativ ca: „Atunci când câinele se cacă biscuiţi se va schimba ceva în Yemen”. Scuzaţi-mi stilul franc, adăugă el cu o ironie stângace.

— Ce-ar fi să ne instalăm în Oman, în vecini?

— N-aş recomanda deloc, domnule Nunn.

— De ce?

— Pentru că Yemenul de Sud a sprijinit acţiuni de gherilă împotriva guvernului de la Oman la sfârşitul anilor şaizeci. S-au împăcat până la urmă şi acum Omanul nu va fi dispus nici să ajute Yemenul, nici să acţioneze făţiş împotriva lui.

Nunn înţelesese deodată adevăratul mesaj al doctorului Milner: „Nu strica totul, asta voia să spună; nu-mi zgâlţâi barca”.

— Care sunt condiţiile în avion? întrebă el. Ştie cineva?

Trewin fu cel care îi răspunse:

— Se aprovizionaseră la Bahrain cu hrană şi apă chiar înainte de decolare, dar, bineînţeles, n-o să le ajungă mult timp. Fiecare avion comercial dispune de raţii pentru cazuri speciale ca acesta, plus altele pentru echipaj, dar depinde de bunăvoinţa piraţilor dacă au acces la ele.

— Vreo sursă de apă în zonă?

— Râuri secate, spuse Trewin înainte ca doctorul Milner să poată scoată vreo interjecţie. Uscate de-a binelea în sezonul ăsta, numai dacă nu au noroc să plouă.

— Aerul condiţionat?

— Depinde de cât de mult combustibil a eliminat pilotul înainte de aterizare. Nu are voie să ne spună asta, desigur; dar precis nu a contat pe faptul că mai decolează de acolo şi s-a temut de explozie, aşa că presupun că l-a aruncat în cea mai mare parte.

— Deci nu e aer condiţionat, cel puţin nu pentru încă mult timp… înţeleg.

Nunn tăcu, lăsându-i pe ceilalţi să se gândească la lucrurile care rămăseseră nespuse. Toaletele înfundate de tampoane şi de excremente. Foame. Sete. Certuri între pasageri. Insolaţie. Plictiseala, epuizare, stres de toate felurile. Copii care plâng la nesfârşit după mâncare şi apă, după lapte care nu mai vine.

— Ce contact s-a luat cu avionul? Întreba Nunn.

— Au cerut un elicopter care sa urmărească deturnarea cu echipament de televiziune. Nici un termen limită, nici o ameninţare, deocamdată.

Nunn se apleca înainte şi îşi încrucişa mâinile pe masă; cuvintele care urmară fura adresate tuturor pe un ton liniştit.

— Vreun paşaport israelian?

— Tocmai verificam.

— Da… înţeleg.

Deci printre numeroasele elemente imprevizibile asupra cărora trebuia să mediteze exista şansa ca o echipă a apărării israeliene să fi fost trimisa în misiune de salvare fără a fi informate şi celelalte părţi interesate, ceea ce mărea factorul de pericol cam de o suta de milioane de ori. „Nu ştiu ce caut aici, îşi spuse, n-am absolut nici o idee în ce sunt implicat. O să-mi joc rolul şi o sa zbor înapoi la Jakarta, la fel de minunat de neştiutor în ceea ce priveşte lucrurile pe care le vor de la mine, în afară de pagina H din agenda mea de adrese.”

— Şi Hanif este în spatele deturnării sau este doar ofiţer în fruntea trupelor din prima linie? întreba el cu voce tare.

— Mai degrabă cred că e în spatele afacerii, replica Trewin.

Nunn înclina şi el spre aceeaşi părere. Deţinea un dosar impresionant despre Leila Hanif, ca despre oricare alt terorist important. Puţin lipsise să ucidă un ambasador israelian în Statele Unite; ăsta era principalul motiv al faimei ei, însă mai făcuse multe altele de atunci. Era de departe mai degrabă general decât un „alt grad”.

— Şi e o misiune plătită? Pentru Iran?

— Aşa credem. Fregata iraniană este cât se poate de concludenta, nu crezi?

— Vom şti mai multe atunci când o să dam de cap cifrului, spuse omul de la MI6.

— Care cifru? întreba Nunn întorcând brusc capul.

MI6 făcu o grimasă.

— Nu ţi-au spus prea multe, nu-i aşa? Avionul conversează cu fregata prin radio, codificat. Nu foarte mult. O parte este *en clair;* de exemplu, elicopterul pe care-l cer – *un* elicopter, foarte clar.

— Ce-aţi vrea să fac eu? întrebă Nunn.

— Noi ne gândeam ca poate ai tu nişte idei, spuse Trewin cu o voce uşor mai aspra decât era în mod normal.

„Acum e acum, îşi spuse Nunn; ştiu că am mai avut de-a face cu Hanif-ii şi vor să folosească informaţiile mele, dar nu ştiu cum. Nici eu nu ştiu cum. Tot ce ştiu e ca nu-mi pot permite să stau degeaba. De-a lungul şi de-a latul emisferei nordice guverne negociază, în timp ce reprezentanţii forţelor lor armate încheie alianţe în încercarea de a găsi o soluţie militară. Datorii ajung la scadenţă, se încheie socoteli vechi, toată lumea acţionează pe ascuns, fiecare în direcţii diferite. Aşa că nu sta aici degeaba, fa ceva.”

Să dea nişte telefoane, de ce nu?

Pe Feisal Hanif îl putea găsi, socoti; cu Halib ar putea fi o idee mai dificil. Cum o chema pe puicuţa aia bătrână, mama lui Feisal, bizară şi nemaipomenita, Sally, Sell-cumva, cu care dăduse nas în nas la Nisa?

Dă deci nişte telefoane, da, însă înainte de asta, răpitorii cer eliberarea a şase iranieni care, după spusele lui Shehabi, nu exista. Nunn trebuia sa afle dacă prizonierii aceia nu erau decât umbre cu forme umane: vii doar pe un ecran pregătit special pentru public.

Simţi brusc o dorinţă arzătoare sa se întoarcă la Jakarta, unde ştia ce avea de făcut. În talmeş-balmeşul ăsta n-avea să ştie niciodată ce avea de făcut mai mult decât ar fi ştiut cum să stăpânească sistemul de sensuri unice din Bahrain.

— Vă rog să ne scuzaţi, spuse el ridicându-se în picioare, dar se pare că eu şi Selman avem de discutat câteva lucruri.

21 Iulie. Seara.
Al Mahra, Yemenul de Sud

Lui Tim Campbell îi tremurau mâinile. Capul îi zvâcnea. Panica îi făcea mult mai mult rău decât dezechilibrul chimic provocat de lipsa insulinei. Tuturor din avion le era sete, dar setea acută era un simptom al diabetului netratat, iar Tim suferea îngrozitor. Nu putea cere o raţie mai mare. Existaseră deja ciocniri între grupuri ostile. Cum Tim era singurul diabetic de la bord, nu avea un grup şi nu avea autoritate.

Stătea întins cât mai orizontal pe cât îi permitea scaunul. Avea cârcei la amândouă picioarele, iar şalele îl dureau din cauza orelor petrecute în aceeaşi poziţie. Câteodată simţea că moare dacă nu i se da voie să se ridice şi să se întindă. Dar, în afară de răgazul cât mergeau la toaletă, cu un pistolar în coasta, toţi pasagerii erau siliţi să rămână pe locurile lor, cu centurile puse, ca nişte pui legaţi de aripi.

Când mergeau la toaletă, un alt pistolar aştepta în apropiere, cu grenade în mâini. Le ţinea în aşa fel încât să le vezi atunci când intrai în cuptorul ăla împuţit, sa vezi că siguranţele sunt trase, aşa că dacă le dădea drumul…

Lui Tim îi era foame. Fuseseră escortaţi la toaleta ultima oara la amiază, când căldură era de nesuportat, ca şi mirosul; la ieşire, bărbatul cu grenadele le făcuse semn să ia câte o tava din mormanul de la bucătărie. Unul dintre însoţitori primise ordin să încălzească mâncarea. Cei mai mulţi oameni, copleşiţi de duhoarea din urma lor, refuzară tava. Tim se forţase să ia una pentru că ştia că fără mâncare şansele lui se înjumătăţeau. Era un chin să înghită. Lăsă neatinsă cea mai mare parte din mâncare.

Cabina principala mirosea îngrozitor a sudoare şi foarte aproape de locul lui Tim mai era încă un miros pe care îl inspira cu fiecare gură de aer. Cineva vomitase într-o pungă. Tim auzise totul, în spate şi la stânga: un ghiorţăit şi un pleoscăit lichid, apoi o bătaie uşoară, ca şi cum cineva ar fi încercat să-l aline pe bolnav.

Asta fusese cu ore întregi în urmă. La două şi jumătate. La unsprezece, căpitanul dăduse drumul la aerul condiţionat. Uşile fuseseră închise şi printre pasageri trecu un imens val de uşurare

la gândul colectiv – Plecăm! – care însă se năruí după câteva momente, când Ross explică prin intercom. Dar cum lumina pălea, aerul condiţionat era oprit şi aerul era otrăvit de un miros de vomă.

Din când în când cineva strănuta sau tuşea. Din când în când Tim auzea suspine sau voci coborâte. Dar ceea ce îl uimea într-adevăr, ceea ce îl speria era tăcerea, acea tăcere adâncă, de rău augur şi nesfârşită a criptei.

Pe bărbatul care stătea pe locul dinspre culoar, 20C, îl chema Colin. Schimbaseră câteva cuvinte mai devreme; era simpatic. Tim îl invidia pe Colin, pentru că putea să doarmă. Deodată respiraţia lui Colin se acceleră. Tim se întoarse şi văzu că globii oculari se roteau sub pleoape. Când ochii se mişcau rapid însemna că e un somn cu vise. Lui Colin i se deschise gura, i se scurse salivă pe la colţuri şi gemu ceva nedesluşit. Un vis nu prea frumos...

Colin privi în jos la mâna sa, cuibărită ca un pui de pasăre mulţumit în mâna mai mare şi brună. Era atât de bine să călătorească cu tata! Îl iubea pe tata foarte, foarte mult. Tata era bun. Ştia că fusese ideea lui tata să nu zboare imediat la Hong Kong, odată cu începutul vacanţei. În schimb, Colin mersese de unul singur la Singapore, unde îl aştepta tata la aeroport. Numele tatălui său era Malcolm şi era directorul a ceva mare şi important, care se chema bancă comercială.

Petrecuseră împreună o săptămână la Singapore. Hotelul lor se numea Raffles şi arăta nemaipomenit de impunător. În prima parte a zilei, Malcolm îşi lăsa fiul cu Beth, o englezoaică drăguţă care lucra în hotel, în timp ce el se ducea să se întâlnească cu cineva pe care-l chema „telegrame”. Beth era grozavă; îl lua la piscină şi râdea mult. Pe urmă, când se întorcea tata, luau prânzul, iar după-amiaza mergeau să viziteze. În Singapore era grozav de cald, dar se opreau de multe ori pentru câte o îngheţată sau ceva de băut, aşa că nu prea conta căldura. Îi plăcea când mergeau cu maşina în junglă sau când vizitau satele pe catalige. Se chemau *kampong.*

Acum erau în drum spre Hong Kong, unde îi aştepta mama. Când îi trecu prin minte gândul acesta, i se strânse inima ca unui câine bolnav atunci când îl atingi. Nu că n-o iubea pe mama; bineînţeles c-o iubea. Dar ea nu avea întotdeauna timp de Colin. Uneori, când el voia să vorbească cu ea, îl repezea. Alteori ea se

plângea: „Nu vorbeşti niciodată cu mama ta!” Dar el nu avea cum să ştie când se nimerea şi când nu.

Se uită în jos la mâna cea brună şi mare a tatălui său, care moţăia alături de el şi încercă o teamă teribilă că poate într-o zi tata n-o să mai fie; o să fie numai mama. Simţi că îl copleşeşte un val uriaş, nedesluşit, de dragoste şi se aplecă spre tatăl său, îşi rezemă capul de umărul lui, încercând să găsească cuvinte ca să-şi exprime plăcerea, bucuria de a-l avea pe tata alături. Aproape reuşise, însă nu găsise cuvintele pe care le voia. Atunci veniră primele gloanţe. Făcură găuri largi de jumătate de metru în fuselajul avionului. Bum! Făcură. Bum, bum!

Întâi nu înţelese ce se întâmpla. Toţi păreau că ţipă. Tatăl lui se trezi brusc. Colin auzi o voce din partea din faţă a avionului, strigând: „Ajutor! Ajutor! Pierdem altitudine, motor în flăcări!” Rose, stewardesa drăguţă, plângea. Se înclină înainte, ca într-un leagăn şi îşi dădu seama că avionul plonja ca un bombardier în desenele lui animate cu Eagle. Vedea tot mai multe găuri; erau pretutindeni: în tavan deasupra, lângă scaunul lui…

Sunetul pe care îl făceau plonjând se ridică de la un scâncet la urlet şi apoi la un şuierat care acoperea toate celelalte sunete. Văzu cu coada ochiului flăcările care înhăţau aripa. Avionul era acum aproape vertical, plonjând direct în mare. Ştia că avea să ia foc. Începu să plângă.

Avea să moară. Era clar că avea să moară. Nimic nu mai putea interveni. O fracţiune de secundă se gândi că ar trebui să se roage lui Dumnezeu, dar chiar în aceeaşi clipă îl auzi pe tatăl lui spunând:

— Când o să ajungem jos, s-ar putea să facă mult zgomot.

Vocea îi era calmă; nu trăda emoţie prin nici un tremur.

— Ţine-te de mine, Colin şi nu-mi da drumul.

Parcă era din nou în parcul Tiger Balm. Totul avea să fie în regulă. Dar apoi în faţa lui Colin se ridică ceva întunecat şi greu, iar el îşi deschise gura ca să ţipe, dar acel ceva îi înăbuşi suflarea.

— Ajutor! Ajutor! auzi cum striga vocea, acoperind chiar zgomotul prăbuşirii lor. Cădem! Cădem! Cădem!

Când forma aceea neagră, grea îl izbi de scaun, Colin respiră încă o dată şi ţipă din toată inima. Când încercă să-şi deschidă ochii, aceştia îl usturau. Lichid, plescăind de jur împrejur…

Avionul zbură aproape de suprafaţa mării cam un kilometru. Se auzi un bubuit asurzitor atunci când aripa dreaptă fu smulsă

de impactul cu apa; apoi prora se ciocni de un val imens şi acesta fu sfârşitul. Lângă capul lui Colin, hubloul se sparse şi apa năvăli înăuntru, luând cu ea lichidul acela oribil care se revărsase asupra lui, luând cu ea şi lucrul acela negru, care îl asfixia. Colin începu să plutească. Alături şi deasupra lui era lumină. Îşi făcu vânt înspre ea. Ceva ascuţit i se prinse de picior. Şi-l scutură. Glezna îi era prinsă. Îşi scutură piciorul din nou şi de data asta reuşi să se elibereze. Apoi se ridică spre o lumină mult mai puternică şi pentru prima dată ştia că-i era frig, că-i fusese un frig ca de gheaţă încă de când începuseră să se prăbuşească.

Străpunse suprafaţa apei cu capul. Marea era uşor agitată; un vânt apăsător, încărcat de sare şi de o căldură nefirească îi bătea pe faţă. Lovi apa cu mâinile de câteva ori.

— Ajutor, strigă el. Cuvântul ieşi ca un vaiet jalnic, înghiţit de vânt şi de valuri, chiar înainte să-i ajungă de la gură la propriile urechi, însă mieună din nou: „Ajutor!”

Apoi nişte mâini îl înşfăcară din partea din spate a gulerului şi se ridică din apă, ca apoi să se răstoarne pe spate peste ceva dur; deasupra lui, cerul alerga ca un film derulat de la coadă la cap şi văzu, când capul îi căzu pe o parte, o găleată albă, o frânghie, picioare...

— Trezeşte-te! Te rog, trezeşte-te!

Colin Raleigh se prăbuşi printr-o gaură în visul său şi ajunse la realitate. Deschise ochii şi-l găsi pe Tim cu o privire neliniştită aţintită asupra lui.

— Te rog, trezeşte-te! îl implora băiatul. Te-au auzit deja.

Colin se uită lung la mâna albă care zăbovea pe mâna lui, surprins să constate că măcar această imagine supravieţuise trecerii de la „atunci” la „acum”. Îşi şterse broboana de pe bărbie şi scutură din cap, în încercarea de a-şi pune în ordine haosul dinăuntru.

Expresia suferindă a lui Tim se accentuă, transformându-se într-una de teroare. Văzând-o, Colin îşi întoarse capul. Unul dintre răpitori stătea pe culoar, cu câteva rânduri mai în faţă, cu mitraliera pe jumătate ridicată. Figura îi era lipsită de orice urmă de emoţie, nici măcar de curiozitate. Colin ştiu însă că îl adusese aici pe acest bărbat din străfundurile coşmarului său; era răspunzător pentru liniştea nouă care acoperi partea aceea a avionului. Toţi din preajma îşi ţineau răsuflarea.

— Scuze, spuse el, mai tare decât era nevoie. Am avut un vis

urât. M-am trezit acum, e-n regulă.

Omul continuă să-l privească. Colin se strădui să stea drept în scaun.

— Un coşmar, spuse.

Pistolarul nu avu nici o reacţie. Colin simţea cum în jurul său se strângea şurubul. O greutate ciudata îi apăsă abdomenul, ţinându-l lipit de scaun. Când Tom înghiţi, Colin îl auzi. Toată lumea îl auzi.

Răpitorul îl mai privi câteva momente. Apoi, foarte încet, puşca se înclină în jos, până ce ţeava ajunse din nou să fie îndreptată în pământ. Se întoarse. Porni înapoi spre faţa avionului. Aerul din jurul lui Colin îşi schimbă formula şi redeveni respirabil. Imprevizibilitatea morţii era aceea care aproape că îi înnebunea de spaimă; nu avea cum să ştie ce vor face teroriştii de la o clipă la alta. Dar acum incidentul era de domeniul trecutului. Fiecare pasager şi-l putea derula din nou în minte ca pe o casetă video închiriată din cartier, satisfăcuţi că eroul – el însuşi – supravieţuise.

— Îmi pare rău, îi spuse Colin lui Tim. Visul ăsta... revine din când în când.

— L-ai mai avut?

— De multe ori.

Tim avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, orice.

— Povesteşte-mi-l.

În condiţii normale, Colin ar fi găsit o cale de a refuza. Acum i se păru că ar fi urât din partea lui să refuze.

— Odată, când călătoream cu avionul, am fost doborâţi. De către Forţele Aeriene Chineze. Dincolo de insula Hainan, în Marea Chinei de Sud.

— Adică, chiar... doborâţi?

Tim făcu ochii mari de groază. Colin mormăi.

— Da, chiar.

— Dar trăieşti.

— Da. Pilotul a fost un erou. Unul pe care-l chema Philip Blown. Nu i-a putut salva pe toţi, dar m-a salvat pe mine. Ne-am prăbuşit în mare. Eu am ieşit la suprafaţă. O parte din echipaj a supravieţuit şi a reuşit să scape cu o plută de salvare. Am fost culeş şi eu. Ne-a luat un hidroavion. Bineînţeles că n-am putut să înţeleg prea multe pe atunci, aveam doar şapte ani. Toţi credeau că o să se întoarcă chinezii şi o să ne termine. N-au făcut-o. Se pare că au crezut că eram Chiang Kai-shek sau unul dintre

generalii lui. Ceva de genul ăsta. Tatăl meu a murit în accident.

— Îmi pare rău.

— Da.

Colin râse deodată cu o voce joasă.

— Tipul ăla, Blown… pilotul… şi-a trimis ceasul elveţian înapoi la fabricanţi, plângându-se că s-a oprit – trebuia să fie rezistent la apă – şi ştii ceva? I-au trimis unul nou. I-au trimis. Să fiu al naibii dacă nu.

Îşi şterse în grabă lacrimile de pe faţă, dar ştia că Tim le văzuse. Chiar nu ştia pentru cine sau pentru ce plângea.

— Mai erau şi alţi copii în avion, reuşi să spună în cele din urmă. Toţi au murit. În afară de mine.

Tim rămase tăcut o vreme. Apoi întrebă:

— De ce crezi că tu ai fost cel care a ieşit la suprafaţă?

— Poftim?

— Au murit mulţi oameni în accident, dar tu nu. De ce crezi că s-a întâmplat aşa? Are Dumnezeu ceva în gând în legătură cu tine?

Colin se strădui să zâmbească.

— Nu ştiu. Dar a existat un motiv anume pentru care am reuşit să ies; vezi tu…

Nu-şi termină fraza. Zgomot. Afară, sunet puternic de motoare.

— Asta… ăsta-i un avion, suflă Colin.

— Nu, spuse Tim cu o voce tremurătoare. Elicoptere. Mai multe.

Leila stătea în dreptul uşii din faţă şi privea locul de aterizare a elicopterului, la aproximativ cincizeci de metri de babordul avionului. Nu vedea nimic în spatele geamului cabinei ca un balon de săpun, dar îi ştia pe cei dinăuntru. N-o interesau. Ce o interesa însă era cel de-al doilea elicopter, care, în loc să aterizeze, zbura la o înălţime la care era în siguranţa.

Îl vedea clar, din locul unde se afla, cu un pas înapoia uşii; voiau să-l vadă. Cineva îi pictase pe o parte, rudimentar, steagul palestinian, roşu-alb-verde-negru. Palestinienii, bineînţeles, nu aveau elicoptere.

Nu intenţionau, „ei”, marii maeştrii de afara, în mod serios ca ea să interpreteze aceasta ca pe un gest de fraternitate al palestinienilor. Se plictisiseră doar să aştepte să se întâmple ceva, aşa că la scara respectivă, corespunzătoare unor mari maeştri, nu făceau decât să bage băţul în gaura ca să vadă ce

sâsâie de acolo.

Ea ştia că membrii echipajului elicopterului neinvitat făceau cu disperare fotografii de tot felul, alb-negru în altorelief, color, prim-planuri, de perspectivă, infraroşii. Măsurau temperatura aerului, presiunea atmosferică şi luminozitatea, întocmeau harta locului, cu calcule de precizie, în căutarea unui ascunziş pentru o forţa de atac. Trebuie că foloseau o pompa de aspiraţie ca să colecteze aer de la faţa locului şi, dacă aveau ceva minte în cap, trebuie că-şi acoperiseră burta elicopterului cu un clei fin, ca să atragă un strat de praf ridicat de la sol de elice: mostre de analiză la Jeddah sau la Bahrain, sau acolo de unde veneau ei.

Se întreba de unde veneau. Guvernul de Sud avea un punct sensibil în ceea ce-i privea pe terorişti. Atât Arabia Saudită, cât şi Omanul erau în dispută asupra graniţelor nu departe de aici; trebuiau să fie bătuţi în cap ca să intre în spaţiul aerian al Yemenului fără o invitaţie pe care Adenul nu ar face-o niciodată. Poate că israelienii aveau deja o navă staţionată în Marea Arabă. Spera. Un meci cu israelienii era cel mai pasionant joc la ora actuală.

Se întreba dacă al doilea elicopter putea fi israelian, deşi începea să se îndoiască dacă bărbatul care o atacase în ultimele clipe înainte să preia conducerea avionului era israelian. Nu avea nici o dovadă – încă. Dar curând fotografia atacatorului ei, pe care o făcuse Selim cu un aparat furat de la unul dintre pasageri, avea să fie în drum spre Halib, împreuna cu paşaportul bărbatului respectiv şi nu după mult timp avea să aibă dovadă. Abia aştepta. Ştia că-l mai întâlnise cândva pe israelian. O irita că nu-şi putea aminti unde.

Privi cum al doilea elicopter se roti încet şi dispăru din raza ei vizuala. Mesajul către lumea exterioară fusese clar. Un elicopter trebuia să vină. Unul.

Leila ridică intercomul. Selim răspunse.

— Primul, spuse ea. Acum.

Selim puse la loc receptorul şi porni de-a lungul avionului, prin clasa a treia, până la business class, pe culoarul de pe dreapta. Imediat după draperie, pe partea dreaptă, era locul ocupat de Jan Van Tonder. Selim strânse în urma lui draperia şi o prinse într-o parte, astfel încât pasagerii care stăteau la clasa a treia în faţă să poată vedea ce urma să se întâmple.

Sud-africanul îşi ridică ochii de pe revista pe care o răsfoia, îl

zări pe Selim alături şi pufni. Apoi îşi continuă lectura.

— Tu, spuse Selim calm. Ridică-te.

Van Tonder trebuie să fi ştiut că i se adresase lui. Toţi ceilalţi o ştiau. Când intrase Selim, Robbie Raleigh aranja din nou un bandaj improvizat dintr-un şervet în jurul capului rănit al lui Sharett. Acum se întrerupse şi se întoarse să privească.

— Am spus să te ridici.

Selim era zvelt şi elegant: sacoul Dunhill şi flanelele Hugo Boss, încă arătoase după o noapte şi aproape o zi, ar li obţinut respectul oricărui portar de hotel. Nu aveau însă nici un efect vizibil asupra lui Van Tonder, care continua să dea paginile revistei pe care o ţinea în poală ca şi cum ar fi fost singur în cabină. Numai când Selim îl împunse cu ţeava cât se poate de neelegantă şi de grosolană a puştii lui M3A1 avu o reacţie, însă nu pe aceea la care se aştepta Robbie.

— Mă, spuse Van Tonder cu o privire piezişă dispreţuitoare către Selim, voi nu aveţi nici mintea unui cafru.

Selim nu spuse nimic şi atunci continuă.

— Ai auzit zgomotul ăla de adineauri? Ştii ce a fost?

Îşi închise calm revista şi o strecură în buzunarul elastic de pe scaunul din faţa sa, apoi se lasă pe spate şi îşi puse mâinile pe braţele fotoliului său, ca un judecător nemulţumit.

Selim continuă să tacă.

— Zgomotul acela a fost începutul sfârşitului, pentru tine şi pentru tovarăşii tăi din spate. Elicoptere. Duşmanul este în preajmă, prietene. Ceea ce se cheamă expectativă. Aşteaptă, în cele din urmă – nu azi, probabil, nu mâine – veţi obosi. Veţi slăbi vigilenţa. Atunci vor veni.

De data aceasta zâmbi către Selim.

— Ar fi mai uşor să vă predaţi acum. Ştim totul despre afacerile voastre. O să vă găsiţi un refugiu, sunt sigur. În Tunisia, poate, sau în Algeria.

Selim îi întoarse zâmbetul.

Lui Robbie, care se afla chiar în faţă, cu capul întors, i se păru că Selim avea expresia unui înger care zâmbeşte: era în ea voie bună, răbdare, compasiune. Mai presus de toate, compasiune. Figura lui Selim purta marca fericirii supreme. Privind la el, Robbie fu convins că se afla în faţa unui om care ajunsese la o răscruce a destinului său, dar nu-şi putea da seama ce fel de răscruce.

— Eşti sud-african, spuse Selim şi, deşi nu era o întrebare, Van

Tonder o luă drept întrebare.

— Da, sunt şi, mai mult, sunt mândru de asta.

Selim scoase dintr-un buzunar al hainei un paşaport.

— Acesta e al tău, spuse el calm.

Din nou, deşi nu o formulase ca pe o întrebare, Van Tonder îi răspunse.

— Da.

— Ia-l.

Pentru prima dată în acest schimb de replici, siguranţa arogantă a sud-africanului se clătină. Continuă să-şi ţină mâinile strânse pe braţele scaunului şi să se uite lung în faţă, dar nu-şi putu împiedică o tresărire a capului care dovedea că auzise.

— Ia-l.

Mâna stângă a lui Van Tonder păru să se ridice de una singura de pe scaun. Zăbovi o clipă în aer, nehotărâtă; apoi degetele se încleştară pe paşaport şi Robbie, încremenit, văzu cum i se albesc.

— Eşti liber.

La cuvintele lui Selim, Van Tonder îşi răsuci capul ca o floare care se roteşte în jurul tulpinii ca să prindă lumina soarelui. Din gură îi ieşi un sunet strangulat, ceva între un geamăt şi un hârâit.

Robbie îşi închise ochii şi privi în faţă. La naiba, era atât de nedrept! Voia să plângă, dar îl stăpânea mânia. Dacă trebuia să plece cineva, el trebuia să fie acela; Robbie era doar un copil, nevinovat – dar ca… idiotul ăsta, rahatul ăsta să fie cel care să plece…

Clipi din ochi ca să-şi reţină lacrimile şi se uită pe fereastră la deşertul cenuşiu. Ce nedrept! Şi totuşi… şi totuşi… bine că măcar lăsau pe cineva să plece. Era ca un fel de victorie, nu? Nu murise nimeni, nici măcar amicul lui tata, Raful, vecinul lui, căruia i se vindeca binişor la rana de la cap. Şi dacă au lăsat pe unul să plece, o să mai lase în timp şi pe alţii, nu? E un semn dătător de speranţă, fir-ar să fie! O evoluţie. „Aşa că fii bărbat şi priveşte situaţia în faţă. Aşa ar vrea tata; fă-l să fie mândru de tine…”

Van Tonder se clătină atunci când se ridică în picioare, căci picioarele îi erau slăbite de atâtea ore de inactivitate. Se ţinu de spătarul scaunului lui Raful, respirând cu greu. Când Selim îi oferi în sprijin braţul său drept, el îl acceptă, prăbuşindu-se aproape pe el într-un elan subit de recunoştinţa.

— Servieta mea…

Vocea nu îi mai era peremptorie; luase un ton plângăreţ.

— Te rog, ajută-mă, nu pot…

Selim îşi ridică mâna liberă şi luă servieta din dulapul de deasupra locului, în tot acest timp păstrându-şi zâmbetul transcendent.

— Mulţumesc. Mulţumesc.

La auzul notei patetice din vocea lui, Robbie simţi cum îl năpădeşte dispreţul şi luptă cu acest sentiment; da, Van Tonder se dăduse în aceste ultime clipe cu inamicul, dar la naiba – de cine puteai fi sigur că nu ar face-o? Se uită în sus la cei doi care porniseră şi văzu lacrimi pe obrazul lui Van Tonder. Dintr-odată, fără să ştie de ce, băiatul strigă:

— Succes!

Van Tonder îi zâmbi vag, ca şi cum ar fi fost în stare de şoc. Mormăi câteva cuvinte, poate un „mulţumesc”, Robbie nu fu sigur.

Selim şi Van Tonder ajunseră la draperia care îi despărţea de clasa întâi şi trecură prin ea. De data aceasta, Selim nu o mai prinse. Cabina de clasa întâi era goală. Îi indică lui Van Tonder ieşirea de la babord, unde scăriţa era coborâtă spre deşertul de afară, iar el se opri foarte aproape de uşă.

— Trebuie să iei asta cu tine, spuse el. Van Tonder se întoarse şi-l văzu pe Selim întinzându-i un plic mare galben cu dungile poştei aeriene pe margini, ca acelea folosite de companiile aeriene pentru listele de pasageri.

— Ce este?

— Un mesaj pentru lumea din afara.

După o ezitare de câteva secunde, Van Tonder acceptă plicul. Văzu la fund ca era umflat, iar degetele îi spuneau că în plic se afla ceva mic şi solid, în afară de hârtii: o rolă de film, poate. Plicul era sigilat cu nişte aţă înfăşurată în jurul unei şaibe. Începu să desfacă aţa, însă Selim îi ordona să se oprească şi se supuse. Păru chiar să înţeleagă că aici, în dreptul ultimei borne de frontieră cu libertatea, nu era momentul să înceapă o nouă ciorovăială. Îl îndesa în servieta sa şi se întoarse din nou spre uşă. Privi în acelaşi timp în dreapta şi văzu în umbră o siluetă dincolo de uşa spre carlinga. O femeie… Apoi se uita încă o dată la Selim şi dintr-o pornire prostească, smintită, pe care avea s-o regrete tot restul vieţii, murmura:

— La revedere.

Căpitanul Morgan şi secundul Ross fuseseră aşezaţi în cabina de la business class, pe partea stângă a avionului, dar nu le era permis să stea alături. Ross ocupa locul 10A, iar Morgan 11A, chiar în spatele lui. De unde stăteau aveau o vedere foarte bună asupra elicopterului care aterizase şi din când în când asupra celui de-al doilea, care se rotea deasupra.

Din elicopter ieşiseră trei bărbaţi şi montaseră o cameră video pe trepiedul propriu. Unul dintre ei se uita prin obiectiv, iar altul verifica lumina. Morgan deduse din toate gesturile lor că urma să se întâmple ceva şi cei trei ştiau la ce să se aştepte.

Când simţi avionul legănându-se, chiar şi aşa de uşor, nu ştiu nici el, nici Ross ce se petrecea. Numai când Van Tonder ajunsese pe sol şi se apropia deja de elicopter înţeleseră adevărul.

Gândul îl izbi simultan, cu putere, încât exclamaţiile lor – „O, Iisuse, nu!”; „Dumnezeule!” – se auziră în acelaşi timp. Ross se ridică pe jumătate, însă ordinul lui Morgan, care îi strigă să se aşeze, îl opri la timp, căci unul dintre terorişti dăduse deja buzna pe culoar.

Morgan aştepta ca individul să ajungă în dreptul locului său; apoi, să-i lase timp acestuia să-i admonesteze, spuse pe cât de calm putu:

— Te rog să-i sugerezi şefului vostru să-mi permită să le spun pasagerilor câteva cuvinte pentru a-i calma.

— Nu e necesar nici un cuvânt.

Tipul ridică ochii ca să se uite pe geam. Morgan văzu cum i se măriră şi tresări.

Explozia mitralierei lui Selim se sparse în timpanul lui Morgan ca un motor în doi timpi când este pornit, izbucni şi tăcu în câteva secunde, făcându-l să i se înfunde urechile. Se sili să se uite pe geam. Van Tonder zăcea lăbărţat pe pietriş, cu servieta la câţiva paşi. De undeva din jurul taliei ieşea un şuvoi lichid, lung, care abia se distingea pe fondul cenuşiu al suprafeţei deşertului.

Morgan privi scena îndelung, fascinat, în timp ce tehnicianul care verificase mai devreme lumina veni şi luă servieta lui Van Tonder. Scoase dinăuntru un plic galben care lui Morgan i se păru cunoscut: semăna cu cel pe care-l folosea pentru listele de pasageri şi de colete. Omul deschise plicul. Scoase câteva hârtii şi ceea ce părea a fi un paşaport, împreuna cu un alt obiect mic, pe care, cu paşaport cu tot, îl băgă în buzunar. După ce examina hârtiile câteva momente, paşi înainte până ce cameramanul

ridica o mână, apoi se opri şi înălţa hârtiile până în dreptul lentilei.

Se ivi însă o problemă, deoarece o parte din sângele lui Van Tonder stropise sticla. Aşa că toţi fura nevoiţi să aştepte până când cameramanul dădu fuga în elicopter să aducă o cârpă. După ce termina de şters lentila, se uita în sus spre al doilea elicopter şi flutură cârpa cu un gest larg, exagerat, ca o doamnă din epoca victoriană care îşi lua adio de la amorezul ei. Şi asta trebuie să fi înţeles şi pilotul elicopterului, căci se ridică rapid, căutând protecţia plafonului jos de nori şi luă direcţia sud-est.

Zgomotul mitralierei se topise într-atât până ajunse la cabina din spate, încât cei mai mulţi dintre pasagerii de la clasa a treia nici nu-şi dăduseră seama ce însemna. Apoi câţiva dintre ei, care stăteau pe partea stângă, sloboziră un ţipăt de groază, alţii se aplecară şi îşi întinseră gâturile ca să se uite şi, înainte ca paznicii să intervină, cabina deveni toată un freamăt de gânduri spuse doar pe jumătate.

„Au omorât un om” – acesta era sâmburele de realitate care trecu ca fulgerul printre ei cu viteza intuiţiei. Fusese doborâtă o barieră psihologică, lăsându-i pe pasageri şi pe terorişti să se privească unii pe alţii pe deasupra ruinelor. Primul care trebuia să moară… murise.

Unii se ridicară în picioare, poate pentru a-şi provoca paznicii, într-o încercare zadarnica probabil de a fugi; indiferent de motivaţia lor, răpitorii îi îmbrânciră cu brutalitate la loc pe scaune. Unii, bărbaţi sau femei, suspinau. Isteria plutea în aer, la fel de înţepătoare ca mirosul stătut de fum după o petrecere destrăbălată. Dar când un bărbat se smulse de pe locul său, fluturându-şi braţele şi strigând, pasagerii din apropiere şi nu teroriştii fură cei care puseră mâna pe el. Când ajunse Selim la faţa locului, ei îl legaseră deja cu mânecile hainei. I-l predară aşa cum nişte câini predau vânatul stăpânului, aşteptând apoi să fie lăudaţi, iar el îl luă din mâinile lor în aceeaşi manieră, cu un zâmbet care în parte însemna dispreţ pentru nişte fiinţe subumane, în parte mândrie.

— Fii calm, îi spuse omului isteric de pe podea. N-ai ce să faci; acceptă.

Îşi ridică vocea şi se adresă întregii cabine.

— Credeţi că oamenii de afară încearcă să vă ajute. Poate că aşa e. Dar atunci când se joacă cu noi, nu ne lasă nici o altă

soluţie decât să ripostăm împotriva singurelor ţinte disponibile: voi, cei nevinovaţi.

Când păşi maiestuos în cabina de la business class, lasă în urma lui o turmă de oameni speriaţi şi intimidaţi, a căror loialitate îşi schimba direcţia în mod periculos.

Urmărindu-l pe Selim cum trece prin cabina, Robbie nu sesizase încă schimbările subtile care se petreceau în el, la fel ca şi în mulţi alţii. Simţea doar, într-un fel primitiv, ca nimeni din afara avionului nu putea înţelege prin ce iad treceau cei dinăuntru. Aceştia din urmă însemnau în mintea lui, la grămadă, pasageri şi terorişti, prieteni şi duşmani. Noi şi ei; înăuntru şi afară.

— Robbie.

Băiatul îşi întoarse capul. Sharett era treaz şi îl privea. Timp de o clipă, Robbie se miră de unde ştia omul acela cum îl cheamă; apoi îşi aminti ca tatăl lui făcuse prezentările când erau încă în Bahrain.

— Robbie, ce zi este?

— Douăzeci şi unu iulie.

— Şi ora?

„Ciudat, îşi spuse Robbie; nu m-am mai uitat la ceas de ore întregi.”

— Şase fără douăzeci. Ezită o clipă. Te simţi mai bine?

Sharett încuviinţă din cap.

— Mi-amintesc… mi-amintesc cum îmi bandajai fruntea.

— Demult. Azi-noapte. După ce au făcut fotografia.

— Ce fotografie?

— Unul dintre ei a venit cu un aparat şi ţi-au fotografiat figura.

— Ah. Nu-mi amintesc.

Raful îl privi pe băiat încă o bucată de vreme fără să vorbească. Arăta ca un om a cărui mândrie îl şi forţa, dar îl şi împiedica să facă o mare concesie.

— Ai crescut, spuse în final.

Robbie ridică din umeri şi roşi.

— Ai auzit… ce s-a întâmplat afară?

— Da.

Robbie răspunse cu o voce abia perceptibila. „Poate că arăta matur, dar pe dinăuntru, îşi spuse Raful, este încă un copil speriat.”

— Nu-ţi fie teamă, spuse. Eşti în siguranţă. Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău. Să te lase să suferi de foame… poate. Dar să-ţi

facă rău, nu.

Lui Robbie îi zvâcniră buzele.

— De unde ştii că sunt în siguranţă? întrebă el.

— Eşti copil. Oamenii ca el vor o reclamă bună. Nu au nevoie de femei şi de copii morţi.

Selim îşi alese tocmai acel moment ca să apară de după draperie. Merse hotărât până la extremitatea din faţă a cabinei şi apoi luă receptorul intercomului şi rosti încet câteva cuvinte. După câteva secunde dispăru după draperia care îi despărţea de clasa întâi. Parcă ar fi cerut permisiunea să avanseze.

Raful reţinu asta şi o înscrise undeva pentru a o putea folosi ulterior. Se simţea destul de bine după un somn lung, chiar dacă fusese neregulat. Începu să ia aminte la ce era în jurul său. Totul îl interesa, de la distanţa dintre scaunul său şi draperiile din faţă şi din spate, până la expresiile pasagerilor din apropiere. Nici un amănunt nu era prea mărunt ca să-i scape atenţiei.

Unul dintre terorişti păzea cabina dintr-un punct favorabil, lângă bucătăria din faţă. Purta o cămaşă deschisă la gât, avea pielea unsuroasă, nu se bărbierise şi nu dormise de mult, de foarte mult timp. Raful îl plăcu din vedere.

— Îl vezi pe tipul ăla? murmură către Robbie cu o mişcare piezişa a capului.

Robbie dădu din cap.

— E epuizat. Ceea ce înseamnă, da, că e periculos, dar şi că nu o mai poate ţine aşa la nesfârşit. Trebuie să vină momentul când o să se culce.

— Sunt mai mulţi, nu unul, grăi Robbie încet, dar fără să-şi ascundă deznădejdea. N-o să doarmă toţi în acelaşi timp.

— Dar vor fi toţi obosiţi în acelaşi timp, poţi să fii sigur de asta. Raful dădu din cap încurajator. Şi atunci… atunci vom vedea.

Îl supăra ulcerul. Era greu să păstreze o aparenţă de voioşie, dar necesar. Înţelese că Leila hotărâse să se dea la fund şi că acţiunile ei – sau, mai degrabă, absenţa lor – trebuiau să fie asociate cu adolescentul de lângă el. Tot ce se întâmpla la bord se răsfrângea în ultimă instanţă asupra fiului ei. De ce nu făcea atunci nici o mişcare?

Pentru că aştepta o evoluţie din afară. Asta trebuie să fie explicaţia.

Ce evoluţie?

— Robbie, spuse Raful încet, cu mâna în dreptul gurii, au spus teroriştii ce vor?

— Ceva cu nişte prizonieri. Iranieni luaţi ca prizonieri de Irak. Nu vom fi eliberaţi până ce nu sunt ei eliberaţi.

O deturnare adevărată! Nu doar o încercare de a-şi lua înapoi fiul, ci un act de terorism autentic, cu motivaţii politice… Raful avea nevoie de timp ca să reflecteze asupra implicaţiilor, dar deocamdată tot ce conta era că avea timp. Leila nu pleca nicăieri, cu alte cuvinte; avea să stea pe loc cât timp durau negocierile pentru eliberarea prizonierilor. În Orientul Mijlociu, negocierile puteau dura la nesfârşit…

Ce avea să facă Robbie când va veni momentul şi Leila se va arata la faţă? Cum putea el, Raful, să-i întărească loialitatea de partea luminii?

Raful va trebui doar să aibă încredere în Robbie. Nu avea altă alternativă.

Prudent, foarte prudent, ca să nu-i atragă atenţia teroristului de lângă bucătăria din faţă, Raful îşi întinse mâna până la plasa elastică de pe spătarul scaunului din faţa lui. Acolo îşi ascunsese bricheta, chiar înainte să aterizeze, dar pentru moment nu-l interesa asta. Căuta un şerveţel de hârtie pe care-l vedea băgat acolo; şi alături de el, pe jumătate ascunsă de un ziar, văzu o cutie de carton cu emblema liniei aeriene. Alunele cuiva…

Apucă în mână şi şerveţelul şi cutia şi apoi le aşeză în poală, ca după aceea să le lase jos pe scaun lângă el.

Teroristul continua să supravegheze cabina. Dacă sesizase mişcările discrete ale lui Raful, nu lăsă să se vadă. Raful îşi întoarse intenţionat capul, să pară că se uita pe geam la praful care se adună şi preţ de cinci minute pline nu mai făcu nimic.

Arabul cu puşca se desprinse de perete şi începu să se plimbe încet de-a lungul cabinei. Raful îi ghici intenţia – voia să traverseze până la clasa a treia, apoi să treacă de partea cealaltă şi să se întoarcă pe culoarul de pe partea dreaptă – şi se încordă. Nu îi rămânea mult timp… când teroristul ieşi din câmpul lui vizual se căută în haină după un stilou.

Nimic. Îi luaseră totul, în afara brichetei, pe care nu o găsiseră. Undeva în adâncurile întunecate ale minţii se ascundea un monstru – îi luaseră totul inclusiv paşaportul – „nu te gândi la asta, ocupă-te de monstru altă dată; acum concentrează-te doar la ceea ce trebuie să fie făcut. Găseşte ceva cu care să scrii”.

— Robbie, mormăi, ai un stilou, un creion, orice?

Băiatul aruncă o privire neliniştită peste umărul stâng, în direcţia în care teroristul dispărea după draperia de pe culoar şi

îşi băgă mâna în sacoşa dintre picioare.

— Uite.

Raful îl smulse şi scoase din nou şerveţelul de unde îl ascunsese cu câteva clipe în urmă. Îl aşeză pe cutia de alune şi scrise câteva cuvinte. Apoi i-l dădu lui Robbie cu o mişcare bruscă.

— Dacă mai ajungi cumva acolo – şi arătă cu capul înspre clasa a treia – încearcă să-i dai asta bărbatului de pe locul 24H. O să mai fac o copie mai târziu pentru mine, dacă mă duc pe mine în spate. Dar fii atent: fără riscuri.

Robbie privi hârtia, fără să facă nici un gest de a o lua.

— Cine eşti cu adevărat? şopti el. De ce ai încredere în mine?

Raful avea de gând să-i spună: „Pentru că nu mai e nimeni altcineva, prietene.” însă înainte să termine primul cuvânt, se auzi o altă voce.

— Hei, tu! Vorbeşti prea mult cu băiatul.

Raful strânse pumnul, ascunzând şerveţelul. În timpul în care îşi înălţă capul şi-l întoarse spre stânga, străduindu-se să-şi ia o expresie inocenta, revăzu în memorie cele câteva secunde de dinainte. Cum îi văzuse pe el şi pe Robbie teroristul atunci când intrase, oh, atât de uşor, dinspre clasa a treia? Ce anume îşi spuneau? Mâinile le erau apropiate? Se atingeau? Dar capetele?

Ochii arabului erau ca două pete de culoare, una roşie, una albă, axate pe două cercuri concentrice, cel din exterior subţire, cel din interior de un negru mat. Indiferent ce-l ţinea pe picioare, îl costase.

— Tu, spuse el. Mişcă.

Raful şovăi. Putea să se supună sau putea să se împotrivească. Dacă se împotrivea, avea să urmeze moarte şi distrugere. Dar dacă se supunea…

— Bine, spuse. Bine, bine.

Îşi ridica mâinile, amândouă cu pumnii strânşi şi le flutură încet, spunând parcă: „Uite, *regardez,* nu e nici o şmecherie…” îşi ţinu ochii aţintiţi în ai arabului, fascinaţi şi fascinanţi, aşa încât acesta nu-l văzu coborându-şi mâinile parca pentru a se ridica de pe scaun, nu observă cum îşi desfăcu pumnul drept şi nici pe Robbie care îşi mută rapid mâna stângă pentru a acoperi hârtia.

— Bine, zise Raful degajat. Era acum în picioare şi îşi ţinea mâinile desfăcute la înălţimea umărului, nu reprezenta nici o ameninţare. Bine, bine, bine. Unde vrei să stau?

Arabul îşi coborî ţeava mitralierei înspre stânga. Raful se

strecura pe culoar, fixându-l în continuare pe arab şi dădu înapoi până ajunse în dreptul unui loc gol de lângă culoar într-un şir de trei scaune de pe centru.

— Aici?

Teroristul făcu semn din cap că da. Raful se aşeză. Când îşi prinse centura se pomeni repetând în minte întrebările lui Robbie: „Cine eşti? De ce ai încredere în mine?”

Se afla acum exact în spatele cabinei de clasa întâi. La doar câţiva centimetri de Mama Vitrega. De ţinta.

Leila nu-şi amintea ultima lor întâlnire de la New York, cel puţin atâta lucru era cert. Deloc surprinzător dacă stăteai să te gândeşti: abia dacă-i zărise figura. Dar acum îi avea paşaportul. Un giuvaer fin, făcut de un meşter bun, dar fals. Lui Halib nu avea să-i ia mult ca să-şi dea seama.

„De ce ai încredere în mine? Bună întrebare, Robbie. Dar ar fi trebuit sa adaugi: în mine, dintre toţi?”

Iunie 1974.
Beirut, Liban

În vara lui 1974 cel mai simplu drum pentru un *yahoud* ca Sharett să intre în Liban era să o ţii spre nord via Qiryat Shemona, pe partea dreaptă a harţii şi apoi, după ce treceai graniţa, să te îndrepţi spre vest, spre coasta de la sud de Sidon. La Metulla, punctul de frontieră, *yahoud*-ul era încă tot *yahoud:* evreu; dar când ajunse la Habbouch, lucrurile nu mai erau atât de clare. Maşina – acoperita de un strat de praf, zgâriată pe ici, pe colo, puţin ruginita pe sub barele de protecţie – avea număr nemţesc, iar el vorbea cu puţinii ţărani pe care-i întâlnea o arabă egipteană de două parale. Când poposea pentru prânz sau peste noapte, era nerăbdător să-şi spună povestea la o sticlă sau mai multe de vin roşu Musar şi o ţigara de foi olandeză: cum îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţa în Europa sau la Chicago, se descurcase bine, venise „acasă” să vadă care era situaţia şi să se hotărască dacă să-şi aducă şi familia. Era amabil şi generos; faptul că ascultătorii lui înţelegeau doar un cuvânt din douăzeci nu conta. Şi-l aminteau pe Sharett exact aşa cum nu era.

Ca oricine văzuse vreodată ţara aceea, se îndrăgosti şi el de ea. După ani de zile, când armata israeliană folosea tancuri

Merkava ca să niveleze dealurile unduitoare ale Libanului şi forturile lui din nisip, bombardându-le ca să concorde cu hărţile lor, avea să lase din mână *Maariv*-ul, să-şi dea jos ochelarii şi să privească în gol. Îşi amintea pâinea *markouk,* coaste de deal colorate de în, limba-boului şi maci, ochiul-boului şi ciclame; văi mărginite de goruni maiestuoşi, lanuri de orz, ouă prăjite cu cimbru.

Îşi amintea dulceaţa de mere.

Se trezise devreme şi mersese cu maşina câteva ori numai cu o ceaşcă de cafea amară şi fierbinte în stomac. În lumina caldă a zorilor, trecuse prin cătunuri cu case văruite în alb şi cu ţigle portocalii, iar marea se întindea în stânga lui, calmă şi netedă ca un iaz de un albastru-indigo. Mergea încet, după el, cu rămăşiţele ţigării de foi din noaptea trecută între dinţi şi fredona, căci era fericit. La dreapta vedea deja Muntele Sanin, al cărui vârf înzăpezit îl ademenea ca un far, aşa cum îi ademenise şi pe israeliţii de demult. Trecu prin crânguri de copaci încărcaţi de banane, portocale, lămâi, curmale; se legăna pe poduri mari de piatră care conduceau şoseaua de-a curmezişul unor miriade de râuri reci; inspira miresmele de trifoi şi de trandafiri sălbatici, suficient de puternice ca să fie o provocare chiar şi pentru gustul acru de tutun îmbibat de salivă.

Atunci când traficul pe roţi începu să predomine asupra carelor trase de măgari şi cuţitele din stomac îşi reîncepură tortura lor zilnică, părăsi şoseaua de pe coastă şi înainta în interiorul ţării până ce ajunse într-un sat, unde descoperi o cafenea minusculă care tocmai îşi deschidea obloanele cu un căscat şi un scârţâit de balamale neunse.

Se aşează la o masă hodorogită şi, în armonie cu clopotele dimineţii care băteau în spatele lui note înalte ca de flaut, luă un mic dejun pe care nu avea să-l uite toată viaţa: pâine şi cafea, o farfurie de struguri, curmale, caise şi cireşe. Şi dulceaţă de mere.

Soţia proprietarului era o ţigancă închisă la ten, care încerca să intre în vorbă cu Raful mai întâi în franceză, apoi în greacă şi în cele din urmă, în silă, în engleză. Stătea cu mâinile pe şolduri şi se uita la mare, departe, dincolo de terasă, în timp ce din gura ei se revărsa un potop nesfârşit de observaţii; şi lucrul cel mai remarcabil legat de ea, i se păru, era că nu se plângea nimănui.

Se vede că îi plăcuse felul în care râdea de glumele ei sau intuise poate în el un spirit optimist apropiat de al ei, sau poate pur şi simplu era ziua lui norocoasă. În orice caz, ea dispăru

înăuntru şi reveni curând cu o cană de piatră învelită în muselină şi sfoară. În cealaltă mână avea o bucată de pâine neagră; i-o puse în farfurie printre pieliţe de struguri şi sâmburi de cireşe, apoi luă cu lingura o substanţa deschisă la culoare, aproape verde-gălbuie, din cană şi i-o întinse pe pâine. Era groasă, dar nu atât de groasă încât să nu curgă de pe pâine pe farfurie şi conţinea bucăţele mici, crocante de măr acru, unele dintre ele încă acoperite de fragmente de coajă, încă înainte să guste ştiu că acesta era un moment care nu se va mai repeta şi nu va fi uitat.

Cu prima îmbucătură, ziua se topi: lumina soarelui, temperată şi blândă; marea; ţiganca frumoasă cu mâinile în şolduri, vorbind însă ca profesorul cel mai învăţat din lume; pâinea caldă, acreala dulce a dulceţii: toate acestea se uniră în sufletul lui Raful pentru a da naştere unei amintiri. Libanul.

Când în sfârşit se ridică şi se căută de bani, îi trecu prin minte că nu mai cochetase de mult, mult timp cu fericirea. Momentul însă se topea deja în trecut. Se urcă în maşină, porni motorul. Şi pe cât de iute înflorise, tot atât de iute momentul îl părăsi.

Ca orice libanez care a reuşit în viaţă şi care e în pelerinaj la Beirut, se duse la hotelul Fenicia, uriaş, cu două turnuri, cu o scară rulantă lungă şi cu vedere panoramica la mare. Îşi luă o cameră, se spălă şi la unsprezece şi jumătate era gata.

Găsi cafeneaua Queen în cartierul RasBeirut, vizavi de Universitatea Americană. În aşteptarea cafelei citi ziarele, ascultând cu o ureche conversaţiile de la mesele din apropiere: discuţii despre barurile de noapte de pe strada Hamra, schi nautic sub Stâncile Porumbelului, politică, politică, politică, sex, bani, politică. Şi despre ceva care se chema „iordanizare”.

— Ce-i aia „iordanizare”? întrebă nevinovat când veni legătura lui, punctual până la secunda.

— Ce vor oamenii de aici – genul de confruntare decisivă cu OEP-ul pe care a reuşit-o Hussein. Nu, mulţumesc, nu servesc nimic. Mergem?

Raful nu îl cunoscuse până atunci pe bărbatul acesta, însă reputaţia lui – *ai!* Ehud Chafets conducea una din cele două echipe de Răzbunarea Domnului pe care Mossadul reuşise să le infiltreze în Liban. Condusese faimoasa şi eficienta acţiune de neutralizare a trei şefi palestinieni în aceeaşi ţară în primăvara anterioară. Avea treizeci şi doi de ani şi era aproape chel, cu o barba rara: nu arata deloc ca un evreu dur. Îmbrăcat în cămaşa

lui deschisa la gât şi în pantalonii groşi susţinuţi de o curea atât de veche, încât pielea nu se putea spune decât că e crăpată, fără nici o culoare, arătă ca un şofer de autobuz din Beirut într-o zi liberă. Şi exact aşa trebuia să arate, îşi spuse Raful mulţumit.

— Şi se va întâmpla oare? Medita el, în aşteptarea taxiului, îi vor alunga libanezii pe OEP?

Chafets ridica din umeri.

— Cu timpul. Şi cu puţin ajutor. Iordanizarea este foarte populara aici.

Îl duse pe Raful într-un bloc din anii cincizeci, cu trei nivele pe îngusta şosea Emile Ede, nu departe de hotelul Commodore. Cât plăti el taxiul, Raful aşteptă pe strada şi se uita la faţada, comparând apartamentul lui Ehud cu fotografia care îi fusese arătată înainte să părăsească Tel Avivul. La fiecare fereastra erau nişte obloane de brad demult văruite. Ale lui Ehud erau întredeschise şi din nou fu mulţumit. Un om secretos poate că îşi ţinea secretele pentru el, dar era remarcat, pe când unul care nu are nimic de ascuns trecea neobservat.

Nu era lift. Ehud o luă înainte pe scări. Când ajunseră la ultimul etaj avea deja cheia în mână, o singura cheie – o yală, nu uita, era un om fară ascunzişuri – şi, după felul în care îl conduse fără zgomot în apartament, Raful îşi dădu seama că rutina aceasta aparent atât de nevinovată, fusese lustruita până ajunsese să strălucească.

— Venirea mea aici nu creează nici o problema? murmura el, în timp ce Ehud se uita prin jur căutând semne ale unor vizite nedorite.

— Nu. Vin mulţi la mine. Lumea ştie asta; şi îi place ca lucrurile să meargă înainte neschimbate.

Îi făcu semn lui Raful să se aşeze la o măsuţă din mijlocul unui living mobilat sărăcăcios într-un stil nedefinit. Puse pe masă un radio, pe care îl deschise şi îl potrivi pe un post cu muzică arăbească. Apoi făcu turul camerei, aranjând totul pe placul lui: ferestrele pe trei sferturi închise, dar obloanele în continuare deschise, uşile bine închise, ventilatorul deschis. Satisfăcut, se îndreptă spre un pupitru metalic de lângă fereastra cea mai mare şi îl descuie. Scoase o hartă a Beirutului şi a împrejurimilor şi o borsetă mică de pânză în care zornăi ceva când o aduse pe măsuţă.

Se aşeză aproape de Raful pe o canapea, desfăcu harta ca să o poată studia amândoi şi apoi deschise borseta. În ea erau şase

piese de şah din aramă.

— Şase, spuse el lapidar. Fără mine.

Aşează doi nebuni unul lângă altul pe hartă.

— Aici – şi arătă cei doi nebuni – pe sensul giratoriu al ambasadei kuweitiene… cu vedere dinspre vest spre Shatila. E un bloc al armatei libaneze. Îl putem folosi; nu-i nici o problemă.

Ehud luă cei doi regi din borseta sa şi îi aşează la o altă intersecţie.

— Bulevardul Jamal… tabăra Shatila la stânga. Bătu cu degetul pe hartă. Aici e important, Raful. La vest, Hassan; la sud, Khalde şi aeroportul. Şosea cu două benzi, directă, perfectă dacă trebuie să prinzi un avion. Nouăzeci la sută dintre cei care se îndreaptă spre aeroport merg pe drumul ăsta.

— Şi ceilalţi zece la sută?

— Ah! De ceilalţi zece la sută ne ocupăm aici.

Doi cai, mai jos spre sud.

— Drumul ăsta pe lângă tabăra Burj al-Barajinah… şi cel de dedesubt de asemenea.

Încă două ture pe hartă: şase piese în total.

— Dar ar însemna un ocol foarte lung, iar lui Feisal Hanif îi plac scurtăturile, fiindcă are mai mulţi duşmani decât statul Israel. La intersecţia aia mare, acolo o să fie mişcarea. Îţi spun eu.

Raful studie harta câteva clipe.

— Cum e terenul?

— Lângă aeroport, dune de nisip, tufe, nişte conifere. Taberele palestiniene, desigur. Le-ai văzut vreodată?

Raful clătină din cap.

— Sunt groaznice. Blocuri de beton, alei de beton, tablă ondulată: imaginează-ţi singur. Dacă o să trebuiască, băieţii mei pe acolo îşi vor pierde urma.

— Serios?

— Un câine n-ar putea găsi un sconcs acolo.

Raful rămase tăcut o vreme. Apoi spuse:

— La intersecţia Jamal… acolo o s-o prinzi?

— Pariez jumătate din pensie.

„Jumătatea” îl convinse pe Raful.

— Bine, spuse el. Acolo vreau să fiu şi eu.

Ehud luă piesele de şah de pe hartă şi o împături. Ceva îi spuse lui Raful, după mişcările celuilalt, că tăcerea acestuia nu trebuia luată drept încuviinţare, mai erau de spus unele lucruri.

— Mi-au zis că vrei statut de observator, vorbi Ehud.

— Ar fi trebuit să-ţi spună că mi-am câştigat statutul de observator.

— E adevărat.

Ehud se ridică, se plimbă încoace şi încolo fără astâmpăr, acum fixându-l încruntat, acum ignorându-l.

— Fără informaţia de la tine, n-am fi găsit-o.

„Fără Avshalom, Dumnezeu să-l binecuvânteze, îşi spuse Raful, nimeni n-ar fi putut s-o găsească.” (Acum că i se ridicase interdicţia asupra acţiunii, Gazit redevenise în mintea lui Sharett „Avshalom”).

— Ascultă-mă, Raful. Ehud stătea în picioare foarte aproape. Eu sunt şef la mine în casă. Nu-mi spune nimeni ce să fac, cum să fac. Eu nu am… observatori în echipele mele.

Raful îl privi în ochi pe Ehud.

— Înţeleg, spuse încet. Aşa că ai face bine să-mi găseşti o armă, nu?

Dacă era sincer cu sine însuşi, ar fi recunoscut că avusese îndoieli atunci. Nu pentru că nu era hotărât în privinţa Leilei Hanif, ci doar pentru că îl respecta pe Ehud Chafets şi nu voia să fie compromis sau vătămat. După două zile însă, pe când stătea într-un Mercedes albastru-metalic parcat la marginea benzii sudice către pasajul superior Jamal, îndoielile îi erau risipite. Poate că faptul era legat de arma de 9 mm Uzi pe care o ţinea strâns la piept, căci patul de lemn, cald, era pentru el o mângâiere. Ehud îi oferise să aleagă între un încărcător de .32 şi unul de .40 şi alesese modelul de .40 fără nici o ezitare.

Cei doi „nebuni” erau în blocul armatei libaneze, cu faţa spre partea de vest a Shatilei. La sudul intersecţiei cu bulevardul Jamal doi „cai” stăteau de pază de pe o străduţă ce ducea spre tabăra de refugiaţi Burj al-Barajinah, în timp ce dedesubt vegheau o pereche de ture lângă ultima intersecţie înainte de aeroport. Totul era acoperit: toate posibilităţile, toate pătratele de pe tablă.

Chafets şi Sharett erau „regii”.

Se auzi semnalul radioului. Ehud ridică receptorul portabil.

— Da?

Urmă ceva într-o limbă păsărească. Cifru.

— Pleacă, spuse Ehud laconic. Două maşini. BMW-uri negre. Familia e în primul.

— În cât timp ajung aici?

Ehud se uita la ceas. Douăsprezece patruzeci şi patru.

— O jumătate de oră, poate mai puţin. Traficul de la amiază.

Raful îşi aţinti ochii dincolo de parbriz. Parcaseră în curbă, cu faţa spre aeroport. Dinaintea lui se întindea şoseaua, cu cele două benzi despărţite la mijloc de o barieră de beton şi de un şir de tufe şi care sclipea în căldura amiezii. Dacă-şi întorcea capul puţin la stângă, vedea păduri de pini crescute pe întinderi de nisip roşu, iar din loc în loc vile albe presărau coastele violete şi verzi ale Chouf-ului. La dreapta, Haymal-Sellum, o îngrămădire de mahalale care îi împiedicau să vadă marea, altminteri foarte aproape. Traficul era între liber şi normal, maşinile circulau cu viteză. Totul era sub control, nici o problema.

Radioul suna din nou. Iarăşi cifru. Ehud spuse:

— Vin spre noi.

Îşi şterse nasul cu dosul palmei, fără să se uite la Raful şi fără să-i zică: „Vezi, ţi-am spus eu”. Raful îşi zâmbi sieşi şi îşi puse arma pe automat.

Maşinile pe care le foloseau azi fuseseră furnizate drept părticica a unui târg mare şi misterios cu Kata’ib, Falangiştii. Fiecare echipa avea un vehicul de acoperire parcat la mai puţin de cincizeci de metri de poziţia lor prezenta, aşa încât oriunde avea loc lovitura, dispuneau cu uşurinţa de o maşina cu care să fugă. Se gândiseră la toate combinaţiile: dacă nebunii aveau succes, regii se vor mişca astfel, iar caii vor merge într-acolo ca să se unească cu turele acolo... totul, cel mai mic amănunt, sub control: stânga, dreapta, centru.

Paşapoarte false, sub control. Numere noi, sub control. Haine schimbate, şah. Rutele către graniţa cu Israelul, verificate cu o oră în urmă. Retragerea: şoseaua spre Damasc, numai în cazuri de urgenţa extrema, libera, deschisa.

Douăsprezece cincizeci şi trei. Patul puştii devenise umed şi uşor lipicios sub mâna lui Raful. Îl frecă; apoi, tot nemulţumit, scoase un şerveţel. Totul era sub control, dar nu-şi putea mânui arma, „curăţ-o din nou”.

Douăsprezece cincizeci şi cinci. Primul ghimpe de îndoiala începu să-l furnice pe Raful la baza gâtului. Nu veneau.

— Răbdare.

Ehud îi citise deci gândurile? Sau spusese „răbdare” ca să-şi calmeze propriii nervi, ca să se încurajeze că de fapt aveau să vina, că nimic nu fusese omis?

Ceva fusese omis însă. Ceva atât de evident încât în orice

clipă avea sa ţâşnească din torpedou ca un omuleţ pe arcuri şi să-l izbească pe Raful drept în faţa.

Pe deasupra se rostogoli un avion uriaş, pregătit sa aterizeze pe pista unu-opt. Pe fondul larmei motoarelor, piuitul radioului ar fi putut trece neobservat, însă Ehud îl auzi. Static, codul ebraic, agitat şi nefericit. Ehud înjura.

— Ce-i? ţipă Raful; apoi, mai calm: Spune-mi.

— Au pierdut convoiul.

— Cum?

— Ce contează?

Ehud scuipă. Lovi cu pumnii volanul. Apoi luă din nou radioul şi de data aceasta Raful nu avu nevoie să i se traducă, înţelesul era atât de evident: „Deşteptaţi-vă, staţi la pândă, nu veţi primi nici un avertisment în avans, nu-i lăsaţi să se strecoare…”

— Ce facem, stăm aici sau…?

— Aşteptam. Ehud era din nou calm. Ascultam şi gândim.

Unu şi cinci precis.

— Trebuie să ajungă la aeroport. Ehud vorbea aproape în şoaptă. Avionul lor pleacă la trei treizeci şi cinci; ştim că au părăsit apartamentul; ştim că sunt pe drum.

„Da, îşi spuse Raful; şi un singur lucru nu-l pomeneşti, Ehud: nu ştim unde sunt.”

Înghiţi din nou. Avea în gura gust de peşte uscat. Când privi prin parbriz văzu doar şirul de tufe prăpădite de pe centrul şoselei, case albe pe o coasta de deal, maşini, un puhoi nesfârşit de maşini între oraş şi aeroport, pe care nu le puteai distinge decât după sclipirile variat colorate ale caroseriilor.

Deodată, fără nici un motiv, îşi aduse aminte de dulceaţa de mere. Se văzu şezând la o masa hodorogită cu faţa spre golful scăldat de soare şi simţi gustul dulceţii suprapunându-se peste acela de peşte uscat care îi zăbovise pe limba şi totul era atât de frumos, totul sub control, încât simţi că-i vine să verse.

Radioul piui din nou de trei ori. Ehud se repezi la el. O altă voce, măsurată şi calmă; de data asta fără cifru.

— Vin prin spatele taberei Burj al-Barajinah, la nord.

Înainte ca vocea calmă să apuce să termine, Ehud porni la repezeala pe şoseaua înspre sud, luându-se la întrecere cu un Boeing 707 care se înălţa. Raful îşi coborî geamul şi apucă în mână mânerul uşii; gata să iasă rapid. Doar câteva secunde. Ehud depăşi un autobuz claxonând de zor, mai aproape, mai aproape, mai aproape…

Raful găsi răgazul să observe că inima îi pulsa ca un motor electric, că gura i se umpluse de salivă care nu mai avea gust de peşte. Când Ehud goni în faţa unui camion, forţându-l să intre pe banda de refugiu, dulceaţa, dulceaţa aceea minunată îi reveni, umezindu-i cerul gurii, intactă şi râse cu voce tare.

Iar acum, drept în faţă, vedea începutul. Două BMW-uri negre pe banda a doua, la o mică distanţă unul de altul, cu viteză, cam la patru sute de metri în faţă, câteva vehicule între ele şi urmăritorii lor. Semafoarele vizibile, culoarea verde. Pe stânga, dincolo de balustrada de protecţie, o îngrămădire de cocioabe cu acoperişuri de tablă ondulată. Un spaţiu liber; Ehud se strecură claxonând nebuneşte, urma de cauciuc de pe şosea marcându-le trecerea; luminile semaforului gonind spre ei, tot verzi.

Ehud strecură Mercedesul în spatele celui de-al doilea BMW şi frână. Raful zări un braţ întins pe speteaza banchetei din spate. Un bărbat care se întoarce să vadă cine îi urmăreşte; al doilea, tot pe bancheta din spate, acum şi el cu capul în profil, zărit.

Din nefericire, Ehud îşi dădu seama în acelaşi timp şi viră brusc pe banda de refugiu ca să intre cu Mercedesul între cele două BMW-uri. În timp ce Raful se străduia să-şi recapete echilibrul, văzu agitaţie în maşina din faţă – o figura palidă, de băieţel – dar era prea preocupat de arma lui ca să se gândească la asta; fiecare război are victimele lui tragice; se aplecă pe fereastră, se întoarse înapoi spre BMW-ul bodyguarzilor, foc! – Trei împuşcături, înăuntru, afară, încă cinci – Ehud înjurând în timp ce se chinuia cu o mână cu propriul Uzi, aruncat pe podea, nu avusese timp să-l culeagă atunci când venise momentul de start…

Gloanţe spintecară geamul din spate. Raful îşi feri capul, iar Ehud reuşi cumva să o ţină drept înainte cu o suta zece la ora, nu se întâmplase nimic, totul sub control, da-i înainte… afară pe geam, capul jos, apasă, foc!… şi de data aceasta fu răsplătit să vadă BMW-ul din spate şerpuind nebuneşte, stânga-dreapta, stânga-dreapta, până când ieşi cu totul de pe bandă, tăind şoseaua ca un bolid şi urcându-se pe bordura de pe mijloc, ca apoi să se răstoarne pe o parte, să alunece pe asfalt câţiva metri şi să se izbească de un camion parcat ilegal, oprindu-se definitiv.

Acum mai rămânea celalalt BMW şi totul era, în sfârşit, cu adevărat sub control.

Aproape ajunseseră la intersecţia unde cei doi „cai” israelieni îi aşteptau. Se făcuse de acum roşu, dar BMW-ul din faţa claxona

fără oprire, mergea înainte ca fulgerul spre intersecţie, cu farurile aprinse, iar Raful îşi verifica încărcătorul, asigurându-se şi că piedica era trasă, Raful era aproape, marşul triumfal deja începuse, când Jaguarul bej tip E ţâşni de pe şoseaua laterala conform planului, totul sub control – şi acest Jaguar intra în BMW, aruncându-l de-a curmezişul drumului, cu portbagajul deschis, valize rostogolindu-se pe jos, iar maşina se opri aproape în aripa unui autobuz care venea pe sens opus.

Ţipete. Zbierete. Oameni alergând încoace şi încolo ca nişte pui cu capetele tăiate, o femeie strigând întruna: „Foc, foc, Dumnezeule, foc!” Patru bărbaţi puternici, cu iniţiativa, adunaţi în jurul BMW-ului accidentat. Patru arme Uzi, dar nimeni nu le văzu şi nu şi le aminti mai târziu; în acel moment, desigur, nimeni nu mai văzuse altceva, tot ce vedeau era un grup de patru presupuşi salvatori. Portiera din dreptul şoferului se deschise şi se ivi un braţ, tocmai când cei patru ajunseră la maşina şi sloboziră o rafala în capul şoferului. Doar ca să fie siguri că braţul nu era o şmecherie; cât de mult îi admira Raful pe oamenii aceştia!

Din maşina se auzi un zgomot ca un pistol cu capse: bodyguardul de pe locul din faţă, apărător viteaz până în ultima clipă; încă o rafală de foc automat, linişte.

Oameni, alţi oameni, nevinovaţi, zece, poate douăzeci, se apropiaseră până la prima valiză de lângă maşină. Nu ştiau ce se întâmplă, vedeau doar un accident rutier. Apoi în final observaseră mitralierele. Atunci înţeleseră şi dispărură, ca un strat îngheţat de zăpadă care se retrage la prima izbucnire a primăverii. Acesta era Libanul, acesta era Beirutul, aceasta era tabăra de refugiaţi palestinieni Burj al-Barajinah. Acesta era războiul.

O tăcere profundă, malefică învălui scena scăldată de soare; iar Raful era din nou în filmul său. Un star. Se văzu pe sine, ca de la distanţă, cum se îndreaptă spre BMW-ul avariat, cu Ehud în faţa lui cu câţiva paşi. Îşi ţineau mitralierele în sus, foarte aproape de trunchi şi cu degetul pe trăgaci. Totul sub control, ca niciodată. Răzbunarea, la depărtare de câteva secunde. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, *goel!* Da, Sara şi Esther, cu adevărat, Doamne, pentru toate există o vreme şi un moment pentru toate ţelurile de sub soare.

Filmului îi lipsea o bandă sonoră convingătoare şi avansa încet, cadru cu cadru. La marginile exterioare ale ecranului, Raful

sesiza siluete lunecând pe şosea dinspre camionul în care intrase celălalt BMW. Omuleţi verzi; nu, greşit, oameni cu haine verzi. Toţi îmbrăcaţi în aceeaşi culoare. Oameni cu nişte obiecte în mână, prea departe ca să-şi facă griji din pricina lor…

Ehud, cu cinci paşi înaintea lui, aducându-şi arma la orizontală. Cei doi „cai” israelieni erau deja în drum spre Jaguarul tip E; ajunseră la el, încercară să pornească motorul. Reuşiră, nu mai era nevoie de maşina de retragere.

„Acum, îşi spuse Raful, suntem gata să fugim în clipa în care ţelul lui Dumnezeu a fost îndeplinit.”

Ehud, deschizând portiera din spate a BMW-ului. Ehud, aplecându-se ca să-şi fixeze ţinta. Ehud răsucindu-se înapoi, mitraliera zburându-i din mână, sânge şi ceva cenuşiu împrăştiindu-se peste tot. Raful, uitându-se prosteşte în jos la pantalonii săi, leoarcă şi calzi, de parcă ar fi făcut pe el, pipi roşu-închis. Vâjâitul unui glonţ pe lângă capul sau, mai multe gloanţe, deodată nimic sub control…

Mintea conectata chiar şi în timpul cât alerga. Simplu de tot. BMW-ul al doilea în care erau bodyguarzii lui Hanif intrase într-un camion cu soldaţi falangişti, acum atât de aproape încât le putea recunoaşte insignele de pe uniformele verzi, un cedru triunghiular cu cuvintele *Kata’ib Lubnaniya,* iar falangiştii veneau să-i măcelărească pe israelienii care începuseră.

Dar nu falangiştii îl omorâseră pe Ehud. Cineva îi zburase creierii dinăuntrul BMW-ului.

Raful îşi azvârli mitraliera pe locul din spate al Jaguarului şi sări şi el după ea, iar şoferul călcă acceleraţia până în podea. Falangiştii din fruntea grupului ajunseseră suficient de aproape ca să poată trage şi caroseria Jaguarului începu să cânte melodia plumbului pe crom. Printr-un miracol, rezervorul de benzina scăpă nevătămat. Atinseseră deja şaizeci la ora înainte ca şoferul să schimbe în viteza a treia. Împuşcăturile se pierdură în depărtare. Raful se ridică greoi de pe podeaua maşinii. Îşi julise genunchiul şi suferea de pe urma şocului. Pantalonii îi erau îmbibaţi cu sângele lui Ehud Chafets. Ehud Chafets era mort.

Leila Hanif nu.

21 Iulie. Seara.
Beirut, Liban

— Chafiq! Bună seara, *draga* Chafiq.

El nu se ridică imediat şi asta o sperie pe Celestine. Păşind pe covorul Buhara nepreţuit al lui Hakkim, de mărimea unei mici piscine, mintea îi lucra la tot felul de calcule, dar acestea deveniră confuze din pricină că el nu se ridicase şi nu se grăbise s-o întâmpine. Când ajunse la jumătatea drumului, el rectifica eroarea – se întâlniră la mijlocul covorului cu sărutări de la zece centimetri – dar ea ştia deja că e în încurcătură.

— Iubita mea, draga mea, *madame... et comment vas-tu?*

— *Ca va, merci. Shu haida, cheri?* Cum merg afacerile, iubitule?

Arabă, franceză, engleză, toate laolaltă şi nici una: aceasta avea să fie calea lor de comunicare. „Ce ţară”, îşi spuse ea când el o ajuta cu tandreţe să se aşeze într-un fotoliu extrem de moale, capitonat. „Nu-i de mirare că nu ne putem înţelege.”

El îşi luase deja în primire locul de autoritate, în spatele biroului şi acum îşi putea permite să zâmbească.

— Afacerile? Minunat. Merg cât se poate de bine.

— Şi te-ai însurat de când nu ne-am văzut? Felicitări.

— Oh, mii de mulţumiri.

„Şi încă ceva, îşi spuse. Ar trebui să fie surprins să mă vadă şi totuşi nu e.”

— E limpede că evenimentele nu te-au tulburat, Chafiq.

Îşi aruncă privirea în jur la camera împodobită în stil turcesc, de unde el îşi putea vedea întregul imperiu, fiind tot timpul atentă la reacţia lui, la cuvintele *al-hawadess,* „evenimentele”. Între copiii adevăraţi ai Libanului nu era niciodată vorba de război, ci doar de „evenimente”.

— Prea multe lupte, spuse el jovial, sunt rele. Câteva acolo...

Clătina din cap dintr-o parte în alta strângând din buze; cum era scund şi îndesat şi avea o mustaţă care creştea doar pe alocuri, gestul îl făcu să semene cu un clovn. Cineva ar fi trebuit să-i spună discret că pentru el cea mai bună tactică era să fie serios, întotdeauna. Când Chafiq Hakkim era serios, în jurul ochilor se formau linii şi unghiuri, fără curbe line care să le atenueze asemănarea cu nişte lame de bisturiu. Atunci poate că arăta dur, antipatic şi periculos; dar niciodată ridicol.

Ea îşi aduse aminte că nu îl plăcuse niciodată, cu o neîncredere vehementă care mergea mult înapoi în timp, chiar mai departe de serile când îl alinta pe micul Halib în poala sa,

prefăcându-se că-i citeşte o poveste în timp ce cu mâna lui moale îl tot pipăia între picioare. Dar trebuia să se agaţe de ceva şi bancherul Hakkim era cel mai la îndemână.

— Ce o aduce pe Celestine la Beirut tocmai acum?

Îşi aprinse o ţigară, fără să-i ofere şi ei – putea fi însă iertat; ştia că ei nu-i place tutunul turcesc – şi se lăsă pe spate privind-o prin fum ca un voyeur care caută protecţia iluzorie a unei perdele de mărgele, cu haina închisă cu un nasture peste burdihan în forma unui x lăbărţat.

— S-a întâmplat să fiu în trecere, zise ea; şi râseră amândoi către tavan preţ de câteva secunde necesare. Trebuie să discut despre investiţiile mele.

Îşi frecă degetul mare al mâinii drepte de arătător şi de mijlociu.

— Înţeleg. O chestiune personală.

Cuvintele lui Hakkim sunară puţin cam nedesluşit, amintindu-i ei că pentru el afacerile erau singurul drog adevărat.

— Şi din moment ce este şi o chestiune de familie, cui să mă adresez decât ţie?

Zâmbetul de pe faţa ei voia să fie dezarmant, însă inima îi bătea neplăcut de repede. Deşi era o femeie bogată, astăzi venise ca să ceară ceva, îmbrăcată cu o rochie simplă neagră, pe care Dumnezeu ştie de unde o scosese Azizza şi nişte pantofi comozi care se aflau mereu în valiza ei. Iar aici, în încăperea aceasta cu tavanul înalt, cu cele două candelabre scumpe, cu mobila ei urâtă şi cu ferestrele cât un perete, cu vedere spre Beirutul de Est, simţi că întrecerea era inegală. Iar el nu se ridicase ca s-o salute când servitoarea o introdusese în birou.

— O chestiune de familie: fiul tău poate…?

— Oh, să-l lăsăm pe el să-şi numere miliardele, spuse ea indiferentă. Ştii doar că nu poţi niciodată să-l urneşti să cumpere ceva mai mic decât un canton elveţian.

El îşi împinse puţin scaunul în spate şi îşi puse picior peste picior, aşezându-şi mâinile în poală aşa încât fumul părea ca se ridica dintre picioare. Pe Celestine o incita ideea ca scula lui Hakkim sa fi luat foc, deşi momentul era cât se poate de dificil.

— Deci vrei să cumperi?

— Da. Avionul ăsta pe care l-a împrumutat nepoata mea pentru o excursie în Yemen.

El îşi ridica ţigara spre buze, însă în acest moment de opri. Celestine ştiu că echilibrul îi fusese tulburat. Nu, mai mult. Chafiq

era speriat.

— Vrei să cumperi… avionul? râse el stânjenit.

— Bineînţeles că nu. Vreau să cumpăr libertatea a doi dintre pasageri.

Privindu-i faţa, înţelese că acum cel mai bun lucru era să se oprească. Să-l lase pe omul acesta brusc neliniştit sa aibă iniţiativă. „Nu acţiona, fii ca un client libanez tipic, nu da nimic, spune şi mai puţin.”

Ceea ce făcu în realitate fu să se aplece, să-şi rezeme braţele pe biroul lui şi să vorbească prea repede:

— Ascultă, Chafiq, suntem prieteni de când e Araratul; o să fiu sinceră cu tine, da?

El îşi flutură degetele mâinii drepte, fără să şi-o ridice de pe ornamentul de piele al biroului.

— Îl are pe Robbie, strănepotul meu. Şi pe Colin, tatăl lui. Vreau să fie liberi.

— Şi crezi că eu te pot ajuta? Draga mea doamnă, găsesc că e măgulitor ca…

— Chafiq, Chafiq! zise ea bătând cu degetele în masă. Scuze; alo, aici, sunt Celestine. Nu cred numai că mă poţi ajuta, ştiu că poţi. Tu eşti un agent al puterii în toată regiunea asta.

Linguşeala fu de folos, căci îi atenua lui teama. Îl urmări cum pufneşte şi se umflă şi se gândi: „Bărbaţii, ce ne-am face fără ei? Cum s-ar putea rezolva ceva fără ei?”

— Tu îi cunoşti pe oamenii ăştia pe toate feţele, Chafiq. O să fie dispuşi să vorbească cu tine, atunci când nu vor vrea să stea de vorbă cu nimeni. Acum, iranienii ăştia pe care îi au irakienii… nu-i putem răscumpăra? Află dacă se poate rezolva cu bani şi, dacă da, de cât e nevoie, o să plătesc în numerar în mai puţin de o oră.

O lăsă mult să-i aştepte răspunsul. Îşi simţea capul uşor; o scutura doar un spasm ciudat de greaţă în partea de jos a abdomenului. Ar fi vrut să ceară un pahar de apă, dar ceruse deja suficient astăzi; şi în plus, ştia că doar apa nu-i folosea la ce avea ea.

Inima umană, cât era de slabă. În câte feluri era slabă.

— Este… ei bine, să spun doar atât. Nu este, cred eu, cu totul imposibil.

Din nou fluturarea aceea ambivalenţă a degetelor, ancorate în continuare pe birou. Era speriat, da, dar începuse un alt factor, începuse să opereze dedesubtul fricii. Chafiq simţea că putea

exista un profit.

— Crezi că s-ar putea face ceva?

Se umflă de exaltare.

— Asculta, spuse el, deodată bancherul care tratează probleme confidenţiale: mâinile încrucişate, trunchiul aplecat în faţă, capul uşor înclinat. „Ce om de afaceri”, îşi spuse ea.

— Asculta. Deturnarea asta, nu-i decât o bătaie de cap care porneşte de la iranieni, nu?

Ea aprobă din cap cu tărie. Ar fi dat din cap la fel şi dacă el i-ar fi cerut să-şi ridice fustele şi să-i arate fundul.

— Şi cine are nevoie de Iran, la o adică? Faţa i se întuneca. Desigur, ar mai putea fi şi alte considerente.

— Ca de pilda?

— Nu ştim ce ştie Leila, nu? Dar trebuie sa presupunem ca a aflat ca Robbie şi tatăl lui sunt la bord. Doar sunt două zile de când a început operaţiunea.

— Operaţiunea?

— Da.

— Adică deturnarea?

— Da.

„Nu, îşi spuse ea. Nu.”

— Crezi că nu-l va elibera pe Robbie?

— Cred, draga mea, că putem să întrebam, nu?

Bătu uşor cu palmele pe marginea biroului şi se ridică.

— Nu, nu, rămâi acolo, te rog!

Când el dispăru în spatele ei, Celestine fu prea preocupată de speculaţii neplăcute ca să reflecteze la ce făcea el. Cea mai mare nelinişte i-o provoca întrebarea cât de mult ştia cu adevărat Hakkim despre deturnarea aceasta. Azizza auzise ceva dintr-o discuţie la telefon care putea însemna ceva sau nimic. Dar dacă era implicat activ…

Temerile pentru Robbie fuseseră temporar puse în umbră de tensiunea întâlnirii cu Hakkim. Dar acum că era din nou singura, viziunea de coşmar a sorţii lui Robbie reveni cu putere. În avion era precis înăbuşitor şi, cu toate că se zvonise că vor fi aduse provizii, deocamdată rămăseseră doar zvonuri. Nu mâncare, nu apă, Dumnezeule…

— Şi acum, draga mea Celestine…

Vocea ruginită a lui Hakkim venea de la uşă. Se întoarse în scaun pe jumătate, dar speteaza înaltă o împiedică să-l vadă imediat.

— ... Putem întreba pe cineva care e în problemă şi el ne va prezenta situaţia.

După ton părea atât de mulţumit de sine, încât nu-i trecu prin minte că şi-ar fi putut trăda vechea prietenă şi clientă; trăia într-o lume unde se întâmplau astfel de lucruri, însă aproape în exclusivitate altora. Aşa că atunci când Celestine se ridică şi se întoarse să dea cu ochii de fiul ei, Feisal, la câţiva paşi de ea, şocul veni ca o lovitură în plexul solar.

Trebuia s-o asculte pe Azizza. Hakkim şi fiul ei nu fuseseră niciodată apropiaţi în trecut, dar acum bancherul stătea cu o mână pe umărul lui Feisal, în semn de loialitate, ca un cavaler medieval care se făleşte cu protecţia doamnei lui. Nu mai zâmbea.

— Ai ieşit de mult din circulaţie, spuse el. Vocea îi era tot jovială, însă ea aştepta în zadar vreo nuanţă de scuză. Am obligaţii actuale mult mai presante.

Feisal însă nu spuse nimic, nici atunci când prin uşile duble dădură buzna patru gorile care o înconjurară pe propria mamă.

21 Iulie. Noaptea. Bahrain

De fiecare dată când Andrew Nunn punea jos receptorul, telefonul suna din nou imediat; abia dacă avea un moment liber ca să-şi transcrie notiţele înainte să fie forţat să se întrerupă din nou. Continuă aşa până în jurul orei unsprezece şi jumătate seara, când telefonul tăcu în sfârşit, încât se întrebă dacă aparatul nu se stricase de atâta solicitare; comandă cina prin room-service, mai mult din obişnuinţă decât de foame. Cina veni şi telefonul rămase în continuare tăcut, parcă pregătind ceva, aşa că rămase şi el tăcut cu cina lui, bucuros pentru răgazul în care nu mai era întrerupt şi nu-şi mai auzea vocea atât de mult.

Mâine avea să fie mai rău, căci urmau să vină să instaleze mai multe telefoane. Va avea personal ajutor, dar următoarele douăzeci şi patru de ore aveau să fie crimă curată.

Odată ce-şi termină cina se dezbrăcă, căci de acum încolo avea să cam ducă lipsă de somn. Dar chiar când să se întindă şi să stângă lumina de pe noptieră se opri, nehotărât şi se uită din nou la telefon.

În după-amiaza aceea i se dăduse o copie adnotată a listei de

pasageri a avionului. Fostul soţ şi fiul Leilei Hanif erau la bordul lui NQ 033 când decolase din Bahrain. Acum întrebarea care-l preocupa pe Nunn era: ştia când luase controlul avionului că ei se aflau printre pasageri?

De aceea o făcuse?

„Ce idee tâmpită”, însă refuză cu încăpăţânare să-i dea pace.

Fără să ştie cum şi de ce, se pomeni formând numărul casei din St. John’s Wood. Ezită la ultima cifră. Dacă nu era acasă, dacă avea să vorbească pe nerăsuflate, ce urma să creadă, să simtă, putea să îndure? Oh, pe dracu’! Apăsă cu putere tasta.

Anne-Marie răspunse foarte repede.

— Iubito, murmura el. Ce faci?

— Dodo, tu eşti?

După o scurtă pauză râse şi Nunn simţi ceva tresărind în abdomen. Fiind cea mai mare parte a anului la Jak, nu auzea prea des râsete de femeie. Numai dacă plătea.

— Unde eşti, Dodo?

Îi spuse.

— Bahrain? Doamne Sfinte, de ce?

„Reuşi să ocolească destul de bine chestia asta”, gândi el.

— Ei, să ai grijă să nu te ciupească muştele.

Încă unul dintre râsetele ei vesele. Încă o pauză.

— Destul de trist, să fii atât de aproape şi totuşi atât de departe. Presupun că nu exista nici o şansă să faci o scurtă escapadă la Londra?

„Doamne”, îşi spuse el; dar poate că era între doua amoruri şi se simţea singură.

— În viitorul previzibil, nu.

— Păcat!

Pe fir se lăsă tăcerea.

— Mi-e dor de tine, Dodo.

Asta îl zăpăci. Anne-Marie nu mai spusese aşa ceva de o veşnicie. Nici el, de fapt. Bărbaţii n-o făceau. Şi totuşi…

— Şi mie, spuse el stângaci, pentru că nu puteai aşa uşor să-ţi abandonezi soţia când ea făcea eforturi să refacă bătrânul pod. Deşi asta nu explică de ce adăugă brusc: Mi-e tare dor. Al naibii de tare! Ascultă, draga mea, vreau să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

— Ce face Michael?

Michael era fiul lor.

— Bine. Grozav. O să-l pup din partea ta, da?

— Da, pupă-l. De fapt te-am sunat pentru Michael, într-un fel.

— Nu înţeleg.

— Dacă Michael… dacă fiul nostru ar fi în orice fel de încurcătură, să zicem că ar fi răpit sau ar fi dispărut, sau…

— Ce naiba? Dodo, m-auzi?

— Da. Uite, să zicem că Mike ar face o prostie de orice fel… până unde ai fi în stare să mergi ca să-l scoţi basma curată?

Urmă o pauză lungă. Apoi ea spuse:

— M-ai sunat ca să mă întrebi asta?

— În parte.

— Ce risipă de bani!

— Mm? De ce?

— Păi, răspunsul e atât de evident! Aş merge până în iad pentru realimentare şi de acolo mai departe. Dodo, eşti bine?

Chicoti.

— Ca întotdeauna, Annie.

Tăcere. Nu-i trecea prin minte cum să încheie convorbirea. El o începuse; acum trebuia s-o termine, dar nu exista cuvinte pentru ce avea în suflet aşa că spuse doar:

— Ai grijă de tine, băbuţo, trebuie să mă duc acum.

— Şi tu, Dodo.

Nu voia ca el să închidă. El şovăi. Amândoi şovăiră. În cele din urmă ea fu aceea care întrerupse legătura. Nunn puse receptorul în furcă. O făcu neobişnuit de trist.

Telefonul sună.

— Da?

Pe linie se auzea acum un zgomot ciudat; convorbire de la o distanţă foarte mare, transmisiune foarte proastă prin satelit. O voce foarte slabă spunea:

— Bolboroseală Asociaţii Kroll bolboroseală.

Nunn se ridică în capul oaselor şi toată oboseala i se topi.

— Daţi-mi legătura.

— Andrew?

— Jerry! Ai aflat?

— O parte. Ai un pix?

— Zi!

Cel de la capătul firului acestei legături atât de îndepărtate dictă întâi un număr de telefon, apoi o listă de date, ore şi locuri. Când termină, Andrew Nunn ştia toate detaliile despre ce mişcări făcuse Halib Hanif în ultimele şapte zile, care culminaseră cu un zbor la Aden cu douăsprezece ore în urmă.

— Ai notat totul, Andy?

— Fiecare cuvinţel. Ai încercat numărul din Beirut, pe care tocmai mi l-ai dat?

— Da, dar nu răspunde nimeni.

— Ah şi bătrâna, mama lui Feisal?

— Celestine Hanif. Aveam mai multe numere de-ale ei, dar nici unul nu-i bun. Defecte, după cum sunt trecute în evidenţele lor. Vrei să cercetez?

— Nu. E prea bătrână ca să fie implicată, nu ne poate ajuta. Feisal?

— Nici o informaţie la ora actuală. Încă mai căutăm.

— Jerry, îţi mulţumesc din inima.

Pe fir se auzi un mormăit plictisit.

— Las-o baltă. Noapte bună.

Închizând telefonul, se simţi în al nouălea cer. Ceruse să i se întoarcă un serviciu făcut cândva şi primise în schimb de o suta de ori mai mult. Când împrumutai bani, cu cât datoria se restituia într-un timp mai lung, cu atât creştea dobânda, însă cu serviciile nu era aşa; ele se micşorau cu timpul.

Nunn făcuse ceva pentru Jerry Raban cu zece ani în urma, când americanul era un agent oarecare de la Narcotice. Ca rezultat al informaţiei pe care i-o furnizase atunci Nunn, devenise un agent nu tocmai oarecare în ascensiune. Nu ajunsese însă prea sus, căci principala agenţie de investigaţii din lume îl vâna şi, din acel moment, Andrew Nunn aştepta să se poată folosi de dosarele de la Kroll pe gratis.

Tocmai îşi buchisea notiţele despre mişcările lui Halib Hanif, când blestematul de telefon sună din nou. Îl ridică şi auzi:

— Andrew, ce mai faci? Aici e Halib Hanif.

Nunn rămase fără grai o clipă. Doar o clipă, apoi spuse:

— Dragul meu, ce surpriză de necrezut!

Halib râse.

— Ar trebui să ne vedem, astă-seară, mă tem. Te va aştepta o maşină în spatele hotelului, intrarea dinspre bucătărie, în cinci minute.

— Atunci sper că şoferul tău n-o să se supere dacă aşteaptă, dragă prietene, fiindcă mie o să-mi ia cel puţin zece minute să mă îmbrac.

Îi luă de fapt cincisprezece, mişcându-se încet special ca să se gândească.

Era bucuros că lucrurile se puneau în mişcare; şi mai bucuros

să ia contact cu Halib atât de repede, căci îi era limpede că, dacă Leila conducea deturnarea, părea probabil ca fratele ei să supravegheze negocierile. Şi totuşi şi totuşi… Halib nu-i interzisese în mod expres să vorbească şi cu alţii, însă Andrew ştia că, dacă apărea însoţit, rendez-vous-ul avea să se topească în văzduhul deşertului ca mirajele proverbiale. Deci trebuia să meargă la întâlnire singur. Dacă lucrurile deveneau neplăcute, avea să fie doar înmormântarea lui, metaforic dacă nu şi în fapt.

Maşina aştepta, aşa cum spusese Halib. Luminile străzii slăbiră, clădirile se răriră, apoi intrară pe o poartă largă şi nu vedea nimic în întuneric. În cele din urmă şoferul opri şi aruncă peste umăr o privire ca un semn mut că Nunn trebuie să se dea jos.

La dreapta, un pâlc de palmieri; la stânga, câteva scări duceau la un lac care sclipea în bătaia lunii.

— Lacul Fecioarei, spuse o voce de sub palmier.

Nunn se întoarse încet pe călcâie.

— Potrivit nume pentru o apă aşa de dulce, nu crezi?

Halib Hanif se apropia cu ambele mâini întinse, iar dinţii îi luceau în lumina nefirească, de vis a lunii în creştere. Cei doi se sărutară pe obraz şi se dădură un pas înapoi, ţinându-se de coate.

— Sunt aşa de fericit că te-au ales pe tine! murmură Halib.

— A trecut mult timp, *sayid,* credeam că ai ajuns în rai.

— A trebuit să ies o vreme din circulaţie, asta-i tot. După cum vezi, sunt bine, prin voia lui Allah!

— Îndurătorul, Milostivul, binecuvântat fie numele Lui şi al Profetului.

Halib râse.

— Uitasem ce bine e să fiu cu tine, spuse el. Tatăl meu îţi trimite salutări.

Andrew îl cunoştea pe Halib, pe Feisal nu. Ceva legat de asigurarea unei încărcături de argint pentru a fi transportată aerian la Manila, cu un car de ani în urmă, învoieli satisfăcătoare, urmate de ceva ţopăială pe un iaht care se bucura de incredibilul nume *Bordella,* îşi amintea. Fără importanţă; ceea ce conta era că aveau de ce să-şi agaţe afacerile.

— Şi eu îl salut pe el. Şi pe admirabila ta soră.

— Oh!

Halib dădu drumul mâinilor lui Andrew, prefăcându-se dezamăgit.

— Atât de repede trecem la afaceri?

— Aşa ne-ndeamnă vremea.

Halib ridică din umeri.

— Să ne plimbăm puţin. E linişte, putem să vedem stelele.

Începură să se plimbe în jurul lacului.

— Trebuie să mărturisesc, începu Andrew, că şi eu mă bucur că e vorba de tine. Ar fi putut fi Ahmad Jabril şi mie mi-e frică să stau cu tipul ăla în aceeaşi încăpere.

— Aşa cum mi-e mie de Hawari. Ştiu, e îngrozitor. Toţi bătăuşii s-au băgat în afacerea asta.

„Era adevărat, îşi spuse Nunn; numai sirienii mai păstrau o legătură firavă cu ideologia asasină din vechime; toţi ceilalţi erau ucigaşi plătiţi."

— Există prea multă capacitate nefolosita, explică Halib, prea multe talente tinere şi pătimaşe care vor să lupte pentru ceva. Sărmanii palestinieni…

— Aşa o catastrofă, murmură Nunn cuminte.

— Dar ascultă, Andrew, ştii ce vrem noi?

— Câţiva prizonieri pentru Iran, aşa mi s-a spus.

— Ah, slavă Domnului!

Halib părea sincer uşurat.

— Mi-era teamă că vreunul dintre colegii tăi ar fi putut interpreta greşit unele nuanţe.

— În legătură cu…?

— Cu Leila. Ştii, bineînţeles, că fiul ei se afla în avion?

— Da.

— Dar nu e ce crezi tu.

— Şi ce cred eu, dragă *sayid?*

— Că e vorba de plăcere, nu de afaceri; când de fapt este pur şi simplu vorba de afaceri. Eu şi cu tata am făcut o înţelegere cu Teheranul. Leila, ea – ei da, are şi un interes secundar. Îşi vrea copilul înapoi şi noi i-am spus: „Bine. Ia-l. Dar…" – aici se opri, se întoarse spre Nunn şi îşi puse amândouă mâinile pe reverele lui – „să facem întâi afacerile". De aceea am ţinut să ne întâlnim aici, faţă în faţă, ca să lămurim chestia asta.

Nunn rămase tăcut o clipă, gândindu-se la ceea ce i se spusese, întorcând cuvintele lui Halib pe toate feţele ca să le afle adevăratul înţeles.

— A fost de acord? vorbi în cele din urmă.

— Desigur.

— A fost de acord? repetă Nunn.

— Ah! Prietene!

Halib oftă adânc, luându-şi mâinile de pe reverele englezului.

— I-am spus lui tata: „Acum că domnul Nunn se ocupă de cazul nostru, nu vom avea nici o problemă”. Cât de mult m-am înşelat! Andrew vede totul până în miezul miezului.

Nunn aştepta în tăcere ca această izbucnire de efuziune să treacă.

— Adevărul este, zise Halib, reluându-şi plimbarea pe malul lacului, că Leila a devenit oarecum – hm, cum să spun? – temperamentală. Da. După New York. Ai ştiut de New York?

— Mi-amintesc că am auzit ceva că ar fi încercat să… era un ambasador de nu ştiu unde, unii voiau ca postul să fie vacant.

— Dar dorinţa nu li s-a împlinit. Da. De atunci e mai puţin stabilă ca înainte.

— Stabilă…. Ţi-e teamă că deturnarea asta s-ar putea dezintegra?

— Dacă lucrurile nu merg repede.

„Au scăpat-o de sub control, gândi Andrew; să-i ajute Dumnezeu pe sărmanii pasageri…”

— Ea va căuta o rezolvare rapidă a deturnării. Şi mie mi-era teamă că tu, Shehabi şi ceilalţi aţi putea să nu îi apreciaţi poziţia. De aceea ne-am întâlnit acum.

„E speriat, gândi Nunn. Nu controlează situaţia şi asta îl sperie. Leila ar putea arunca în aer tot avionul mâine, ăsta-i mesajul. Sau doar să o şteargă cu fiul ei, lăsându-l pe Halib să ţină piept departamentului de reclamaţii când Teheranul venea să afle ce s-a întâmplat. Dumnezeule, ce încurcătură!”

„Halib nu e doar speriat, ascunde ceva.”

— Mulţumesc, spuse Nunn în cele din urma. Mai e ceva de discutat acum?

— Cred că nu. Dar convinge-i, Andrew, convinge-i cât se poate că problema e urgentă.

„Se vede, îşi spuse Nunn, din moment ce Halib vine aici în toiul crizei. Ce ascunde, ce vrea să ţină secret, de ce?”

— Aşa o să fac, da, zise el, înţelegi însă că eu singur nu am autoritatea de a impune ceva superiorilor mei.

— Ce prostie! Nu, scuză-mă, am fost nepoliticos, dar zău aşa! Bineînţeles că ai autoritatea.

— Pot să te asigur…

— Şi eu pot să te asigur pe tine, dragul meu Andrew, că nu te-am târât până aici doar pentru plăcerea de a-ţi auzi vocea. Halib

luase un ton aspru. Este o tactica de negociere pe care o cunosc prea bine, „lipsa de autoritate”, rahat! Obţine autoritate. Obţine-o!

Andrew numără până la zece. Încet. Apoi spuse cu acelaşi ton blând pe care îl adoptase până atunci:

— Cum pot lua legătura cu tine?

— Nu va fi nevoie.

Halib Hanif încerca să-şi recupereze ceva din calmul obişnuit.

— Tatăl meu va conduce ultimele etape ale negocierilor; el va comunica cu tine. Ascultă, iartă-mă, chiar trebuie sa plec.

Într-adevăr, de-acum nu-şi mai putea ascunde nerăbdarea de a pleca. Nunn era gata să parieze că Bahrainul nici nu ştia că intrase în ţară; oricine avea o ambarcaţiune rapida putea s-o facă din Arabia Saudită, Qatar sau chiar din Iran. Se hotărî să nu piardă vremea insistând pe lângă Halib să-i dea numărul unde îl putea contacta pe tatăl lui, fiind sigur ca Jerry Raban îl putea obţine la nevoie.

— Desigur, spuse. Îţi sunt recunoscător pentru că mi-ai acordat atâta timp.

Leila Hanif, New York… detaliile începeau să-i revină în minte. Urmărindu-l pe Halib cum aleargă spre maşina lui, îşi aminti că ambasadorul israelian mersese la o petrecere unde era invitată şi Leila Hanif…

— La revedere, strigă el, ridicându-şi o mână.

Halib ajunse la maşină şi sări în ea. Farurile se aprinseră o dată; apoi dispăru.

După dezastrul de la New York, cei din acelaşi cerc ştiau că Halib Hanif revenise, în schimb sora lui, Leila, dispăruse, se dăduse la fund. Numele ei ieşea la suprafaţă din când în când: identificata într-o tabără de pregătire pentru terorişti din valea Beqaa, atacând o navă israeliană, obţinând divorţul în absenţă… ce fel de viaţă dusese femeia asta în ultimii doi ani?

Zgomotul maşinii lui Halib Hanif pieri în liniştea nopţii. Nunn îşi freca fruntea, acum lipicioasă.

„Ce ai face pentru Michael? o întrebase pe soţia lui, cu o oră în urmă. Cât de departe ai merge?”

Până în iad pentru realimentare şi de acolo mai departe.

Ştiu atunci că trebuia să pună capăt acestei deturnări, trebuia s-o facă acum.

ZIUA A TREIA

22 Iulie. Dimineaţa.
Al Mahra, Yemenul de Sud

De pe locul unde stătea, pe centru, Raful nu putea să vadă elicopterul, deşi îl putea auzi cum venea şi pleca, fără nici o regularitate. La ultimul drum, echipajul adusese mâncare şi apă. Poate că avea să se repete şi acum; elicopterul tocmai se pregătea să aterizeze.

Ce o împiedica pe Leila Hanif să plece cu Robbie în elicopterul ăla; de ce zăbovea? Intuiţia lui Raful îi spunea că răspunsul era simplu. Făcuse o învoială cu cei care erau în spatele acestei deturnări. În înţelegerea încheiată se specificase că ea trebuia să rămână până la capăt pe loc până ce vor fi îndeplinite toate cererile şi numai atunci putea să-şi ia copilul. Nu trebuia să fii genial ca să-şi imaginezi ce i-ar fi făcut şefii ei iranieni – şi ei şi băiatului – dacă îşi încălca promisiunea şi o prindeau.

Asta explica motivul pentru care nu apăruse în faţa băiatului – ştia că, odată ce acesta şi-ar fi văzut din nou mama, adevărul ar ieşi la iveală şi atunci ea ar fi nevoită să-l ia cât mai repede.

Oricare îi erau motivele, îşi spunea Raful, mai avea încă timp… numai dacă nu-l recunoştea de la New York. Încă n-o făcuse, altfel n-ar mai fi în viaţă acum, dar ceva putea să-i împrospăteze memoria. Micul Raleigh pomenise de o fotografie pe care i-o făcuseră. Odată prelucrată şi ajunsă la Halib… ah, n-avea rost să se gândească la asta; trebuia să se concentreze asupra lui Robbie. Dacă băiatul ar fi dus înapoi în cabina de clasa a treia ca să stea cu tatăl lui şi dacă ar putea cumva să transmită mesajul pe care Raful îl scrisese pe şervet…

Unde se aflau?

În Yemen, spusese Robbie, însă Raful dorea cu ardoare să poată afla mai multe despre coordonatele lor precise. Cum fusese semiconştient când aterizaseră, nu ştia ce se afla dincolo

de şesul acela. Alte dealuri, ca acelea pe care le vedea prin fereastra care deforma imaginea? Deşert plat? Marea?

O tentativă de salvare pe calea aerului: Israelul ar putea încerca, deşi şansele ca orice fel de acţiune de salvare să eşueze erau astronomice. Nici o acoperire până la un kilometru, nici o clădire, nici o posibilitate de alimentare şi, mai ales, nici o cale de a stinge un incendiu serios la bordul avionului. O acţiune de salvare ar fi cel mai rău lucru, chiar şi numai pentru că Leila Hanif i-ar putea supravieţui.

Hoinari cu privirea spre locul din faţă. Nimic nu trăda prezenţa brichetei fatale, însă Raful era sigur că oricine se uita la clapeta exterioară a buzunarului vedea cu siguranţă o proeminenţă grăitoare. Să încerce s-o recupereze acum sau mai târziu? Ar fi posibil ca teroriştii să percheziţioneze avionul? De ce-ar face-o?

Era atât de greu să gândească! Era istovit. Pasagerii, răpitorii şi ei erau istoviţi. Avionul era o văgăună împuţită, un canal gata să plesnească şi să împrăştie molime. Cât mai putea dura până să explodeze violenţa?

Era atât de preocupat de calculele sale, încât la început nu înţelesese semnificaţia vocilor din spatele său, a sunetelor care însoţeau alte voci. Numai când unul dintre terorişti îl scoase pe Robbie din cabina de business class şi-l duse la clasa întâi, intră Raful în stare de alertă maximă.

Mashriq: răsăritul soarelui. Dar aşteptă până ce elicopterul fu descărcat şi plecă şi abia apoi îşi făcu rugăciunea, căci nu voia să-şi îndeplinească ritualul în public. Coborî pe o scara de funie pe sol şi se opri câteva momente ca să se reorienteze, mijind ochii în bătaia soarelui. Îşi dăduse jos fusta lunga pe care o purtase la Bahrain şi acum era îmbrăcata în jeans. O alegere nepotrivită: umiditatea apăsătoare din Yemenul de Sud îi făcea să se uzeze. Coasta de tămâie, îşi aminti ea, i se spunea pe vremuri, pentru ca toată tămâia care exista în lume trecea cândva prin acest necruţător hinterland de mamă şi piatra.

Se ţinu aproape de fuzelajul avionului, unde nimeni n-o putea vedea şi îi inspecta partea de dedesubt. Cerceta zgârieturile imense paralele cu motorul de la babord, la îndoituri, la locurile de unde plăci întregi fuseseră smulse. Trenul de aterizare nu era complet distrus; ar putea fi probabil făcut chiar să funcţioneze din nou, într-o zi. Morgan era un adevărat pilot.

Ridicându-şi ochii către carcasa avionului, o copleşi deodată

un sentiment acut de posesiune, pe care l-ar putea avea o mamă care îşi priveşte copilul la joacă în timp ce vorbeşte cu o prietenă, atenta doar pe jumătate la conversaţie. Acesta era acum avionul ei, iar ea era căpitanul. Tot ce se întâmpla cu el sau în interiorul lui era pe răspunderea Leilei Hanif. Trebuia, atunci, să ceara îndrumarea lui Dumnezeu.

Trebuia să încerce să ghicească unde era Mecca. Se rugă asemenea unui bărbat: în picioare, închinându-se şi rostind prima din cele cinci rugăciuni zilnice sau *salah. „La Illaha il-la Allah wa Muhammad Rasool Allah!”* Nu exista alt Dumnezeu decât Dumnezeu şi Mohamed este trimisul Domnului.

Cuvintele îi veniră cu uşurinţa acum, dar nu întotdeauna fusese aşa. Cea mai mare parte a vieţii ei trăise pe tărâmul unui agnosticism înceţoşat. Numai când Colin i-l răpi pe fiul ei îl găsi pe Dumnezeu, deasupra orizontului unei deznădejdi cu mult mai mari.

Când se ridică, simţi pe obraji vântul cald şi umed şi se răsuci pe călcâie încet, cercetând cerul în toate direcţiile. Nu era nimic aici. Nici vieţuitoare, nici plante, nici blândeţe. Un teritoriu masculin.

Tot nu primise nici un mesaj de la Halib şi în continuare nu avea permisiunea de a trece la faza următoare. Poate că întâmpina greutăţi în a afla cine era cel care o atacase. Poate că legăturile dintre acesta şi al doilea elicopter, neautorizat, cu însemne palestiniene, erau greu de stabilit. Da. Bărbatul care încercase sa împiedice deturnarea era un agent israelian, simţea cu certitudine; mirosea a Mossad de la o poştă. Încă o mai neliniştea amintirea atacului aceluia surprinzător. Ceva legat de el îi întărea convingerea neplăcuta că Robbie şi Colin apăruseră în aceasta deturnare mult prea uşor. Ar trebui să-şi ia băiatul acum.

Nu-l sărutase de mai bine de doi ani, din acea ultimă zi de la New York. Aşa că lasă-l pe Halib în pace. „Trebuie sa înţeleagă că era mamă şi că era timpul să-şi revadă fiul.”

Când se urcă pe scara de lângă rampa de siguranţa gonflabila, simţi o agitaţie în pântec, în parte plăcere, în parte durere. Se întinse şi îi cuprinse pieptul, făcând-o să gâfâie mai mult decât ar fi putut-o face urcuşul singur sau chiar şi decizia de a se abate de la planul lui Halib.

Cât de mult îi spusese Colin lui Robbie din 1982?

Cunoscându-şi fostul soţ foarte bine, ar fi pariat tot ce avea că

el hotărâse să păstreze tăcerea şi să-l ferească pe băiat să afle de „delictele” mamei lui. Când ea dispăruse, nu se făcuse nici o publicitate; toţi cei implicaţi aveau interesul bine întemeiat să aibă grija să nu se facă publicitate. Dar dacă se înşela, dacă el vorbise…?

Dacă mai stătea mult să se gândească, s-ar putea s-o copleşească îndoielile. Aşa că ridica intercomul şi, cu o voce atât de coborâtă încât abia s-o audă Selim, ceru ca Robbie să fie adus în faţa la clasa întâi.

Ea şedea pe rândul 2, locul A, lângă geam, lăsând locul dinspre culoar pentru Robbie. Când auzi fâşâitul unui arici ştiu că Selim dăduse draperia la o parte, însă nu-şi întoarse capul; nu şi-l întoarse nici când auzi paşi uşori apropiindu-se pe culoar; nu făcu nimic de fapt până când Selim se retrase şi rămaseră în cabină doar două persoane.

Apoi îl privi.

Cât de frumos se făcuse! Dintre numeroasele impresii complexe care se luptau în sufletul ei pentru supremaţie, aceasta fu prima care luă forma unui gând articulat: Robbie era frumos şi masculin, deşi nu era tocmai bărbat. Tenul, uşor bronzat şi oarecum curat, strălucea ca şi cum ar fi fost acoperit de sticlă. Stătea drept, se împlinise, era puternic şi bine făcut. Era frumos. Doar atât. Frumos.

Ochii lui se îngustară, apoi se măriră. Căscă gura într-un „O” de uimire. Ea aştepta ca el să spună primul cuvânt, ştiind care avea să fie acela, chiar dacă tatăl lui îi spusese ce era mai rău.

— Mama?

Vocea îi era răguşită de emoţie şi timidă, deloc bărbătească; nu-i păsa. Nu auzi nimic din ce nu voia să audă. El rostise singurul cuvânt pe care tânjise să-l audă în aceste şapte sute optzeci şi una de zile şi simţi altceva decât îşi imaginase, îşi imaginase că va fi minunat, de nedescris, dar niciodată nu-i trecuse prin minte că ar putea fi o experienţa *sans pareil.*

O clipă simţi cum se înalţă de pe scaun şi trece plutind pragul martiriului. Senzaţia se şterse repede, însă avea să nu uite niciodată acel sentiment. Acesta era fiul ei, unicul ei copil şi îl iubea.

— Robbie, şopti ea.

El se clătină uşor. Orbită, Leila făcu un efort zadarnic să-şi şteargă lacrimile, însă acestea reapăreau de la sine, în tăcere, îşi ridică mâinile. Şi le întinse. El căzu în braţele ei cu un geamăt, iar

ea îi simţi lacrimile amestecându-se cu ale ei în timp ce îl legăna de parcă ar fi fost încă un bebeluş. Preţ de o clipă, câteva secunde de nedescris, hoinări prin tărâmul numit atunci, uitând de hotărârea lui Robbie de a rămâne în celălalt numit acum.

Habar nu avu cât timp statură unul în braţele celuilalt, lipiţi unul de celălalt incomod peste scaune. Robbie se mişcă primul. Se depărtă de ea o secundă, dar numai cât să o poată privi şi spuse:

— Nu pot să cred. Nu pot să cred. Nu pot. Nu pot. Nu pot.

O bătu uşor pe piept, apoi se aruncă din nou în braţele ei.

— Oh, mamă! îl auzi strigând, cu o voce care nu mai era timidă, ci răguşită cu răguşeala adolescenţei. Să nu mai pleci, nu mai pleca, nu!

„N-o să mai plec.” Buzele luară forma cuvintelor, însă le rosti în tăcere, aşa cum sunt rostite unele rugăciuni. Nu ştia adevărul; o clipă îl binecuvântă pe fostul ei soţ.

— De ce eşti aici? Adică, Dumnezeule, ce coincidenţă!

Era ciudat, nu-i putea înţelege deloc reacţia, însă voi să-i spună: „Nu blasfemia; Dumnezeu nu trebuie luat în deşert de către noi”. Nu putea. Era bărbat. Era fiul ei. Nu avea nici un drept să-l certe.

— S-a întâmplat să fiu la bord.

Nu-i putea provoca lui Robbie lipsă de respect, putea însă să-l mintă.

— Deoarece vorbesc araba şi sunt musulmană au fost blânzi cu mine. Au luat toate paşapoartele…

— Mi-amintesc! Şi au văzut numele noastre şi şi-au dat seama că suntem rude.

— Da.

Nu i se va părea ciudat, se întreba ea, că după divorţ nu mai avea dreptul să deţină un paşaport pe numele de Raleigh? Chiar era ciudat? Leila nu ştia. Robbie însă, ca şi mama lui, auzea numai ce voia să audă.

— S-au gândit că am putea fi rude, continuă ea şi m-au întrebat şi mi-au arătat paşaportul tău şi atunci bineînţeles că am ştiut că tu eşti.

O cerceta cu aceiaşi ochi plini de iubire pe care şi-i amintea atât de bine: ochi plini de încredere şi de iubire şi de dorinţă. Ochii tatălui lui…

— Am întrebat dacă te pot vedea, zise ea grăbită. Au spus: poate. Şi dintr-odată, iată-te aici. Oh, Robbie… dar te-ai bronzat!

— Îmi place soarele. Întotdeauna spuneai că-mi face rău.

— Aveai pielea albă; mi-era teamă că o sa faci arsuri.

— De-aia nu m-ai lăsat niciodată să mă întorc la Beirut? În tonul lui se ghicea o urmă de acuzaţie. Pentru că îmi plăcea plaja atât de mult?

Nu-i putea spune adevărul: dacă s-ar fi întors în Orientul Mijlociu după 1974 ar fi fost cu toţii ucişi. Rămase tăcuta şi el se cuibări din nou în braţele ei şi tăcu şi el. Leila îl mângâie pe păr. Nu mai făcuse lucrul asta atât de simplu de mai mult de doi ani. Mişcarea mâinii îi deveni după un timp hipnotică, începu să viseze. Îi fusese atât de dor de el, atât de mult. De ce hotărâse să se rupă de el?

Mâna îi încremeni. Bineînţeles că nu ea hotărâse ceva de felul acesta; era voinţa lui Allah. Şi totuşi… nu era şi ea răspunzătoare, într-un fel?

Avu atunci, stimulata de prezenţa fiului ei, percepţia înfiorătoare a răului pe care îl reprezenta pentru alţii. În ochii lumii, furase şi torturase şi ucisese de bunăvoie; era iraţional de malefica; iar fiul ei nu trebuia să ştie nimic din toate astea, altminteri o va da la o parte cu groază.

— Mama, ce s-a întâmplat?

Îşi ridicase capul şi o privea lung; ea sesiza că i se încordaseră muşchii din jurul gurii şi avea o expresie dură. Se destinse încet şi reuşi din nou să se silească să surâdă.

— Nimic. Sunt… oh, e atât de nedrept! De ce a trebuit să fii în avionul ăsta; de ce a trebuit tatăl tău să aleagă tocmai ziua aia ca să călătoriţi?

— Nu-ţi fie teamă. Nu trebuie. O să vină să ne salveze. O să vină. Îşi coborî vocea. Şi trebuie să fim gata. Teroriştii ăştia nu pot să stea treji la nesfârşit. Ceva trebuie să se întâmple. Ai încredere în mine!

Îi zâmbi printre lacrimi, bucuroasă că nu avea nici o idee de orele de muncă pe care le dedicaseră acestei acţiuni, de grija, de atenţia pentru fiecare amănunt, de simulările, de planurile de retragere unu, doi, trei; să-l lase să-şi păstreze aparenţele.

— Tata-i în spate, ştii?

— Da, mi-au… mi-au spus. Şovăi o clipă. Ce face?

— Grozav. Dar nu vor sa mă lase să-l vad şi sunt îngrijorat. Au… au omorât un om. Ştiai?

— Da.

— Şi… vreau atât de mult să fiu cu tata, sa ştiu că e bine.

— Sunt sigura.
— Oh, mama! Nu fi aşa!
— Aşa cum?
— Atât de… de rece. Doar pentru că pomenesc de tata.
— Nu sunt rece. Nu-i vreau tatălui tău răul.
— Atunci de ce ai fugit de noi?

Îl aţinti cu privirea ca şi cum deodată s-ar fi topit din faţa ochilor ei şi s-ar fi transformat într-un străin.

— Ce? întrebă prosteşte.
— Ai fugit şi ne-ai părăsit.

Vocea lui pendula între autoritate masculină şi speranţa copilărească şi uneori tonurile se amestecau, dar acum era înalt şi acuzator.

— Da, mama, ne-ai părăsit şi vreau să ştiu de ce.

Îşi şterse în graba o lacrima de pe obraz şi se încrunta, provocând-o să-i observe slăbiciunea.

— Ştii cumva ce-am simţit? Şi tata? Te voiam, aveam nevoie de tine. Tata e bun, îl iubesc, dar… dar…

Deodată se prăbuşi în scaunul de lângă ea şi scoase un ţipăt de suferinţa. Timp de o clipă, tot ce putu ea să facă fu să-l privească uluită. El se afla acolo şi tremura ca o frunză, apăsându-şi ochii cu pumnii şi scoţând pe gură vaietul acela nepământean. Încerca să-l îmbrăţişeze, însă el o împinse la o parte, iar când încerca să-l forţeze el îşi desfăcu braţele şi începu s-o lovească cu pumnii, s-o zgârie, până ea înceta. Faţa ei era contorsionata de durere, mâinile îi zvâcneau neputincioase în poală când o găsi Selim.

— Vrei să-l fac să înceteze? întreba el într-o araba plată, lipsită de emoţie.

Leila îl privi cu ochi care trădau pesemne groază, căci el zâmbi ca s-o liniştească. Apoi îl strânse pe Robbie tare de ceafă, cu toată mâna şi îl ridică pe băiat de pe scaun, iar când Robbie încerca să-l lovească, arabul îi băgă repede o batista în gura.

— Ascultă-mă, spuse el în englezeşte de data asta. Mama ta vrea sa fii liniştit. Dacă mai ţipi o data, am să-l bat pe tatăl tău până îşi pierde cunoştinţa. M-auzi?

Robbie căsca ochii mari; obrajii i se înroşiră de furie. Dar în cele din urma dădu din cap şi numai atunci Selim îi dădu drumul. Robbie se trânti jos şi scuipă batista din gură. Când, după o scurtă pauză, Leila îi luă mâna într-a ei, el întâi şi-o lasă doar inertă. Apoi, încet, cu tandreţe, îi răspunse la mângâiere. Selim

urmări scena până când fu mulţumit că Robbie avea sa se poarte cum trebuie şi apoi se retrase în spatele cabinei.

— Mama.

— Da, iubitul meu.

— Mama, poţi să vorbeşti cu… porcii ăştia? Te înţeleg?

Tonul îi era prudent, însă se recunoştea în spatele lui ceva.

Speranţa.

— Da. Se pare că… mă plac, chiar foarte mult.

— Nu ţi-au făcut nici un rău? Sau… ştii tu?

Simţi un nod în gât. Îl preocupa onoarea ei. Îi pasa.

— Nu. Nimic.

— Poţi să-i rogi ceva? Pentru mine?

— Ce?

— Prietenul meu. Tim. E băiatul lângă care am stat până la Bahrain. E diabetic. Se simte deja rău, e în panica pentru ca nu are destula insulina şi e atât de simpatic! Poţi să-i rogi… ar da voie ca elicopterul să-i aducă medicamentul?

Ea tăcu o vreme. Apoi îl întrebă:

— Băiatul ăsta… e prietenul tău, da?

— Da.

— De la şcoala?

— Nu, l-am cunoscut în avion.

Leila se încruntă.

— Nu înţeleg. Ce înseamnă băiatul ăsta pentru tine?

El îşi răsuci capul ca s-o privească şi îi putu citi surpriza pe figură.

— E drăguţ. E bolnav. Şi nu merită să moară.

Se uita la el fără să zică nimic. Apoi îşi întoarse încet capul şi se uită pe geam. Apoi însă, îşi strânse tot corpul şi se îndepărtă de el, punându-şi mâna dreaptă pe faţă. Numai când începu să tremure Robbie îşi dădu seama că plânge.

— Mami, spuse el cu o voce scăzută, ce e?

Şi apoi, când ea începu să se scuture şi mai tare, rosti:

— Ce s-a întâmplat? Oh, mamă, te rog, nu plânge, te rog, te rog…

— Nu-i nimic. O să-mi revin.

— Ţi-au făcut totuşi ceva, nu? Dumnezeule, o să-i omor!

— Robbie.

Furia izbucni rapid, alimentată de celelalte emoţii, fără de nume, care o copleşiseră câteva clipe.

— Nu mai folosi numele Creatorului tău în felul ăsta. E rău, e o

blasfemie, nu-mi place.

Fu vădit surprins, însă spuse:

— Iartă-mă.

— Numai pentru că tatăl tău nu te educă într-un spirit religios nu…

— Te înşeli. Întoarse spre mama sa ochi de o sinceritate naivă. Cred în Dumnezeu. Şi am fost confirmat.

— Ai… ce înseamnă conf…

— Am fost primit în rândurile creştinilor.

— *Creştinilor!*

— Da, da.

Făcu o pauză, iar Leilei i se păru că aşteaptă pentru a obţine un anumit efect înainte să afirme ceea ce era evident.

— Tu nu eşti creştină, mamă, nu?

Colin făcuse asta.

Îl făcuse pe băiat creştin. Nu un adevărat credincios; doar un personaj din Carte, *ahl al kitab.* Gândul o înfurie la culme. O îngrozi.

Îşi spusese de multe ori că nu va fi nevoie să se confrunte cu Colin în timpul acţiunii, că era mai bine să lase relaţia lor chinuită să odihnească în pace. Îşi spusese asta şi tot timpul ştiuse că nu va avea de ales şi va trebui să-l vadă. Mintea dicta, însă inima ştia.

— Cred, spuse cu o voce scăzută, că ar fi bine să-ţi vezi tatăl curând.

— Oh…

El îşi muşcă buza şi roşeaţa îi năvăli în obraji; îl vedea cât era de chinuit şi se simţi mişcată.

— Dar nu vreau să plec de la tine.

Ea făcu o grimasă.

— Nu plec nicăieri, Robbie.

— Dar după ce plec, cine ştie dacă o să ne mai lase să ne vedem?

— Trebuie să credem în Dumnezeu.

Un mic zâmbet încordat îi desfigura faţa.

— Acum crezi în Dumnezeu, nu?

Înainte ca el să poată răspunde ea se răsuci în scaun şi îi făcu semn lui Selim. I se adresă în arabă, încercând să-şi facă vocea rugătoare în timp ce dădea instrucţiuni. După ce ea termină, el îi vorbi tăios, aşa cum îi ceruse ea. Se „certară” în timp ce Robbie se uita de la unul la altul cu lacrimi în ochi. În cele din urmă Leila

se întoarse spre el şi îi spuse:

— Te lasă să stai puţin cu tatăl tău, dar numai dacă promiţi să te porţi cum trebuie. Promiţi?

— Da.

Ea îl privi pe Selim, care aprobă din cap. Puse mâna pe Robbie şi îl smuci de pe scaun. Băiatul îi mai strânse mamei lui mâna încă o dată; apoi dispăru după draperie, iar ea avu de luptat cu sine să nu fugă după el, să se arunce asupra lui, să-i cadă în genunchi şi să se roage de el: „Iartă-mă, iartă-mă…”

Selim îl zori pe Robbie până la bucătăria de după business class şi trase la loc draperia în urma sa ca nici un pasager să nu vadă ce urma să se întâmple.

— Du-te la toaleta acum, spuse el şi Robbie intră în cutia aceea care duhnea mai înainte să-şi dea seama ca fusese un ordin, nu o sugestie.

Se uşură, fără să se uite în jos, învăluit de o putoare de care ar fi fost mândru şi diavolul. Îşi impuse să nu se grăbească. Trebuia să se dezmeticească.

Îşi regăsise mama, pe care nu se aşteptase s-o mai vadă vreodată. Se ţinuseră îmbrăţişaţi ultima oara cu doi ani în urmă, la New York; asta se întâmplase dimineaţa; până seara ea avea să fi plecat. Acum se întorsese. Prea mult, îi spuse reflecţiei din oglinda. Al naibii de mult…

Câte voise să-i spună! Problema era că se încurcaseră în alte lucruri, care nu voia ca ea să le ştie. Ca de exemplu, de ziua aceea în care fugise şi numai pentru că se răzgândise pe când stătea în gara din Oxford, în aşteptarea trenului de Londra, tata nu aflase niciodată. Sau ca îi fuseseră administrate sedative după distracţia aia cu cuţitul de bucătărie şi cu pernele alea. Sau, mai degrabă, voia ca ea să ştie toate astea, căci erau din vina ei, pe toţi dracii! Dar…

Selim urma să-l ducă la tata. Ce putea să-i spună? De unde să înceapă, să limpezească harababura asta, să pună la cale împăcarea, să-i aducă pe cei doi din nou împreună?

Până la Bahrain, Robbie se trezise regretând că nu era mai mare, ca să se poată împrieteni cu stewardesa. Acum regreta din nou că nu era mai mare. Sau chiar mai mic. La paisprezece ani nu mai erai copil, dar nici bărbat. Vârsta asta n-avea nici un Dumnezeu.

Ştia că trebuie să se adune. Trebuia să facă un plan.

Avea în buzunar un mesaj pentru pasagerul din 24H, trebuia să găsească o cale să i-l transmită. Să-i arate lui tata mesajul înainte să încerce să-l dea mai departe? Avea încredere în Raful? Care era cea mai sigură cale de a ieşi cu toţii de aici şi împreuna, din nou ca o familie şi…

Selim bătu în uşa.

— Grăbeşte-te.

Robbie smuci aripa de metal care trebuia să fie robinetul. Nu ieşi nimic, nici cea mai mică picătură. Îşi lăsă mâinile pe chiuveta şi îşi privi încă o dată lung chipul din oglindă. Doamne, ce epavă!

Pe când ieşea încercă să-şi aranjeze în minte dispoziţia locurilor. Între Londra şi Bahrain, stătuse pe locul 20C, pe culoarul din stânga. Locul 24H era tot un loc dinspre culoar, dar pe partea cealaltă. Cum să transmită mesajul?

N-avea cum. „Îmi pare rău, Raful…”

Selim îl luă de braţ şi îl împinse pe culoarul de pe stânga. Pasagerii îşi întoarseră capetele şi îl priviră neliniştiţi: iată, venea unul cu noutăţi, poate care ştia ce se întâmpla. Toţi acei ochi rugători erau speriaţi. Nu mai putea fi acceptat de către turmă.

Plecase şi se întorsese; mai bine ar fi rămas acolo.

Porniră pe culoar, Robbie în faţă, iar Selim cu un pas în urmă. Robbie privi neliniştit în stânga, pe deasupra şirului de locuri de pe centru, căutând locul 24H, fără să-l găsească.

— Stai.

Robbie se supuse. Cu câteva rânduri mai în faţă se ridicase o femeie şi unul dintre răpitori se apropie. Femeia ţinea în braţe un copil. Copilul era roşu la faţă şi plângea. Teroristul ţipă ceva la ea, iar ea răspunse printre lacrimi, pe jumătate implorator, pe jumătate înfuriată.

— Vino.

Selim îl trase pe Robbie de mânecă. Se întoarseră până în zona bucătăriei, trecură de partea cealaltă şi porniră pe culoarul de pe partea dreaptă.

Femeia se ruga – mai bine zis cerea – să fie lăsată să ducă copilul la toaletă. Nu ceda. Când teroristul ţipă la ea, ţipă şi ea drept răspuns.

Selim avea atenţia împărţită între Robbie şi altercaţia de pe partea cealaltă a avionului. Robbie îşi întoarse ochii spre stânga. Rândul nouăsprezece… rândul douăzeci. Îşi băgă mâinile în buzunare, încercând să nu atragă atenţia. Şerveţelul de hârtie se afla în buzunarul de pe dreapta. Dar locul 24H era pe stânga.

Femeia îi întinse copilul teroristului. Cineva, un bărbat, spuse ceva în încercarea de a obţine un rezultat în favoarea apelului ei, iar Robbie aproape simţi cum atenţia lui Selim îi fuge de pe spinare. Îşi scoase mâna dreaptă din buzunar şi se prefăcu că strănuta în şerveţelul pe care i-l dăduse Raful.

Rândul douăzeci şi doi… douăzeci şi trei. Un bărbat. Un bărbat care se uita la el în sus, ochii i se măresc deodată înţelegând, pielea de pe frunte se întinde… un bărbat a cărui mână stângă se aşează brusc pe braţul scaunului.

Robbie mută şerveţelul în mâna stângă. Se poticni şi ţipă de durere.

— Glezna mea… oh, Dumnezeule!

Îşi întinse mâna stângă pentru a se prinde de cel mai apropiat mâner, iar Selim, fără să se uite pe unde merge, se izbi de el şi se dezechilibra, se împiedică şi se strădui să menţină arma îndreptată în sus. Robbie simţi nişte degete peste ale lui, dădu drumul şerveţelului şi rămase pe jos, gemând.

Selim, mai mult speriat decât furios, striga la el:

— Scoală-te! Scoală-te, m-auzi?

Robbie se răsuci pe o parte, frecându-şi glezna.

— Îmi pare rău… mi-am scrântit-o.

— Scoală-te. Acum!

Băiatul se supuse cu mişcări lente. În fine se ridică şi porni din nou înainte. De data asta privirile întoarse spre el erau pline de furie făţişă. Tulburase echilibrul şi îi pusese astfel pe toţi în pericol. Chiar şi mama de pe partea cealaltă a cabinei îl fixa alarmată, uitând aproape cu totul de copil. Robbie se grăbi cu obrajii în flăcări.

La capătul cabinei făcu la dreapta, traversă şi merse pe culoarul din stângă spre locul unde se aştepta să-l găsească pe Colin. Grăbi pasul. Tata, în sfârşit, avea să-i ureze bun venit; tata nu-l va învinovăţi de nimic şi nu-l va respinge. Însetat de dragoste, Robbie aproape fugea în momentul în care ajunse în dreptul locului 20C şi îl găsi gol.

— Putem să facem o înţelegere, spuse Leila.

Nu-şi ridică ochii de pe revista pe care o răsfoia, însă dădea paginile atât de repede, încât Colin îşi putu da seama că nu avea cum să citească.

— Asta-i tot ce ai de spus? întrebă el, după o pauză. După doi ani de crime, tu vrei să faci înţelegeri?

Nu prevăzuse ca el să i se opună; nu era stilul relaţiei lor. Fostei lor relaţii, se corectă ea. Îl privi cu dispreţ şi zise:

— Stai jos.

— Rămân în picioare.

— Nu, de data asta o să stai jos.

Făcu un semn indiferent către teroristul care îl adusese pe Colin în faţă în timp ce Robbie era în toaletă şi în clipa următoare fostul ei soţ fu trântit fără nici o formalitate în scaunul de lângă ea.

— Întotdeauna ai făcut chestia asta, se adresă ea revistei. Ai evitat să mă priveşti în ochi când aveam ceva important de spus, întotdeauna mergeai când eu stăteam, şedeai când eu eram în picioare. Astăzi o să şezi.

Închise revista şi o aruncă pe podea.

— Pentru că aşa spun eu. Ascultă. Îndată ce irakienii au eliberat prizonierii, elicopterul de afară va lua de aici echipa. Dar indiferent dacă irakienii se învoiesc sau nu, Robbie pleacă cu mine; chiar dacă va trebui să abandonez această operaţie, chiar dacă va trebui să-mi părăsesc echipa.

Îşi ridica ochii spre cel care îl păzea pe Colin, a cărui faţă nu-şi schimbase expresia.

— După cum vezi, nu ştie englezeşte; nu-ţi bate gura de pomană încercând să-l influenţezi. Accepta – Robbie părăseşte avionul cu mine. Cât timp cooperezi, nu ţi se va întâmpla nimic. Dar, dacă mă lucrezi pe la spate, o să-ţi doreşti să nu fi părăsit Oxfordul, prietene, o să regreţi că ai pus vreodată piciorul pe NQ 033.

— Să cooperez?

— Fă-l pe Robbie să înţeleagă că asta e singura cale.

— De ce aş face-o?

— Pentru că atunci cel puţin vei avea satisfacţia că e în viaţa şi fericit, undeva pe faţa pământului. Nu coopera, întoarce-l şi mai mult împotriva mea decât ai făcut-o deja şi vei deveni dispensabil. În ambele cazuri, Robbie vine cu mine.

— L-ai văzut deja?

— Da. Încă mă mai iubeşte. Sunt mama lui; mă iubeşte.

— Îşi iubeşte mama sau e manipulat s-o iubească pe o teroristă care se dă drept mama lui? Înţeleg, că nu i-ai explicat de ce ne aflăm aici: că este – cum i-ai spus? – operaţiunea ta.

— Încă nu. Va avea nevoie de timp ca să se obişnuiască. Poate nu-mi va cunoaşte niciodată trecutul; nici tu nu ai considerat

necesar să-i spui.

— Ai deci planuri de reformare? Virtutea te cheamă?

Obrajii i se ridicară într-un zâmbet cald; perspectiva o atrăgea în mod evident.

— Poate, murmură ea, fără să mai fie concentrata exclusiv asupra lui. În fine, vreau să nu-mi pui beţe în roate.

— Ciudat; nu am sesizat niciodată că ţi-ar păsa ce fac.

Scoase un mormăit.

— Mă faci să mă simt mult mai bine.

— Pentru că azi, pentru prima oară, m-ai influenţat, vrei să spui?

Se uită pieziş la el, ştiind, cum ştiuse întotdeauna când erau împreună, că el spunea ceva inteligent; neînţelegând, cum nu înţelesese niciodată când erau împreună, ce voia să spună.

— O, să nu ne lăsăm duşi de val. Singurii care te-au influenţat vreodată, iubito, au fost Halib şi Feisal.

Până atunci îşi ţinuse animozitatea sub control, însă cuvântul „iubito" se dovedi fatal. Îşi trase mâna şi-l plesni peste ochiul stâng, zgâriindu-l cu unghiile până la sânge. El îşi duse mâna la rană şi se uită îndelung la efectul ei. Preţ de o clipă ea se aştepta ca el să riposteze, fizic şi gândul îi făcu inima să accelereze la maximum. Voia să se întâmple. Voia să se lupte cu el pe podea, să se dea de-a dura, să-l zgârie, să-l muşte, să-l izbească în gât cu pumnii, în piept, în stomac, să-i plesnească faţa dintr-o parte în alta, iar şi iar...

De undeva din adânc ţâşni un vulcan uriaş de dispreţ de sine şi, devenind conştientă de el, aproape că ţipă cu voce tare de ciudă.

— Asculta, spuse ea şi vocea îi era aproape prietenoasă. Nu-mi spune iubito, bine? Nu sunt iubita ta. Ştiu că nu am fost de fapt niciodată. Şi am avionul ăsta, înţelegi. Eu îl comand. Oamenii trăiesc şi mor; este decizia mea. Nu mă înfuria, Colin. Doar nu vrei să ai ceva pe conştiinţă, după ce îmi trece. Acum, un fel de a mă înfuria este să-mi spui iubito. Înţelegi?

— Da.

Ar fi putut fi una dintre studentele lui mai slabe care încălcase tradiţia şi nimerise un răspuns corect.

Starea de spirit a Leilei era volatilă; trecu de la furie la amuzament într-o clipită. Reacţia studiata, binevoitoare a lui Colin îi aminti de serile de acasă de demult; de ce i-ar fi plăcut atunci să schimbe în căsnicia aia obositoare şi cu care acum nu

mai avea nevoie să-şi bată capul.

— Operaţiunea asta este o afacere pentru mine, Colin. Nu o fac din idealism, ci pentru bani sau cel puţin aşa vor să creadă toţi. Dar eu vreau cu adevărat să revendic ce-mi aparţine. Vreau să-l iau înapoi pe fiul meu.

— Fiul nostru.

Ea şovăi.

— Da, fiul nostru. Tu ai avut doi ani buni. I-ai furat sufletul. L-ai făcut creştin. Asta nu pot nici să tolerez, nici să iert.

— Nu i-am făcut nimic. A fost alegerea lui. Eu…

— Minţi, minţi, minţi! Tu l-ai încurajat. Pe ascuns! Ca un şarpe, cu vorbe subtile, ca să-l întorci împotriva mea, a mamei lui.

— Nu mi-a făcut plăcere. Nu sunt mai creştin decât musulman. Chiar crezi…

— Da! Da, *chiar cred.*

De acum ţipau amândoi.

— Nu înţelegi nimic? Eu sunt un adevărat credincios, un adevărat credincios! Şi cei care nu cred vor arde în iad pe vecie, *iar fiul nostru nu va fi printre ei.*

Când Selim îşi băgă capul de după draperie, răpitorul care îl păzea pe Colin se uită la el cu o chemare mută în ochi, dar Leila zbieră:

— Ieşiţi, amândoi, ieşiţi afară!

O îmbolnăvea simplul efort de a încerca să-şi păstreze calmul. Lui Colin îi părea un moment viu a celei de care se îndrăgostise cândva.

Gândul îl izbi cu o forţă atât de şocantă, încât gemu.

— Ce-i?

Tonul ei era plin de venin.

— Am spus ce-i?

Îl apucă de bărbie şi îi smuci capul înspre ea ca să-l poată privi în ochi. El nu se împotrivi. Câteva clipe lungi se priviră unul pe celălalt, fiecare conştient că, dacă mai forţau un pas, efectul avea să fie fatal. Aşa că nu mai forţară nici un pas. Priviră în alta parte şi trăiră împreuna un moment comun de suferinţa din cea mai intensa şi cea mai adâncă.

— „Am învăţat să iubesc deznădejdea…”

Colin se întoarse încet ca s-o privească pe Leila, nevenindu-i să creadă ca vorbise într-adevăr. Era imposibil. Nu putea să se întâmple aşa ceva. Şi totuşi…

— *Prizonierul din Chillon,* murmura el.

— Da.

— Îţi… mai aminteşti…

— Da. Urma un oftat lung. Da.

Colin îşi aşează cotul drept pe braţul fotoliului şi îşi lăsă capul să se sprijine în mână.

— Cum de-am ajuns aici? întrebă el încet.

Timp de o clipă crezu că ea nu-i va răspunde. Dar apoi ea spuse:

— Nu ştiu.

Şi apoi se lăsă tăcerea.

Iulie 1969.
Grecia

Leila se uita la pietricelele dintre picioarele ei. Îşi înălţă capul, întâi doar cât să cuprindă cu privirea valurile mici şi prietenoase care mângâiau plaja, iar apoi albastrul marin pal şi pur dincolo de ele care se întindea până la norul ce încingea orizontul îndepărtat. Privi în dreapta ei şi tot ce putu vedea era plaja: o prelungire arcuită de nisip auriu şi de pietriş care se oprea într-o masă de stânci negre cu aspect vulcanic. Se întoarse spre stânga ei şi iată-l pe Colin, gol-goluţ, întins pe spate, cu mâinile încrucişate sub cap, cu ochii închişi, cu volumul jerpelit de Byron alcătuind o turla pe pieptul său. Erau singurii oameni de pe plajă. Ea continuă să-l aţintească un timp cu privirea, pe Colin. Apoi, foarte încet şi cu bună ştiinţa, îşi prinse un pic din carnea de pe coapsă între degetul mare şi arătător şi se ciupi tare.

Era anul 1969, luna iulie, aceasta era o insuliţa din Ciclade, pe ea o chema Leila Hanif, avea 21 de ani şi era îndrăgostită. Numele ei era Hanif, dar se considera Leila Raleigh pentru ca suna frumos şi pentru că era îndrăgostită de bărbatul care purta acest nume şi care acum o avea şi pe ea: cu trup, minte şi suflet.

Leila se lăsă pe cotul stâng astfel încât nu trebuia să-şi ia ochii de la chipeşul personaj care intrase în viaţa ei dărâmând barieră după barieră pentru a o salva de tristeţe. În acel moment ea avea deja suficiente amintiri pentru o viaţă întreagă.

Fuseseră la cină în oraş pentru a sărbători hotărârea lui de a rămâne în continuare la studii. În timp ce serveau cafeaua şi coniacul, discuţia devie spre vara care se apropia. El îi spusese că avea de gând să închirieze o maşină şi să facă turul Europei.

Atunci porni, prin lumina luminării, glonţul de argint care urma să-i pătrundă în inimă şi să-i descătuşeze sufletul.

— De ce n-ai veni cu mine?

Ea râse întinzându-se să-i strângă mâna, dar fără a se deranja să-i răspundă, deoarece răspunsul la întrebarea lui era atât de clar. Ea nu îşi dădu seama atunci că era un glonţ de argint, credea că era doar felul lui de a se distra.

— Nu, serios – de ce n-ai veni? Hai, te rog!

Ea clătină din cap râzând.

— Dar de ce?

— Fetele libaneze bine-crescute nu merg.

— De ce?

— Pentru că – dădu ea din umeri – pur şi simplu nu fac asta şi gata.

— De ce?

— Oh, încetează să mai întrebi „de ce”. Ştii de ce.

— Nu, nu ştiu.

Acum era momentul să vorbească despre logodnicul ei, Yusif. Îi stătea pe vârful limbii; era scuza perfectă care să o salveze dintr-o discuţie care începea să devină stânjenitoare.

Deschise să vorbească când el spuse:

— La urma urmelor suntem amanţi. Câte nopţi ai petrecut cu mine?

Iar ea chicoti pentru că vorbele lui i-au readus în minte imaginea patului lui de o persoană, aşezat în aşa fel încât razele lunii treceau spre el filtrate printr-o fereastră înaltă, turnându-le în argint corpurile jilave ce se răsuceau şi încolăceau ca o simulare a unei opere de artă în mişcare. Şi pentru că ea chicoti, Yusif i se şterse din minte, retrăgându-se şi de pe acel vârf de limbă care, doar cu câteva ore în urma, explora pielea de pe penisul lui Colin cu delicate atingeri cercetătoare.

— Asta e altceva, protestă ea. Toate fetele libaneze bine-crescute fac asta.

Dar zâmbetul ei păli înainte ca el să devină serios. Era într-o mare încurcătură, ştia asta. În mod oficial, ei, adică familia, se aşteptau ca ea să fie virgină în ziua nunţii. Neoficial, se putea aştepta ca ea să-şi fi petrecut deja prima noapte de dragoste, dar neapărat cu tipul de băiat potrivit şi doar atâta timp cât ţinea lucrul acesta numai pentru ea, fără ca nimeni să bârfească; în acest context, băiat potrivit însemna o persoană de sex masculin, necăsătorit şi născut undeva între Casablanca la vest

şi Teheran de est. Poziţionarea lui Colin era cu totul eronată.

— Ei bine, gândeşte-te la asta, spuse Colin. Putem să ne petrecem aici următoarele două luni împerechindu-ne într-un disconfort desăvârşit sau să prindem ceva soare şi să facem amor aşa cum a lăsat Dumnezeu. În orice caz, eu am de gând să plec câteva săptămâni.

— Fără mine? Ea îl privea fix, buimacă.

— Pentru un timp doar. Îmi trebuie o pauza.

— O pauză de mine? Oroarea ei creştea cu fiecare secunda.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar dacă nu vei veni, ei bine... Ridică din umeri. Încă un coniac?

Ea vru să spună că nu, dar se auzi acceptând. Pocher. Poate că el o păcălea în legătura cu vacanţa în Europa şi poate că, la urma urmei, avea patru aşi. Un singur lucru ştia: aşa cum avea nevoie de mâncare, de apă, de somn suficient care să îi dea energie pentru dragoste, tot aşa avea nevoie de omul cu care o făcea. Dacă refuza invitaţia lui Colin, îşi putea vedea sub ochi restul verii întinzându-se sub forma unei adunări de anchetatori strânşi într-un subsol: supravegheată de oameni grosolani, obligată să fie la dispoziţia unor indivizi care îşi declamau politica în orele târzii, făcând cumpărături în cartierul de vest al oraşului, urmând alte cumpărături şi încheindu-şi ziua din nou tot cu nişte cumpărături...

Voia să meargă în Europa, trebuia să se ducă. Dar Halib, dragul de el, ar ucide-o dacă ar afla şi neîndoielnic că ar afla.

Mai întâi familia ei, acum Colin: toţi cei la care ţinuse voiseră să-i fure viaţa, să o folosească pentru propriile scopuri. Europa ar însemna nebunie, curată nebunie, o distrugere sălbatică, spectaculoasă a tuturor armatelor. Pe scurt, era imposibil.

— Când plecăm? izbucni ea şi fu imediat înecată de o criză de sughiţuri.

Acum, privindu-i trupul subţire, bronzat în mod egal peste tot şi acoperit cu fire aspre de păr decolorat de soare, i se părea totul o nebunie, dar o nebunie din cele mai alese. Se lăsă un pic mai jos, ca să vadă mai bine. El mirosea a sare şi a trai curat. Carnea îi era aşezată compact pe muşchii slabi. Când stătea întins, ca acum, linia stomacului devenea concavă şi deasupra adânciturii se vedea conturul coastelor. Erau încreţituri ademenitoare şi scobituri cel mai bine explorate de lumina lunii şi de vârful limbii; avea peste tot un gust bun, chiar şi, mai ales, în porţiunile care nu trebuie linse niciodată. Era atât de curat!

Transpiraţia lui era curată. Avea broboane de sudoare acum, pe gât. Privea, fascinată, cum umezeala îi ieşea din încreţiturile de piele de sub maxilar. Porii i se deschiseseră de la căldură; ea simţea că, dacă ar avea timp, ar putea să-i numere pe toţi. Perspectiva aceasta o făcu să se simtă ridicol de fericită. O găurică mică, două, trei…

După un timp, obosi de jocul acesta şi îşi lăsă capul pe pieptul lui. Când mâna lui dreaptă începu să îi mângâie părul ea gemu cu mulţumire, ca un câine care şade pe preşul lui. Cu colţul ochiului, ea surprinse ceva care se iţea din movila de păr pufos de deasupra locului unde se uneau picioarele lui. Mâna lui coborî până la marginea bikinilor ei. Îi desfăcu şnurul…

— Opreşte-te. Îl plesni mai întâi uşor, apoi îl sărută apăsat pe obraz. Stai întins. Culcă-te.

El zâmbi, dar ochii şi-i ţinu închişi şi nu spuse nimic. Continuă să-i pipăie bikinii în faţă cu o încetineala care, brusc, i se păru înnebunitoare. Îl plesni din nou, răsucindu-i sfârcul cu o mişcare rapidă ca să se răzbune.

— Eşti interesată în drept, spuse el tărăgănat, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Se aşează mai comod în adâncitura făcută de stomac. Doar e materia ta.

— În drept, există ceva ce se numeşte „viol cu complicitate prin neglijenţă”.

— Cum?

— Este atunci când femeia spune nu… dar de fapt înseamnă… da!

La ultimul cuvânt el se îndoi ca un briceag care se închide, prinzându-i capul între coapse şi îşi azvârli ambele mâini adânc, în bikinii ei. Ea lupta cu disperare, dar el o ţinea strâns de încheieturi şi se ferea de picioarele ei care urmăreau să-l plesnească, până când, în cele din urmă, ea nu mai ştiu cum o să reziste la atâta râs, lacrimi, stânjeneală, teamă să nu vină cineva, panica crescândă şi pură surescitare când vedea cât este el de excitat.

În final, se prăbuşiră într-o încâlceală de braţe şi de picioare, căutându-şi răsuflarea. Ea se ridică după un timp şi aruncă un prosop peste penisul lui care deja se lăsase, înainte de a arunca priviri scurte şi neliniştite în susul şi josul plajei.

— Vezi cum te porţi, spuse ea. O să ne deporteze.

Dar voia ca el să o ia, să o ţintuiască de plajă în aşa fel ca, făcând dragoste, să simtă nisipul sub spinare şi apa cuprinzându-

i gleznele. Noaptea trecută făcuseră dragoste în mare, cu corpurile înlănţuite în fosforescentă şi crezuse că va muri din dragoste pentru cel care făcea să se întâmple aceste lucruri; de dragul vrăjitorului.

Pesemne că el îi văzuse dorinţa în ochi, în moliciunea gurii, pentru că spuse:

— Să ne întoarcem acum.

Era doar ora trei după-amiază, dar ea era deja în picioare înainte ca el să se ridice. Îi plăcea simplitatea sexului cu Colin. Dacă nu urma să-l aibă în ea, avea să înnebunească.

Nu intenţionaseră să stea atât. Conveniseră asupra unei escale scurte pe insulă, la Atena, o zi aici, una dincolo... dar stătuseră deja pe Ios două săptămâni, fără gândul de a pleca. Exista doar un hotel micuţ, cu cazare în cabane mici din piatră netencuită care deveneau plăcut întunecoase seara, o terasă bar şi mâncare simpla la grătar, servita cu brânză feta, măsline, salată, pâine, vin. Mai stăteau acolo şase oameni, dintre care două cupluri ca al lor, încă vreo câţiva călători fiind răspândiţi prin oraş, cu camere închiriate de la localnici. Nu exista turism aici, doar mulţimea de turişti aventurieri, bine dotaţi cu haşiş şi droguri.

„Fă ce-ţi place” era mottoul lor; localnicii se prefăceau oripilaţi şi asta le plăcea la nebunie.

Colin şi Leila discutau la nesfârşit despre modul de a trăi aici pe care l-ar fi putut găsi: ar putea deschide un hotel, să cumpere un bar, să vândă imitaţii. Era o discuţie în joacă şi ei ştiau asta, dar era în acelaşi timp tema viselor lor şi o parte esenţiala în apropierea dintre ei.

Nu toate visele erau însă frumoase.

Ea ştia ca uneori Colin avea coşmaruri, pentru că se zvârcolea în pat, scrâşnind din dinţi, dar niciodată nu îi pomenise lui despre asta când se trezea dimineaţa. La lumina zilei părea o prostie; ea mai avea şi o superstiţie teribilă de a nu fi considerata în acest fel superstiţioasă şi asta se întâmpla dacă dădeai prea multa atenţie viselor. Dar ştia şi că nu poate ignora la nesfârşit demonii din visele lui.

În cele din urmă, în noaptea de după hârjoneala de pe plajă, ea se confrunta cu ei.

Cam pe la ora patru, vremea se stricase; o pătură groasă de nori se târa deasupra insulei, ca un giulgiu. Ios era un loc liniştit, dar acum aceasta linişte părea ameninţătoare, ca tăcerea unei

săli de judecata care aşteaptă decizia judecătorului, în depărtare, deasupra unei mări de culoarea şi consistenţa granitului proaspăt sculptat, fulgere ca nişte furci îşi îndreptau vârful spre alte insule din acest lanţ cu o neglijenţă capricioasă, de parcă nu se hotărâseră încotro să-şi reverse mânia.

Leila şi Colin, urcând şi ei spre un punct culminant într-o încâlceală de cearşafuri udate de transpiraţie, nu văzură nimic din toate acestea. Numai atunci când prima bubuitura de trăsnet lovi întocmai ca şi cum toţi heralzii întunericului ar fi sunat deodată, simţiră şi ei schimbarea din aer.

Încercară nehotărâţi să reia totul de unde se opriseră, dar o prea mare parte din ei aştepta foarte încordată următorul trăsnet, aşa că după un timp se întinseră pe spate, uimiţi şi tulburaţi.

În mod normal nu îi obosea să facă dragoste şi le dădea energie. În seara aceasta era altfel.

Colin spuse:

— Doamne, mă simt secătuit.

Ea simţi ca o atingere de vampir la vorbele lui şi se înfiora.

— Leila, eşti bine?

Ştia ca el devenise îndatoritor pentru a-şi acoperi ruşinea de a nu fi terminat şi se gândea cât de atent putea fi. Amantul perfect, de la primul sărut până la cel din urma gest tandru de a-i acoperi trupul cu atingerea feţei lui calde, el era cel pe care îl aşteptase şi după care tânjise. Îl iubea.

— Te iubesc, izbucni ea şi fu răsplătită cu unul dintre zâmbetele lui strălucitoare.

— Şi eu te iubesc, spuse el duios. Chiar eşti bine, da? Doar că tremuri…

— Mi s-a făcut pielea ca de găină, nu te îngrijora.

Dar nu dispăruse numai senzualitatea. Se simţea aiurea, stând aşa goală pe marginea patului şubred. Mai devreme căldură soarelui îi iradiase corpul, iar acum conştientiză doar arsurile şi usturimea de pe picioare în locurile unde se frecase de aşternuturi. Se scula repede şi se duse la duşul din încăperea plăcută şi întunecoasă din capătul camerei, refugiindu-se în apa care se încălzise în ţevile care o aduceau de la rezervorul de pe deal.

Duşul nu o făcu deloc să se simtă mai bine. În timp ce se ştergea cu prosopul văzu pe perete sus o şopârla. În mod normal i-ar fi vorbit, ca de la un animal tânăr şi sănătos la altul.

Astăzi ochiul şopârlei, care nu clipea, o privea cu o expresie malefică, prevestitoare de rău.

Colin a stat mult la duş, suficient ca sămânţa de panică din ea să devină spaimă. Se întâmplase ceva; atmosfera se schimbase. Voia înapoi după-amiaza cu senzualitatea ei caldă şi periculoasă, dar şi incitantă.

Vorbiră puţin la cină, în schimb băură prea mult; încercând să risipească aura sumbră cu o veselie artificială. Lumini de fulgere continuau să ţintească în sus din când în când, dar fără tunete. Deasupra insulei, atmosfera începuse să se îngroaşe ca o supă lăsată prea mult la fiert. În timp ce se întorceau spre casă, câţiva stropi de ploaie caldă le căzu pe pielea neacoperita. Făcură duş, dar de data asta împreună. Colin o luă în braţe pe Leila şi o ţinu sub jetul de apă, legănându-se dintr-o parte în alta, în timp ce apa sălcie li se scurgea pe corpuri. Dintr-odată erau atât de obosiţi! Obosiţi şi deprimaţi.

Camera avea două paturi identice pentru copii mici. O sărută şi îi spuse noapte bună, dar nu se oferi să vină în patul ei şi, cu toate că acum era prima dată când el nu voia să facă dragoste, o părticică din ea se bucura. „Ce se întâmplă? întreba ea din ochi tavanul. Ce nu e bine cu noi? Să fie doar vremea? Ce altceva ar putea fi? El mă iubeşte.”

— Te iubesc, rosti ea spre întunericul de deasupra ei.

Nici un răspuns nu veni.

Orele se desfăşurau încet. Ea nu pierdu nici un moment senzaţia spaţiului din cameră, cu căldura impregnată, cu pereţii albi strălucind stins şi cu robinetul care picura. Dar la un moment dat probabil că ea aţipise pentru că atunci când Colin a strigat sări din pat cu inima gata să facă infarct.

El se zvârcolea, strigând ca un nebun. Leila bâjbâi după lanternă dărâmând-o jos de pe noptieră. Degetele ei tremurânde reuşiră cumva să o găsească şi să o aprindă. Colin stătea drept, cu privirea aţintită înainte. Ochii îi păreau gata să iasă din orbite. O şuviţa de sânge se strecura pe bărbie. Fiecare muşchi, fiecare tendon al corpului era încordat. Când ea îl mângâie pe faţă, el lăsă să-i scape un oftat, ochii îşi reveniseră la mărimea normală şi îşi mişcă puţin capul. Ea îi şterse sângele cu un şerveţel. Colin îşi umezi buzele, murmurând ceva.

— Ce spui?

— Apă, apă.

Îi aduse apă într-o cană şi îi ţinu mâna să nu tremure cât timp

a băut. Dinţii îi clănţăniră pe cană. Ea o luă şi o aşeză pe masă înainte să-i şteargă din nou gura cu un alt şerveţel care se coloră în roz.

— Colin, spuse ea. Sunt eu, Leila, e-n regulă? Şi cum el nu răspunse, îl întrebă încă o dată, tare: Eşti bine?

Dădu din cap că da.

— Rău…

— Ce?

— Vis rău. Îmi pare rău.

Părea ruşinat. Leila se urcă în pat şi îl cuprinse cu braţele pe după umeri. Era ud tot. Îl pipăi cu mâna. Aşternutul şi perna erau înmuiate de transpiraţia lui.

— Vino în pat cu mine, murmură ea. Vino.

Îl sprijini de perna ei şi se ghemui lângă el, masându-l uşor pe piept cu mişcări circulare. „Uşurel, zise ea. Spune-mi.”

El scoase un sunet ciudat. Nu îşi dădea seama dacă era râs sau altceva. Realiză că nu ştia despre el nimic: împărţea camera asta ca o grotă cu un străin.

— Am visul ăsta, se forţă el să spună în cele din urmă. E din copilărie. Mi s-a întâmplat ceva.

Ea aşteptă.

— Vrei… vrei să-mi spui despre asta?

— Da.

La lumina luminării ea putea să-i vadă doar faţa, orbitele ca două găuri negre însufleţite de puncte albe.

— Tatăl meu a murit când aveam şapte ani, începu brusc. Călătoream împreună cu avionul. În Orientul îndepărtat. S-a prăbuşit.

— Adică… tatăl tău era pilot?

— Nu. Locuiau în Hong Kong pe vremea aceea. El era bancher acolo. Zburam spre casă împreună. Luptătorii chinezi ne-au confundat cu alţii şi au tras în noi. Tata a murit. Eu nu.

— Şi în vis?

— Da, retrăiesc asta. E ceva de băut? Băutură, nu apă.

— Vodcă. Vrei şi cu portocală?

— Nu. Simplă.

Ea puse băutură pentru amândoi. Şi se întoarse în pat. De data asta se sprijini cu spatele de perete şi îl ţinu de mâna libera.

— Când au început coşmarurile astea?

— După ce m-am întors la Hong Kong. Am fost salvaţi. Mama mă aştepta la aeroport, în mulţime. A fost îngrozitor: bliţuri

pocnind şi altele de felul ăsta. Aveau apartamentul acela oribil în Mid-Levels. Întunecos, umed. Când începeau taifunurile, mă ascundeam sub pat. Credeam ca geamurile o sa pocnească.

— Ce îngrozitor!

— Problema a fost mama mea. El luă o înghiţitura zdravănă. Şi acum vorbesc foarte puţin cu ea.

— Sau despre ea.

— Nu.

În tot timpul cât vorbi, el îşi ţinu privirea pe aşternuturi, fără sa se uite la ea. În mintea Leilei apăru o imagine; avea aici un bărbat care fusese surprins de inamic în timpul somnului şi acum patrula prin tabără cu arma în mâna de paza ca ei să nu vină din nou.

— Mama nu a putut trece peste moartea tatălui meu. Mă învinuia pe mine.

— *Te învinovăţea?*

— Eu am scăpat, înţelegi. El nu. Eu nu eram apropiat de ea chiar şi înainte ca tata să moară. După asta, ea s-a îndepărtat de mine cu totul ca şi cum era moartă pentru mine. Atunci au început coşmarurile. Se strâmbă. Şi aşternuturile asudate, dacă îţi poţi imagina toate grozăviile la un loc.

Ea îşi aminti de aşternuturile transpirate. Înmuiate. Pur şi simplu înmuiate.

— Îţi aminteşti cum a fost când erai copil, Leila? E ca şi cum ai găsit un vizor spre lumea aceasta total diferita, în care trăiesc oamenii mari. Doar o găurică. Te uiţi pe ea şi crezi ca asta înseamnă să fii adult. Dar nu e aşa. Însa când eşti copil nu poţi înţelege acest lucru. Obişnuiam să trag cu urechea la discuţii. Mama vorbea ore în şir la telefon cu prietenii ei. Şi, desigur, erau şi avocaţi şi erau şi hârtii de semnat.

El ieşi din transă, dar tot nu o privi.

— Ce fel de lucruri auzeai? îl îmboldi ea încet.

— Oh, suspină el, ce ar fi cel mai bine pentru instruirea mea, unde ar trebui să locuiască ea, unde ar trebui să stau eu. Şi am căpătat sentimentul, incredibil de repede l-am avut, că ea vrea să mă expedieze din calea ei. Nu a fost nici o înmormântare efectiv: nu exista corpul, înţelegi. Dar a fost o slujba. Eu am plâns şi ea a plâns. Şi după asta o mulţime de oameni care se înghesuiau în jurul nostru ca să ne spună câte ceva pe o voce scăzută în timp ce eu mă agăţăm de mâneca ei şi mă ascundeam după ea şi am auzit-o zicând: „Colin va trebui să stea

la internat în Anglia. Am cunoştinţe în Buckinghamshire; îl pot lua ei în vacanţe". Ştii, pur şi simplu – să-l ia pe Colin, să preia mesajul dacă sună cineva... „Nu-mi pot permite călătorii cu avionul, a spus ea, din cât a mai rămas din pensia lui Malcolm." Doamne, cum îmi mai amintesc cuvintele! Poate crezi că fabulez, că inventez, nu-i aşa? Dar jur pe Dumnezeu, Leila, că pot să-mi amintesc cel mai mic cuvânt pe care ea l-a rostit în ziua aceea şi o să-ţi spun ceva: a fost o uşurare când a trebuit sa merg din nou la şcoală. Oh, da, desigur că am plâns la despărţire pe aeroport şi mama a plâns. Dar nu eram sinceri. Nu pierdusem un părinte, pierdusem doi; din cauza asta plângeam eu.

Leila încercă să-şi imagineze cum trebuie să se fi simţit el zburând înapoi singur spre Anglia, cum trebuie să fi fost prima lui zi de şcoala. Se întinse şi îl apucă de încheietura; îl strânse atât de tare încât să-l forţeze să se întoarcă în sfârşit spre ea şi s-o privească în ochi.

— Bunicul meu, spuse ea dintr-odată, a fost împuşcat. Aveam nouă ani. Era în 1957. În casa noastră a intrat un asasin. L-a împuşcat pe bunicul meu, Ibrahim, l-a ucis lângă copacul sub care stătea. Am văzut. Ştiu. Îl strânse şi mai tare de încheietură. Ştiu, spuse ea înecat.

Braţele lui o cuprinseră, părul aspru de pe barbă o atinse pe obraz şi ea se lasă să cadă în braţele lui. Începu să plângă încet pentru bunicul ei, dar cum nu mai plânsese până atunci: da, îl jelea, dar fără duşmănia faţă de sine care îi otrăvise durerea în copilărie şi adolescenţa.

Colin o adulmecă pe gât. Mai întâi mâinile, apoi buzele s-au aşezat pe sânii ei. Cu degetele ea a început să-l strângă de spate, tot mai jos până când în cele din urmă amândoi erau excitaţi, iar toată durerea şi amărăciunea tinereţii fu dată la o parte.

Mai târziu, când stăteau încolăciţi ca o singură fiinţă şi prima rază de lumină a unor zori strălucitoare se strecura printre obloane, ea şopti:

— Mai este ceva.

— Mama ta... de ce te condamna pe tine pentru moartea tatălui tău?

El era pe punctul să adoarmă, dar îşi înălţă capul cât să-i vadă ochii şi zâmbi.

— Spune-mi.

Îşi întoarse ochii de la ea şi pentru o secunda redeveni

vânătorul la pânda de la marginea taberei, Colin împotriva lumii. Apoi îşi lăsă capul din nou pe perna, dar înainte să adoarmă el spuse ceva şi ce crezu ea că auzise fu: „O să-ţi spun în noaptea nunţii noastre”.

La început vru să râdă, apoi să plângă, pentru că un lucru atât de frumos fusese spus şi apoi că nu ştia ce voia să facă, pentru că, deşi ar fi fost nemaipomenit ca el să confirme că spusese vorbele acelea minunate, ce ar fi fost dacă nu le spusese cu adevărat?

Îşi petrecu restul vacanţei rumegând amintirile din noaptea care începuse cu furtuna de vara şi se încheiase cu o cerere în căsătorie care poate nici nu fusese făcută.

Preocuparea ei permanentă când trecură prin Peloponez, Austria, Germania şi Belgia era că familia ei nu ar fi niciodată de acord. O tragedie, pentru că ea voia atât de mult asta. Îl adora pe Colin, Oxfordul, Anglia, în ordinea aceasta: căsătorindu-se cu el, le putea obţine pe toate. Un nou început, departe de Beirut, departe de amintirea bietului bunic Ibrahim, departe de Yusif.

Sosi în sfârşit momentul să se îmbarce pe feribot spre Dover şi ea nu mai putu să suporte. Forfota strălucitoare a vacanţei se risipea repede, în ciuda eforturilor lor de a o păstra. Era o zi rece şi sumbră de la sfârşitul lui septembrie şi ce mai rămăsese din căldura soarelui era departe de soarele din Grecia şi nu le mai rânea ochii. Nori deşi se adunaseră sub forma unei pături pe cer. Stâncile albe se vedeau nedesluşit tot mai aproape prin perdeaua subţire a ploii; Colin şi Leila şedeau înghesuiţi unul într-altul pe o banca la prova, ţinându-se de mână, tăcuţi.

— Ei bine, spuse el brusc. Îi ridică mâna şi îi dădu drumul uşor pe genunchiul lui. Din nou acasă. Uite, vezi norii aceia?

Ea urmări direcţia în care arăta degetul lui şi dădu din umeri.

— Nu arata ca o pereche care face dragoste? Ea e aşezată pe burta şi el este peste ea, pe la spate.

— Doar la asta te gândeşti mereu? se plânse ea, dar încet pentru că nu voia să audă şi alţii.

— Îmi pare rău. Uite, îmi pare rău, bine? Încercam să ne înveselim. E din cauza că sunt supărat pentru ca se termina. Am ajuns acasă.

Ea privi într-o parte, neputând să vorbească.

— Doar că tu nu consideri Anglia casa ta.

Aşteptă un răspuns, dar nu auzi nimic.

— Vreau să spun că ideea de a trai în Anglia nu te tentează,

nu-i aşa?

Ea se uită spre mâna de pe genunchiul lui şi se gândi: „De ce bărbaţii deştepţi trebuie să fie atât de grei de cap?”

— Pentru că mă gândeam că îmi va fi tare dor de tine când te vei întoarce la Beirut.

— Nu mă întorc încă.

— Dar te vei întoarce, nu-i aşa? Cândva, curând?

— Poate că nu. Îmi place Anglia.

El nu se putea hotărî: Leila recunoscu aceste semne cu o dezamăgire aproape de disperare. El se învârtea fără rost în jurul subiectului evitând problema, apropiindu-se pentru lovitură şi îndepărtându-se din nou timid şi asta o înnebunea. Poate că greşise când se îndrăgostise de el. O viaţă aşa…

— Leila. Leila, vrei să te căsătoreşti cu…?

— Oh, da. Bineînţeles.

Cuvintele zburară înainte ca ea să fie absolut sigură că el intenţionase să încheie propoziţia cu „mine”; poate că voia doar să o întrebe dacă o să se mărite vreodată. Dar când o strânse într-o îmbrăţişare care o sufocă, ea ştiu că într-adevăr o ceruse în căsătorie şi îi căută gura cu a ei de parcă voia să cimenteze legământul lor, pentru ca, atâta timp cât erau pecetluiţi aşa, el nu putea să spună că s-a răzgândit.

În cele din urmă Colin o îndepărtă uşor de el. Ochii îi sclipeau de râs.

— Când ţi-ai dat seama că mă iubeşti? strigă el.

Cum să-i răspundă, se întrebă ea, când el nu ar fi putut înţelege niciodată? Bineînţeles, iubirea ei începuse în parcare, unde inventivitatea lui o salvase de banda lui Feisal; atunci începuse iubirea ei, fără ca el să intenţioneze asta.

— Pe Ios, spuse ea.

— Dar când mai exact?

— În noaptea când ai visat urât, mai ţii minte?

El se plesni pe coapsă, râzând tare.

— Ştiam eu!

Acum râdea şi ea.

— De ce? Cum?

— Oh, pentru că m-ai văzut slab şi fără ajutor şi totuşi mă iubeai, iar eu mi-am dat seama de asta.

„Nu e rău, gândi ea, pentru un bărbat.” Ar fi putut spune ceva şi despre instinctul matern stârnit şi nu i-ar fi păsat nici de asta. Dar apoi emoţia pură ce se forma în ea pe Ios străpunsese prin

stăvilar şi ea îşi îngădui să savureze bucuria.

Voise şi dorise multe, o mulţime de lucruri şi toate îi căzuseră plocon. Ea îşi puse capul pe pieptul lui într-un gest de abandonare şi adoraţie şi, în timp ce se agăţa de el ca de o salvare, izbucni în lacrimi de descătuşare.

— Te iubesc, spunea ea întruna. Oh, Doamne, Colin, te iubesc atât de mult!

Şi îl lovea pe piept uşor cu pumnul de parca voia să i se deschidă poarta spre viaţa lui şi spre sanctuarul de acolo.

Leila ajunsese acasă.

Dar nu se simţi ca acasă atunci când ajunse la apartamentul din Lancaster Gate, cu mult lăudatele miniferestre spre Hyde Park, două zile mai târziu. Halib producea acest efect asupra ei. El făcea ca tot ce era în afară de Liban sau mai precis, de Beirut, să pară o locuinţă temporară şi, hotărât, mai proastă.

Una dintre fetele lui o primi pe Leila în apartament.

O alta stătea cu picioarele adunate sub ea pe sofa, răsfoind revista *Vanity Fair.* Leila recunoscu în expresia feţei ei rezultatul acelui fel de plictiseala care te face să înnebuneşti. O a treia fată era în baia cu faianţă alb-negru şi-i făcea lui Halib masaj facial.

Toate trei femeile erau cu puţin peste 20 de ani, aveau păr lung, blond şi purtau rochii, cea a expertei în masaj facial fiind lucrată din piele de culoare stacojie. Halib nu renunţa deloc la idealul lui de frumuseţe. El purta aceste fete la petrecerile pe care le frecventa şi cu care erau perfect compatibile, aşa cum alţi bărbaţi poartă inele cu pietre preţioase pe deget.

— Doar nu vorbeşti serios, o auzi Leila pe fata cu masajul gângurind, când îmi spui că foloseşti săpun pe pielea asta minunată a ta?

— Bună, salută Leila. Sper că nu te deranjez.

Se îndreptă spre el să-l sărute pe obraz, dar Halib, simţindu-i intenţia, se răsuci pe scaunul cu picior întorcându-se cu spatele spre ea şi spuse:

— Nu săpun lichid, Roxanne; rezultatul e după cum vezi. Am de discutat mult cu sora mea; du-te acum.

Roxanne îl şterse pe faţa cu prosopul şi plecă, tocurile ei scoţând un ţăcănit pe podeaua de marmură. Trecând pe lângă Leila, ea ridică uşor, imperceptibil, din umeri. Leila se sprijini de perete şi spuse:

— E noua.

Îşi adună tot curajul ca să poată spune asta. Ştia că făcuse

ceva rău, că nu va fi iertată niciodată pentru că plecase cu Colin, că adusese asupra familiei ei în egală măsura dispreţ şi durere. Nu prea era o dovada de tact din partea ei să deschidă discuţia tocmai despre ultima achiziţie a lui Halib. Leila nu ştia de ce riscase. Poate că era din cauza educaţiei care o învăţase că atacul este cea mai bună formă de apărare.

Halib se ridică repede de pe scaun. Cămaşa de pânză i se mula pe formele de o frumuseţe aproape perfecta. Timp de un minut o privi fără expresie de parca încerca să-şi amintească cine dracu' era asta. Apoi mustaţa i se ridică, faţa i se destinse într-unul din zâmbetele lui teribil de sexy şi, spre uimirea ei, remarcă faptul că el era fericit să o vadă.

— Bun venit, spuse el, înaintând să o îmbrăţişeze. Bun venit acasă, scumpo! Arăţi splendid.

O sărută pe ambii obraji: gestul simbolic al diplomaţiei universale făcut cu căldură, irezistibil.

— A fost distractiv în Grecia, da? Pariez că a fost. Hai povesteşte-mi!

Ca prin vis, ea se lăsă condusă în dormitorul lui, un sanctuar inviolabil, unde el se aşeza într-un fotoliu lângă geam. Stând acolo lângă draperiile translucide, lungi până la podea, unduindu-se uşor de vânt, arăta din cap până în picioare ca un prinţ: binevoitor, şarmant, bogat ca frişca.

De-abia când se aşeză vizavi de el o izbi realitatea din cuvintele lui:

— Tu… ştiai că am fost în Grecia?

El îşi deschise braţele şi mormăi:

— Desigur, aşa cum ştiam şi că bietul Yusif a plecat în Thailanda să se consoleze, când a auzit.

Leila privi în jos, la mâinile ei care se strângeau şi se frământau în poală. Ştiuse că Yusif urma să fie pe ordinea de zi, dar nu se aşteptase atât de repede. Era ceva ciudat: tonul lui Halib, când vorbise de Yusif, sunase aproape batjocoritor.

— I-am scris, spuse ea cu voce joasă. A fost foarte greu.

— Da, dar nu trebuie să-ţi faci griji. Tata a răsuflat uşurat.

La auzul acestor cuvinte ea ridică ochii, însă doar pentru motivul de a descoperi de ce se juca el atât de crud.

— Yusif a plecat în Thailanda şi ce crezi, scumpo? Marty Chamoun se duce la un pahar în hotelul acesta din Bangkok şi cine crezi că se fandoseşte prin holul hotelului dacă nu Yusif împreună cu un băiat despre care Marty jură că nu are mai mult

de o zi peste doisprezece ani. Aşa că Marty a dat ceva bani, înţelegi? Şi află că aceşti băieţi – erau destul de mulţi – îşi petrec fiecare noapte în apartamentul lui Yusif. Ai avut noroc să scapi, păpuşo. Sunt atât de bucuros, tata la fel şi el, nici unul din noi nu ştia.

Leila nu era sigură dacă să creadă vreo iotă. Logodna ei cu Yusif fusese mai mult sau mai puţin aranjată, nu îl ştia bine în mod deosebit nici înainte şi nici după ceremonie, deşi, bineînţeles, îşi petrecuseră ceva timp împreună. Una dintre trăsăturile lui cele mai atrăgătoare fusese faptul că mărturisise cât de mult respecta castitatea femeii înaintea căsătoriei; el nu sugerase niciodată să facă mai mult decât să se sărute. Dar chiar şi aşa.

— N-am avut idee, murmură ea.

Halib desfăcu braţele şi mai mult.

— Atâta pagubă! Să le spun fetelor să aducă nişte cafea?

Ea acceptă nu pentru că îi era sete, ci pentru că avea nevoie de timp de gândire. Când avea de-a face cu Halib, Leila se simţea adesea ca o piesă pe o tablă de şah, incapabilă să-şi hotărască singură propriile mişcări; niciodată nu realizase lucrul acesta mai mult ca acum. Îşi petrecuse vara zburdând cu un străin, în împrejurări care distruseseră orice îndoială asupra reputaţiei ei. Mulţi părinţi arabi ar fi biciuit-o şi exilat-o, chiar şi acum, la sfârşitul anilor 1960. În Beirut nu era aşa de obicei, dar Feisal era şi Halib nu făcuse niciodată nimic care să-l supere pe tatăl lui sau să-i pericliteze statutul de unic fiu şi prezumtiv succesor.

Când Roxanne aduse cafeaua, Halib îi acordă mai puţină atenţie ca unei chelneriţe de la Ritz, dar se uită atent să vadă dacă aceasta a închis uşa în urma ei, înainte de a vorbi din nou.

— Aşa, scumpo, zise el cu vocea de „hai să fim rezonabili”, pe care o folosea pentru manipulări în familie. Ştiu că te-ai distrat grozav în Europa. Din punctul de vedere al familiei, dă-mi voie să fiu sincer, nu atât de grozav, dar – ridică din umeri – aşa-i lumea de astăzi. Şi, din fericire, noi nu avem nimic împotriva lui Colin, poate ţi-a salvat viaţa odată, cine ştie? Şi tu îl iubeşti, bineînţeles, vrei să te căsătoreşti cu el?

Cum ea nu spuse nimic, faţa lui se întunecă.

— Leila. Sper din inimă că vrei să te căsătoreşti cu acest bărbat, că şi el vrea să se căsătorească cu tine. O pereche logodita poate să se ţină de chefuri, ce naiba? Dar dacă nu

sunteţi logodiţi…

Vocea lui scăzu din ce în ce mai mult, până ce ea abia îl mai putu auzi. Era cel mai periculos când tăcea. Stătea nemişcat cu mâinile încleştate pe braţele fotoliului şi ea ştia că o judecă. Avea puterea să facă asta. Putea şi să o condamne.

— Aş vrea să cer permisiunea, spuse ea, să mă logodesc oficial cu Colin Raleigh şi să mă căsătoresc cu el – fusese gata să adauge „cât mai curând posibil”, dar învinse înţelepciunea; nu trebuie să creadă că este însărcinată – după un timp rezonabil în care să mă asigur că noi toţi îl cunoaştem mai bine decât pe bietul Yusif.

— Bine spus, păpuşă. Bineînţeles, nu pot vorbi în numele lui tata, dar deoarece l-am cunoscut pe acest englez şi mi-a plăcut, e sigur că pot să-ţi susţin dorinţa.

— E nevoie să vin acasă, să vorbesc personal cu tata?

— Nu, numai dacă te cheamă el. Asta înseamnă că nu-ţi mai continui studiile?

— Eu… îşi dădu seama că la asta nu se gândise. Perspectiva de a se confrunta cu Halib fusese atât de înfricoşătoare încât nu mai rămăsese loc şi pentru altceva.

— Şi unde ai de gând să locuieşti? Să găsim ceva de lucru în Beirut şi pentru Colin?

— Nu.

— Aşa m-am gândit şi eu. Şi, la urma urmelor, de ce ar vrea vreunul din voi să trăiască în Liban? Aici lucrurile se vor înrăutăţi, scumpo, mult mai mult; e mult mai bine să vă stabiliţi undeva mai sigur. Anglia, aş îndrăzni să spun?

— Îmi place în Anglia, spuse ea ca o apărare.

— Şi mie îmi place foarte mult; o să mă vezi des.

Părea că devenise jovial în faţa acestei perspective.

— Probabil, Colin vrea să predea.

Ea îl privi fix. Era adevărat – Colin se hotărâse la o carieră de profesor. Dar acest lucru se întâmplase doar cu o noapte înainte. Cum putea şti Halib?

Cunoaşterea lui Halib putea să izvorască din analiza atentă a caracterului lui Colin şi a trecutului său. Care ridica un alt semn de întrebare: cum putuse el să afle biografia lui Colin?

Îl spionase pe Colin.

Ea ştia că acum este o piesă a unui joc final şi dormitorul deveni rece.

— Cred, rosti el cu grijă, că trebuie să te căsătoreşti foarte

curând, păpuşo. Sau cei de acasă vor începe să vorbească.

Aproape îl ura de cât ori îi spunea „păpuşo”, dar de data aceasta îşi înghiţi furia şi întrebă:

— Cât de curând?

Nici măcar nu se prefăcu că se gândeşte.

— Luna viitoare.

Ea privi o faţă care brusc devenise ca din piatră şi întrebă:

— De ce?

— Pentru că noi spunem aşa.

Tatăl şi fiul formau noi. Un „noi” regal.

— Eu nu am nici un cuvânt de spus la propria nuntă?

— Nu. El se ridică. Înţelege nişte lucruri, Leila. Ai adus ruşine asupra noastră, ca să nu mai vorbim de tine. Dar nu te vom îndepărta, nu îţi vom tăia venitul sau să-l distrugem pe bărbatul care te-a distrus.

Dacă el aştepta ca ea să-i mulţumească, aştepta degeaba.

— Bineînţeles că trebuie să te căsătoreşti cu englezul, continuă el, dacă vrei să-ţi păstrezi respectul cerşetorilor de pe stradă. Dar trebuie să dai ceva în schimb.

— Ce?

— Ajutor.

— Ce fel de ajutor?

— Ţi se va spune când va fi nevoie să afli.

— Şi dacă refuz?

Aşa făcea ultima mutare, întrebând doar de dragul de a brava; „nu-i lăsa pe ticăloşi să te calce în picioare”, aşa spunea Colin mereu. Nu schimba nimic.

— Dacă refuzi, te sechestrăm în Beirut pentru tot restul vieţii. Şi, dacă cine ştie prin ce şansă ai scăpa, te pot asigura de restul: nu vei putea niciodată să-ţi găseşti logodnicul, nici dacă vei vagabonda pe pământ timp de o mie de ani.

Şah mat.

22 Iulie. După-amiaza. Damour, Liban

Celestine îşi petrecu noaptea de 21 iulie undeva prin Beirutul de Vest, legată la ochi, ascultând cum cădeau proiectilele şi întrebându-se cine era răspunzător pentru acest bombardament. Nu la mult timp după răsăritul soarelui, doi oameni ai lui Feisal o

înghesuiră într-o maşină înainte de a demara în plină viteză. Simţea că oraşul rămâne în urma; apoi nişte mâini aspre îi smulseră legătura de la ochi şi ea ştiu că sunt pe drumul de coasta şi se îndreptau spre sud.

— Unde mergem? vru ea să afle, deşi înăuntrul ei avea deja răspunsul; când Hassan se uita în jur şi spuse „Damour”, Celestine nu primi decât o confirmare.

Uitase de tot de casa de pe plaja de la Damour, aflata doar la câţiva kilometri la sud de Beirut, până când odiosul Hassan murmura numele destinaţiei ca răspuns la întrebarea ei şi după asta, amintirile ce-o mai năpădiră! — Băi în mare la miez de noapte, şalupa, dansul pe terasă, petrecerile, oh, Doamne! Cum îşi mai amintea petrecerile acelea. „Liban, Liban, se gândea ea; duse sunt zilele tinereţii mele, ca şi ale tale.”

Totuşi, unele dintre cele mai fericite momente le petrecuse în liniştea de la Damour doar cu Ibrahim şi câteva cărţi drept companie şi cu radioul deschis numai la sfârşit de săptămână.

Feisal fusese conceput la Damour. Când Celestine se trezise în dimineaţa următoare, nu avusese nici o amintire coerenta legată de evenimentul în sine, cu toate că simţea clar că este însărcinată şi nimic nu îi putea risipi acest sentiment. Totul părea atât de minunat la acea vreme! Nu avea cum să ştie că, într-o bună zi, va ajunge să se teamă de fiul ei şi el să o deteste.

— Am crezut că armata israeliană ne-a distrus casa, se adresă ea oglinzii, cu vocea reflectând o undă de dezamăgire, în timpul retragerii.

— Nu am avut nici o problemă cu israelienii, replică Hassan de complezenţă.

Volvo-ul mare trecu în viteză pe un drum îngust dintre plantaţiile de bananieri şi mare, aruncând un nor de praf care se ridică în aer. Celestine îşi aminti cum venise cu Ibrahim să viziteze locul la puţin timp după ce se căsătoriseră. Doar o limbă de pământ acoperit cu buruieni înalte, resturile ruginite ale unui tractor părăsit şi o cocioabă. Plantaţia de bananieri care ocupa cel mai mult din hinterland era proprietatea unui vechi coleg de şcoală de-al lui Ibrahim, care atunci trecea printr-o perioada grea. Pe Ibrahim nu îl interesau bananierii, ci îi plăcea cum se vede peisajul de la cabană părăsită. Bineînţeles că nu avea de gând să cumpere cocioaba fără să ia şi pomii; cumpăra de la un prieten care nu s-ar fi umilit să primească de pomană şi pentru că valoarea pământului stă în ceea ce produce, era o chestiune

de ales tot sau nimic.

De fapt, bananierii produseseră bine; la fel ca roşiile, arborii de avocado, portocalii şi lămâii pe care îi plantase din dorinţa de a diversifica, în felul lui obişnuit de a încurca lucrurile. Toată viaţa lui fusese un cumpărător care acţiona după impuls şi era aproape singurul dintre oamenii de afaceri libanezi ale cărui impulsuri îl îmbogăţiseră.

În vreme ce maşina trăgea în faţa casei de pe plajă, Celestine se întrebă dacă soţul ei răposat nu fusese de fapt mult mai puţin dezorganizat decât părea. Dar nu îi plăcea să se gândească la asta pentru că automat ajungea la concluzia că el ştia ce face când îi sprijinea financiar pe palestinieni, atrăgând astfel moartea care i-l răpise împreună cu raţiunea de a trai.

Hassan păşi în casă, lăsându-l pe şofer să le aducă bagajele. Nu se schimbaseră multe, constată Celestine în timp ce urca treptele spre terasa cu vedere spre golf, cu nisip adunat în grămezi pe la colţuri şi umbrela de plajă cu o gaură în pânza proptita de perete. Casa era simpla, construită pe un etaj din blocuri de beton şi lemn, dar era mare. Ea ceruse asta înainte ca Ibrahim să o construiască pentru că ştia că acesta va fi cel mai spectaculos loc de întâlnire pentru petrecerile ei. Aşa ca erau multe dormitoare, deşi trecând prin ele, acum vedea peste tot semne de murdărie şi de distrugere şi priveliştea o întrista. Astăzi era înnorat şi umed; deprimarea atârna în aer ca nişte nori negri de furtună peste Mediterana într-o seară urâta de octombrie.

— Cât o să stăm aici? îl întreba ea pe Hassan. Poţi să-mi torni şi mie un pahar.

Cu obişnuita lui obrăznicie, Hassan se servea cu whisky dintr-un dulap care, pe vremea ei, era ţinut încuiat. Acum, uitându-se peste umărul lui, observa că acest lacheu, acest vierme, avea cheia. Celestine nu înţelesese niciodată ce vedea fiul ei la acest omuleţ nesuferit. Era ceva tipic pentru Feisal să-l numească pe Hassan paznicul ei.

— Până când nefericita aceea de afacere din Yemen se rezolva, spuse el ridicând câte un pahar în ambele mâini, până atunci vom sta. Avem un radio.

Hassan şterse praful de pe radioul vechi şi îl deschise, dând drumul la o muzica uşoara zgomotoasă. Celestine îi spuse să-l oprească, dar Hassan dansa cu un rânjet idiot, pocnindu-şi degetele. Ea se repezi spre aparat. El ajunse acolo înaintea ei.

Mâna care îi prinse încheietura era ca o brăţară de oţel. Ea se luptă, dar nu reuşi decât să-l facă să rânjească şi mai tare.

Aruncându-se pe sofaua acoperita de praf, ştiu că lacrimile sunt foarte aproape. Nu plângea pentru ea. Fiecare secunda pe care o petrecea prinsă aici însemna o secunda mai aproape de moarte pentru Robbie şi Colin. Îşi dorea cu ardoare să fie afară, unde să facă totuşi ceva, orice... ce frustrare! Scotoci în geantă după un şerveţel.

Mâna ei atinse spray-ul cu parfum şi-l pipăi neatentă. I se termina parfumul Blue Grass. Mai bine să-l păstreze.

Din depărtare, de pe plantaţie, răzbătu sunetul unei maşini. Celestine era bătrână, dar încă avea auzul ascuţit, mai bun ca al lui Hassan în orice caz, pentru că acesta nu dădu vreun semn să fi auzit ceva şi continua să danseze în jurul camerei, sorbind din whisky. Ştia că el se delecta. Hassan o urâse întotdeauna, de când ea se certase. Odată cu Feisal, stăpânul lui, reuşind astfel să obţină exilul definitiv la Yarze. Ea îl înfruntase de prea multe ori pe fiul ei fără să-i vină de hac, lipsindu-i curajul convingerilor ei într-o societate a cărei singura disciplină care conta era într-o mare măsură moartea.

Ciudat era că nu mai putuse să aibă copii după Feisal, doar o serie de avorturi. Era ceva demonic aici; copilul-diavol care îşi deschisese drumul în viaţă luptând şi care nu avea rival. Trebuia să-l fi strâns de gât la naştere, cu mult înainte ca el să aibă vreo şansă de a le da viaţă lui Halib şi Leilei. Nu, cum putea să gândească aşa ceva? Feisal fusese un copil minunat, atât de drăguţ...

Celestine se ridică şi începu să se învârtă prin cameră. Zgomotul maşinii se îndepărtase, dar nu şi-l putea scoate din minte. Motorul sunase atât de... atât de familiar, acesta era cuvântul potrivit. O parte din ea îl recunoscu, în adâncul fiinţei, fără să-i poată da un nume...

Îl auzi pe Hassan ţâţâindu-şi dinţii în spatele ei şi se întoarse doar ca să îl vadă dând din cap dojenitor.

— Te gândeşti să scapi?

În mod inconştient, Celestine se îndreptase spre uşa de la intrare.

— Te rog, nu. Zâmbetul lui Hassan dezveli o gură plină de plombe vechi din metal gri. Emil se va trezi şi atunci, cine ştie? Ei?

Emil, îşi aminti ea, era şoferul. Nu-l mai văzuse, dar arata ca o

brută; rău şi prost. Cine ştie?

— Apa mai este conectată? îl repezi ea.

Când el dădu doar din umeri, Celestine se duse la baie fără să ceară voie. Sub chiuvetă găsi o găleată de plastic plina cu apă murdară. Nu era nici un prosop, nici săpun. Perdeaua de la duş atârna de mucegai şi puţea. Fiecare crăpătură liberă era plină de gândaci şi de păianjeni. Înălţă capacul de la toaletă, dar îl lăsă imediat la loc şi încă nu suficient de repede ca să reţină toate muştele care se aflau acolo şi ca să evite duhoarea materiei pe care stăteau.

Fereastra pătrată de deasupra WC-ului era prea mică pentru a permite unui adult să treacă prin ea. Se uită într-acolo cu inima descurajată. La naiba!

Cineva lăsase o sticlă plină pe jumătate cu dezinfectant lângă cadă. Celestine goli găleata portocalie peste WC împrăştiind apă peste tot. Tocmai se străduia să ţină toaleta descoperită cât să o spele cu un amestec de apă şi dezinfectant când auzi ceva.

Înălţă capul. Zgomotul acela venise din afara casei. Nu era Hassan: îl auzea dansând din nou pe muzică. Pesemne că Emil venise în spatele casei să urineze.

Totuşi, nu părea a fi un bărbat. Zgomote furişate ca şi cum nişte crengi erau strivite sub picioare, numai că foarte uşor… să fie un animal?

Celestine se urcă pe scaunul WC-ului şi se uita cu grijă afară. Geamul era atât de murdar încât nu vedea nimic decât verdele copacilor. Se agăţă de zăvor şi împinse fereastra.

Geamul se izbi de ceva în deschidere; Celestine auzi un ţipăt înăbuşit şi se aplecă în afară ca să dea ochii de Azizza care, dedesubt, se ţinea cu o mână de frunte. Simţind pe cineva deasupra ei se uită în sus şi pentru o secundă cele două bătrâne se priviră doar, fără nici un cuvânt.

— Oh, Izza!

Celestine fu prima care îşi reveni. Ea vorbi într-o şoaptă sonoră, rugându-se ca Hassan să fie prins de muzica lui tâmpită.

— Cum ai ajuns aici? Ah, bineînţeles! Aia a fost maşina pe care am auzit-o!

— Da.

— Dar cum de ai ştiut că sunt aici?

— Am ghicit. Ştiam că nu te poate ţine prizonieră în casa lui, are prea mulţi vizitatori şi apartamentul din oraş nu era sigur. Acolo te-a ţinut totuşi noaptea trecută. N-am putut face nimic cât

ai fost acolo, mişună de oameni de-ai lui.

Azizza se uită îngrijorată la dreapta şi la stânga.

— Poţi să te strecori prin fereastră?

— Nici gând, şuieră Celestine.

— Şi nu e nici o ieşire în spate.

Azizza cugeta.

— Câţi sunt înăuntru?

— Doar Hassan.

Auzind numele, Azizza se strâmbă.

— Şi doar cel din maşină?

— Da.

— Sforăie, nu-ţi face griji cu el.

— Dar Hassan…

— Nu ştiu… trebuie să găseşti ceva să-l învingi.

— Cum? ripostă Celestine indignată. Poate te aştepţi ca o doamnă în vârstă să danseze cu un golan?

— Întotdeauna aveai o armă în geanta aia a ta.

Celestine deschise gura ca să-i răspundă că nu mai purtase o armă la ea de ani de zile, când referirea la geanta ei îi aminti de ceva.

— Ascultă, spuse ea după o pauză, mi-a venit o idee…

Puţin mai târziu, Hassan înţepeni auzind un ţipăt atât de ascuţit încât reuşise să se ridice deasupra zarvei produse de postul Radio Liban!

— Ochiul meu!

Celestine dădu buzna în camera, ţinând strâns geanta la piept.

— Pentru bunul Dumnezeu, Hassan, uită-te, vezi ce am în ochi.

El rămase la distanţă în timp ce o studia cu atenţie, bănuind o cursă.

— Ce ai la ochi?

— Mi-a intrat ceva. În apă, oh, *mon Dieu şi* sângerează! strigă ea.

Radioul cu greu putea să o acopere şi ca atare Hassan îl închise cu un gest nervos al mâinii şi înainta spre Celestine.

— Stai jos, mârâi el împingând-o pe sofa. Şi taci!

Dar cuvintele lui nu o făcură decât să ţipe mai tare. Auzind paşii pe verandă, Hassan se uită într-acolo iritat şi-l văzu pe Emil, şoferul, care venise să vadă ce era toată hărmălaia aceea.

— Aici, îi spuse Hassan. Ţine-o întinsă până mă uit ce are!

Emil trecu în spatele canapelei şi o prinse pe Celestine de umeri în timp ce Hassan îşi aplecă capul până când se putea uita

în ochiul ei. Nici unul din bărbaţi nu observa ce făcea ea cu mâinile. Celestine scoase uşor spray-ul cu parfum din geantă, îl ridică şi simţi mâinile lui Emil strângând-o de umeri, în timp ce el văzu, prea târziu de altfel, ce se pregătea ea să facă.

Îi injecta lui Hassan drept în ochi un amestec de apa cu dezinfectant.

El se smuci înapoi, ţipând. Celestine se ridică pe jumătate încercând să se răsucească şi să-l împroaşte pe Emil în faţă cu spray-ul, dar reflexele ei nu erau suficient de rapide, iar mâna lui îi eliberă umărul drept repezindu-se să o prindă de încheietură. Butonul de plastic cedă sub apăsare eliberând un jet uşor de aer şi amândoi îşi întoarseră capetele continuând să se lupte; Celestine, acţionând din instinct, se aplecă înainte încercând să-i prindă mâinile în îndoitura corpului şi să-l neutralizeze; dar acesta îşi mişcă mâna stângă spre fruntea ei şi începu să-i tragă capul spre spate. Nu era suficient de puternică să-i mai ţină piept mult timp. De acum cealaltă mână a lui apucase gâtul sticlei de spray.

În acel moment intră Azizza pe uşă, alergând, se opri în faţa lui Hassan care încă se mai învârtea cu mâinile pe ochi, trase profund aer în piept şi îl pocni în piept. El se prăbuşi pe spate lovindu-se într-unul din colţurile ascuţite ale radioului. Azizza sari în spatele lui Emil şi se agaţă ca un bătrân lup de mare, lovindu-l în creştetul capului cu pumnul.

Emil îi dădu drumul lui Celestine. Dându-şi seama că acest nou atacator este o femeie de o greutate mică se gândi să se rostogolească lovind-o de podea ca să-şi elibereze spatele şi, cu puţin noroc, să-i rupă spinarea. Dar înainte să acţioneze, Celestine se ridică, îşi îndreptă spray-ul spre el şi ţinti direct spre faţa lui. El îşi închise ochii, îndepărtându-le cu violenţă pe ambele femei. Azizza se izbi de perete. Emil, convins că scăpase de ea pentru moment, îşi îndreptă atenţia spre Celestine. Lansă un dos de palmă cu toată forţa pe care o putu aduna spre bărbia ei, dar, deşi îndrăzni să-şi deschidă ochii, nu văzu bine să ţintească; lovitura izbi la depărtare de ţintă şi-l dezechilibra. Cum căzu într-un genunchi, Azizza veni lângă el învârtind o sticla de whisky. Îl nimeri drept în creştetul capului. Sticla nu se sparse, ca în filme, aşa că îl izbi încă o dată şi apoi a treia oară, până când sângele roşu întunecat care-i ţâşni din cap îi semnală că a câştigat. Emil se prăbuşi pe podea cu un zgomot care o făcu pe Celestine să scrâşnească din dinţi.

Azizza îşi ţinea o mână la inimă. Se clătină, se albi la faţă şi pentru un moment Celestine avu impresia că femeia va leşina.

— Afară, strigă ea. Acum, afară!

Dar Hassan stătea între ele şi uşă. Avea în mână un pistol, îl învârtea în aer cu nişte mişcări circulare necontrolate în timp ce încerca asemenea unui orb să găsească ţinta. Celestine se uită cum îi erau ochii şi i se tăie respiraţia: două orbite pline de un mucus alb care curgea, fără să se vadă pupilele. O făcuse, da, orbise un om; picioarele îi tremurau, întinse mâna să se apuce de ceva, dar când el trase un glonţ prin tavan, vraja se risipi. O înşfacă pe Azizza de mână şi se repezi drept la Hassan cu braţul ţeapăn şi cu pumnul liber desfăcut ca un berbece. Acesta intră în contact cu mărul lui Adam. El se prăbuşi cu un şuierat umed care o făcu să se gândească la nişte globi oculari care se dizolvă în acid şi ţipă, dar era liberă.

Avea pe piele aerul cald şi sărat, sunetul valurilor din depărtare, era afară şi fugea. Azizza îşi ascunsese vechiul Citroen Dyane în spatele unui grup de bananieri, nu departe de casa de pe plaja, acelaşi Dyane albastru precum cerul; Dumnezeule, maşina asta e veche de zece ani; era ruginită, era mai curând uzată decât zgâriată, capota nu o mai avea, iar când Azizza băgă cheia în contact porni abia la a patra încercare, dar când o puse în mişcare pleca liniştit; şi iată-le, două bătrâne într-o rabla veche plecate la o plimbare. Nedemne de a fi băgate în seamă. Neprezentând nici un interes pentru trăgătorii şiiţi sau pentru miliţia falanga. Libere.

Feisal Hanif veni după o ora.

Călătorea aşezat pe bancheta din spate a unui Mercedes argintiu impozant, cu geamuri mate verzi şi, când un om din garda de corp îi deschise portiera, chipul lui arata crud. Încercase să-l contacteze pe Hassan prin radioul care niciodată nu era la mai mult de un metru distanţă de el oriunde s-ar fi aflat şi faptul că nu reuşise nu îi prevestea nimic bun despre oamenii a căror treaba era să-i îndeplinească ordinele.

În ciuda arşiţei şi a umidităţii acestei zile mohorâte, purta un costum la doua rânduri gri, cu o croială sobră şi cel mai aspru critic de moda nu ar fi descoperit nici un cusur la nodul cravatei sau la felul în care era călcată cămaşa. Avea în jur de cincizeci şi cinci de ani, dar avea corpul unuia de treizeci: înalt, statură impozanta, carnea întinsă, muşchi bine antrenaţi. Pielea era

deosebit de frumoasă: foarte închisa la culoare, ca un cozonac reuşit de Crăciun şi tot atât de umeda. Îşi lăsa corpul şi hainele simple care îl acopereau să vorbească singure: nu erau pentru el strălucirea de aur de la manşete, acul de cravata cu diamant sau ochelarii de soare de lux. Într-adevăr, pe aceştia din urma îi considera semnul celor de rând şi refuza să îi poarte.

Oamenii care îl întâlneau pentru prima data – mai ales femeile – se îndepărtau şi jurau că acest bărbat şi-a vândut sufletul diavolului, pentru ca nu exista altă cale de a îmbina sănătatea, înfăţişarea, bogăţia şi şarmul. Într-un fel, nimeni nu atribuia lista de însuşiri strălucitoare lui Dumnezeu şi îngerilor. Era, într-adevăr, o prezenţă extraordinară: chiar şi când nu vorbea, te simţeai întotdeauna uşor inhibat, puţin surd.

Feisal se îndreptă spre forma inconştienta a lui Emil în timp ce se uita la distrugeri, încercând să îşi alcătuiască povestea în minte: Hassan era afară pe terasă proptit de perete, ţeapăn, văitându-se, dar mult mai tăcut acum, iar cele două gărzi ale lui Feisal stăteau cu mâinile încrucişate, aşa cum îi plăcea lui. În cele din urmă se întoarse spre unul din ei şi spuse:

— Fahim, vrei să fii atât de amabil încât să faci să înceteze zgomotul acela?

Omul căruia i se adresă cu numele de Fahim făcu drepţi şi salută înainte să iasă din casă. Feisal ascultă sunetele scurte de pe verandă urmate de linişte. Tăcerea continuă mult timp, dar Feisal rămase în aceeaşi poziţie cu capul mereu puţin aplecat, de parcă încă asculta până ce două împuşcături îndepărtate puseră capăt contemplării lui.

— Crezi că îl poţi trezi? murmură el.

Al doilea tip din gardă îl zgâlţâi pe Emil. După câteva minute reuşi să-şi recapete puţin cunoştinţa, aşa încât atunci când Fahim se întoarse în casă avea loc o discuţie aproape coerentă.

— Unde au plecat? întrebă Feisal când intră Fahim. În ce direcţie s-au dus?

Emil clătină din cap.

— Nu ştiu. Îmi pare rău.

Feisal se aşezase pe vine lângă el. Acum se ridică încet în picioare şi se mai gândi un moment. Cele două gărzi nu-şi luau deloc ochii de la el. Într-un minut el le va spune ce trebuia făcut şi ei o vor face. Întotdeauna era aşa.

— Două femei, spuse el într-un sfârşit. Două bătrâne, neînarmate, împotriva ta şi a lui Hassan. Feisal scoase un oftat

lung. Găsesc că e uşor comică toată povestea, Emil, dar rămâne faptul că mama mea m-a ofensat şi crede-mă că a fost pentru ultima oară, iar voi aţi scăpat-o.

Şoferul nu se uita la Feisal. Colţul gurii i se mişca spasmodic.

— Eşti eliberat din serviciu, Emil. Îţi vor lua actul de identitate şi te vor lăsa pe drumul spre aeroport. Dacă te descurci până acasă la tine în Mousscitbe, vei fi în siguranţă.

Niciodată o condamnare la moarte nu fusese pronunţata cu o mai mare distincţie.

22 Iulie. La amiază. Bahrain

Andrew Nunn ajunse şi îi găsi pe toţi aplecaţi în jurul unui televizor într-o camera din spate a agenţiei Lloyd, încercând sa pună în funcţiune aparatul video. Un telefon suna. Nimeni nu îl ridica. După un timp, sunetul se transforma într-un răpăit intermitent şi se opri singur. Andrew merse pe vârfuri prin cameră şi scoase telefonul din priză, conectând în schimb aparatul lui portabil de fax.

Maşinăria era un prototip japonez, nescos încă pe piaţă, dar se dovedise de nenumărate ori atât de eficient, încât Nunn nu putea renunţa la el indiferent unde călătorea. Deşi era conştient ca Selman Shehabi îl examina cu un ochi critic, îl ignora pe irakian în vreme ce aranja aparatul. Numai când fu mulţumit de ceea ce făcuse ridică privirea şi murmură:

— Ceva nou?

— Nu sunt israelieni la bordul acelui avion. În orice caz, nici un paşaport israelian.

Andrew înţelese diferenţa. În faza aceasta nu credea că merita să-l deranjeze pe Shehabi cu zvonuri despre echipa de şoc din Tel Aviv, zvonuri care începuseră să circule nedorit prin lumea asigurărilor internaţionale. Nunn prinsese o vorbă despre asta prin omul lui de legătură de la Alexander & Alexander din New York – biroul de spionaj şi confirmata de Societatea de Reasigurare pentru Riscuri de Război situată la Londra; surse suficient de demne de încredere în împrejurări obişnuite. Dar Shehabi nu trebuia să afle despre zvonuri. Era în stare să şi le producă şi singur.

— Am descoperit cum au fost urcate armele la bordul

avionului, continuă irakianul. Au folosit un şofer de autobuz care avea acces la pistă. Omul l-a identificat pe Halib Hanif, fratele Leilei, ca fiind omul care s-a apropiat de el. Odată intrate în perimetrul aeroportului au fost preluate de un îngrijitor, dar acesta a fugit.

— Ce e nou în legătură cu avionul?

— Bagdadul monitorizează transmisiile din Teheran, răspunse Shehabi, dând din cap spre televizor. Acesta e punctul în care se termină videocasetele.

Nunn privi ecranul neclar al televizorului, nerostind nimic din politeţe.

— Ţi-ai adus faxul cu tine. Te aştepţi la evenimente?

„De fapt, gândi Nunn, căluţul meu aleargă la Newmarket şi am mizat o mulţime de bani pe el. De asemenea, lucrurile de încing în Jak, cele zece milioane de franci elveţieni sunt cu atât mai aproape să nimerească în buzunarul meu, dar cu condiţia să-mi ţin mâna delicat pe cârmă. Şi deoarece nu voi şti niciodată şi nu mi se va permite niciodată să înţeleg ce rol am în această aiureală de deturnare, nu văd de ce nu mi-aş lăsa puţin imaginaţia să hoinărească.”

— Evenimente, spuse el cu diplomaţie, pot surveni oricând.

Deja discutase mult timp la telefon cu Philip Trewin, informându-l pe scurt despre întâlnirea lui cu Halib Hanif din seara trecuta şi discutând despre cât îi pot spune lui Shehabi. Nunn şi Trewin căzuseră de acord asupra importanţei a ceea ce spusese Halib; amândoi doreau un sfârşit rapid şi curat pentru această deturnare şi erau pregătiţi să facă unele concesii în interesul vitezei. Selman Shehabi nu vedea lucrurile la fel.

În final, Trewin fusese de acord ca Nunn să decidă cât să le spună irakienilor şi cât să ascundă. În acest punct, Nunn nu era încă sigur.

Ecranul televizorului deveni clar. Erau imagini ale sud-africanului omorât, zăcând pe nisip, imagini însoţite de sunete în limba arabă. Unul dintre oamenii de lângă televizor începu să improvizeze o traducere; Nunn auzi un „hmm” şi recunoscu vocea doctorului Milner.

— … Nesupunerea va atrage şi alte represalii. Ah, acum, da… prezentatorul? Dumnezeu ştie cum să-l numesc – acum ne dă numele prizonierilor iranieni şi care… ce cere? Cere sa fie eliberaţi de îndată sau şi alţi pasageri vor fi… nu, asta-i prea hotărât… este probabil, mai mulţi pasageri e probabil să moara…

Imaginea se dizolva într-un amestec neclar de culori pentru ca apoi sa fie înlocuita de imaginea standard a unui clip cu figura unui funcţionar.

— Asta a fost ieri, comenta maiorul Trewin. Continuăm cu episodul din dimineaţa aceasta. Puţin după ivirea zorilor; trebuie să recunosc că sistemul lor de comunicaţii e al naibii de eficient.

„Prezentatorul” era acelaşi bărbat. Şirul de imagini se deschise cu un cadru apropiat al avionului. O figură acoperită se vedea în uşă. Stătea acolo fără sa se mişte, cu arma la nivelul taliei.

Trewin opri caseta.

— Lucrăm să descoperim cine e. Sunt posibile cinci nume, acordul la care am ajuns acum fiind numele lui Fouad Nusseibeh. Acum trei ani, lucra în Beqaa Valley ca membru al grupului Hawari al lui Arafat, dar având majoritatea obiectivelor în oraşe europene. Născut la Jaffa în 1943, stabilit din nou în Liban. Acesta e dosarul cunoscut. Oamenilor noştri le-ar place să fie Nusseibeh, pentru că are legătură cu familia Hanif; e din gaşca lor.

— Cum a ajuns în avion? Întreba Nunn.

— Fouad, dacă el este, s-a îmbarcat în Bahrain, împreuna cu încă un suspect. Suntem îndreptăţiţi să credem că erau încă trei la bord când avionul a decolat de la Londra: toţi provin de pe aeroporturi „sigure”: Manchester, Glasgow, Amsterdam, în avioane de alimentare, ceea ce înseamnă că nu au avut de-a face cu securitatea care este la punctul de control de la Heathrow.

— Vreo urmă de-a Leilei până acum? vru Nunn să ştie.

— A fost recunoscută la Bahrain, de personalul aeroportului. Trewin începu să deruleze caseta secvenţa cu secvenţa. Priveşte uşa, în spatele umărului drept al bărbatului… iată! Vezi? Mişcare, ceva alb, doar o secunda.

— Mai pune o data secvenţa, te rog.

Trewin se supuse. Nunn se opri cu faţa la câţiva centimetri de ecran, dar, sa fie al naibii, dacă putea sa distingă ceva.

— Grupul tehnic s-a uitat întruna la asta de când a sosit caseta şi jura că tot ce se vede este de fapt conturul unei persoane care poarta un veşmânt lung şi alb; înclină sa creadă ca este o femeie.

— Înclina… ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că ei vor cu disperare să fie femeie şi de asta se

agaţă de un fir de pai, spuse Trewin calm. Alte întrebări?

Nunn se ridica, continuând sa privească ecranul. De acum, femeia Leila Hanif îi prinsese imaginaţia. Îşi amintea întruna de convorbirea telefonica de aseară cu Anne-Marie. Până în iad şi mai departe. Anne-Marie o înţelegea pe Leila aşa cum el nu o va înţelege niciodată în cazul acesta; aşadar, cât o înţelegea pe Anne-Marie?

Cât de departe ar fi pregătit Andrew Nunn să meargă pentru propriul copil?

— Ce-i cu elicopterul celalalt? se interesă el gânditor. Cel care a făcut tot necazul?

— Aliat, spuse Trewin.

Nunn aproba din cap, dar avea să vină un timp când îl va trage la răspundere pe maiorul Trewin pentru asta. El ştia că armata Statelor Unite permisese neoficial spionajului aerian israelian să zboare cu al doilea elicopter, cel care grăbise moartea lui Van Tonder, plecat de pe un distrugător care traversa Marea Araba. Şi alte persoane începură să ştie asta şi din aceasta cauză sarcina lui Nunn era de zece ori mai dificila. Deocamdată, în orice caz, blestema doar elicopterul şi pe toţi cei legaţi de el înainte de a întreba:

— Şi ce are sursa aliată de raportat?

— O mulţime de date tehnice complexe privind terenul şi aşa mai departe.

— Ce şanse ar avea o încercare de leapşă?

— Aproape de zero barat! Nu au stat mult, dar suficient cât sa detecteze substanţe explozive la bordul avionului.

— Cum dracu’ pot face asta?

Trewin ridica din umeri.

— Dumnezeu ştie. Poate aparate de fotografiat cu raze X, camere de filmat cu bătaie lungă: ei nu spun.

— Leapşă? Shehabi dăduse semne de nerăbdare şi acum îi întrerupse. Ce înseamnă leapşă, te rog?

— În jargonul nostru este atacul asupra avionului. Trewin se întoarse spre Milner. Spune-mi, doctore, după părerea ta, yemeniţii cum ar reacţiona la propunerea ca SAS, să spunem, să fie trimisa într-o misiune de salvare a pasagerilor?

— Probabil că ar considera-o declaraţie de război. Sunt marxişti – marxişti înrăiţi, nereformaţi.

— Ce se ştie despre zona unde a aterizat avionul? întrebă Trewin. Ce-i acolo?

— Al Mahra are foarte puţini locuitori; doar câţiva beduini, atât. Nu are şosele, nici măcar în Al Ghaydah, care este capitala provinciei. Este cea mai slab dezvoltată regiune a ţării. Nimeni, dar *nimeni* nu primeşte permisiunea de a o vizita.

Milner gesticula cu un deget pentru a sublinia cele spuse.

— Nu aveţi idee cât de sumbră, de părăsită este toată această zonă.

Nunn îşi dădu seama că aşa nu ajunge nicăieri.

— Ce avem în legătură cu cei şase prizonieri iranieni, întrerupse el, cu „cei reţinuţi” – o privire furişată spre Shehabi – reţinuţi, vorba vine, în Bagdad?

— Ţintaşi de elită, capturaţi în Războiul din Golf.

Trewin era cel care răspunsese.

— Plus un general de aviaţie. Purtare excelentă. E vorba despre un război. Dacă unii dintre tovarăşii tăi sunt făcuţi prizonieri de război, tu nu înscenezi o deturnare de avion, ci aştepţi să se încheie lupta sau aduci Crucea Roşie, Semiluna Roşie ori ceva de genul ăsta. Sau negociezi un schimb de prizonieri.

Nunn ştia când era făcut un apropo. Trewin îl invita să se hotărască în legătura cu Halib. Mai bine să-i spună adevărul… dar pregătindu-se să vorbească simţi fiorul acela în stomac asociat cu cursele în montagne russe.

În vreme ce relată întâlnirea din seara trecuta, îşi lăsă privirea să dea o raită prin cameră, observând reacţiile. Shehabi părea să se ţină remarcabil de tare. Când Andrew sfârşi însă, fu primul care reacţionă:

— De ce ai aşteptat până acum ca să ne spui asta?

Era, bineînţeles, întrebarea de o sută de puncte, iar Andrew nu prea putea spune: „Pentru că nu am nici o încredere în tine, dragul meu”. Eficienţa adevărului abstract avea limite. Aşa că îi dădu irakianului o explicaţie care suna acceptabil, chiar dacă nu convingător:

— Hanif e terorist, în ciuda aspectului său de om de afaceri. Nu eram pregătit să pierd timpul, să irosesc resurse, fără ca mai întâi să fac nişte cercetări pe cont propriu, mai ales de când am început să simt că se fereşte de mine.

— Ştim sigur că fiul Leilei Hanif este în avion. Ce alte cercetări ai mai putea face?

— Despre starea ei mentală probabilă şi consecinţele acesteia pentru pasageri. Am vorbit cu un psiholog şi am folosit surse

independente pentru a încerca să-i verific mişcările din ultimii ani.

Era adevărat – muncise din greu toată dimineaţa, deşi ultimul lucru pe care îl dorea Nunn era să fie obligat să spună care erau acele „surse”. Shehabi arăta nemulţumit. Din fericire, în acest moment agentul MI6, care încă nu deschisese gura în ziua aceea, părea gata să-şi aducă o contribuţie.

— Ar explica multe, spuse el încet. Toată povestea mi s-a părut ciudata de la început. Adică, de ce deşertul sud-yemenit? De ce nu un aeroport important, cu presă şi televiziune? O deturnare de avion nu face doi bani fără publicitate. Cu tot respectul cuvenit doctorului Milner aici de faţă, de ce nu face nici o mişcare guvernul yemenit? I-ar fi folosit foarte mult să fie văzut acţionând responsabil, mă gândesc eu; le-ar creşte nemăsurat şansele de a primi un ajutor străin. Dar totul începe să aibă mai mult sens dacă deturnarea este doar pe planul doi pentru Leila Hanif. Era din ce în ce mai surescitat. Aş spune ca Halib are dreptate să fie îngrijorat. La fel şi noi.

Nunn se trezi cu mintea deviind pe cărări necunoscute. Se îndrăgostise nebuneşte de Anne-Marie şi o ceruse în căsătorie la puţin timp după ce o întâlnise în vacanţa la Nisa. Copilul lor era făcut din dragoste. Ar merge până în fundul iadului, spunea ea, dar dacă ar fi vreodată nevoie să apeleze la violenţa de dragul lui Michael? Ar fura un avion, doar ca să fie cu el? Nu, era absurd. Şi totuşi, femeile au furat ca să aibă ce le da de mâncare la copii, au ucis pentru a-i proteja…

Trewin vorbea.

— Nu sunt convins. Dacă voia băiatul înapoi, nu trebuia decât sa aranjeze ceva în Anglia în orice moment, în ultimii doi ani.

— După încurcătura din New York, familia Raleigh a fost urmărită, spuse agentul MI6. Am verificat. Halib trebuie să-şi fi dat seama de asta.

Trewin îşi masa capul.

— Ei da, poate. Spune, Andrew, ai avut ceva noroc în dimineaţa asta?

Nunn se strădui să-şi aducă atenţia înapoi asupra discuţiei principale.

— Ei bine, până acum lucrurile se pare că sunt aşa cum apar. Toţi oamenii cu care am vorbit sunt de acord ca este un contract comercial organizat de familia Hanif. Probabil că pe undeva exista o legătură cu Hezbollahul. Mi s-a spus şi cred că mă pot

baza pe asta, că după întâlnirea noastră s-a îmbarcat pe fregata iraniana care e în spatele elicopterului. Impas; numai dacă prietenul nostru de faţă – arătă cu mâna spre Shehabi – nu poate scoate din senin nişte prizonieri iranieni.

În acea secunda el decise să nu-i spună lui Shehabi despre ultima informare a lui Jerry Raban şi anume că Feisal Hanif era în Cairo, dar cu locuri rezervate la toate zborurile spre Bahrain în următoarele 72 de ore.

Shehabi se aşeză pe cel mai apropiat birou şi îşi încrucişa braţele. Fixa cu privirea podeaua. Nunn îl studia cu un interes crescut brusc. Se aşteptase la o negare firească a faptului că nu exista prizonieri. Această reţinere era neaşteptata. Poate că, la urma urmelor, fusese influenţat de relatarea lui Nunn despre ultima întâlnire cu Halib. Dar înainte ca Shehabi sa confirme sau să infirme aceste răspunsuri aşteptate, aparatul de fax scoase un clic şi becul care indica INTRARE începu să clipească.

Andrew citi mesajul rând cu rând pe măsură ce acesta ieşea din aparat, aşa încât atunci când cuţitul separa bucata de hârtie ieşita, ştia deja ce e mai rău.

— Vai, spuse el în linişte, vai de mine.

— Presupun, spuse Trewin, ca nici unuia dintre noi nu-i va plăcea ce scrie, dar ce-ar fi să ne spui totuşi?

— Vine din Teheran, tocmai le-a parvenit ultima video-casetă.

Făcea anunţul rar, încet, nedorind să fie întrebat despre faptul că el a primit informaţia înainte ca Trewin şi MI6 să o primească şi ei.

— Acum cred ca ştiu ce ascundea Halib. Omul meu spune că pe ultima dintre înregistrări, atentatorii au formulat o cerere, un termen limita şi o ameninţare. Câte una din fiecare categorie. Mai întâi, cererea. Cei şase prizonieri de război iranieni trebuie duşi cu avionul de la Bagdad la Cairo, unde vor fi predaţi reprezentanţilor Semilunii Roşii. Acest lucru trebuie făcut înainte de ora 24 mâine-noapte după ora Egiptului, pe 23 iulie, care este ora-limită. Se uită la ceas.

— Egiptul e cu o oră în urma noastră, nu-i aşa?

— Corect, spuse Trewin. Ne-au dat, cât? Treizeci şi şase de ore aproximativ. Şi ameninţarea?

— Ameninţarea este că, dacă nu le sunt îndeplinite cererile, la şaizeci de minute după timpul-limită vor arunca avionul în aer cu toţi pasagerii de la bord.

22 Iulie. Seara.
Al Mahra, Yemenul de Sud

Dannie Neeman, agentul Mossad care ocupa locul numărul 24H, lăsă să treacă mult timp înainte de a arunca o privire la şerveţelul de hârtie pe care Robbie i-l îndesase în mână. Nu era o simplă chestiune de a aştepta ca atenţia teroriştilor să se îndrepte în altă parte. Ceea ce ar fi fost simplu. Erau doar cinci oameni înarmaţi la două sute de pasageri. Cinci oameni nu puteau să se uite peste tot în acelaşi timp, nu aveau ochi în ceafă.

Nu, lui Danny nu îi era teamă că atentatorii l-ar descoperi, îi era teamă să nu fie trădat de ceilalţi prizonieri.

Ştia câte ceva despre deturnări de avioane, cum se sfârşeau. Văzuse casete şi studiase manuale. După un timp, pasagerii ajungeau să creadă că lumea de afara îi uitase. Pentru că le era în permanenţa teamă, simţeau mereu nevoia de linişte. Începeau să se identifice cu atacatorii. Oamenii înarmaţi puteau fi cu greu consideraţi figuri simpatice, dar ei reprezentau cealaltă forţa vizibila în joc. Şi erau mai buni decât cei de afară, cei pe care Leila îi numea în minte „jucătorii de şah”, pentru că oamenii înarmaţi mai şi zâmbeau sau îţi dădeau voie la toaletă, sau spuneau că ai voie un pahar cu apa.

Puteau să te şi împuşte. Aşa că pasagerii unui avion deturnat aveau tendinţa să devină atenţi la orice îi putea supăra pe oamenii răspunzători de situaţia lor. Specimenele ciudate care rezistau, după un timp erau privite cu suspiciune de tovarăşii de suferinţă şi de la suspiciune la ostilitate era doar un pas.

Prin mila Domnului, nimeni nu îl văzuse pe Robbie înmânându-i mesajul. Dacă vreun alt pasager l-ar fi observat pe israelian citindu-l, ar fi putut să le spună atentatorilor. Ăsta era felul în care puteai cuceri favorurile celui puternic – îţi puteai face rost de o masă în plus sau de un loc mai aproape de uşa deschisă şi de aerul proaspăt.

În felul acesta s-ar fi putut să nu te aleagă atunci când aveau nevoie de următorul cadavru care să fie filmat pe bandă.

Dannie Neeman aşteptă până când vecinul de lângă el adormi ca să desfacă şerveţelul pe care i-l adusese Robbie. Nu era semnat, dar recunoscu scrisul lui Raful. Ordinul lui era să aştepte până când unul din echipă era ales să moară şi apoi să

acţioneze, „aşa cum fusese stabilit”. Era un scenariu pentru cazuri limită, dar el ştia ce avea de făcut când venea momentul.

Ceva urma să se întâmple. Nu avea să mai dureze mult, de acum.

Înghiţi, încercând să-şi umezească gura cu salivă din glandele secătuite; trecuse mult timp de la ultima raţie de apă. Nu prea putea să-şi ţină capul drept şi în picioare sângele îi amorţise. La bordul avionului, lucrurile se deterioraseră până la punctul critic. Atentatorii împărţeau mici cantităţi de apă şi mâncare, dar alte provizii ca scutece, medicamente şi tampoane se terminaseră. Trupurile micuţe ale copiilor nu se puteau obişnui cu atmosfera înăbuşitoare. Femeile sângerau pe locurile lor şi lucrul acesta le secătuia mai mult mental decât fizic. Curând, cei îmbarcaţi în NQ 033 nu vor mai putea suporta copiii foindu-se în rahat, setea continua, hainele frecându-se de pielea aspră, bălţile de vomă, durerile de stomac, gurile mirositoare… diavolului i-ar fi plăcut în interiorul acestui avion şi probabil numai Hieronymus Bosch[1] ar fi putut reda cu adevărat atmosfera.

Un gram în plus în balanţa, doar unul şi balanţa se va dezechilibra. Încă un asasinat, asta era, hotărî Dannie; şi în partea cealaltă a avionului cineva era pe moarte. Cu câteva ore în urmă, atentatorii îi întrebaseră pe toţi dacă e vreun doctor printre pasageri. Un om ieşise un pas înainte şi puse diagnosticul diabet; acum era îngenuncheat lângă pacientul său, un tânăr prăbuşit din rândul 20 pe partea stângă. Când băiatul diabetic va muri, acela va fi semnalul.

22 Iulie. Seara.
Yarze, Liban

La început, Celestine şi Azizza nu se puteau hotărî care ar fi cel mai sigur loc unde să se ascundă. În final parcurseră un traseu circular înapoi la casa din Yarze, gândindu-se că Feisal nu va irosi oameni ţinând în permanenţă Kharif sub observaţie. Chiar şi când avea să descopere că ea scăpase de la Damour, de ce să pună oameni să păzească o casă goală? Odată ce se

[1] Hieronymus Bosch (1450-1516), reprezentant al picturii medievale târzii, a îmbinat în lucrările sale lumea reală cu cea fantastică, a raiului şi a iadului, (n. red.).

convingea că mama lui nu era acolo – şi înainte să se întoarcă acasă îi lăsase destul de mult timp să facă asta – o va lăsa în pace. Cel puţin, asta sperau ele.

Prin îndurarea lui Allah, ajunseră cu bine la Kharif. Acolo, o consultare de urgenţă conduse rapid la hotărârea că Azizza trebuie să se întoarcă la locuinţa lui Chafiq Hakkim. Mai devreme se învoise, dar cineva trebuia să afle ce se întâmpla şi era plauzibil ca Hakkim să ştie. În afară de asta, aveau nevoie de mâncare.

Celestine, singură din nou, se prăbuşi pe un scaun, nevoita să recunoască în sfârşit cât de rău îi era. Mai devreme pusese asta pe seama combinaţiei otrăvitoare de îngrijorare pentru Robbie, bătrâneţe şi extenuare fizică, toate puţind să-l marcheze şi pe un adolescent, ca să nu mai vorbim de o femeie de şaptezeci de ani. Acum, în orice caz, cum stătea în întuneric numărându-şi bătăile neregulate ale inimii, ştia că singurul lucra care o putea menţine era voinţa şi asta nu putea dura veşnic.

Scoase o fotografie de-a lui Robbie din geantă. Fusese făcută în restaurantul de la ultimul etaj al lui Word Trade Center din New York; Robbie, la doisprezece ani, se uita solemn în obiectivul aparatului, cu cămaşa transformată într-un alb imaculat de lumina bliţului. Ultima oară când îl văzuse; „Doamne Dumnezeule, se ragă ea, fă să nu fie ultima dată când îl mai văd.”

— Robbie, şopti ea, ţine-te bine, scumpule. Celestine te iubeşte, Robbie. Vine să te ajute. Da. Vine.

Lacrimile îi curgeau pe furiş. Un timp se strădui să le stăpânească. Dar cu cât se străduia mai mult, cu atât supărarea se adâncea, până când în cele din urmă le dădu drumul într-o expresie transfigurată de teroare şi durere.

— Sunt doar o biată văduvă… de nici un folos nimănui… nedorită, inutilă, oh, Doamne, inutilă. Şi nu pot face nimic. Nu-l pot salva. Oh, Doamne, Allah, ajută-l pe bietul şi dragul meu Robbie!

Pe înserat Aziza se întoarse şi o găsi pe Celestine legănându-se înainte şi înapoi într-un scaun.

— Izza, strigă ea, ce mă fac, ce mă fac?

Bătrâna servitoare alergă spre masă şi îi apucă ambele mâini într-ale ei.

— Stai calmă, spuse ea cu o voce mai curând aspră decât mângâietoare. Încetează cu tânguitul şi ascultă. Am nevoie de

ajutorul tău, Celestine!

Celestine îşi şterse lacrimile şi trase adânc aer în piept.

— E vorba de Hakkim, spuse Azizza, grăbindu-se să aprindă lumânările. E ciudat.

— Ce vrei să spui?

— E schimbat. Când am apărut în uşă a venit spre mine şi eu m-am gândit că mă va tortura până când o să spun unde eşti. Dar nu a fost aşa. Era înspăimântat.

— Hakkim, înspăimântat?

„Era neobişnuit, era ceva nou; haide, femeie, fii atentă şi ia aminte."

Azizza suflă în chibritul cu care aprinsese lumânările.

— A spus că a fost păcălit şi că tu trebuie să ştii ceva.

— Şi tu l-ai crezut? Celestinei îi fu greu să-şi reţină tonul batjocoritor din voce.

— Desigur că nu, proasto, până ce nu a vorbit de bani.

— Ce bani?

— A fost obligat să sprijine această afacere a deturnării. O afacere, ca oricare alta; sunt exact vorbele lui, imaginează-ţi! A dat banii pentru antrenament, arme, bilete, hoteluri, pentru tot! Dar el va fi cel care va pierde tot.

— Ce a spus?

— A spus că îţi va zice doar ţie. Dar n-am înghiţit chestia asta; m-am prefăcut că nu te-am văzut de când ai venit la el acasă ieri. Bineînţeles, nu m-a crezut, dar mi-a spus să-ţi transmit un mesaj şi, când am auzit ce era, am început să-l cred într-adevăr.

— Ce mesaj?

O voce de bărbat de pe hol:

— Israelienii au fost amestecaţi în treaba asta de la început. Ambele femei se înfiorară. Celestine sări în sus, cu o mână ţinându-se de gât şi cu cealaltă sprijinindu-se de Azizza. Îi trebuiră zece secunde să-şi dea seama că vocea asta îi era cunoscută; era a lui Hakkim.

Deci o urmărise pe menajera ei până la Kharif.

— Of, Izza, murmura ea, dar în reproşul ei nu era asprime. Să fie păcălită era preţul pe care îl plătea pentru darul dat de Dumnezeu de a fi de bună-credinţă.

— Fii liniştită, spuse Hakkim agitat, trăgând un scaun lângă masă. Ah, ce zi!

— Chafiq, rosti Celestine solicitând toată gravitatea pe care o putea aduna în acest singur cuvânt. Fă şi tu odată ceva folositor

în viaţă şi ajută-mă să-l salvez pe Robbie.

— Da, da. Lasă-mă să-mi recapăt răsuflarea. Am adus cafea, nişte vin.

— Feisal ştie că eşti aici? se răsti Celestine. El te-a trimis?

— Nu, pentru ambele întrebări.

Hakkim scoase cu dinţii dopul pus pe jumătate la o sticlă de vin.

— Atunci, te urmăreşte? Tu ai urmărit-o pe Izza, el pe tine.

Din expresia feţei lui, îşi dădu seama că nu se gândise la asta. Mai interesant era că ideea îl sperie. Se făcu linişte pentru un timp. Celestine nu se grăbi să o întrerupă. „Lasă-l să fiarbă!”

— Feisal a dat-o în bară, spuse el în cele din urmă, înainte de a lua o duşcă de vin.

— Deturnarea a mers prost?

— Groaznic. Vrei nişte cafea?

Răsuci capacul, lăsând aroma de cafea proaspătă să se răspândească în cameră. Celestine se forţă să spună:

— Mai târziu.

— Cineva a încercat s-o oprească pe Leila, zise Chafiq, chiar înainte de a urca în avion. Cineva care ştia că va fi acolo. Când a auzit Halib, a făcut o verificare. Omul care a atacat-o pe Leila se numeşte Rafael Sharett. Este agent Mossad. Foarte sus: director.

Celestine se încrunta.

— Şi ce-i cu asta?

— Deci în curând toată zăpăceala asta se va sfârşi, nu? Şi ziarele vor scrie povestea şi, dacă Sharett va mai fi viu, el le va vorbi oamenilor.

— Îmi imaginez asta.

— Celestine… – Chafiq se aplecă peste masă, cu mâinile încrucişate pe piept. Ea observă că fruntea îi era acoperită de sudoare. Nu îmi pot permite să-i supăr pe cei de la Ierusalim. Când m-am băgat în chestia asta i-am spus clar lui Feisal: „Uite, am zis, fără implicaţii sioniste, da?” Şi el a spus da, aşa că am intrat cu partea mea. Dar dacă vreodată ar bănui măcar…

Deci bancherul Hakkim făcuse afaceri cu Tel Avivul, da? Celestine se gândi că acesta trebuie că era un joc periculos. Dacă el spunea adevărul, era de înţeles spaima lui. Dacă.

— Dar ei au aflat, nu-i aşa? făcu ea o remarca nevinovata. Au dus o echipă antitero la bordul avionului, aşa ca de acum ei ştiu tot ce au nevoie. Nu te înţeleg, Chafiq. Dacă e să mori, ai şi murit.

Ea făcu o pauza, străduindu-se să obţină efectul maxim.

— Deja.

Hakkim respira greu. Deodată izbi cu pumnul în masa, făcând să sară sticla şi termosul.

— Poate că Mossadul nu ştie că Sharett e la bord, spuse el.

— Şi-au pus un agent în avion să oprească deturnarea şi ei nu ştiu că el…? Trebuie să mă ajuţi, nu înţeleg.

Celestine observa o umbră după cotul lui Hakkim. Auzi un zgomot şi, deşi bancherul părea să nu fi observat, Celestine ştiu că Azizza luase termosul. Bine. Chiar îi prindea bine nişte cafea.

— Urmăreşte-mi judecata, spuse el. Unu: nu a apărut nimic în ziare, la televizor sau la radio care să sugereze că ar şti cineva că la bordul avionului este un agent Mossad cu funcţie înaltă.

— Dar în mod voit ţin ei asta secret, nu-i aşa? Ca să menţină elementul surpriză.

— Asta ar face Mossadul. Dar ceilalţi ar fi chiar prea dornici să difuzeze asta pe post. Sirienii, irakienii: presa lor ar striga în gura mare.

— Poate Mossadul a reuşit să ţină bine acest secret.

— Nu înţelegi. Dacă toţi cei din Tel Aviv ar fi ştiut că Sharett era la bord, ar fi răscolit avionul şi l-ar fi scos pe omul lor de-acolo. Au mai făcut acest lucru.

— Dar ce înseamnă asta? întreba ea rar. Sharett era în acel avion în scopul de a face să eşueze deturnarea. De ce nu le-ar spuse acest om alor lui ce are de gând să facă?

— Poate ştia că i-ar fi interzis.

— Adică, lucrează pe cont propriu… este o treabă personală?

— Da.

— Chiar dacă lucrează pentru o organizaţie a cărei treabă este să oprească oameni ca nepoţii mei? Oh, haide, Chafiq!

— Stai aşa. Ştim că omul ăsta e în avion, ştim că ai lui nu sunt interesaţi.

— *Dovedeşte-mi* că acest agent este în avion, că este cine afirmi tu.

Când mâna lui se îndreptă spre un buzunar interior al hainei, primul ei gând fu: „Allah! E înarmat!” până ce văzu că scoate un carton pătrat. Îl luă repede: o fotografie a unui om stând prăbuşit în ceva ce arăta ca un fotoliu de avion, cu faţa brăzdata de sânge.

— Ăsta-i Sharett, spuse Hakkim. A fost făcută imediat ce avionul a aterizat în Yemen şi a fost trimisă în ziua următoare la

Teheran. Fotografia i-a parvenit lui Feisal cu cererea de a-l identifica pentru că o atacase pe Leila când pornise spre cabina piloţilor. I-au transmis şi copii după paşaport: fals, bineînţeles. Uite!

El îi întinse câteva pagini împăturite. Celestine se uită la ele.

— Toate acestea pot fi trucate, murmură ea.

— Nu sunt trucate.

— Poza putea fi făcuta înainte de deturnare. Le privi cu atenţie mai de aproape. Cum ai intrat în posesia lor? Ţi le-a dat Feisal?

— Eşti nebună? Mi-ar tăia gâtul dacă ar şti că le am.

— Le-ai furat? întrebă Celestine tăios.

— Am un prieten bun între oamenii lui Feisal.

Ochii lui Hakkim se bulbucară; se gândea ce s-ar întâmpla dacă Feisal şi-ar da seama.

— Le-a împrumutat.

— Va trebui să le arăţi celor din Mossad dacă vrei să ai vreo şansă să-i faci să te creadă.

— Las-o baltă.

Îi smuci poza din mână. Celestine deveni din nou conştientă de o umbră stând lângă umărul lui Hakkim. Nu o mai văzuse pe Izza. Plecase undeva?

Sau fusese aici în tot acest timp, ascultând?

— De ce îmi spui mie asta? întrebă ea.

— Toată povestea va ieşi la iveală; sioniştii vor şti că sunt implicat; mă vor termina!

Aproape că plângea.

— Atunci cum te pot salva eu?

— Fă-i pe israelieni să creadă că Sharett este în avion. Te pot ajuta să ajungi la Tel Aviv, am… mijloace.

Ea îl fixă cu privirea, prea uimită să poată vorbi.

— Vor trimite o echipă să-i salveze pe fiecare, pe Robbie, pe fiecare.

Vocea lui Hakkim, atât de entuziastă până acum, brusc se pierdu.

— Dar până nu vor crede că la bord este unul dintre superiorii lor, nu vor întreprinde nimic.

Azizza ridică încet termosul şi bătu cu degetul în dop dând din cap. Apoi dispăru din nou printre umbrele care începeau să umple camera cu întuneric.

— Printre cei mai buni prieteni ai tai, spuse Hakkim cu o voce plină de ironie, sunt şi israelieni.

— Da, recunoscu Celestine, după o pauză. Cunosc câţiva.

În liniştea care urmă ea încerca să-şi dea seama ce era mai bine să facă. Azizza o avertizase că în cafea era pus un drog, Dumnezeu ştie cum aflase, poate că-l văzuse făcând aşa altădată, cu vreo fată. Mai probabil cu un băiat. Deci întreaga poveste era o înscenare.

De ce?

Dacă era cu adevărat omul lui Feisal, tot ce avea de făcut era să o urmărească pe Azizza de la distanţă şi să comunice asta de îndată ce o vedea intrând în casă. Dar dacă îi raportase deja lui Feisal înainte de a aduce vinul şi cafeaua cu drog, de ce nu apăruse Feisal să o ia?

Un singur lucru îl credea într-adevăr: dacă el spusese adevărul despre acest om Sharett, atunci îndată ce israelienii ar afla ar muta cerul, iadul şi pământul ca să-şi scoată agentul. Ar răscoli avionul, i-ar omorî pe terorişti. Ar omorî-o pe nepoata ei, poate şi pe Robbie. Dar dacă nimeni nu făcea nimic, ea nu-l va mai vedea pe Robbie din nou, pentru că mama lui îl va lua cu ea.

Un gând teribil o lovi.

— Chafiq, murmură ea, Leila ştie cine este acest om Sharett?

— Nu ştiu.

— Ce avea să facă dacă ştia? Ce avea să facă?

— Îmi trebuie fotografia, zise Celestine cu tonul brusc al unui om care hotărăşte. Şi copia paşaportului lui Sharett.

— Imposibil. Trebuie să ajungă înapoi în biroul lui Feisal până diseară.

Hakkim era îngrozit. Se putea totuşi să spună o mică parte din adevăr. Dacă povestea lui era adevărată şi ea îi putea convinge pe israelieni de asta, l-ar putea scăpa pe el, pentru că informaţia vitală venise de la el.

Dacă. Ar putea. E posibil. Se poate. Poate.

Trebuia să ia poza şi copia după paşaport. Fără ele nu avea şanse. Dar el nu avea să i le dea niciodată de bunăvoie.

— Chafiq, spuse ea îndatoritor, mi se învârte capul. Poţi să-mi dai nişte cafea, te rog?

22 Iulie. Seara.
Al Mahra, Yemenul de Sud

Doctorul Delahaye stătea pe vine şi dădea din cap.

— Se înrăutăţeşte, murmură el. Aveţi idee când i s-a injectat insulina ultima oară?

— Nu, îmi pare rău.

Colin stătea pe locul de la geam. Robbie era pe culoar, Tim Campbell zăcea între ei, respirând rapid, cu ochii închişi. Colin îi legăna capul pe pieptul său.

— O să moară? întrebă el încet.

Doctorul aprobă din cap. Da.

— Dacă nu îl ducem repede la spital şi să-i dăm o perfuzie cu potasiu. În mod normal, nu mi-aş face multe griji pentru un tânăr ca acesta, dar setea este pentru el o problemă şi mai mare decât pentru noi ceilalţi şi pare a fi un tip foarte emotiv. Este deja grav acidotic, cred… Vedeţi ce rapid respiră?

Doctorul Delahaye nu mai avea nimic de făcut pentru Tim, aşa că se întoarse la locul lui, câteva rânduri mai în spate. Colin îi propti capul lui Tim de spetează şi se ridică în picioare. Selim văzu. Îi făcu semn cu mâna lui Colin să se aşeze la loc.

— Vreau să-ţi vorbesc, spuse Colin răspicat.

Selim deveni rigid, dar veni pe culoar. Colin îl privi în ochi.

— Vrei să fii răspunzător de moartea unui copil nevinovat? rosti el şi mai răspicat.

Cum Selim nu răspunse, Colin continuă cu aceeaşi voce egală, aproape monotonă:

— Asta este ce vă învaţă Coranul? Spune-mi, te rog, aş vrea să aflu. Există răsplată cerească pentru comportamente ca aceasta? Aş vrea să vă înţeleg religia astfel încât să o pot respecta şi să învăţ din ea.

Selim se lăsă în jos, aplecându-se peste Robbie şi Tim Campbell.

— Nu dispreţui ceva ce nu vei putea înţelege vreodată, vorbi el ca o şoaptă. Ce doreşti?

Colin îşi întinse o mână şi o puse pe încheietura inertă a lui Tim Campbell.

— Acest băiat este diabetic.

El nu ridică vocea, nu se linguşi, nu o îndulci şi nu îşi schimba atitudinea în nici un fel.

— Acest băiat a rămas fără insulina de ceva timp. Este în coma, din care nu-şi va reveni decât dacă va primi de urgenţă îngrijire medicală. Va muri. Lumea va şti că a murit şi de ce. S-ar putea să nu înţeleagă Coranul, s-ar putea să fie surzi la cuvântul lui Allah, dar măcar acest lucru lumea îl va înţelege.

Robbie ştergea întruna transpiraţia de pe faţa palidă a lui Tim. În acel moment, el ridică ochii spre Selim şi spuse:

— Vreau să o văd pe mama. Te rog.

— Taci.

— Ştiu că faci ceea ce vrea ea câteodată. Ştiu că ne poate ajuta. A promis că o va face. Vorbeşte cu ea sau lasă-mă pe mine.

În vreme ce privirea lui Selim zbura spre cei trei, Colin îşi refăcu în minte calculele, încercând fiecare legătură, luptând cu groaza. Putea să-i salveze viaţa lui Tim Campbell. Strategia era foarte simplă, dar şi foarte periculoasă.

Va merge la Leila şi îi va spune că, dacă nu va permite ca băiatul bolnav să fie dus la elicopter, el îi va spune lui Robbie despre adevăratul rol pe care îl joacă mama lui. Va trebui să găsească o cale de a-i comunica Leilei această ameninţare şi apoi să o împiedice să pună pe cineva să-l omoare pe furiş înainte de a reuşi să îndeplinească ameninţarea. Colin credea că ea nu-l va ucide pentru că riscul ca Robbie să descopere cine dăduse acest ordin era prea mare. Dar în mod neîndoielnic, îi va separa. Până acum îi lăsase împreună, calculând că în acest fel măcar exista o şansă ca el să îl poată convinge pe Robbie să plece în linişte cu mama lui. Odată ce o va ameninţa că îi va spune adevărul lui Robbie, ea oricum va realiza că tactica ei a dat greş şi îl va lua pe băiat. Atunci Colin nu ar mai putea vorbi cu fiul său. S-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

Deci, cum ar putea-o strânge cu uşa pe Leila fără să-şi taie gâtul?

Dar dacă ea s-ar folosi de asta şi l-ar forţa să-i spună lui Robbie că mama lui e teroristă? Dacă Robbie ar spune că nu îi pasă, că ea este mama lui şi el o iubeşte? De ce Dumnezeu nu îi spusese băiatului adevărul mai devreme, când nu era toată această tensiune?

Colin îşi încleşta pumnii. Selim încă mai stătea acolo, pârând nehotărât. O astfel de nehotărâre era neobişnuită la el. Era o fisură în şablon. Bun.

— Ascultă-l pe fiul meu, se înecă el cu vorbele. Este la clasa întâi o doamnă. Cere-i părerea.

Selim se ridică. Se întoarse spre capătul cabinei unde stătea de pază încă unul dintre cei cinci oameni înarmaţi şi scoase câteva cuvinte în arabă. Celălalt aprobă din cap.

— Aşteaptă acolo, murmură Selim. Am dat ordin ca voi doi să

fiţi supravegheaţi în mod deosebit. Aţi putea provoca multe morţi aici. Gândiţi-vă la asta. Acum i se adresa lui Colin. Tu personal eşti în siguranţă, pentru moment. Ştii de ce: ai o treabă de făcut. Privirea îi alunecă într-o parte la Robbie. O lecţie de dat. Şi deteşti gândul că se pierd vieţi nevinovate.

Se dădu în lături şi Colin observă că umerii lui păreau încovoiaţi. Era o iluzie cauzată de osteneală? Nu. Selim începea să obosească.

Colin se întoarse şi se uita pe geam. Era aproape întuneric. Pământul gol se întindea până la poalele dealurilor aride şi sterpe. Nu mişca nimic. Se simţea obişnuit cu fiecare piatră, fir de nisip, spin îndepărtat, cu orizontul întunecat. Trebuie că Marte arăta aşa. Soarele apunea, slavă Domnului! În timpul zilei, lumina lui arzătoare era atenuată de geamurile din Perspex special prevăzute pentru zbor la mare altitudine în atmosfera rarefiată, unde altfel razele ultraviolete ar topi şi distruge ţesuturile vii, dar nu erau nicăieri suficient de puternice pentru a-i proteja pe pasageri de cuptorul care dogorea liniştit afară. Chiar şi lăsarea nopţii aducea doar o mică uşurare. Colin încerca să stea total nemişcat şi să-şi controleze respiraţia, să uite de setea care îi strângea gâtul.

Când capul lui Tim alunecă pe umărul lui, Colin crezu la început că era încă un simptom de agravare a bolii, aşa că îşi concentra toată atenţia asupra băiatului. Apoi, văzând că faţa palidă nu se mişca, ridică ochii ca să-şi dea seama cu panică de faptul că Robbie se sculase în picioare. Mintea lui Colin lucra încet. Desigur, fiul său a vrut să se ridice şi l-a împins pe Tim peste tatăl său. De ce era Robbie pe culoar când Selim le ordonase în mod expres să stea aşezaţi?

— Stai jos, strigă el, dar Robbie alerga.

Omul din capătul cabinei strigă. Pasagerii începură să ţipe, Robbie răcnea ceva, însă vorbele se pierdeau în vacarm. Când omul înarmat trase un singur glonţ prin tavan, zgomotul repercuta ca un tunet, prevestind Apocalipsa, iar ţipetele se înălţară până la cele mai ascuţite note; alţi pasageri se ridicaseră în picioare acum, convinşi fiind că acesta era începutul masacrului, fiecare pentru sine. O femeie se zvârli de pe scaunul ei în calea lui Robbie, dar băiatul se dădu la o parte, alergând în continuare spre perdeaua de la intrarea în cabină, în spatele căreia ştia că era mama lui.

Colin se ridică în picioare. Nu îi păsa deloc de acţiunea care se

desfăşura în faţa lui. Singur printre pasagerii înspăimântaţi, se întoarse spre coada avionului. Omul cu arma stătea într-un genunchi, ţintind pe traseul culoarului dintre scaune. De acum erau atâţia oameni între el şi Robbie încât posibilitatea de a-l lovi pe băiat era ca şi inexistentă. Nu conta. Colin ştia că va trage.

Se apucă de speteaza scaunelor de pe ambele părţi şi se aplecă peste corpul nemişcat a lui Tim.

— Staţi jos! strigă el. Pentru numele lui Dumnezeu, staţi jos!

Nimeni nu îl băga în seamă. Colin se surprinse uitându-se în lungul culoarului în gura unui M3A1 la şase-şapte metri depărtare sau mai puţin. Făcu un pas înainte. Ţeava armei se ridică. Acum el era ţinta.

Lumea se opri. Ultimele lui clipe pe pământ. „O să mă doară? se întrebă el. Şi apoi: Doamne, fă-l să ţintească bine, nu vreau să zac aici, rănit, fă-l să nu mă împuşte în stomac, durează aşa mult până mori, iar agonia este peste orice imaginaţie.”

Rosti ultimele sale cuvinte:

— Împuşcă-mă.

Omul înarmat nu îl auzea. Gura i se lărgi într-un fel care putea fi un zâmbet sau o formă de concentrare şi Colin îşi încrucişa braţele pe piept. Şi, în acel moment, liniştea cuprinse avionul, o linişte atât de neaşteptată, atât de deplină, de parcă aproape o puteai auzi.

Colin se auzi spunând din nou:

— Împuşcă-mă pe mine.

Oamenii se uitau la el de parcă era nebun. Încet, unul câte unul, se aşezară. Capul lui Colin bubuia de o durere ucigătoare, de parcă îi înnoda cineva şi îi răsucea vasele de sânge, muşchii şi venele care erau în spatele ochilor. Încă putea să-l vadă pe omul cu arma, pe nimeni altcineva, doar pe teroristul de la capătul cabinei, dar nu îşi simţea picioarele şi mâinile sau orice parte a corpului cu excepţia inimii care bătea ameninţând să-i sară din piept. Privirea îi pluti peste cabină, fără expresie, dar funcţională. Era viu, deşi ştia că nu se poate aşa ceva.

— Trage. El înţelese. Dumnezeule primitor, îngăduie-mi să fiu ca Isaac. Împuşcă-mă pe mine, nu pe fiul meu. Împuşcă-mă!

Capul începu să i se limpezească de sângele îngheţat. Se răsuci spre botul avionului. Culoarul de trecere era gol. Nimic şi nimeni nu îl despărţea acum de Robbie care stătea în punctul din care se trecea de la clasa a doua la clasa întâi. În spatele peretelui despărţitor îl vedea doar pe Selim. Dar nu asta îi reţinu

atenţia. În spatele lui Robbie, cu o mână aşezată pe umărul lui, stătea Leila.

Mamă şi fiu priveau fix de-a lungul culoarului la Colin. Expresia din ochii lor era aceeaşi: curiozitate şi mirare. Fiul său şi fosta soţie înţeleseseră amândoi acest moment. Îl încercaseră împreună, ca o ipoteză, de nenumărate ori: Ce ai face? Întotdeauna voiseră să afle. Cum ai reacţiona dacă ţi-ar veni rândul să faci alegerea între el şi tine?

Acum ştiau. Robbie zâmbea, se schimonosea, plângea, toate la un loc. Şi Leila zâmbea, deşi zâmbetul ei era din amărăciunea de a-şi recunoaşte greşeala în sinea ei. Zâmbetul unuia care pierde.

Avionul era într-o tăcere totală. Rânduri-rânduri de pasageri fixau cu ochii femeia cu o mână pe umărul băiatului, neînţelegând ce înseamnă scena aceasta la care erau martori. Dar păreau să ştie că, dacă aşteptau, adevărul va ieşi la iveală. Secundele tâcâiau, adunându-se într-un minut… două.

— Ea e mama mea! exclamă Robbie dintr-odată; şi mâna de pe umărul lui de încleşta până ce încheieturile degetelor se albiră. E mama mea.

Înghiţi cu greutate, înecându-şi lacrimile.

— Îi va întreba dacă prietenul meu Tim poate merge acasă. Pentru că… pentru că, ştiţi, e foarte bolnav.

Ultima vorbă era spusă cu o voce pierdută, de parcă era conştient că spusese fie prea mult, fie prea puţin. Încercă să se răsucească pentru a se uita la Leila, dar strânsoarea ei de pe umărul copilului se înteţi, făcându-l să se mulţumească să se uite la mâna ei. Zâmbetul lui păli. Colin vedea cum încrederea fiului său dispare la fel de brusc precum firele de nisip dintr-o clepsidra.

Când Leila se adresă în arabă teroristului din spatele cabinei, Colin ştia că îl admonestaseră pentru că panicase şi ţintise spre Robbie. El se învârti pe loc. Complicele ei stătea acolo fără vreo expresie clară pe figură. Nici măcar o vagă tresărire a vreunui muşchi nu trădă adevărata relaţie cu aceasta femeie. Colin ştia că ea îşi alesese cu cea mai mare grijă vorbele astfel încât, chiar dacă vreunul dintre pasageri înţelegea limba arabă, să nu îşi dea seama de adevăr.

Acum Leila se întoarse spre Selim şi faţa i se umplu de un zâmbet plăcut. Îi vorbi cu o voce joasă linguşindu-l, promiţând, înţelegând. După un timp el aprobă, poate puţin nerăbdător: era

dispusă să fie de acord cu aproape orice atâta vreme cât însemna sfârşitul acestei vorbării; acesta era mesajul pe care îl purta faţa lui. Când rosti câteva propoziţii trunchiate, Leila traduse:

— Spune că băiatul bolnav poate să plece când vine elicopterul data viitoare. Dar nimeni altcineva nu poate pleca.

Pentru un moment, tăcerea de moarte continuă. Apoi, neaşteptat de brusc, pasagerii începură să aplaude. Colin nu mai auzise niciodată ceva asemănător: nu puteai să-ţi dai seama care pereche de mâini începuse pentru că toate porniră deodată. Ovaţionau. Câţiva îşi ridicară braţele deasupra capului ca să aplaude, de parcă venise printre ei o mare artista. Şi în tot acest timp, Leila continua să stea acolo cu o mână pe umărul lui Robbie, îmbujorându-se puţin cu un zâmbet vag, jenat pe faţă, în timp ce Robbie lăsase lacrimile să-i curgă pe obraji, lacrimi de recunoştinţa şi de mândrie că mama lui era aceea care îl eliberase pe Tim.

Ea îl împinse uşor. Robbie alerga pe culoar ca să se arunce în braţele tatălui său. Colin îşi ascunse faţa lângă gâtul băiatului, incapabil să vorbească. Când ridică din nou capul, perdeaua de la capătul opus al culoarului închidea din nou cabina.

— Oh, tată…

În timp ce Robbie încă încerca să-şi găsească cuvintele, un sunet nou se adăugă freamătului din jurul lor: rotoarele elicopterului.

— Hai, fiule, să-l ducem pe Tim în faţă.

Selim se ivi lângă ei. Îi aşeză pe toţi la locurile lor, pe toţi – cu excepţia lui Colin şi Robbie, cărora li se ordonă să-l transporte pe Tim. Tată şi fiu îl purtară cu grijă pe băiatul bolnav până la toboganul de salvare şi se pregătiră să-i dea drumul să alunece în jos.

— Fă-te bine! spuse Robbie.

Brusc se aplecă în faţă să-l strângă de mână pe Tim.

— Experienţa finală, omule! strigă el, în vreme ce corpul inert al băiatului aluneca încet spre pământ.

Robbie continuă să privească în timp ce Tim era purtat de bărbaţi din elicopter, dar lui Colin, uitându-se la profilul fiului său, îi reveni în minte o seară caldă, umedă din alte timpuri, în Beirut, în acea vară teribilă din trecut, aflase doar că era gata să-i sacrifice pe alţii pentru a-l salva pe Robbie. El ştia acum că putea să se sacrifice chiar pe sine dacă trebuia.

Elicopterul se ridică în aer, rămase suspendat acolo sus un moment şi se îndreptă către est, spre mare. Robbie îşi aruncă braţele în lături, într-un dramatic rămas-bun.

— Treizeci şi şase de nivele de experienţă! strigă el. Eşti stăpânul închisorii acum, omule. Chiar eşti! Vocea i se stinse într-o şoaptă, braţele îi căzură pe lângă corp. Eşti…

Lui Colin, care privea cum se încreţea faţa fiului său, vara aceea a lui 1974 îi apăru brusc de parcă era ieri.

Iunie, 1974.
Beirut, Liban

Ceea ce detesta erau constrângerile şi invadarea timpului personal care părea să aparţină teritoriului paternităţii. Într-o seară va veni acasă şi o va găsi pe Leila împreună cu alte mame: iată-le stând la o ceaşcă de ceai şi discutând despre cât de îngrozitoare era viaţa lor fără griji. Leila abandonase cu mult timp în urmă planurile de a studia mai departe, dar în cazul ei asta nu conta: exista întotdeauna venitul trimis din Liban care se adăuga câştigului ca profesor al lui Colin. Celelalte mame sufereau mult din cauza incapacităţii lor de a găsi o slujbă potrivita cu felul şi nivelul abilităţilor lor neîndoielnice de clasă mijlocie. Colin va sta în hol, ascultând sporovăială lor de muieri şi inepţiile lor şi se va cutremura de furie!

Ştia că Leila îşi dorea un copil; îl concepuseră în luna de miere. Ştia că vrea să-şi dedice primii ani lui Robbie, fără să fie distrasă de un serviciu; el consimţise. Dar nu se înţeleseseră şi că ea îl va neglija. Prin lipsa mesei când se întorcea de la lucru, prin lipsa de sex. Prin a fi veşnic pe locul doi în întrecerea zilnică cu propriul fiu.

Era greu să găsească un cuvânt care să descrie ce simţea Leila pentru Robbie. Dragoste? Veneraţie? Adoraţie? Aceste vorbe nu mergeau cât de departe trebuia pentru a descrie devoţiunea idolatrică pe care ea o revărsa asupra copilului lor. Dacă ar fi venit cineva la ea şi i-ar fi spus: „Tu sau Robbie trebuie să muriţi”, ea ar fi apucat un cuţit cu bucurie şi l-ar fi împlântat în inima ei înainte de a le da voie sa atingă un fir de păr de pe capul acela scump.

Colin găsea câteodată că pasiunea soţiei lui pentru Robbie friza boala. Dar poate şi asta era un fel de boală – gelozia.

Era în iunie 1974, Robbie avea patru ani şi Colin aşteptase cu nerăbdare o zi anume, înconjurata cu roşu în calendar, de luni de zile. Mai bine zis, un moment anume: vedea imaginea cu el aşezându-se pe locul lui în avionul roşu cu alb al Liniilor Aeriene din Orientul Mijlociu cu un gin cu sifon în mână şi cu perspectiva a patru săptămâni de hedonism îngăduitor. Bilete plătite de Feisal, tatăl Leilei; un apartament al lor în centrul Beirutului; servitori la dispoziţie zi sau noapte; o maşină la cherem... oh, răsfăţul era fără sfârşit, dar ce îl convinsese fusese asigurarea dată de Leila că undeva într-un pachet era îngropată certitudinea că într-o bună zi vor fi împreună şi singuri.

Ea voia asta la fel de mult ca el, de asta îl asigurase. Simţise lipsa sexului, plăcerea unui pahar sau două de vin la gura sobei, plimbarea de sfârşit de săptămână, mână în mână. Să nu trebuiască să-ţi faci griji dacă Robbie se trezeşte în miez de noapte dintr-un vis urât, pentru că doica îl poate linişti în timp ce mămica şi tăticul dorm; oh, da! O plăcere pură, sinceră. Să întârzii în pat dimineaţa, să miroşi florile de bougainvillea de la fereastră în timp ce faci dragoste; sa înoţi într-un golfuleţ numai cu ea şi cu o mână de prieteni alături, cu o sticlă de şampanie pusă la rece la două braţe adâncime... cum le mai făcuseră cu ochiul aceste lucruri până în iunie, la data încercuită cu roşu din agendă.

Cât de stupid deci, să se certe în ajunul plecării; şi, gândindu-se la destinaţia lor, cât de potrivit, ca toate certurile lor, să fie pe tema unui lucru perfect stupid.

Pentru că sala lui de la colegiu era în curs de rearanjare, hotărâse să-şi ţină ultimele seminarii din trimestru acasă, în cursul dimineţii, în vreme ce Robbie se juca de-a şcoala şi Leila era plecată ca de obicei să facă atunci ceva, nu ştia ce anume, dar nu să gătească sau să facă curat în casă. Colegiul care îl angajase avea doar profesori bărbaţi, dar pentru că el căpătase o oarecare notorietate în lumea universitară după susţinerea tezei de doctorat, „Elementul de premeditare în crima prin imprudenţă”, publicată în volum, un număr de studenţi îi fuseseră repartizaţi lui Colin. Una dintre studente era o nătângă frumoasă şi sexy pe nume Fiona Bolingbroke, care nu făcuse nici un secret din dorinţa ei de a căpăta mai mult decât cunoştinţele lui Colin. El o ignora, nu pentru că nu-i plăcea de ea, ci pentru că drumul principal spre distrugere marcat clar, cu litere majuscule, era SEX CU STUDENŢII. Şi, de asemenea, pentru că tânjea să

creadă în ceva şi alegerea unui mariaj bazat pe încredere şi pe stabilitate era cel puţin la îndemână, chiar dacă nu mai era ademenitor ca odinioară.

Cu o săptămână înainte de data când familia Raleigh avea rezervarea la zborul pentru Beirut, partenerul lui Fiona se îmbolnăvi lăsând-o singură în casa lui Colin în unica zi din an când Leila se hotărâse să vină acasă mai devreme de la ce făcea ea dimineţile, care nu erau gătitul şi curăţenia. Leila se uită lung la expresia visătoare de pe faţa fetei întinse pe canapeaua pe care ea şi soţul ei o aleseseră la o vânzare la Heal şi ieşi trântind uşa în urma ei. Ecoul dură mult timp după aceea.

Vara lui 1974 încă mai era martora unei păci încordate în Liban, deşi oricine ajungea în clădirea terminalului ciuruita de gloanţe a aeroportului din Beirut în acel iunie putea să citească semnele şi să înţeleagă că războiul civil nu era departe. Colin îl ţinu strâns de mână pe Robbie până ce ieşiră la soare şi acolo, în faţa lor, stăteau parcate cele două BMW-uri care urmau să facă parte indispensabila din viaţa lor în cursul următoarelor săptămâni.

Viteza şi eficienţa operaţiunii îi luă respiraţia. Nişte mâini se întinseră după bagajul, fiul şi soţia lui şi după el; erau în maşina şi închiderea uşilor avu loc simultan cu accelerarea rapidă; apoi goneau pe o stradă dreaptă ca şi cum ar fi fost persoane de viţă regală sau infractori urmăriţi de poliţie.

Familia Raleigh era aşezată pe bancheta din spate a primei maşini, cu un bărbat care striga încontinuu într-un aparat de emisie la dreapta şoferului. Interiorul era răcorit plăcut de un aparat de aer condiţionat şi în sfârşit Colin se lăsă pe spate, relaxându-se, încercând în acelaşi timp să simtă ceva pentru Beirut.

— Comiche Mazza.

Tresări. Leila i se adresase foarte puţin în ultimele şase zile şi mult mai mult timp nu o auzise folosind un astfel de ton dulce. Goneau pe un bulevard larg, îndreptându-se spre mare. Vedea palmieri nesfârşiţi, din loc în loc pieţe cu oameni stând sub umbrele de soare, acoperişuri de ţiglă roşie, vile atrăgătoare printre monstruozităţi oribile de beton, unele pe jumătate construite, altele mai mult de jumătate distruse. Locul îi amintea mult de Iugoslavia, cu minizgârie-norii ei; predominant mediteranean, ca Italia sau Spania, dar cu o tentă de ceva mai

apăsător, mai senzual arhitectonic; o influenţă sârbească sau poate turcească. Apoi făcură la dreapta pe o stradă largă unde faţade impozante cu coloane anunţau magazine scumpe, cele mai bune restaurante, bănci secretoase, cămine opulente. Noţiunea de a fi din est dispăruse; toată lumea arăta în stil european.

— Strada Hamra, spuse Leila. Bond Street al Beirutului.

Colin o simţi că îl prinde de mână. Vederea mâinilor lor prinse împreună în poala lui Robbie după atâta separare îl umplu de fericire. Deodată, ea spuse pe o voce artificială înaltă:

— Bun-venit!

El se aplecă peste Robbie să o sărute pe obraz.

— Mulţumesc, spuse el liniştit.

Robbie se aruncă peste mama lui, îngropându-şi capul la pieptul ei, iar Colin şi Leila împărtăşiră primul lor zâmbet înţeles după multe zile, părinţi o dată în plus, în loc de pur şi simplu doi oameni care împărţeau răspunderea pentru copil. Colin ştia toate teoriile la modă despre „liant”, ştia că el şi Robbie încă trebuia să caute legătura metafizică, vitală dintre tată şi fiu. Dar curând în Beirut, orice va fi posibil.

Maşina vira pe strada Hamra – pe unde se uita toate indicatoarele erau în limba franceză – şi îşi croi drum printr-o ţesătură de străzi rezidenţiale mai înguste până când în cele din urmă coborî o rampă sub un bloc modem, înalt. Merseseră la ultimul etaj cu un lift rapid. Uşile se deschiseseră printr-o alunecare şi dădură la iveală figurile a patru bărbaţi care stăteau lângă o fereastră uriaşă, aflată la o distanţa cam de jumătate dintr-un teren de fotbal, dar cvartetul se deplasa deja rapid înainte; viteza, realiză Colin, era cuvântul de ordine în Beirut şi înainte să se dezmeticească bine conducătorul celor patru, un arab zvelt, înalt îl privea în ochi; apoi se întinse să-l îmbrăţişeze, bătându-l afectuos pe spate în timp ce îl sărută mai întâi pe obrazul stâng, apoi pe cel drept. Fără saluturi simbolice, ci o apăsare caldă şi solidă a buzelor, trup lângă trup, de la bărbat la bărbat, înainte ca arabul să păşească înapoi atât cât să-l poată ţine pe Colin la lungimea unui braţ şi să spună:

— Sunt Feisal Hanif. *Ah lan wa sahlan;* casa mea este şi casa ta; bun-venit în casa noastră.

Îi dădu drumul lui Colin cu o îndemânare care caracteriza tot ce făcea şi se întoarse spre Leila, cuprinzând-o în braţe de două ori mai mult timp decât îi dedicase lui Colin.

— Dragă, murmura el necontenit.

Colin păşi într-o parte, curios să vadă cum faţa ei se împletea într-o expresie de politeţe în timp ce răspundea tatălui ei cu aceeaşi tandreţe a urărilor rostite blând. La urmă, Feisal îl ridică pe Robbie şi îl ţinu aproape. Băiatul se zbătu câteva secunde înainte de a părea să realizeze că orice rezistenţă aici era de prisos, astfel încât deveni rigid ca un iepure care aşteaptă înţepătura colţului unui şarpe veninos. Când Feisal îl lăsă jos, băiatul izbucni imediat în lacrimi.

— Avem atâtea de vorbit, spuse Feisal. Dar acum trebuie să vă las. Acest apartament – arătă cu mâinile – este la dispoziţia voastră atâta timp cât îl vreţi. Sâmbătă dăm o petrecere, se va întoarce şi Halib până atunci; fără mulţi oaspeţi, doar preşedintele, prim-ministrul, o persoană sau două care ar fi interesante de cunoscut pentru un avocat ca tine. Dar acum trebuie să mă scuzaţi. Îi ciufuli părul lui Robbie şi îşi luă o expresie care se voia prietenoasă, deşi băieţelul de retrase. Afaceri! Aici în Beirut, întotdeauna sunt afaceri! Pe curând, micuţule.

Întreg anturajul dispăru ca fumul împrăştiat de un ventilator puternic, gărzi de corp, secretarii şi acoliţii de rigoare, toţi fiind absorbiţi afara din camera de rapiditatea turbulentă a conducătorului lor.

Colin o fixă cu privirea pe Leila.

— Preşedintele?

— Franjieh? Ridică din umeri. Cred că da. Iese sâmbătă la petreceri, dar a noastră nu va fi singura, oh, nu. El va merge la douăzeci, poate la mai multe. Vino aici, dragă... Robbie, vino la mămica, dragule! Îl luă pe băiat în braţe şi râse neaşteptat. Ei îi spun Franjieh Sfinxul. Ştii de ce? Pentru că nu-i place sporovăială. Şi totuşi, merge la toate acele petreceri pentru că e disperat să nu piardă ceva. Ce părere ai de locuinţa asta?

Colin se uită prima dată cu atenţie în jur. Apartamentul era enorm. Cum ieşeai din lift te trezeai dintr-odată în sufrageria principală cu ferestrele uriaşe care dădeau spre Mediterana şi un balcon mare îmbrăcat în faianţă albă, cu umbrele vesel colorate, scaune şi mese. Această cameră era plină de lumină. Tot mobilierul era moale, în culori pastelate şi în stil modem, ca şi cum tot ce conţinea camera fusese cumpărat în aceeaşi zi şi probabil din acelaşi magazin scump. Colin era absorbit de scrumiere. Numără douăsprezece până să se lase păgubaş.

— E minunat, spuse el, conştient că suna fără vlagă. Sunt îngrijorat pentru toate aceste obiecte de sticlă şi lămpi, Robbie nu va…

— Va fi atent, nu-i aşa, dragă?

Leila îl plimba pe Robbie prin cameră, arătându-i lucruri de care îşi amintea din zilele de altădată, deci în mod evident acest apartament nu apăruse din senin pentru sosirea lor.

— Oricum, spuse ea peste umăr, dacă sparge ceva, păcat. Servitorii vor aduna bucăţile. Pentru asta sunt ei.

El râse. Doar mai târziu li trecu prin minte că nu îşi amintea ca ea să fi spus vreodată mai înainte ceva atât de brutal şi lipsit de consideraţie.

În seara aceea ea insistă să-l ducă pe Robbie la unul dintre faimoasele restaurante pescăreşti ale lui Raouche, chiar dacă băiatul era obosit ca un câine. Mai întâi Colin se gândi că era prea mult pentru fiul lor. Dar după aceea, când copilul căzu într-un somn atât de adânc încât părea mort, Leila îl luă pe Colin de mână şi îl conduse la patul uriaş din apartamentul principal şi îşi dădu seama care era motivul hotărârii ei de a-l ţine treaz pe Robbie: voia să-l obosească pentru a putea dormi neîntors. Dar Leila nu intenţiona să doarmă şi după un timp, nici el nu mai voia.

Privind retrospectiv, recunoscu că Beirutul din vara lui 1974 fusese cea mai frumoasă vacanţă, chiar până la ultimile ore. Şi lucrul minunat era că el simţise momentele pe măsură ce treceau, aproape realiza bucuriile fiecărei zile care curgea.

Robbie se dezvoltă ca o floare care îşi înalţă capul spre soare.

Îi plăcea plaja, bineînţeles – obişnuia să se roage să fie dus la Pigeon Rocks, pentru că acolo schiorii nautici treceau prin arcadele naturale şi el putea să-i urmărească cu ochii mari, fără să clipească – şi tolera vizitele pentru masa de prânz la hotelul St Georges sau la Commodore; dar adeseori era cel mai fericit doar pentru că hoinărea cu tatăl său prin „vechiul oraş”, acea ţesătură de străzi din jurul piaţetei Riyad el-Solh de o eleganţa romană.

Într-o dimineaţa, Leila trebuia să participe „la nişte probleme de familie, dragă, groaznic de plictisitoare” şi lui îi plăcu pentru că asta însemna că poate fi singur cu Robbie. Nu era prima oară că îi lăsase singuri. Câteodată se întreba unde mergea în dimineţile acelea „de afaceri”, dar de fapt nu prea îi păsa. Nopţile erau ale celor mari, putea să-şi permită să-i rezerve câteva zile lui Robbie.

Primul lucru, conveniră ei, era micul dejun. Găsiră o cafenea lângă birourile L'Orient – Le jour, unde Colin comandă cornuri croissante pentru el şi un *manouche* extravagant, cu brânză, pentru Robbie. După ce Robbie numără cu atenţie lirele colorate pentru chelner, care îl ciupi de ureche obţinând în schimb un zâmbet larg, se plimbară alene ţinându-se de mână, căutând acea parte din Beirut care era cea mai frumoasă înainte ca soarele să se transforme într-un disc uriaş din flăcări albe: *souk*-ul.

Asaltaţi din toate părţile de arome picante şi de altele, mai puţin îmbietoare, cu urechile bombardate ba de omniprezentul cântăreţ Farouz, ba de Beethoven, ba de un indian raga, găsiră câte puţin din toate: pieţe pline de zarzavaturi şi de fructe, meşteşugari adunaţi la un loc în micuţele şi îngustele lor magazine cu faţade din piatră: ici tâmplari de coşciuge, colo suflători în sticlă, pe aleea învecinată fabricanţi de *gidawa,* sau, cum le spunea Robbie, „de baloane". Erau străzi întortocheate strimte, cu un singur jgheab pe toată lungimea lor şi cu arcade de piatră la ambele capete, unde era încântător de răcoare, chiar rece; erau întoarceri şi răsuciri bruşte care îi aduceau unde nu voiau să ajungă, necăjiţi şi alarmaţi până ce observau fântâna otomană fermecătoare din piaţetă sau ferestrele bijutierului strălucind cu toate pietrele din Asia.

Se opriră la o parfumerie, a cărei proprietăreasă era o femeie elegantă, ca o salcie, care vorbea numai limba franceză şi care insista ca ei să încerce toate produsele. Robbie voia să-i cumpere Leilei un cadou.

— Cred că ar trebui să-i cumpărăm totul, spuse el solemn.

Colin zâmbi.

— Mămica spune că noi, bărbaţii, întotdeauna gândim aşa, zise el. Mergem la magazinul universal şi cumpărăm ce vrem când ar trebui de fapt să cumpărăm numai ce e nevoie. Aşa că bărbaţii sunt nişte cumpărători îndoielnici.

„Şi amanţi îndoielnici", îşi aminti el posac: „Voi, bărbaţii, iubiţi aşa cum faceţi şi cumpărăturile", acesta fusese contextul în care Leila făcuse remarca agresivă.

— Dar nu putem cumpăra nici unul dintre aceste mirosuri pentru acasă.

Robbie se încruntă.

— De fapt, chiar nu aş vrea să mă mai duc vreodată acasă. Ţinea un capac la nas şi îl mirosea cu grijă. Doar pentru un singur

lucru.

Colin învăţa cum să asculte tăcerile fiului său. Ştia că va auzi despre acest singur lucru mult mai repede dacă îl va ţine în suspans.

— Bunicul Feisal are o soţie?

— Nu acum. Ea a murit când era încă tânără.

— Oh.

Urmă o tăcere lungă. Robbie se încrunta la capacul sticluţei în timp ce simultan continua să-l ţină sub nări; arăta saşiu.

— Nu-mi place bunicul Feisal, spuse el dintr-odată.

— Te rog să nu audă mămica spunând asta. Ar supăra-o. La urma urmelor, el este bunicul tău.

Dar acesta fu momentul când Colin recunoscu pentru prima oară că nici lui nu-i place Feisal.

Obişnuia să-şi privească socrul făcând pe gazda la petreceri şi se întreba ce anume exact îi dădea aerul că fusese programat. Feisal nu se uita niciodată la ceas. Îi angajase pe alţii să ţină socoteala timpului. Şi o parte din stânjeneala lui Colin era datorată senzaţiei că, de fapt, ceasul interior al lui Feisal bătea timpul care ducea la Armageddon.

Pentru el timpul se oprise în noaptea de *raqs sharqi.*

— Nu există nimic asemănător cu dansul din buric! spusese Leila jucăuşă. *Raqs sharqi* este o formă de artă, scumpul meu, pe care tu nu o vei înţelege niciodată.

— Totuşi, vreau să văd.

— Voi, bărbaţii!

Stătea în balconul apartamentului cu terasă, bând Pimms.

— Dansul din buric este un kitsch, spuse Leila. Toţi desfrânaţii ăia, cu ochi lacomi, stând gheboşaţi deasupra băuturii în timp ce vreo târfă îşi azvârle pelvisul înspre ei. Pe cuvânt, un spectacol de striptease în Soho are mai mare valoare.

— Nu am de unde să ştiu. Nu am fost niciodată.

— Ce lacrimogen! În orice caz, nu mergi cu nevasta la *raqs sharqi,* te duci cu amicii. Întreabă-l pe Halib, ştie el un loc pe undeva.

— Dar vreau ca tu să-mi explici mie arta asta. Chiar e nevoie de o femeie pentru dans?

Leila pufni în râs. În orice caz, mai târziu, după cină, când Robbie fusese culcat cu Alf, crocodilul din paie, ea întreba:

— Mai vrei sa vezi dansul ala?

El dădu din cap că da.

Ea îi explica în amănunt unei servitoare cum să aibă grijă de Robbie, coborî cu Colin cu liftul şi opriră un taxi. Ea dădu o adresă din cartierul creştin estic al oraşului în care trona cuvântul „carantina”, deci Colin ştiu ca merg în zona portuară.

Era aici tot ce putea visa vreodată răsfoind prin ghiduri turistice: esenţa pura a Beirutului, o lumină de neon deasupra intrării, o uşă cu o fereastra mica la înălţimea ochilor prin care namila oacheşa îţi aprecia tăria de caracter şi grosimea portofelului înainte de a te lăsa să intri într-o încăpere plină de fum, cu mese joase aliniate. În timp ce Colin sorbea din scotch la lumina lumânării, îşi simţi inima iuţindu-şi bătălie cu un fel de agitaţie care ne spune când facem ceva delicios de regretabil.

Se lăsă pe spate şi îşi puse un braţ pe umerii Leilei. După un minut, ea se lăsă puţin să se sprijine de el apoi, ca şi cum se hotărî dintr-odată, se înfăşură într-o îmbrăţişare adevărată. Colin se simţea fericit, deşi se părea că nimic deosebit nu se întâmpla, doar mult zgomot de la conversaţii concurând cu muzica înregistrata. Era foarte conştient de părul Leilei, de mirosul lui, de senzaţia minunata pe care i-o lăsa atingerea unei bucle răsucite de degetele lui. Ceafa ei era răcoroasa şi umeda. În seara asta era ca în prima lor seară – o senzaţie greu de găsit când eşti căsătorit de aproape cinci ani şi ai un copil.

Reflectorul căpătă viaţă în momentul în care orchestra începu. Începerea izbucni în aplauze şi agitaţie. Colin încerca să-şi dea seama dintr-o cacofonie de instrumente care era acordeonul, fluierul, ţitera, basul dublu, vioara, chitara şi tobele adunate toate într-un preludiu de genul: „Joacă, ţigancă, joacă!” Dar apoi, în timp ce muzica se potolea într-o armonie ritmică, o siluetă pluti prin lumina reflectorului şi el îşi ţinu respiraţia.

Femeia nu era bătrână, dar nici tânără şi faţa ei putea să fi fost împrumutată de la o friză de pe piramide, înfăţişând-o ca pe o experta în dansuri care erau deja vechi când trăia Marele Faraon. Pentru un moment, ea rămase în centrul scenei, impasibilă; apoi păru că braţele ei plutesc deasupra capului, încrucişate în dreptul încheieturilor; picioarele i se mişcară, un pas la dreapta, un pas la stânga, făcând să-i fluture uşor fusta subţire.

— Urmăreşte geometria, îi şopti o voce în ureche şi el tresări, dându-şi seama cu o uşoară vinovăţie că uitase total de Leila în surpriza şi excitaţia momentului. Acesta e pasul egiptean. Tot ce face acum se învârte în jurul cifrei opt: priveşte!

Dansatoarea începuse o mişcare în buclă în jurul scenei. Colin începu să soarba din ochi costumul ei: o centură aurie ţinea fusta de un verde diafan, iar o brăţară de aur, o eşarfă de păr ţigănească, o salbă de bani de argint şi lumina luminării o făceau să pară ca o zână, o figură fantasmagorică, un *djin* dintr-o carte de poveşti pentru copii; doar că nu era pentru copii nimic din jocul ei, pentru că abdomenul ei începuse să se mişte independent de restul trupului…

— Priveşte cum i se unduieşte coloana, şopti Leila.

Îşi sprijinea ambele braţe de umărul lui, în timp ce el se apleca înainte, în transă, nedorind să piardă nici cel mai mic detaliu; stătea agăţata de soţul ei cu zâmbetul unui diavol trimis pentru a ispiti.

— Trebuie că vine dinăuntru, nimeni nu poate învăţa asta. Uită-te la mâinile ei încolăcite. Nu are teamă, nu are ruşine.

Muzica rămăsese pe o serie de sunete prelungite, fiecare set cântat puţin mai repede decât cel anterior. Camera era animată de mâini care aplaudau, de trupuri care se legănau, de strigăte de aprobare şi încurajare.

— Publicul, murmură Leila, face ca dansul să trăiască. El îl face să aibă loc.

Colin stătea acolo, cu buzele depărtate care arătau saliva strălucind slab în lumina reflectata, dulce. Când Leila se juca cu urechea lui, el îşi puse o mână pe genunchiul ei şi începu, mai întâi neatent şi apoi din ce în ce mai repede să-i mângâie coapsa. Se simţea lichid pe dinăuntru; fără forma, nerestricţionat de constrângerile de neînlăturat ale scheletului lui.

Leila îşi strecura degetele în cămaşa lui Colin. Mâna lui o strângea tare, de coapsă. Cealaltă mână a ei se strecura pe scaun şi, ascunsa de masa, coborî pe umflătură din pantalonii lui. El de-abia era conştient de asta. Tot ce ştia Colin erau şoldurile care pluteau, fâlfâiau, se răsuceau şi zvâcneau, buricul şi sânii dansatoarei: senzual şi erotic dincolo de orice imaginaţie. În timp ce notele muzicale se succedau în crescendo, Colin se simţi târât în dans – parte a publicului, fiara complexa care mârâia a încurajare, dar în acelaşi timp separat de el – până ce era singur pe podea cu aceasta viziune a sexualităţii făcută de femeia care se mişca cu fluiditatea arzătoare a frişcăi care se învârtea în jurul axului.

Dansatoarea atârna suspendată de sfori invizibile, cu mâinile împletite sus deasupra capului, înfiorându-se, în timp ce muzica

se repezea într-un crescendo şi brusc muri.

Se aprinseră luminile. Mâinile Leilei se retraseră. Timp de o secunda de linişte, Colin se simţi de parca se prăbuşea de la mare înălţime. Apoi clădirea deveni o furtună de zgomote. Dansatoarea plutea încet în cerc, cu un braţ întins, cu faţa o mască a triumfului, în vreme ce lumea ei îi aducea omagii. Oamenii se ridicară să ovaţioneze. Camera se îmbâcsi cu o furtună de hârtii; lui Colin, încă ameţit, îi trebui ceva timp să înţeleagă că erau bani. Dansatoarea se legănă şi îngenunche, prinzând hârtiile… şi dispăru.

Colin se lăsa pe spate pe bancheta. Liniştea din jur care se lăsase în încăpere era plina de o încărcătură emoţionala grea, în care predominantă era ruşinea. Feţe care mai înainte fuseseră ascunse de întuneric erau acum expuse: feţe de marionete, cu bărbii ascuţite şi proeminente, ochi vicleni, guri cu buze subţiri. Leila păru să îi simtă încordarea, pentru că îl mângâie rapid pe ceafă înainte de a se apleca să-l sărute şi să-i spună răguşit:

— Să mergem.

El nu îşi amintea să fi achitat nota de plată sau să fi urcat scările spre stradă. Era conştient că o ţinea pe Leila de talie şi de dorinţa sexuală nimicitoare, care va trebui să fie satisfăcuta repede pentru că altfel murea, dar îşi reveni doar când un BMW negru alunecă spre el şi brusc o mulţime de oameni păreau să fie în jur. Pe doi dintre ei îi recunoscu: erau în maşina din faţă care adusese familia Raleigh de la aeroport. Şi Halib…

După aceea, nu putuse să-şi dea seama ce se întâmplase, dar cumva era tras de lângă Leila fiind totuşi alături de ea. Un bărbat vorbea în arabă. Leila îi răspunse tăios în aceeaşi limba.

— Ce se întâmplă? vru Colin să afle.

— Tu stai deoparte, i-o taie Halib.

De acum Leila era prinsă într-o ceartă cu sufletul la gură. Colin crezu ca a auzit de câteva ori cuvântul haşiş, ştia că trebuie să i se fi părut. Voia să plece de pe strada asta încinsă care puţea, tânjea după o bere rece în compania singură şi exclusiva a soţiei lui, dar mai mult ca orice avea nevoie de sex. Dacă nu o făcea curând, urma să se întâmple ceva urât.

— Asculta, mi-ajunge, striga el. Haide, Leila, spune-le ca noi plecam.

Şi o înşfăcă de mână înainte de a încerca să se arunce între cei doi haidamaci care îi stăteau în cale.

Strada păru să se învârtă cu el. Se trezi smucit spre maşină cu

o mână răsucită pe jumătate la spate şi cu o durere sfâşietoare în piciorul drept unde cineva îi trăsese un picior.

— Bine, o auzi el pe Leila că spune. Bine, stai, ascultă. Lasă-mă să-i vorbesc, bine?

Strânsoarea din jurul braţului lui Colin slabi. El se întoarse. Poate că de vină era scotch-ul, poate dorinţa frustrată avea cea mai mare legătură, dar oricum el decise să reverse totul asupra soţiei lui, pentru ca ea era cea mai apropiată şi aceştia erau oamenii ei.

— De-a ce dracu' te joci? răcni el. Sunt bătut, insultat şi… ce e cu toată chestia asta despre haşiş?

Linişte. Apoi Halib îşi aruncă braţele în sus şi se întoarse spre bărbatul care o prinsese pe Leila.

— Bine, noi plecăm, pe el duceţi-l acasă.

Colin întinse mâna să lovească, dar cineva îi prinse braţul şi în secunda următoare era azvârlit în drum.

— Colin, o auzi el pe Leila spunând, printr-o ceaţa sângerie de durere şi umilinţa, îmi pare rău, da? Te vor duce acasă: avem afaceri, afaceri de familie: trebuie să merg să vorbesc cu tatăl meu. Bine? Îmi pare rău.

Mâinile îl luară pe sus şi îl băgară înăuntru şi fu dus cu maşina. Omul de lângă el îl ţinea strâns de braţ, dar el se smuci şi se eliberă. Omul râse doar şi îşi aprinse o ţigară, ştiind ce era o ameninţare adevărată şi ce era doar o fanfaronada.

Înapoi în apartament, Colin îşi rupse hainele de pe el şi se băgă sub duş. Nu îl ajută cu nimic. Se aruncă pe pat, dezbrăcat şi încerca să oprească suferinţa refuzului din capul său. Încerca să se masturbeze, nu reuşi să obţină o erecţie suficienta şi se plictisi să pedepsească trupul care nu asculta de el. Era furios, furios, furios. Cuvintele i se roteau în cap neîncetat, răspunsuri şi riposte, ameninţările care acum trebuiau să aştepte până mâine sau când va alege Leila să se întoarcă.

Încerca să se autoconvingă că pe Halib îl urăşte, nu pe ea, dar nu avu mai mult efect asupra lui ca duşul. Ea era efectiv parte din aceasta întreaga conspiraţie care urmărea să strice această căsnicie pe care familia întotdeauna o dezaprobase. Ei convocau, ea mergea. În fiecare zi, ea se ducea undeva. În fiecare zi suna Feisal, ea se supunea. Şi aşa va fi mereu, întotdeauna va fi aşa…

Nu, nu în fiecare zi; doar în unele zile. Alte daţi ea putea fi iubitoare şi caldă şi… oh, rahat!

El pluti pe deasupra, sigur că nu închisese un ochi, dar dormi

suficient cât să fie deranjat de întoarcerea într-un târziu a Leilei. Ea îi puse o mână pe frunte, dar el se prefăcu acum că sforăie, chiar şi atunci când ea se strecură în pat lângă el şi îşi lipi corpul de al lui aşa încât se atingeau din călcâie până la gât, cu aceeaşi mână rece care-i mângâia uşor abdomenul.

El ştia că ea ştie că este treaz şi se blestemă că era atât de prost. Îţi tai nasul ca să faci în ciudă feţei! Putea obţine împăcarea doar cerând-o, dar nu, el nu va implora pace. Asta îşi spunea Colin. Nu se va târî. Nu în faţa unor arabi ticăloşi.

Puţin după răsărit el se trezi din aşa-zisul somn jalnic ştiind ce voia să facă. Leila dormea liniştit, cu faţa palidă uşor crispata a înţelegere. Se ridică încet şi se strecură în dormitorul lui Robbie, îngenunchind ca să-l trezească pe băiat şi să-i pună un deget pe buze.

— O aventură, spuse el în linişte. Astăzi este ziua marii noastre aventuri.

Avea de gând să-l ia pe Robbie să viziteze arz *er-Rab,* cedrii Domnului.

Dimineaţa era toridă. Nori grei, apăsători înfăşurau oraşul într-o pătură, ca un pacient cu febra înfofolit ca să transpire. Colin ştia că vremea aceasta preceda teribilului vânt *khamsin,* care aducea violenţă şi era bucuros să plece spre dealuri.

După ceva drum cu maşina, Robbie întrebă:

— Tăticule, de ce trebuie să vedem copacii?

— Pentru că sunt din Biblie şi pentru că sunt frumoşi. Un mare om pe nume Lamartine spunea că ei sunt cel mai renumit monument natural al lumii.

— Ce e acela un monument?

— Ceva ce reprezintă un eveniment. Sau orice e frumos şi merită să fie păstrat ca o relicvă din timpuri vechi, cum cred că voia Lamartine să spună. Unii dintre aceşti copaci pe care îi vom vedea pot fi bătrâni de o mie cinci sute de ani. Poţi să-ţi imaginezi, Robbie?

Băiatul se gândi adânc.

— Nu.

Colin zâmbi.

— Ei, o să vezi.

— De ce nu vrea mămica să vină să vadă monumentul?

— Monumentul. Ea l-a văzut de multe ori. În orice caz, ea dormea şi nu am vrut să o trezesc. Oh, priveşte: acolo sus sunt nişte ţărani.

În ciuda luminii strălucitoare de miez de vară, în maşină se făcea frig; greu de crezut că doar cu o oră în urmă asuda într-un oraş umed. Colin deschise fereastra. Decorul devenise încet un peisaj selenar, cu bolovani şi cascade de piatră depăşind ca număr viile răspândite şi crângurile de portocali care predominau în vale. Drumul se îngusta; începu să devină greu. După câţiva kilometri cu gropi, faţa lui Robbie se înverzi.

— Tăticule, spuse cu o voce pierdută, cred că o să-mi fie rău.

Colin opri maşina şi coborâră amândoi. Briza îl atinse în plina faţă, făcându-l să se înfioare. Robbie se învârti nerăbdător la marginea drumului câteva minute, dar popasul păru să-şi facă efectul. Colin privi în jur, făcându-şi mâna pâlnie la ochi. Erau aproape de vârful unei râpe adânci. Dacă se apropia de marginea drumului, departe jos, vedea un sătuc: trebuie să fie Masser es Chouf, care după ghid era la două mii de metri deasupra nivelului mării. Nu e de mirare că era atât de frig.

Îşi îndreptă atenţia spre cer. Ceva negru stătea ca o draperie grea peste creasta de deasupra lor. Un nor, poate? Apoi văzu că draperia se unduia încoace şi încolo într-o mişcare greoaie.

— Robbie, spuse el. Priveşte!

Micuţul îşi întinse gâtul.

— Acela este monumentul, tăticule?

— Da, sunt cedrii. Regele Solomon a folosit astfel de copaci ca să realizeze cel mai mare templu pe care l-a văzut lumea, Robbie.

Merseră mai departe. În sfârşit, drumul se încheia cu o potecă plină de iarbă şi Colin opri motorul. Trebuia să străbată pe jos ultimii trei sute de metri; cărarea era abruptă şi, când ajunseră unde intenţionaseră, respirau sacadat, trăgând în piept aer rece rarefiat suficient să le ardă sinusurile.

Erau singuri acolo sus şi părea că sunt gata să atingă paradisul după care tânjise regele Solomon. Oriunde se uitau vedeau trunchiuri uriaşe împodobite cu crengi puternice, răsucite în forme fantastice ca nişte basoreliefuri sculptate de demoni.

— Vino, să măsurăm unul.

Colin şoptea. Se întreba dacă Robbie putea să împărtăşească senzaţia de uimire, dar când privi în jos văzu faţa copilului radiind de încântare. Brusc Robbie se eliberă şi începu să danseze, învârtindu-se şi chiuind. Copacii liniştiţi păreau să se înfioare, aplecându-şi graţios ramurile pentru a-i aduna mai bine fericirea.

Colin se îndreptă spre cel mai mare dintre cedri şi observă o încâlceală de linii pe trunchi ca punct de pornire. Începu să păşească în jurul copacului. Cincizeci şi doi de paşi. Se uita la crengile de mai jos, teribil de uimit şi tăcut. Era peste puterea omului de a concepe ceva atât de bătrân şi totuşi care trăieşte.

Privi în jos. Pietre de toate mărimile şi formele erau împrăştiate în luminiş, dar aici, la umbra celui mai nobil copac, o iarbă moale ca o fâneaţă acoperea pământul. Flori de un mov-pal tremurau în vânt. El îngenunche şi mângâie iarba. Era moale cum e catifeaua.

Ceva îi căzu sub ochi; un altar, sculptat cu cruci şi o lună.

— Robbie, strigă el. Vino şi uită-te la asta.

Linişte. Cedrii, înălţându-se ca un turn deasupra lui, păreau să asculte. Colin se ridică încet. Se uită în stânga şi în dreapta, nu văzu nici un semn de mişcare cu excepţia unduirii maiestuoase a frunzişului ca nişte ciucuri şi tremuratul în contrapunct al florilor mov, micuţe.

— Robbie, strigă el din nou, de data asta mai tare, cu prima undă de spaimă răzbătându-i din voce.

Copacii îi întoarseră vocea. Colin se răsuci, acoperind cele patru puncte cardinale. Nimic. Robbie dispăruse.

— Robbie, dragă, încetează acum cu joaca.

Terorişti, *muharabin.* Răpitori, ucigaşi. Acesta era Libanul.

— Robbie! Mă auzi?

Tăcerea se refăcu.

— Asta nu e glumă. Răspunde-mi!

Încotro se uita erau numai copaci, nimic care mişca sau era omenesc. Pentru un minut de nebunie Colin nu ştiu de cine se temea mai mult: de oameni înarmaţi sau de stafii. În ultimele zile putuse să alcătuiască rudimentele politicii libaneze. Într-o ţară a cărei populaţie consta mai ales din minorităţi, motorul care ţinea lucrurile în funcţiune, ascuns sub picioarele lor, dar bâzâind douăzeci şi patru de ore pe zi, era cunoscut sub numele de *mo'amera:* complotul. Druzii complotau împotriva maroniţilor, Jumblatt împotriva lui Gemayel, falangiştii împotriva palestinienilor şi, tronând peste toţi şi peste toate, familia Hanif: pentru şi împotriva tuturor celorlalţi, după cum erau plătiţi. Ce complot era acesta, cine îl organizase, complotul acesta împotriva lui?

Stătea acolo tăcut, cu capul într-o parte, în vreme ce mintea lui academică raţională se liniştea, înşirând metodic explicaţiile

posibile. Robbie fusese răpit. Se rătăcise şi căzuse într-o groapă. Da, un accident, asta era! Nici un ajutor pe o distanţa de kilometri…

Ceva îl făcu să se întoarcă într-un semicerc, cu faţa într-o rază de lumină galbenă care sculptase un triunghi printre copaci aproape până la picioarele lui. La început fu orbit. Apoi, mergând prin lumină ca un înger al Domnului, se apropie o siluetă deformată, dar umană. Ochii lui Colin se îngustară. Ridică o mână ca să-şi acopere vederea şi, când făcu asta, silueta se desparţi în două, una mai înaltă decât cealaltă, ţinându-se de mâini.

— Robbie?

Colin se grăbi să-şi ridice fiul în braţe. Recunoscu în sinea lui că nu se aştepta să mai simtă vreodată acest trup cald alături de al lui. Doar pentru un moment, desigur; doar un moment.

— Unde ai fost? ţipă el în cămaşa lui Robbie. Tăticul a fost atât de îngrijorat!

Pentru prima oară îl surprinse cât de stupidă era acea formulare pentru copil.

— Am fost atât de îngrijorat, adăugă el fără pauză.

Robbie îi zâmbi, îndepărtându-şi capul, pervers de jucăuş.

Colin îşi dădu seama că fiul lui era fericit. Ştia că mai era prezenta o altă persoană, care aştepta răbdătoare, dar amână să îl recunoască… să o recunoască, se autocorectă el după ce aruncă o privire furişă. Era în mod evident o femeie de prin partea locului; probabil nu vorbeşte engleza lăsându-l astfel fără mijloacele fie de a o pedepsi pentru furtul copilului său, fie de a-i mulţumi pentru restituire.

Dar brusc ea îi strecură un plic. Era vârât stângaci între pulpa lui Robbie şi mâna lui Colin. Zâmbi nesigur şi lăsă băiatul jos, după ce mai întâi îl sărută scurt pe obraz. Spre uimirea lui, Robbie, de obicei cel mai ruşinos dintre băieţi, alergă să se ţină de fusta femeii. Ea îl atinse pe cap în vreme ce îşi zâmbeau unul altuia ca oamenii care împărtăşeau un secret care în orice moment îi poate face să izbucnească în râs.

Plicul mirosea a parfum puternic, dar proaspăt care părea să se potrivească bine cu cedrii. Scrisul era cu litere de tipar frumoase, dar în acelaşi timp ca de afaceri, de parcă autoarea dedicase mult timp pentru a-şi perfecţiona stilul până când îi devenise a doua natură.

Chiar înainte de a citi primele cuvinte, nu avea nici o îndoială

că autorul lor era femeie.

Dragă Colin

Eu sunt Celestine. Dacă nu ştii cine sunt – nu cred că nu ai aflat până acum – atunci uita totul, ia-ţi rămas-bun de la Azizza (care îţi aduce mesajul) şi du-te. Dacă ştii totuşi, vei şti şi ce să faci mai departe. Aştept plăcerea ta. Şi a mea.

Celestine.

— Bunule Dumnezeu! Ridică ochii din scrisoare şi văzu privirea mândră a femeii aţintită asupra lui. Deci tu eşti Azizza.

— Ai auzit de mine? întrebă ea într-o engleză cu accent puternic.

— Oh, da. Şi de Celestine. Robbie, această doamnă o cunoaşte pe bunica mămicii tale.

— Celestine. Băiatul pronunţă cu grijă, dând fiecărei silabe o greutate egală. Putem merge să o vedem? Oh, haide!

— Ei bine, nu ştiu dacă e potrivit… Apoi îşi aminti scrisoarea: „Vei şti şi ce trebuie să faci mai departe”. Poţi să ne duci acolo, Azizza?

— De asta am venit. Urmaţi-mă cu maşina.

Îşi parcase Citroen-ul undeva mai jos de locul unde opriseră ei, ceea ce explica de ce Colin nu o auzise apropiindu-se. În timp ce Colin alerga pe deal în jos, îşi întreba fiul:

— Ce s-a întâmplat acolo? Te-ai rătăcit.

— Nu. Am văzut-o pe doamna şi m-am dus să o salut.

— Robbie, ştii că nu trebuia să faci asta. Ce ţi-a spus întotdeauna mămica despre străini? De ce te-ai dus?

— Ea nu e un străin. E drăguţă.

— Dar…

— Ţi-am spus. E drăguţă!

Robbie moţăi pe drum spre Yarze şi Colin era recunoscător pentru asta deoarece voia să-şi şteargă din memorie tot ce îi spusese Leila despre bunica ei remarcabilă. Ştia că e pe jumătate elveţiană şi jumătate un amestec de sânge mediteranean; că fusese nestăpânită în tinereţe şi nu aflase niciodată ce înseamnă să fii bătrân; că devenise văduvă în împrejurări tragice, îşi văzuse soţul asasinat; că nu era în termeni buni cu Feisal, singurul ei fiu, deşi îşi iubise nora la nebunie şi îl învinovăţise pe Feisal de nepăsare pentru moartea ei rapidă. Totuşi, ea rămăsese într-un fel ca un set de fotografii dintr-un

album vechi sau ca o frântură de dialog auzit pe jumătate când cineva dă drumul la radio în camera de alături: aproape, dar niciodată complet în centru, cu posibilitatea de a o atinge.

El mai ştia şi un alt lucru: după Robbie, după el însuşi, Leila o iubea pe Celestine mai mult decât pe oricine pe lume. Nu trecea o zi fără să o pomenească pe iubita ei bunică. Deci el găsea că e puţin dureros, puţin trist că prima lor întâlnire urma să aibă loc fără Leila.

Urma să-şi dorească prezenţa Leilei de mai multe ori în cursul acelei lungi după-amieze.

Ar fi prins bine un pic de ajutor moral. Dar apoi, el avusese speranţe atât de mari pentru întâlnire încât era sortit să sufere o dezamăgire.

El nu o crezuse pe această bătrână atât de sălbatică. Nu părea să aibă cea mai mică înţelegere faţă de poziţia lui de persoana din afară căsătorită cu cineva din clanul Hanif. Era evident că detesta analizele lui politice asupra Libanului. Din punctul lui de vedere, o găsea superficială şi pisăloagă. Apoi, chiar la sfârşit, ea îi dăduse un pistol şi impresiile lui finale despre ea se confirmară. Într-un cuvânt, o considera ridicolă.

Adoraţia evidenta a lui Robbie pentru Celestine nu contribui cu nimic la îmbunătăţirea stării lui. Băiatul plânse tot drumul înapoi spre Beirut, până când uşile liftului se deschiseră în apartament şi el arăta aproape mort de epuizare. Leila se repezi, toată numai griji şi îl luă pe Robbie; Colin o putea auzi cum îl liniştea în timp ce el îşi punea un scotch şi ieşi pe balcon să-l poată bea unde ea îl şi găsi după zece minute, după ce lucrurile se liniştiră din nou.

El o luă de mână şi spuse:

— Îmi pare rău.

Nu ştia de ce a spus asta, dar cineva trebuia să facă primul pas şi ziua lungă îi luase cea mai mare parte din mândrie.

— În legătură cu noaptea trecută, îmi pare rău că am fost un prost.

— Nu, nu! strigă Leila.

Îi smulse paharul din mână şi îl prinse de braţe, forţându-l să o privească.

— Nu spune că îţi pare rău, eu sunt aceea căreia îi pare rău. Te iubesc. Te iubesc.

— Doamne, te iubesc atât de mult!

El o ţinu ca atunci când vrei să bagi pe cineva în piept şi să îl închizi acolo bine, aşa încât să nu mai poată să mai iasă de acolo

niciodată. Când Leila îşi lăsă în sfârşit mâinile în jos, cu una din ele şterse buzunarul jachetei.

— Ce Dumnezeu?

Ea ridică arma. Dintr-odată amândoi erau pe punctul de a râde.

— Dumnezeule, doar nu ţi-a dat un pistol? Nu e adevărat!

— Crezi că l-am cumpărat de la Mandarin Deli?

Îl plesni peste braţ. De acum erau aproape de paroxism.

— E şi încărcat. Dumnezeule!

— Leila, nu, acum serios, ce trebuie să fac cu ăsta?

Ea dădu din cap, încă râzând.

— Dă-l încoace. O să găsesc o cale să i-l trimit înapoi.

— Dacă îl găseşte Robbie şi…

— Nu-ţi face griji, dragă. Îl voi pune în caseta mea de farduri.

— Nu, spuse Colin. Am o idee mai bună. Vom folosi geanta mea diplomat. Are cifru.

— Ai dreptate. E mult mai sigur.

Ea chicoti din nou şi Colin, văzându-i faţa, simţi cum clocoteşte de râs.

— Doar să nu-l uiţi, reuşi să se abţină înainte de căderea finală.

— Asta-i tot!

ZIUA A PATRA

23 Iulie. După-amiaza. Muntele Carmel, Israel

Extenuarea o cuprinse pe Celestine chiar în momentul în care avea nevoie cel mai mult de curaj. Funcţionara de la El Al de pe aeroportul Lamaca din Cipru îi cotrobăi în geantă până la lenjerie şi când un agent Shin Bet se apropiase, cercetând-o din privire, agresiv şi umilitor, Celestine simţi o durere în piept şi se rugă: „Oh, Doamne, nu acum”. Dar era acum. Avea şaptezeci şi şase de ani şi era obosită. Pe măsură ce întrebările cădeau ca o cascadă asupra ei – scopul vizitei, durata şederii, rude în Israel? – nu putu face decât să mormăie răspunsuri inventate dinainte, cu ajutorul Azizzei şi cu încredere în Allah.

Paşaportul era bun, era excelent, dar agentului Shin Bet nu îi plăcu. Îl verifica din toate unghiurile. Îl răsuci şi îl învârti şi l-ar fi întors şi pe dos dacă materialul i-ar fi permis. Cu zece ani în urmă, când războiul civil din Liban era iminent, dar Feisal şi Celestine încă mai comunicau, fiul ei aranjase paşapoarte franţuzeşti pentru toată familia. Nu mai era sigură dacă sunt în ordine sau nu şi acesta era un moment grozav ca să afle.

Deodată, inima ei păru să facă o pauză înainte de a începe să bubuie din nou şi mai tare. Încă o pauză. Îşi ţinu mâna pe piept, dorind ca pompa nestatornică dinăuntrul ei să se comporte bine.

Ofiţerul o lăsă să treacă. După aceea, mintea i se goli. Numai după ce avionul ajunsese sus peste Mediterana, îşi veni în fire, dându-şi seama că stewardesa îi oferea un pahar. În mod normal, ar fi servit o băutură. Astăzi luă o apă minerală din care sorbi încet de teama să nu vomeze.

Era la marginea eternităţii şi voia să sară dincolo pentru că atunci nu s-ar fi simţit atât de jalnic. Un singur lucru o ţinea: amintirea lui Robbie. Nimic din ce îndurase ea nu se compara cu ce trebuie că suferea el.

Trecu de punctul de imigrări din Tel Aviv ca o vijelie şi reuşi cumva să închirieze o maşină cu şofer. Dormi cât dură călătoria pe coastă spre nord, până când în cele din urmă ajunse în Haifa şi la Muntele Cârmei, doar la câţiva kilometri de graniţa cu Libanul, dar la treisprezece ore de zbor cu avionul. Şoferul ei, un bătrân simpatic cu mustaţa alba, nu vru să o lase. Spuse ca era prea bolnava ca să călătorească singură, dar ea îi servi povestea care mersese cu toţi ceilalţi care o întrebaseră: despre cum voia să viziteze o prietena care devenise *aliya* numai după ce soţul ei *goi* murise şi o lăsase suficient de bogată cât s-o mulţumească în sfârşit. Şoferul, deosebit de neîncrezător, o lăsă la vila din Hadar, cartierul rezidenţial vechi din partea de est, cu spectaculoasa lui panorama asupra golfului şi muntelui din spate şi din fericire plecă înainte ca ea să ajungă la intrarea principală; pentru că se aştepta la paznici şi cât de înjosită s-ar fi simţit să fie purtata, ca un prizonier, sub ochii acelui bătrân simpatic care o dusese atât de departe şi de bine.

Vila arăta ca şi cum fusese construita din cutii pătrate, câte două una lângă alta ca să alcătuiască parterul şi o alta aşezată pe cutia din dreapta pentru a forma o jumătate de etaj. O antenă de televiziune ţâşnea de pe acoperişul plat; lângă ea Celestine văzu o antenă mai scurta de radio, care, ştia ea, însemna afaceri, nu plăcere. Grădina era prăfuită şi uscată: iarbă uscată, doi portocali şi nişte chiparoşi, câteva scaune pliante din metal, unul dintre ele cu pânza ruptă la margine, o greblă şi o stropitoare. Păşi pe potecă, observând absenţa oricărui vehicul în parcare, rugându-se ca el să fie acasă; şi, deodată, era uimitor, dar nu se mai simţea deloc bolnavă, se simţea ca o fată la prima întâlnire şi bătaia inimii era dovada unei sănătăţi bune, nealterate, nu a bătrâneţii.

Ea ridică un deget spre sonerie încă aşteptându-se pe jumătate să simtă o mină lăsându-i-se pe umăr; şi totuşi, nu foarte surprinsă de lipsa paznicilor. Aşa era proprietarul vilei. Se retrăsese cu doi ani în urmă, cu surle şi trâmbiţe, cu medalii şi discursuri şi fanfare; şi ziarul *Time* îl întrebase ce urma să facă, iar el spusese: „Să cultiv fructe pe Muntele Carmel”. Ceea ce şi făcea acum. Văduv, trăia singur şi numărul lui de telefon era în cartea de abonaţi, întocmai ca a oricui altcuiva. Ea admira asta. Întotdeauna îl admirase pe acest bărbat în secret, ţinându-şi ascunse sentimentele, aproape din momentul când el îi omorâse soţul, cu ani în urmă.

Spera ca el să nu fie jos la livada de pomi pentru că timpul era scurt, dar când sună la uşă el veni imediat, cu o mână în buzunarul jachetei de bumbac; deci măcar avea o armă, da, ăsta era un lucru normal. Pentru un moment, ea stătu doar acolo, studiindu-l şi amintindu-şi. Barba lui albă era scurtă, pieptănată cu grijă, dar nereuşind să-i acopere bărbia ridicată, proeminentă. Ochii care se uitau într-ai ei erau mari, albaştri şi inocenţi.

El spuse:

— Cine eşti?

Şi ea răspunse:

— Celestine Hanif.

Nici un muşchi de pe faţa lui nu se clinti, nici o sclipire nu-i lumina ochii; el spuse:

— Ce doreşti?

Ea scoase fotografia Polaroid a lui Raful Sharett şi i-o arătă; apoi răspunse:

— Să-l conving pe generalul Avshalom Gazit că acest om e îmbarcat în avionul NQ 033 cu câţiva oameni de-ai lui.

Atunci, pe neaşteptate, nişte mâini o apucară într-adevăr de la spate; era pe jumătate târâtă, pe jumătate purtata într-o cameră mobilată simplu şi acolo trântită pe o sofa, unde zăcu uitându-se la podea pe când cineva dădea un telefon şi în bucătărie un alt bărbat târa nişte echipament greu, înainte de a se auzi sunetul acela înalt şi cântat care însemna comunicare prin radio. O a treia voce îl dojenea pe general şi, cu toate că femeia nu cunoştea ebraica, putea traduce cuvintele la fel de uşor ca şi cum ar fi fost rostite într-un dialect arab necunoscut:

— De câte ori trebuie să-ţi spunem ca vor veni la tine într-una din zilele astea? întreba cel de-al treilea bărbat. De ce nu ne laşi sa punem pe cineva de paza zi şi noapte? Cotoroanţa asta este un spion; ar trebui să ne laşi să avem grijă de tine. De ce nu ai puţin respect de sine?

Gazit îl lasă pe bărbat să vorbească un timp, înainte de a-l face sa tacă, iar ei i se făcu teama de vocea pe care el o folosi pentru că era cruda. Vorbele nu le putea traduce, dar erau dure. Al treilea bărbat nu mai deschise gura mult timp după aceea.

— Cum ai ajuns aici? o întreba Gazit în engleza.

Îi spuse despre paşaportul ei franţuzesc, deşi ei îl examinau deja la lumina unei veioze. Al doilea bărbat, radiofonistul, ieşi din bucătărie vorbind în ebraica. După un timp Gazit îl făcu şi pe el să tacă. Celestine îşi înălţă capul destul cât să-l vadă cum îşi

rodea gânditor unghia de la degetul mic în vreme ce o studia în continuare cu acei ochi albaştri pe care ea şi-i amintea atât de bine. Un om se poate schimba; dar ochii, niciodată.

— Ai venit să-mi spui o poveste, zise el în cele din urmă, abandonându-şi unghia de parca voia sa se lase de un obicei urât. Deci, spune.

— Vreau să mă ridic.

El aprobă nepăsător. Ea îşi dădu picioarele jos de pe sofa şi se îndreptă cu grijă. Capul i se învârtea şi, pentru o clipă, crezu că o să i se facă rău; apoi lucrurile se aşezară la locul lor, toate cu excepţia unei dureri ascuţite pe o parte a corpului.

— Pot să beau un pahar cu apă?

Mai multă bolboroseala în ebraică, însoţită de izbituri de pumn în palmă şi de degete împungând feţele. Gazit scurtă cearta.

— Nu, spuse el. Nu a bătut atâta drum doar ca să înghită o pilulă de cianură cu apa mea. În orice caz, nu înainte de a vorbi.

Lăsă să se facă linişte, ştiind cât era de slăbită; ştiind că ei aveau puterea.

— Dacă vrei apă, spuse în cele din urmă, câştig-o.

Ea începu să aibă greţuri. Faţa lui se schimonosi de dezgust.

— Apă, spuse el acru.

Imediat ce înghiţi din apă, criza de greţuri trecu. O privire spre faţa lui era suficientă ca să-i confirme că el crezuse că se preface. Ceva din vechea ură o năpădi, dar se controla.

— Spune-ţi povestea, o îndemnă el, cu o voce care era aproape amabilă.

Vorbi timp de patruzeci de minute şi în acest răstimp el se mişcă doar o dată ca să ia paginile fotocopiate ale paşaportului lui Sharett. Stătea aşezat într-un scaun înalt, modern, cu picioarele depărtate şi braţele lăsate lejer pe lângă margini, aşa încât mâinile lui îi stăteau în poală. El nu-şi luă ochii deloc de pe faţa ei. Nici nu clipea. Celestine nu-şi putea imagina defel ce gândea. Doar aproape de sfârşit el o întrebă:

— Cum te-ai descurcat cu Hakkim?

Şi când ea răspunse:

— Azizza l-a pocnit în cap cu termosul.

El râse, împreună cu oamenii lui, dar nu în aşa fel încât să-i indice clar dacă o credea şi i se părea comic sau dacă îşi bătea joc de neobrăzarea minciunii ei.

Se ridică şi merse în altă cameră, întorcându-se după un minut cu o vedere în mână şi i-o dădu.

— Ganei Hamat, spuse el. Tiberiade. Grozav hotel. Patru stele, ţi-ar plăcea. Aceasta e o vedere de la Sharett; stă acolo. Vezi ştampila poştei? Vezi semnătura? Sharett este unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei; asta e semnătura lui, în josul vederii. Fotografia în Polaroid este un fals, semnătura mea e adevărată. Vederea a fost dusă la poştă în Tiberiade acum trei zile.

Capul lui Celestine se învârtea. Nu ştia dacă Hakkim o minţise sau nu. Tot ce ştia era că nu mai avea variante de ales.

— El a scris vederea, se auzi spunând, dar de unde ştii că el a pus-o la poştă?

Sprincenele lui Gazit se ridicară şi spuse câteva cuvinte în ebraică omului celui mai apropiat de el care se încrunta şi dădea din umeri. Cineva îi aduse lui Gazit un telefon. El formă un număr. Îşi ţinu ochii pe faţa ei tot timpul care urmă.

— Alo? Hotel Ganei Hamat? Vreau să vorbesc cu unul dintre oaspeţii dumneavoastră, numele lui e Sharett...

Vorbea în engleză, pentru ca ea să poată urmări toată convorbirea.

— Alo, da... văd că nu răspunde în cameră. Dar mai stă acolo? Da. Daţi-mi-l pe director, vă rog, numele meu este Avshalom Gazit.

Urmă o pauză lungă până îl chemară pe director. Durerea Celestinei se răspândea mai departe până în stomac.

— Da... da, sunt acel Gazit. Aveţi un oaspete care stă în hotelul dumneavoastră, vechiul meu prieten Raful Sharett; puteţi confirma? ... Puteţi. Altă pauză. Face un tur de două zile la Marea Galileii. Mulţumesc.

Coborî receptorul spre furcă.

— Descrie-l, auzi ea o voce vorbind. Vocea ei.

— Aşteaptă, comandă Gazit în telefon. Poate fi o problema de securitate. Descrieţi-mi-l pe Sharett.

Ştia din zâmbetul lui Gazit că se bucura de acest triumf, că era bucuros ca i se ceruse o descriere. Zâmbetul era un lucru viu, activ.

— Da? Da... cam optzeci de kilograme, da... îhî. Bine.

Puse receptorul în furcă şi o privi pe Celestine mult timp prin ochii aceia vag batjocoritori. Apoi spuse:

— Cu chelie, gras, atât de înalt, atât de greu... ce credeai că va spune, ei?

Celestine se uita drept în faţa, rugându-se la Dumnezeu să-i oprească durerea din abdomen.

— Înainte, spuse Gazit, recunosc sincer că am crezut că nu eşti zdravănă, că eşti la capătul vieţii, inofensivă. Acum ştiu că faci parte din capcana din care pot să-ţi spun ca vârsta sau sănătatea nu te vor salva. Haide, doamna, spune-ne totul. Spune-ne adevărul acum sau am să te dau pe mâna agenţilor Shin Bet.

— V-am spus adevărul. Fiecare cuvânt.

— Nu, fiecare cuvânt e o minciuna. Să recapitulam ce ştim. Ţi-am ucis soţul. El îi finanţa pe cei din OEP, era cel mai important susţinător al lor. Ştiai asta?

— Da.

Răspunsul acesta îl făcu să ezite.

— Eu ştiam ce făcea, dar el nu ştia.

— Explică-te.

— Era un idealist. Credea că sionişţii furaseră pământul palestinienilor pe care îi iubea. Considera asta un mare rău. Avea încredere în copiii palestinienilor. El nu realiza că aceştia îi foloseau banii ca să-şi cumpere maşini şi apartamente în Paris şi arme. El credea că vor folosi ce le dădea ca să facă locuinţe pentru oamenii lor, să găsească alternative, să lucreze pentru fundamentarea unui stat democrat în care arabii şi evreii să poată trai şi munci umăr la umăr.

— Nici un bancher nu ar crede vreodată un aşa basm.

— Asta gândeai tu când l-ai omorât. Asta gândeam şi eu. L-am şi avertizat că ar putea fi asasinat într-o zi. A râs doar.

— A râs şi înainte ca eu să-l omor.

Se uită la Gazit, urându-l în acest moment şi spuse cu amărăciune:

— Credea că îi eşti prieten. Credea că toţi îi sunt prieteni.

— Şi de asta a pus-o pe nepoata lui să-mi dea voie sa intru În casă?

— Lui Leila i se spusese mereu: nu lăsa pe nimeni în casa. Pe nimeni! Chiar dacă ştii persoana, aşteaptă, lasă pe altcineva să decidă să deschidă uşa.

— Nu a ascultat – de ce?

— Dumnezeule, tu n-ai fost copil niciodată? În orice caz, niciodată nu s-a împăcat cu ce a făcut.

— Da? Îmi pare rău pentru ea. Nu e nici o îndoiala ca de asta a făcut-o pe fata lui Sharett să sară în aer.

Celestine privi fix.

— Ea…

— Nu ştiai? Sunt surprins; mi-am imaginat ca trebuie să fie o problema de orgoliu în familia noastră. Ea a omorât-o pe fiică, iar soţia lui Sharett s-a sinucis. Ea, ca să folosesc fraza ta, nu s-a împăcat niciodată cu asta.

— Şi nici Sharett.

— Nu.

— De aceea este în avion, nu-i aşa? Aşa se poate răzbună.

Din dunga subţire care se forma pe fruntea lui, ea ghici că gândul nu îi trecuse prin minte.

— Ai o lista a pasagerilor, generale? Ai verificat toate numele? Recunoşti vreun nume fals, ai confruntat lista cu numele voastre de pe paşapoartele false?

Nu ştia. Îşi păstra expresia impasibila, dar nu-şi putea reţine această realitate în faţa ei: nu ştia.

— Înţeleg răzbunarea, spuse ea repede. M-am gândit la răzbunare ani de zile. Am vrut să te omor de mult. S-a estompat, ca o durere de dinţi. A dispărut, dar era tot acolo. Ura e ceva negativ. Iubirea e ceva pozitiv. Îi iubesc pe Robbie şi pe Colin, îi voi salva.

Ea ştia ce era în mintea lui când nu vorbea: „E ciudat că aceasta femeie nu are o arma”. Ciudat cum lucrează telepatia.

— Dacă aş fi încă stăpânită de ură, nu aş fi aici. Aş fi în vreun bar, beată, înjurându-te pe tine şi Israelul, irosindu-mi energia. Asta îţi face ura când eşti bătrân şi pătimaş. Pe mine dragostea m-a adus aici.

— Ţi-ai iubit soţul?

Ea zâmbi apreciativ referitor la psihologia lui simpla.

— Oh, da. Mă gândeam la el ca la o părticică din vechiul Liban. Frumoasele zile de altădată, ştii?

— Şi nu era aşa?

Ea scutura din cap.

— Când priveam în urmă, vedeam petrecerile, băuturile, plaja. Restaurantele. Statul la taclale noaptea, despre cărţi şi politica. Afaceri de succes, bani. Maşini. Prieteni nenumăraţi. Liban, Liban.

Tăcerea lui Celestine era mai elocventa decât cuvintele.

— Niciodată nu a fost alt Liban, spuse ea brusc. Basm. Totul.

Gazit nu-şi clinti un muşchi. Dar ochii i se înceţoşaseră puţin şi, în cele din urmă, spuse:

— Parcă ai vorbi despre Israel.

Îl privi drept în faţa atunci şi văzu că îi împărtăşeşte emoţia:

doi oameni bătrâni care serviseră unor minciuni diferite, dar la fel de romantice şi care erau obosiţi.

— Când faci un lucru drept, spuse ea, este adeseori pentru o cauza strâmbă. De cele mai multe ori este pentru vreo cauză pe care nimeni nu o înţelege. Aţi venit în 1978 şi din nou în 1982 şi ne-aţi băgat în pământ. Aţi ucis şi aţi pârjolit. Aţi stat degeaba în timp ce armata Falanga îşi făcea drum măcelărind prin taberele de refugiaţi şi unii dintre noi vă ovaţionau. Pretindeaţi că faceţi asta pentru Israel; spuneaţi ca e necesar, dar eraţi tulburaţi şi înfricoşaţi şi deci minţeaţi mult. „Bombardament cu precizie chirurgicala"; cum mai zâmbeam noi. De câte ori aruncaţi în aer un bloc de locuinţe, spuneaţi lumii ca e „bombardament cu precizie chirurgicala", cum conducerea OEP tocmai fusese acolo cu câteva minute în urma, ce păcat! Dar noi ştim acum ca piloţii voştri veneau peste mare aproape cu viteza sunetului, cu o mână pilotau şi în cealaltă ţineau poza clădirii de locuinţe pe care li se spusese să o bombardeze. Ai încercat şi tu să faci asta? Vrum-vrum, spuneam eu, ce distracţie, aş putea face şi eu aşa la Tel Aviv; unde m-aş putea înscrie la o şcoală de pilotaj? Vrum-vrum!

— Am făcut ce era necesar. Vocea lui era rece. Pentru salvarea Israelului.

— Aşa cum fac eu acum ce e necesar pentru salvarea lui Robbie. Sunt prea obosită ca să îţi dau un motiv bun pentru care am venit aici. Doar iubirea mă ţine în putere. Ura nu ar face asta. Spuneai că acest Sharett îţi este prieten. Ţii la el, ţi-am citit îngrijorarea pe faţă. Nu este la Tiberiade. De ce nu îl suni din nou pe acel director şi să-l pui să-ţi descrie, ceva caracteristic pentru el?

— Ce lucru caracteristic?

— E prietenul tău, Doamne, nu e al meu. De unde să ştiu?

Camera era tăcută, plină de posibilităţi. Îşi croise drum până aici, făcuse ce trebuia, dar de acum totul era în mâinile Domnului. O cuprinse din nou greaţa, durerea din mijloc era din ce în ce mai puternică, ea mersese cât putuse, dar acesta era sfârşitul.

Urmă o conversaţie murmurată. Oamenii erau supuşi acum, vorbind fără a se ajuta de gesturi violente, pierduţi într-un consens al ignoranţei. Când în sfârşit Gazit ceru să i se aducă telefonul, nimeni nu se opuse.

Îi trebui un secol până să restabilească legătura cu directorul

de hotel. Celestine zăcea întinsă pe sofa. Fixa cu privirea un colţ al tavanului, unde pânze de păianjen se intersectau şi se întreba cine îl îngrijea pe Gazit.

— Alo, îl auzi ea spunând într-un sfârşit, de parcă era în altă cameră, nu doar la câţiva centimetri de ea. Uitaţi, avem o problemă, da? Acest om Sharett, oaspetele dumneavoastră, de câte ori l-aţi întâlnit? â... Hm. Şi când vă vorbeşte are un... un fel de tic nervos, de obişnuinţă? Nimic, înţeleg. Să vă întreb altfel: l-aţi văzut vreodată clipind şi strângând umerii când râde?... Da, este cam greu de descris, ştiu, ştiu asta!

Stătea acolo întinsă şi se uita la tavan gândindu-se. Dacă aş fi acel director de hotel, aş răspunde: „Da sigur, la naiba”, orice ca să scap de nebunul asta.

Atunci îl auzi pe Gazit vorbind:

— Repetaţi vă rog.

Asta spusese, foarte încet, poate ca un om care se roagă, care imploră.

Se făcu tăcere.

— Tipul nu face un Raful, rosti altă voce, aproape de locul unde stătea ea şi i se ceru şi lui să tacă.

Gazit se întoarse încet până când se uită la cel care tocmai vorbise.

— Tipul, spuse el, nu zâmbeşte. Sau râde. Niciodată.

Îşi întoarse capul în jur ca să se uite pe rând la fiecare dintre oamenii lui şi spuse:

— El... nu râde... niciodată.

Iarăşi tăcere. Atunci Gazit îşi pocni degetele ca să cheme radiofonistul; o înşiruire de ordine în ebraică; receptorul trântit la loc în furcă. Un bărbat alergând afară pe uşa de la intrare şi întorcându-se după câteva minute cu un ziar în mână pe care îl citiră toţi stând în picioare, pronunţând nume de persoane.

Căutau pe lista pasagerilor nume cunoscute, orice ciudăţenie şi Celestine simţi speranţa. Câteva ore nu urmară decât mesaje radio şi convorbiri telefonice, în timp Ce ea zăcea tăcută, pe spate, uitată şi privea păianjenii. Erau trei. Nu se mişcau. Totuşi, câteodată, tresăreau.

— În regulă. Gazit stătea în faţa ei, iar vocea lui era agitată. Bine, aceasta e situaţia, acum ascultă. Bărbatul din Tiberiade, omul care a expediat scrisoarea, nu era Sharett. Am trimis pe cineva acolo cu o fotografie şi directorul hotelului este sigur: nu este Sharett. Unul dintre pasagerii îmbarcaţi la bord se numeşte

Randolph Stone. Paginile fotocopiate pe care le-ai adus tu aici sunt din paşaportul lui Stone. Oamenii noştri din Tel Aviv au confirmat că Sharett a semnat cu câţiva ani în urmă un paşaport fals pe acest nume pentru unul dintre subalternii lui care a murit mai târziu în împrejurări din care nu ne aşteptam să recuperam paşaportul. Acum, doamna, va puteţi ridica şi pregăti, pentru că agenţii Shin Bet vor sosi şi va trebui să le spuneţi din nou povestea, de la capăt.

— Daţi-mi apă, bolborosi ea. Vă rog.

De data asta nu fu nici o ezitare; ar fi putut cere Templul lui Solomon şi ei ar fi aranjat asta imediat. Ea se ridică. Făcu acest efort. Dar lama ascuţita de durere dintr-o parte era la fel de reală ca orice lamă şi ea leşina înainte ca apa să-i ajungă buzele.

Fu aşezată pe o targă, în timp ce Gazit se uita la ea cu o expresie pe care nu o putea desluşi. Cineva luă targa şi camera se clătină.

— Unde mă duceţi? întrebă ea, foarte surprinsă să-şi audă vorbele.

— La spital.

— Nu. Duceţi-mă acasă.

Targa zăbovi un moment; atunci Gazit îşi îndreptă capul, camera se clătină din nou şi ei o lăsară din nou jos.

— V-am spus tot. Nu vă mai pot spune altceva. Trimite-mă acasă. Peste graniţă. Poţi asta, ştiu eu.

El ezită.

— Drumul e greu.

— Dar vreţi să rămân afară din treaba asta, da ştiu. Aşa că trimite-mă la Kharif.

Ea reuşi să zâmbească.

— Cunoşti drumul.

Simţi că a prins-o de mână şi prin asta îşi comunica propriile îndoieli groaznice. Ea îi strânse degetele. Îi luaseră din durere, dar leşina şi nu voia să se întâmple aici.

— Îmi eşti dator, spuse ea liniştit. Şi apoi: Salvează-l pe Robbie al meu. Viaţă pentru viaţă.

— Voi încerca, spuse el ţeapăn. M-ai convins. Pe alţii poate să nu fie aşa uşor să-i convingi.

Ea îl strânse din nou de mână şi când, de data aceasta, el îi întoarse gestul, ea ştiu că a câştigat totul şi închise ochii, senină. Ultimul ei gând înainte să adoarmă zbură la dragul de Ibrahim, bietul ei nesăbuit: se întrebă cum se îngrijise el singur în paradis,

fără ea, în toţi acei ani.

După o călătorie prin întuneric, intră pe un tărâm straniu; nici nu era trează şi nici nu dormea, ci între ele. Era conştientă că ambulanţa sau vehiculul ce o transporta sărea pe drumuri proaste; era cald afară, iar aparatul de aer condiţionat din vehicul nu funcţiona, dar ea abia simţea căldura. Medicii israelieni erau buni. Nimereau la ţintă. Tot atât de bine cum nimerise Gazit cu ani în urmă.

Ea adormi din nou, trezindu-se pe întuneric. Drumul se înrăutăţise, dacă se putea spune aşa. Simţi că e singură şi că trecuseră graniţa în Liban; se simţea acasă. Deci, era bine.

Dormea şi nu prea. Sunetul unui motor, omniprezent până acum, era absent. De cât timp se oprise motorul? Nu ştia. Prin toată inconştienţa ei, realiza ca era purtată, dar avea un vis minunat cu Robbie şi refuza să-l întrerupă. Lasă-i să o poarte unde dracu' vor: şi la dracu', dacă doresc. Toţi prietenii ei erau acolo… înapoi, e prea înspăimântător ca să fie nostim.

Se simţea atât de calmă faţă de toate, asta era partea uluitoare. Se aşteptase să fie stresant şi se dovedi că nu era o senzaţie de înec, ci de plutire pe valuri. Acum, înapoi la vis: Robbie şi Kharif, Leila şi ea, doar că era mai mică decât Robbie, doar o fetiţă, ce ciudat!

Era Kharif. În dormitorul ei. Stătea în pat cu o pătură aruncata pe ea, neglijent şi nu-i acoperea picioarele care erau reci. Visul. Nu, nu era vis. Azizza stătea la picioarele patului. Celestine se uita la ea, întrebându-se ce căuta în visul ei până când se lamuri că era realitatea. Azizza plângea. Celestine nu putea înţelege. Se dusese în Israel, făcuse ce putuse să-l salveze pe Robbie, se împăcase cu Gazit, nu avea nici un duşman pe lume. De ce să plângă?

Azizza păşi într-o parte. Nu, a fost împinsă. Ce nepotrivit! Feisal stătea unde fusese Azizza cu un minut în urmă. Faţa lui radia răutate.

— Eşti fericită, mama? Vocea lui ajunse până la ea parcă ridicându-se din adâncurile iadului. Ai împlinit prăbuşirea noastră?

Pentru un moment ea îl privi în tăcere. Voia să vorbească. Ştia că timpul era măsurat. Dar era important să savureze fiecare moment care trecea.

— Bineînţeles, spuse ea în cele din urmă.

Da, vorbele ieşiră liniştite; nu visa. Putea vorbi.

— Acum las-o pe mama să doarmă puţin, da?

Încercă să se răsucească, să-şi şteargă chipul lui din faţa ochilor, dar corpul nu o asculta. Afurisită greaţă!

Durerea reveni. Celestine se încorda. Dar venea din ce în ce mai tare, întrecând tot ce îndurase ea înainte; se simţea de parcă cineva o umfla pe dinăuntru, ca pe o minge de fotbal; nu putea suporta asta…

Azizza se repezi înainte; Feisal o împinse înapoi; îşi învârti pumnul spre el, dar el îl prinse şi o plesni peste faţă.

— Izza! strigă ea. Izza, nu!

Dar Azizza se lupta cu Feisal ca o pisică sălbatică, unduitor, cu cruzime. El strigă când unghiile ei îi brăzdară obrazul. Celestine îl vedea pe fiul ei stând acolo la picioarele patului, cu o palmă pusă pe faţă şi o expresie de uluire copleşindu-i înfăţişarea. Uşa se deschise, gărzile lui Feisal… Auzi o împuşcătură. Azizza se prăbuşi în faţă, încleştându-şi mâinile de stomac şi, pe măsură ce ecoul reverbera spre Celestine, tot aşa şi învelişul de durere pe care Dumnezeu îl trăgea încet de pe trupul ei ca să-i acopere faţa; dar nu înainte de a vedea că va avea măcar un prieten vechi cu care să sporovăiască oriunde se duce.

Ea murmură:

— Mulţumesc.

Şi muri.

23 Iulie. Pe înserat.
Al Mahra, Yemenul de Sud

Leila era în cabina piloţilor. Stătea acolo nemişcată, tăcută şi singură. Elicopterul iranian urma să aterizeze. Vor fi mesaje pentru ea. Nu-i păsa. Era atât de obosită!

Marii maeştri care stăteau dincolo de orizont, campionii care apăreau pe listele marilor întreceri din mintea ei, renunţaseră să o mai contacteze prin radio. Ştia ce înseamnă asta. Negocierea fusese exclusă de pe lista strategiilor. Îşi vor îndrepta atenţia spre planurile acvatice. Un submarin, bineînţeles.

Ea ştia încotro era apusul, unde răsărea luna, ce adâncime a apei era în spatele avionului, în Golful Aden. De acum şi „ei” ştiau. Vor găsi o modalitate de a încercui fregata iraniană. Vor debarca echipa pe plajă, la o jumătate de oră după lăsarea întunericului. Poate la noapte.

Nu mai putea suporta viteza. O făcea să-i fie greaţă şi sete.

Se uită la ceas. I se părea că mâinile ei nu aveau nici un rost. Ca un înotător care merge împotriva curentului, ea confrunta cu atenţie unghiul pe care ei îl formaseră cu ce ştia ea. Lucruri pe care le învăţase din copilărie…

Două ore până la apus.

Aparatul ei de emisie-recepţie prinse viaţa. Peste zumzetul constant ea recunoscu vocea pilotului de pe elicopter. Rosti un cuvânt.

— *Zazalah.*

Cutremur. Acesta era cuvântul codificat pentru astăzi. Da. Când se aplecă să ia aparatul păru să se întrerupă; îl privi neajutorată, prin viziunea unui tunel în care totul părea să plutească în sus şi în jos.

— *El Siif,* replică ea apatică. Sabia.

— Am mesaje pentru tine.

— Trimit pe cineva să ia geanta.

După câteva minute Selim veni în carlingă, cărând un sac de pânză. Ea făcu un semn, abia perceptibil şi el îl desfăcu înainte să o lase din nou singură. Sacul conţinea provizii de urgenţă, coduri şi frecvenţe radio refăcute, un plic cu numele ei pe el. Îl desfăcu.

> Randolph Stone, cincizeci de ani, paşaport american, născut în Los Angeles, California, pe 4 februarie 1934. El este cel care aproape ţi-a anulat eforturile. Nu se cunoaşte nimic despre el. Îţi sugerez să-l omori imediat, dacă nu ai făcut-o încă.

Scrisul lui Halib. Se ridica apoi clătinându-se, simţindu-şi oboseala risipindu-se puţin. Deci ea greşise în bănuiala că era agent Mossad. Ciudat. Totuşi, mai ciudat, mult mai rău: Halib nu îi dăduse încă permisiunea să plece cu Robbie. Ce i-ar putea cere mai mult?

Mai devreme, Selim raportase o agitaţie în creştere în rândul pasagerilor. Erau slăbiţi de lipsa hranei, a apei şi de frică, dar erau aproape şi de marginea disperării.

Ea şi Halib subestimaseră efectele izolării avionului de restul lumii. Prin evitarea mediului standard al unei deturnări pe aeroport, unde presa comasata este întotdeauna vizibila pentru cei dinăuntru, intensificaseră şi impresia victimelor lor că au fost

părăsiţi de cei din afară. Ei ştiau acum că nu venea nimeni să-i salveze. Aşa că, lasă-i pe atentatori să-i împuşte pe unii dintre ei, ce dacă? Deoarece oricum urmau să moară puteau la fel de bine să se opună şi să moară eroi.

Nu trebuia să simtă aşa toată lumea. Doar câţiva cu calităţi nestăpânite de conducători ar putea să pornească o revoluţie. Ea nu avea poftă să înfrângă o revoluţie.

— Fiul meu, spuse ea brusc spre geam. Dumnezeu să aibă grija de fiul meu.

Trebuia să iasă în întâmpinarea revoluţiei înainte ca ea să izbucnească.

Leila folosi telefonul echipajului pentru a-l contacta pe Selim şi a-i da instrucţiuni. După câteva momente, Raful era adus în cabina de clasa I şi pus să se aşeze. La începutul confruntării lor, Leila stătu în picioare.

— Am nevoie de tine.

Expresia din ochii lui ar fi fost comică, dacă ea ar fi avut dispoziţia să observe.

— Am nevoie de tine să mori.

Explicaţia ei nu făcu decât să-i amplifice confuzia, vedea ea.

— Disciplina se clatină în avion. Trebuie să dau un exemplu.

Lui nu îi era teamă; nu îi era atât de teamă cât se temea că nu masca lucrul acesta. Ea cunoştea diferenţa. În mod clar nu îi era frică de moarte. Asta o interesa. Se putea ca el să nu fie din Mossad, dar…

— Ai ştiut despre aceasta deturnare, spuse ea. Nu-i aşa?

El nu se sinchisi să răspundă.

— Ai fi putut anunţa liniile aeriene. Ai fi putut transmite un avertisment la aeroport. Existau o mie de posibilităţi pe care le-ai fi putut găsi ca sa mă opreşti.

Brusc, ea ştiu că o să cadă. Se sprijini de peretele etanş.

— De ce n-ai făcut-o?

El privea fix înainte. Era ceva nobil în privirea lui. Simţea o nevoie uriaşă să o descifreze. Voia ca el să se roage pentru viaţa lui cu lacrimi în ochi, aşa cum copiii palestinienilor se ghemuiseră în Tal al-Zataar în timp ce mureau de sete sau aşa cum bătrânii se rugaseră pentru ca nepoatele lor să nu fie batjocorite în Shatila în timp ce soldaţii israelieni din Forţa de Apărare stăteau în turnurile de veghe la mai puţin de cincizeci metri depărtare.

„Ar fi o pierdere de timp, îşi spuse ea şi nu am timp.” Nu, era o minciuna. De fapt, îi era teamă să nu piardă în aceasta discuţie.

Nu pentru că se simţea obosită, nu pentru că nu se hrănise deloc în cea mai mare parte a zilei şi a nopţii, ci pentru că se temea pur şi simplu că el ar putea avea ceva dreptate de partea lui şi asta ar fi distrus-o. Deci, cum el nu răspunse nimic, tot ce spuse ea fu:

— Ai pierdut.

— Nu.

El îşi ridica privirea, foarte încet, ca să se uite la ea.

— Tu eşti aceea care a pierdut.

Ea aşteptă.

— Eu mi-am păstrat umanitatea până la capăt. Tu ai aruncat-o pe a ta.

Ea încă aştepta.

— Londra. 1969. Noaptea nunţii tale.

Leila îşi trecu o mână peste frunte. Noaptea nunţii ei?

— Soţia mea, soţia mea, Esther, s-a sinucis, ştii? Somnifere. Dar îi era teamă că doctorul nu fusese corect cu pastilele aşa că şi-a pus o pungă de plastic pe cap şi a prins-o cu un elastic. Într-o dimineaţa, după ce plecasem la lucru. Doctorul care a constatat moartea a stabilit cu precizie ora; trebuie că înghiţise tabletele când eu coboram încă pe scări. Nu mi-am dat seama. Am crezut că depăşise ce fusese mai rău. Dar poate că tot ce e mai rău e întotdeauna cu tine, când îţi pierzi un copil.

— Copil.

Cuvântul acţiona ca un detonator, făcând-o să scoată un geamăt ca un ecou pe care ea nici nu realiză că l-a scos.

— Copilul tău a murit?

— Sara a fost ucisă.

— Sara… Sara Stone?

— Sara Sharett.

Ea întinse o mâna, bâjbâind fără să vadă după cel mai apropiat scaun. Se trânti pe acesta şi îşi sprijini capul într-o mână în timp ce cu cealaltă îşi ştergea lacrimile. Ce fragil era corpul! Cât de slab!

În sfârşit, îşi aminti de omul acesta. Raful Sharett şi Leila Hanif se întâlniseră cu doi ani în urmă, în fugă, de abia zărindu-se unul pe celălalt, pe un hol plin de fum; dar în acest moment ea îl ştia de parcă nu se despărţiseră niciodată. Nu fu surprinsă deloc să-l găsească aici.

— Sara Sharett, repeta ea prosteşte.

Dar înăuntrul ei, se stârnea furia. Furia de a nu-şi fi amintit de

el mai înainte. Furie pe Halib că nu descoperise asta. Şi furie pentru că în străfundul fiinţei credea că fratele ei trebuie să fi ştiut că acest agent Mossad era la bord şi totuşi o minţise.

— Sara Sharett, rosti ea din nou.

— Da, confirma Sharett. Eu sunt Raful Sharett; ştii la cine mă refer când vorbesc de fiica mea. Poţi să-ţi aminteşti toate numele. Toate douăsprezece.

— Treisprezece.

Singurul ei cuvânt, murmurat, a fost suficient să oprească următoarea mişcare de înaintare, fără remuşcări, a judecăţii lui. Pentru un moment faţa lui se lumină; apoi fruntea i se încruntă:

— Ce?

„Am murit şi eu."

— Ai spus… treisprezece. De ce? Au fost numite doar douăsprezece victime.

„În noaptea aceea am murit şi eu. Chiar nu-şi dă seama nimeni."

Ea îşi coborî mâna şi se uită la el. Acum stăteau unul lângă altul pe cele două laturi ale culoarului. Se uită la el şi spuse:

— Ţi-ai pierdut copilul. Singurul.

El dădu afirmativ din cap.

— Ai pierdut un copil, deci în fiecare dimineaţă când te trezeşti, presupunând că ai dormit câteva ore înainte de a se ivi zorile, ai acea durere în stomac şi pentru câteva secunde Dumnezeu are milă, nu-ţi dă voie să-ţi aminteşti de ce. Apoi amintirea îţi revine şi nu este doar astăzi, este ca şi în prima zi, mereu, nimic estompat, nimic atenuat, nimic ascuns.

Se uita la ea. Simţea cum o aproba din cap şi voia să se oprească, dar nu putea.

— Te scoli. Nu vrei să mănânci, să bei sau să gândeşti. Vrei să zaci în pat sau să stai pe un scaun pentru că nu ai energia nici măcar a unui cadavru; tot ce poţi face e să-ţi tragi nişte haine pe tine, chiar dacă nu găseşti un motiv pentru care s-o faci. Poate trebuie să ieşi din casă. De ce? Pentru că ai luat un fel de hotărâre să speri că poate copilul tău se va întoarce. O minune! Aşa că logica îţi cere sa faci şi celelalte lucruri, cum ar fi sa mănânci şi să te speli. Şi te plimbi singur, poate că mintea ta nu este deloc la copilul tău, poate e vreuna din pauze şi vei vedea sau auzi ceva şi vei simţi un miros şi atunci te năpădeşte din nou totul, nu-i aşa? Doar că de zece ori mai rău, pentru că te-ai odihnit puţin şi creierul tău ştie că poţi suporta mai mult, aşa că

se adună pe durerea care se clădeşte în spatele stăvilarului şi nu este de zece ori mai rău, ci de o sută de ori. Ai scăpat de hainele copilului, desigur şi de jucării şi de toate obiectele mici care te-ar putea asalta, dar nu îi poţi obliga să nu mai facă ciocolatele care erau preferatele copilului, nu le poţi interzice să le vândă. Nu poţi evita întotdeauna să dai drumul la televizor când încep desenele animate cu Popeye marinarul; oh, ştii tu cât îmi este de frică să aud acea melodie îngrozitoare, îngrozitoare? „Sunt Popeye marinarul, sunt Popeye marinarul.” Ai avut dureri de cap, Raful? Pentru că nu mănânci şi nu dormi cum trebuie, dar lucrezi cincisprezece, şaisprezece, şaptesprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână, douăsprezece luni pe an, aşa că ai dureri de cap, nu-i aşa?

El dădu din nou din cap. Ea nu văzu. El nu ştia că ea nu l-a văzut. Amândoi erau altundeva.

— Migrene le spun doctorii, aşa că te îndoapă cu pastile, dar sunt otravă, aşa că te fac să te simţi mai rău. Şi iată-te plimbându-te singur şi, buf! Uite-l pe băiatul tău, exact aşa cum ţi-l aminteşti şi îl strigi pe nume, nu poţi niciodată să te stăpâneşti să nu-l strigi, dar el nu se uita în jur. Şi atunci cineva se da la o parte şi tu vezi că fiul tău, băiatul tău, copilul tău ţine de mână un alt adult, vreun pervers care molestează copii l-a prins pe-al tău… şi începi să alergi… şi atunci…

— Ea se întoarce, şopti Sharett şi se uită la tine. Şi tu realizezi tot felul de lucruri cu jumătate din minte: că eşti în pericol să fii arestat, în cel mai rău caz, sau că te faci de râs în ultimul hal, în cel mai bun caz, dar ceea ce realizezi, lucrul pe care îl ştii cu toată mintea este că aceasta… nu este… ea…

— … La urma… urmelor…

Liniştea cuprinse cabina de clasa I. Liniştea şi furia.

1969.
Londra

Leila Hanif şi Colin Raleigh se căsătoriseră la starea civilă din Kensington. Era octombrie 1969, cu o săptămână înainte de începerea trimestrului la Oxford, ceea ce le dădea timpul necesar pentru o săptămână de miere în grabă, înainte ca el să înceapă cursul pentru licenţa în drept. Halib alesese ziua căsătoriei la fel cum hotărâse şi hotelul în care fericita pereche îşi va petrece

prima noapte din noua lor convieţuire. Pentru ambele alegeri, Leila se trezi cu o durere de cap; incapabilă să se gândească la mâncare. În timp ce se îmbrăca reuşi cumva să-şi rupă tocul de la un pantof. Găsi un pantofar la staţia de metrou South Ken şi a stat acolo, prosteşte, cu faţa ca o mască albă în vreme ce navetiştii îi apreciau toaleta luxoasă şi se întrebau cât câştigase noaptea trecuta.

Ceremonia în sine era un mare nimic în amintirea ei. La acea vreme era vag conştientă de birou, de oamenii în costume, de conversaţia forţată şi de veselia şi mai falsă. Mama lui Colin stătea ţeapănă într-o parte, purtând un zâmbet ce fusese pictat cu ruj şi era mult mai uşor de îndepărtat. Le cumpărase un suport de argint pentru feliile de pâine prăjită, fără să-i consulte dinainte. Leilei nu-i venise să creadă când auzise, dar lui Colin îi venise. Din partea ei, numai Halib se deranjase să vină. El apăru cu una dintre târfele lui, cu Annette, o fată mânjita cu rimel şi Leila găsi că asta era foarte potrivit.

Nu era conştienta de prezenţa lui Colin deloc. El ar fi putut fi o statuie de ceara. Era o zi calda şi ploua; Londra arăta şi mirosea mizerabil. Se urcară într-un taxi pentru a fi duşi la un club sărăcăcios pentru un soi de petrecere; apoi veni timpul sa meargă la hotelul foarte vechi şi impunător din Piccadilly pe care îl alesese Halib pentru ei după multă gândire. Portarul purta o uniformă bej, înzorzonată; va putea să-şi amintească asta mai târziu, chiar dacă nu-şi putea aminti cum arăta costumul soţului ei. Îşi amintea de felul în care portarul o salutase şi o numise „doamnă”.

Camera lor nu fusese redecorată în ultima sută de ani. Uşa cântărea o tonă. Perdele ordonate de o vechime desăvârşită încadrau o fereastră care dădea într-un conglomerat de alte ferestre şi nenumărate cărămizi albe. Nu vedea nici o fărâmă de cer oricât de mult îşi lungea gâtul. Mobilierul era stil Ludovic al XV-lea, dar un Ludovic al XV-lea distrus; chiar şi Ludovic al XVI-lea s-ar fi gândit să-l arunce şi să o ia de la capăt. Nu stătuse niciodată pe un pat atât de tare. Acest hotel se lăuda cu reputaţia de a fi vizitat de şefi de stat sau aşa o asigurase Halib. Ea nu avusese niciodată o părere grozavă despre diplomaţie.

Cineva comandase o sticla de şampanie care îi aştepta când sosiră. Stătea într-o frapieră aşezată alături de două pahare de acea formă îngrozitoare largi la gura, pe care cunoscătorii le abandonaseră cu ani în urmă din cauză că şampania turnată în

ele devenea răsuflată. Dar ochii lui Colin străluciră. Ridica sticla din frapiera, picurând apă pe covorul care s-ar fi bucurat să fie cât de cât de curăţat, aşa că nu conta şi spuse apreciativ:

— Producţie Laurent Perrier. 1964. Nu vezi prea des asta în Anglia. Trebuie să coste o avere.

Deschise sticla cu o pocnitură exagerată şi dădu ei dopul să-l ţină.

— O amintire.

Când îi oferi un pahar, ea îl respinse spunând:

— Peste un minut. Mă doare capul.

— Bietul mieluşel! Ia o aspirina.

— O să-mi treacă.

— Pun pariu că fratele tău a adus şampania asta. Halib, eroul meu, beau în cinstea ta! Colin goli paharul. Mmm, este minunată!

Şi îşi mai turna unul, înainte de a veni să se aşeze pe sofaua lungă, incomodă, punându-şi un braţ pe speteaza acesteia. Leila, anticipându-i gestul, se trase pe margine şi se sprijini cu braţele de genunchi. Degeaba. Colin începu să o mângâie pe spate. Era „matol”, ca să împrumute acel cuvânt îngrozitor pe care îl folosea el ca să descrie pe cineva care nu era beat, dar nici suficient de treaz. Matol era o treaptă mai jos decât beat şi cu doua trepte mai jos de beat-criţă. Matol, o asigurase el, era bine să fii. În general ea era de acord pentru ca în acea stare el putea fi manevrat mai uşor.

— Ai un cadou pentru mine, spuse ea trăgându-se mai mult spre margine. Îţi aminteşti?

— Cadou? Faţa i se înnegura. Ţi-am dat deja inelul, am cumpărat împreuna un serviciu de ceai.

— Când eram pe Ios, mi-ai promis că o să-mi spui ceva în noaptea nunţii noastre.

Colin păru să-şi revină cu o uimitoare vioiciune. Îşi lăsă paharul pe masa de lângă sofaua unde era aşezat.

— Visul meu? spuse el scurt.

— Da.

— Nu te poţi gândi la altceva despre ce să vorbim? Zâmbetul lui era răutăcios. Visele sunt cam plictisitoare.

Ea totuşi nu îl privi.

— Spune-mi de ce mama ta te-a condamnat pentru moartea tatălui tău.

— Sunt sigur că ea nu a gândit asta cu adevărat. Ştii cum le

place copiilor să…

— Nu. Nu, îmi pare rău. Mi-ai promis ceva şi acum cer să-mi spui.

— Dar ce contează?

— Pentru că este un mister între noi. Nu-mi place asta.

Roşeaţa care îi apărase în obraji, simţea ea, nu avea nimic de-a face cu Laurent Perrier recolta 1964.

— Nu vrei să-mi spui.

Ea făcu o afirmaţie, nu puse o întrebare.

Colin se ridică în picioare, clătinându-se puţin. În contrast cu un minut în urmă părea mult mai beat acum. Nu mai era matol. Era beat.

— În regula. În regulă. Mai vreau un pahar.

Ea îşi stăpâni cuvintele:

„Ai băut suficient deja” şi spuse:

— Spune-mi, Colin. Nu cer mult.

— Avionul se prăbuşea. Vorbea împiedicat, dar ea îl putea înţelege. Începea să se prăbuşească repede. Era o fereastră. Tata m-a scos pe acolo. Dar… el era prea mare… s-a blocat.

El îşi goli sosiera cu şampanie, trântind-o la loc de parcă era cu venin.

— Mă uitam la el când… s-a întâmplat pur şi simplu. Vedeam cum cădea. Tras în jos. Doar capul uitându-se pe fereastră cu expresia aceea pe faţă şi valul spălându-i-o. Oh, Doamne!

Paharul căzu pe covor. El se prăbuşi în genunchi. Foarte încet, se aplecă înainte până când se lăsă în patra labe. Pentru un minut, rămase acolo, ca un câine. Apoi se prăbuşi.

Leila nu îşi atinsese paharul. Se ridică, aranjându-şi fusta întruna, ca o păpuşă mecanică pe care vreo fetiţă plictisită uitase să o oprească. După un timp, ea îşi reveni suficient cât să toarne restul de şampanie în toaletă şi să tragă apa, înainte de a pune sticla goală înapoi în frapieră. Îi puse o pernă sub cap lui Colin şi îl acoperi cu o pătură. Apoi ieşi.

Holul era gol. Întregul hotel părea gol, deşi erau fără îndoială şi alţi oaspeţi aruncaţi în colţuri izolate ale acestui mausoleu. Se strecură în camera de alături. Uşa era întredeschisă. Când o împinse ca să o deschidă, o mână nevăzută o trase şi, odată intrată, o închise la loc.

Mâna era a lui Halib, care spuse:

— Bun.

Părea impresionat, dar nu surprins.

Pe o masă exact în faţa ei era o servietă, cea pe care o văzuse în apartamentul lui din hotelul Randolph din Oxford mai demult, în acea vară. Aşezat pe un scaun din apropiere era un costum de damă gri-închis, cu o bluză albă şi ciorapi groşi; o pereche de pantofi negri din piele erau aşezaţi ordonat dedesubt.

— A înghiţit băutură? întrebă Halib. Doarme?

— Da, confirma ea. Soţul meu doarme.

Se simţea ca un personaj dintr-o drama iacobină sumbră şi înspăimântătoare. *Ce păcat că ea e târfă,* poate.

— Nu te-a văzut nimeni venind aici, în aceasta cameră?

— Nimeni.

— Excelent. El ezita. Cum este să fii căsătorit?

Leila, aşteptându-se ca Halib să treacă la presiuni, îşi imaginase diverse căi de a se opune. Întrebarea lui o uimi. Ca întotdeauna.

— La fel, răspunse ea…

— Oh.

Ea credea ca îi ştie fiecare nuanţa a fiecărei toane, dar în seara asta el era diferit.

— Mă căsătoresc şi eu, afirmă el.

Picioarele ei se înmuiară şi se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun, fără să-şi ia ochii de pe faţa lui. Venise în camera asta aşteptându-se să-şi găsească fratele foarte stăpân pe sine, cu control deplin al forţelor sale înfricoşătoare şi acum uite. El se înroşea. Era timid.

Trebuia să spună ceva.

— Cu cine ţi-a stabilit tata să te căsătoreşti? întreba ea într-o doară.

— Tata nu ştie încă. Cu Annette.

Nu se putea concentra la Annette. Apoi se lumină.

— Cea cu care ai fost astăzi?

El dădu din cap afirmativ. Leila privea întruna. Era sfios, era fericit, se va căsători cu una dintre târfele lui necredincioase, cu o străină infidelă şi Feisal nici măcar nu ştia. Allah, ce glumă! În alte împrejurări, ce nostim ar fi fost: fratele ei, Halib, încălcind tiparul familiei.

— Eu ţi-am dat ideea? întreba ea.

El chicoti. Chicoti!

— Într-un fel, da, spuse el. Îmi doresc copii. Nu crezi că e minunată, păpuşo? Ei, dar tu o cunoşti puţin deocamdată, dar e timp.

— Nu-mi spune „păpuşo”. Ce va zice tata?

— O va adora. Normal.

Uitându-se la faţa lui, ea ajunse la o singură concluzie inevitabilă. Halib se îndrăgostise.

— Începem, dragă?

Cuvintele lui, rostite exact pe acelaşi ton degajat, o luară prin surprindere. Ce o vrea să spună? Era îndrăgostit, avea de gând să se căsătorească; sigur că nu putea merge mai departe cu afacerea din noaptea asta.

— Să începem?

— Cred că uniforma, mai întâi.

El se uită la ceas.

— Îmi pare rău că te grăbesc, dar nu mai e mult.

Ea îşi aduna toate resursele şi spuse:

— Nu mă pune să fac asta, Halib.

— Ai promis.

— Nu pot s-o fac.

— Deşi astăzi mai devreme, ai făcut nunta. Da. Un târg e un târg, păpuşo. Noi ne-am îndeplinit partea, acum e rândul tău. Schimbă-ţi hainele.

Îşi aduna în ochi toată expresia rugătoare pe care o putu găsi, dar el nu mai era un îndrăgostit; era rece până în adâncul sufletului.

— Bunicul Ibrahim a murit pentru că tu l-ai lăsat pe ucigaş în casă, spuse el. Nu ai ascultat ordinele. Nimeni nu ţi-a cerut să plăteşti pentru asta până când ai crescut şi nici atunci nu ţi s-a cerut. Dar când ai vrut să te măriţi cu Colin a fost capacul. Aşa că ai făcut un târg.

— Şi acum îl rup.

— Şi acum mă voi duce să-l omor pe soţul tău, da?

Zâmbetul lui luminos nu dispăru defel, în vreme ce mergea spre noptieră, scoase un SIG-Sauer 1226, verifica încărcătorul şi se îndrepta spre uşă. Ea îl apuca, îl răsuci, încercă sa prindă arma, dar el o ţinea deasupra capului, ca un frate indulgent care îşi necăjeşte surioara din joacă, în timp ce zâmbetul lui, acea strălucitoare expunere a danturii, deveni un rânjet larg.

Ea înceta să mai lupte. Îşi lăsă braţele în jos şi se întoarse, acoperindu-şi ochii. Suspina, dar lui nu-i păsa. Ştia că nu îi pasa.

— Păpuşo… păpuşo. De ce e nevoie de toată aceasta isterie, de acest circ? Mm? Îşi desfăcu braţele în laturi. E atât de simplu, de sigur! Ce îţi cer să faci? Să iei parte la o mică şaradă

distractiva, asta-i tot.

Privirea i se opri pe bluza. Relon 100%, simplu. Ciudat, ea nu ştiuse înainte ce poarta criminalii, *Woman's Realm* nu era de nici un folos aici. Ei purtau relon alb.

Leila luă hainele şi fugi la baie.

Când ieşi după zece minute – îi lua atâta timp pentru că trebuise să-şi aranjeze părul sub o cascheta de uniforma – Halib o supuse unei inspecţii complete înainte de a se declara mulţumit. Îi dădu servieta. Ea o apucă fără o vorbă. Ieşiră. O apucară pe scara de serviciu şi ieşiră într-o alee în spatele hotelului. De acum, se făcuse întuneric; aleea era pustie. Londra mirosea a ploaie şi a gunoi umed, cu traficul ca o mare agitata, dar îndepărtata. Când se auzi un claxon undeva în Park Lane ea se gândi, ilogic, ce bine de oamenii din maşina aceea că ies la o cină bună.

Vorbind de maşini, a ei era mare şi neagră şi era parcată la câţiva metri mai încolo, cu roţile suite pe trotuar. Când se apropiară, şoferul porni motorul. Halib o aşeză pe sora lui pe bancheta din spate, alături de servieta. Închise portiera. Se apleca să-i trimită un sărut, deşi Leila, care privea drept în faţa, nu băgă de seamă. Bătu în capota maşinii cu dosul palmei şi făcu semn cu mâna, înainte de a se întoarce în hotel pe intrarea principală, grijuliu să-i fie vizibil profilul, un alibi perfect.

Călătoria Leilei fu scurta. Asta i se păru înnebunitor. Voia ca drumul să ţină toată noaptea. Tot anul. În acest caz, ţinu cinci minute.

Traseră în faţa unei case care era luminata de sus până jos, cu şiruri lungi de becuri ieşind până pe trotuar. Leila stătea nemişcată. Trecură cinci secunde. Şoferul îşi întoarse puţin capul. Era conştienta ca o studiază în oglinda. Omul lui Halib. Ochii lui îi aminteau de ai unei păsări. Sub ochii aceia puteai vedea un plisc malefic, pregătit să despice şi să sfâşie.

În timp ce Leila ieşi, simţi un declic în mintea ei. Prinse cu privirea strălucirea unui candelabru în camera de la parter şi tablouri în ulei atârnate în rame din lemn de stejar. Voci zgomotoase şi de o veselie ameţitoare şi gălăgioasă răzbăteau prin geam. Muzica. Cinci secunde trecute, niciodată nu se vor mai întoarce.

Îşi îndrepta umerii şi urca treptele până la uşa principala sub portic. Încă cinci secunde pierdute pentru totdeauna. Uşa deschizându-se făcu loc unui majordom, singurul lucru real, care

îşi aranja cu o mână reverul. Lumină, motor.

— Doamna?

Acţiune.

— Ministerul de Externe, spuse Leila, arătând spre insigna neagra cu argintiu prinsa pe pieptul ei. Aduc un memoriu de la Ministerul de Externe pentru Excelenţa Sa, domnul Nassser al-Qotbzadeh. Cu privire la întrunirea lor de mâine. Trebuie sa aştept răspuns.

Majordomul privi în jos spre servietă.

— Îi voi spune domnului ambasador, doamna. Doriţi sa intraţi?

Leila dădu din cap şi trecu de prag. Holul era larg şi lung, cu o scara impozanta cu treptele parţial acoperite de covor, care ducea de ambele părţi sus, la etajul I de unde veneau şi sunetele de petrecere. Poate o petrecere de căsătorie? Majordomul urca uşor scările dispărând după colţ la etaj. La scurt timp, o mulţime de fetiţe coborâră ca într-un iureş de sporovăială şi chicoteli. Cel puţin doua dintre ele erau evreice. Acest ambasador arab era cunoscut în mod special ca un candidat la Premiul Nobel pentru pace. Halib pretindea ca în realitate îi place de tip; dar, cum spusese el cutremurat de un fior, afacerea e afacere.

Doua minute şi patruzeci de secunde, indica cronometrul din mintea ei când un arab înalt veni grăbit pe scări cu o expresie îngrijorata pe figura şi cu majordomul în urma lui.

Leila atinse cu degetul insigna oficială prinsă pe jachetă şi apăsă un buton ascuns. Aşa, a făcut-o; semnalul radio fusese transmis. Afara, pe strada, şoferul trebuie să-l fi primit. Va ieşi din maşina şi va trece să-i deschidă portiera din spate…

— Ţi-am mai spus, întreabă-mă înainte de a lăsa pe oricine înăuntru, se răsti arabul la majordom. Se întoarse spre Leila. Da, domnişoara, cu ce va pot ajuta? Sunt secretarul Excelentei Sale.

Leila repeta povestea despre memoriul pentru ambasador. Arabul privi suspicios servieta.

— Deschideţi-o atunci, deschideţi-o.

— Informaţia este confidenţiala; Excelenţa Sa are cheia.

— Ce? Prostii, n-am mai auzit niciodată aşa ceva.

Leila casca gura spre el. Asta nu era în plan. Halib îi spusese ca servieta va fi luată cu siguranţă.

— Eu am ordinele mele, spuse ea pierduta. Sunt sigura că, dacă vă veţi consulta cu domnul ambasador…

Se auzi soneria. Majordomul se duse să deschidă. Pe trepte stătea un agent în uniforma care spuse:

— Cine e cu maşina de la Externe aici în faţa?

— Eu sunt, spuse Leila.

Inima îi bătea tare. Nu mai vrea greutăţi în plus; toată afacerea se prăbuşea.

— Blochează strada. Trebuie să o mutaţi.

Nu-i venea să creadă că i se întâmpla asta. Era prinsa între agent şi secretarul ambasadorului; nu primeau servieta şi nu o lăsau să plece; o parte din ea se bucura, dar nu voia sa moară.

— Am venit cu un mesaj, spuse ea agentului. Un mesaj pentru amba…

— Nu-mi pasă dacă semnaţi tâmpitul de Tratat de la Versailles, vreau sa vă mutaţi maşina aceea şi vreau să o faceţi acum.

Exact patru minute de când plecase de la maşina. Palmele i se umezeau de transpiraţie. Nu putea continua, totul se ducea de râpă şi va eşua dezastruos. „Ajutor!” striga ea fără voce.

— Spuneţi-i şoferului, răspunse ea.

Spre uimirea ei vocea îi suna hotărâtă şi stăpânită.

— El spune că nu o mută până nu spuneţi dumneavoastră.

Patru minute şi douăzeci şi cinci de secunde.

Leila aruncă o privire spre arab.

— Mă întorc imediat. Trebuie să aştept un răspuns. Dar este urgent şi vă asigur că domnul ambasador are cheia. Scuzaţi-mă.

Lăsă jos servieta şi ieşi în timp ce poliţistul continua să o piseze enervant. Ea se apropie de maşină şi se aplecă să-i vorbească şoferului care deveni agresiv. Poliţistul începu să ţipe. Şoferul porni maşina îmbufnat şi o mişcă câţiva metri mai încolo încet ca melcul, iar poliţistul îşi sprijini în continuare braţul de marginea ferestrei.

Ajunseseră într-o intersecţie. Leila se uită în urmă şi văzu că uşa principala pe care abia ieşise se închisese şi porticul era gol.

— Acum! spuse poliţistul şi ea îl privi cu ochii goi. Cinci minute.

În timp ce ea tremura, agentul o înşfăcă de braţ, smuci portiera din spate cu mâna liberă şi o azvârli înăuntru, aruncându-se şi el cu o asemenea viteză, că i se trânti în poală. Maşina săltă înainte, luă virajul pe două roţi şi iată, în faţa lor, erau luminile şi traficul agitat din Park Lane.

— Nu eşti… nu eşti poliţist? întrebă ea simţindu-se ca o proastă.

Poliţistul doar râse.

Auzi claxoane sunând, zgomotul maşinilor, tot ce era obişnuit în Londra. Apoi, brusc, fără avertizare, o secundă de linişte. Simultan interiorul maşinii se lumină, dar slab, ca şi cum o mână cu lumânări fusese introdusă prin geam şi apoi retrasă în aceeaşi secundă. Zgomotul urmă după câteva fracţiuni de secundă, o zgâlţâire a lumii din cap până în picioare, ca trăsnetul care va însoţi Ultima Trâmbiţă.

Încă un viraj urmat rapid de alte două, înainte ca maşina să încetinească la o viteză calmă de treizeci la oră, oprind chiar regulamentar la următoarea intersecţie pentru a lăsa să treacă prima maşină de pompieri, cu clopotul sunând nebuneşte.

— Rapid, spuse poliţistul cu o mişcare admirativă a capului înspre maşina de pompieri. Al naibii de rapizi ăştia.

Îşi dăduse jos cascheta şi era deja pe jumătate dezbrăcat de jacheta uniformei. Leila se holbă la el. Dar înainte de a putea vorbi, maşina trăsese în parcare şi se aflau înapoi acolo de unde porniseră cu nici jumătate de oră în urmă, iar Halib se şi desprindea dintre umbre ca şeful de hotel al împieliţatului pentru a o întâmpina.

Ea ieşi bâjbâind. Noaptea era animată de clopote şi de sirene. La capătul aleii prinse cu privirea lumina albastră a unui bec giratoriu de pe o maşină de poliţie care trecea în viteză spre locul evenimentului, cum l-ar fi numit cei din Beirut. Era mult mai uşor să te confrunţi cu „evenimentele” decât cu crima, moartea prin ardere sau explozie, atrocitatea teroristă.

— Ţi-a plăcut poliţistul meu? murmură Halib. Grozav, nu?

— De ce nu m-ai avertizat?

Era prea epuizată ca să se mai înfurie.

— Pentru că, dacă ai fi ştiut la ce să te aştepţi, ai fi putut părea prea relaxată şi să distrugi jocul. Regret, păpuşo.

Halib o conduse pe scara din spate şi în camera lui ca să se schimbe, neîntâlnind nici acum pe nimeni; o conduse la camera ei unde Colin încă sforăia pe covor, scoase ca prin farmec o sticlă nouă de şampanie din producţia Laurent Perrier 1964 cu eticheta de pe gâtul ei elegant de formă ovală şi de culoare roşie cu litere aurii caracteristice; o deschise şi vărsă mare parte din ea; îi ură noapte bună şi o sărută pe obrazul transpirat.

Ea nu se dezbrăcă, se întinse pe pat şi se propti cu spatele de tăblia de la capătul patului şi cu braţele moarte pe lângă corp. Aşa o găsi Colin în dimineaţa următoare, cu ochii larg deschişi şi neclipind. El făcu o glumă despre mahmureala lui că nu era

subiect de râs. Ce drog, se întrebă ea, pusese Halib în prima sticlă de şampanie? Ei îi trebuia o poveste de acoperire pentru că încă purta hainele de zi şi o alese pe cea mai evidentă: fusese prea supărată ca să se culce, pentru că nu-i ieşea din cap cum căzuse el beat mort în noaptea nunţii ei, lucru ciudat, cum rosti cuvântul „mort” ea izbucni în lacrimi. Colin o mângâie. Dar nimic din ce zicea sau făcea el nu era bine, aşa ca până la urma o lăsa pe Leila singura şi se duse sa facă un duş lung, rece.

Şi astăzi era prima lor zi din luna de miere. Plecau la Paris cu avionul: minunat, minunat. Se duseră direct la aeroport. Nici unul din ei nu putea face faţă unui mic dejun, aşa că ziarele veniră după o decolare pe stomacul gol, care însemna acelaşi lucru, pentru că în secunda când ochii îi căzură pe titluri trebui să se ducă la toaleta, unde stătu până trecură peste Canal aplecată peste WC şi vomitând.

Se întoarse la locul ei tocmai când aterizau. În timp ce avionul rula pe pista ea putu lua un ziar şi citi numele celor douăsprezece persoane pe care ea le ucisese noaptea trecuta. Acesta era preţul pentru căsătoria ei, pentru fericire. Cineva trebuia sa moară ca ea să poată trai şi să fie fericita până la adânci bătrâneţi.

Lista în ordine alfabetică a celor morţi i se întipări în memorie. Ani mai târziu urma să-şi amintească fiecare nume, să poată spună fără ezitare că, de exemplu, între Nagma Sayyar şi Peter Walters era Sara Sharett.

23 Iulie. Pe înserat.
Al Mahra, Yemenul de Sud

— Tata, nimic nu e la fel de rău ca Beirutul.

— Nu.

— Pe noi ne-ai scos de acolo. Nimic nu va mai fi atât de rău ca în Beirut; nu asta ne spuneai mereu?

— Ba da.

Colin ştia că fiul lui rostea fraze, făcea orice ca să-l ţină în mişcare, dar cuvintele îl ajutau într-adevăr. El scoase un sunet ciudat, jumătate râs, jumătate geamăt.

— Încă încercam să i-o plătesc tatălui meu în zilele acelea.

— Să i-o plăteşti? De ce, ce îţi făcuse?

Faţa lui Colin se încorda. Îşi scutura capul şi mormăi:

— Poate ca ne vor da de mâncare în curând. Ma simt…

— Niciodată nu mi-ai vorbit de tatăl tău. De ce? La urma urmelor, era bunicul meu.

— Uite, fiule, fă-mi o favoare, te rog. Nu vreau sa vorbesc despre el.

— Dar…

— Bine?

— Nu, la naiba, nu… izbucni Robbie. Iisuse, poate crezi ca e un moment nemaipomenit să începi cu toanele?

— Toane? Cine vorbeşte!

— De ce vrei să i-o plăteşti? Cu ce greşise?

— N-am spus asta niciodată.

— Spune-mi.

— Îi datoram ceva, prostule…

— Nu asta ai vrut sa spui.

— Ba exact asta.

— Asta e ceea ce ai spus, dar nu ce ai vrut să spui. Bine: ce datorie, ce fel de datorie?

— Dacă ai tăcea doar un…

Colin se opri la jumătatea propoziţiei. Un inel greu şi rece i se aşează din nou pe o parte a capului. Fouad stătea acolo, cu arma la gâtul lui Colin, cu ochii cercetători de parcă se gândea care dintre multele tehnici exotice pe care le avea la îndemână putea risipi cel mai rapid plictiseala.

— Tu, spuse el cu o voce inexpresiva, faci prea multa gălăgie.

Toată saliva din gura lui Colin se usca. El cauzase asta. Şi ce hazliu ca aceasta cearta se dezlănţuise pe tema datoriilor fiilor faţa de taţi.

— Îmi pare rău, spuse el potolit. Nu e vina lui Robbie.

Fouad îl studie un minut lung. Apoi spuse:

— Ea vrea să-ţi vorbească. Nu ţie. Robbie se ridicase deja pe jumătate, expresia de pe faţa transformându-se din vinovăţie în exaltare, dar Fouad dădu din cap spre Colin. Doar lui.

Fouad îl îmbrânci pe Colin prin perdea ca să dea de Selim stând în uşa cu un pistol la nivelul pieptului, acoperind pe cineva care stătea în faţă pe scaunul apropiat, cineva a cărui faţă era acoperită. Atunci Leila se ridică de pe scaunul de pe partea cealaltă a coridorului şi se întoarse să-l privească în faţă pe fostul ei soţ.

— Abandonez această operaţiune, spuse ea. Mulţi oameni trebuie să moară. Mulţi, mulţi, mulţi. Dar intenţionez să încep cu

voi doi.

Dădu din cap spre Selim. Acesta înaintă şi îl ridică pe Raful în picioare, împingându-l spre uşă şi ţinându-l acolo cu gura puştii pusă în gât. Fouad merse în urmă, închizând perdeaua după el.

— Va trebui să mori, Colin; vei muri înainte ca să poţi distruge dragostea copilului meu pentru mine. Leila vorbi cu o rapiditate tăioasă. Apoi îl voi consola. Îl voi consola pentru pierderea unui tată mult iubit. Voi deveni totul pentru el, cum eram totul şi înainte.

Colin se uită în ochii ei şi se cutremură.

Afară rotoarele elicopterului tuşiră. Era momentul pentru cursa de seară care transporta următoarea serie de filme. Leila se uită în spate la Selim. Rosti câteva cuvinte, iar el făcu un semn înspre echipa de filmare de pe la sol să aştepte puţin, dar rotoarele continuau să se învârtă.

— Fără ipocrizie, spuse Leila. Nu voi pretinde că regret.

Ea merse în cabină, închizând uşa în urma ei.

Pentru un moment, Colin nu simţi nimic. Apoi adevărul îl pătrunse şi îl înjunghie şi toată puterea din picioare i se scurse. Acestea erau ultimele minute când avea să mai vadă lumina, ultimele sunete pe care le scotea, numărul de respiraţii pe care le mai avea de făcut era socotit. Întotdeauna încercase să accepte că sfârşitul fiecărei vieţi este moartea, întotdeauna încercase să fie gata într-un fel detaşat intelectual, dar acum era real şi se derula.

Mai înainte, când stătuse pe culoar între omul înarmat şi Robbie, sângele i se încinsese, trăise doar ca să-şi salveze fiul. Acum era altceva. Să mori cu sânge rece…

— Nu, şopti el. Nu!

Auzi ca perdeaua e trasă, dar ca prin ceaţă. Totul din el, fiecare simţ al lui era acum concentrat pe realitatea finala. Moartea, sfârşitul.

— Tată, spuse o voce pe care abia o auzea.

Selim îl va împuşca în faţa fiului lor. Mai avea atâtea de făcut, atâtea locuri de văzut, iar ei îl vor omorî peste doar câteva secunde; pe el şi pe „mulţi”, spusese ea, „mulţi, mulţi”.

Selim se dădu înapoi, ridicând arma. Raful îşi băgă mâna în buzunar, scoase ceva ce străluci în lumina, o brichetă; îşi duse mâna să-şi acopere gura şi nasul, închise ochii, toate acestea în câteva secunde în care Selim se retrase câţiva paşi şi îşi verifica arma; atunci Raful apăsă pe rotiţa brichetei, dar aceasta nu se

aprinse.

Lucrul ciudat era cum Colin înţelese tot. Pentru că era pe punctul să moara şi nu voia, pentru că întregul format din nervii şi muşchii, tendoanele şi sângele lui şi tot creierul erau concentrate pe autoconservare, el putea interpreta orice se întâmpla cu o precizie miraculoasă. Raful pornea la atac.

Cum Raful ţinea sus bricheta, Colin se ridică pe vârful picioarelor şi se răsuci. Pumnul lui lovi obrazul lui Fouad, izbindu-i capul în spate de un extinctor agăţat de perete. Fouad înţepeni, dar nu căzu. Colin ridica deja extinctorul din locaşul lui. Îl apuca de fund ca pe o minge de baseball şi îl ridică în sus, deasupra capului. Fouad ridica un braţ, întinse mâna cealaltă să-l înşface pe Colin de cămaşă. Colin izbi tare. Izbitura porni din capătul braţului şi lăsă extinctorul să cadă, roşu cum era, ca roşul sângelui ce ţâşnea din ţeasta sparta a lui Fouad.

Sunetul ascuţit al unui fluier se auzi ţipând în avion. Raful, … Da, un semnal, desigur; Colin îl înşfăca pe Robbie de braţ şi îl împinse înainte. Cuprinse totul într-o secundă: Selim zăcând pe podea, cu figura ca o mască a chinului, cu picioarele încă zvâcnind, Raful dispărând pe toboganul de salvare, împuşcături în cabina din spate, paşi alergând tot mai tare, dam, dam, dam! Colin, încă strigându-l pe Robbie, se apleca de doua ori şi se îndrepta spre uşă; în următoarea secunda, cei doi alunecau în jos pe burta, încercând să-şi ferească faţa de suprafaţa aspra, din cauciuc, aterizând apoi cu un salt pe pământ gol.

Raful alerga spre elicopter. Bărbaţi, sărind din calea lui. Un aparat de filmat căzu în nisip filmând. Colin alerga după Raful, gândindu-se numai la împuşcăturile care ar putea, trebuie şi vor veni de peste tot din urma lui.

— Fugi! striga el.

Îl târa pe Robbie mai departe ca pe un cufăr vechi pe care îl tragi când ai întârziat la gară; băiatul plângea, dar Colin nu avea timp de asta. Încă cincizeci de metri până la elicopter. Patruzeci.

Cineva în urma lui… şi răpăitul unei arme automate.

Sharett îl izbi pe cel mai apropiat om din echipa de filmare, aruncându-l în zbor. Un alt bărbat se caţără în elicopter tocmai când agentul Mossad ajunse acolo şi îşi puse mâinile pe umerii lui. Doi căzuţi, doar unul rămas şi pilotul…

Un declic, încă câteva. Gloanţele căutându-şi ţinta.

Paşi în urma lui, foarte aproape acum. Robbie striga:

— Mama! Asta striga el. Nu o lăsa, tată, nu, nu o lăsa!

Doi arabi zăcând la pământ, nemişcaţi ca o natura moarta.

Colin îl azvârli pe băiat lui Sharett care îl prinse şi îl înghesui în elicopter. De acum, rotoarele erau încălzite, mergând cu viteza maxima şi Colin trebuia să lupte cu curentul stârnit. Prin geamul uşii deschise el văzu doi bărbaţi alergând spre el în goana, în zigzag ca să evite gloanţele ce împroşcau din avion.

Deodată nu se mai auziră împuşcături. Colin înţelese. Ea le interzisese să mai tragă ca să nu-l lovească pe Robbie.

Echipajul elicopterului nu era înarmat. Sharett urla la pilot. Colin se trânti pe un scaun din spate. Ceilalţi doi evadaţi ajunseră la elicopter şi se urcară, căzându-i în braţe, oprindu-i răsuflarea. Motorul schimba turaţia. Se ridicau legănându-se de la pământ. Acolo era avionul, sub ei, nemaifăcând parte din ei.

Elicopterul se întoarse încet spre nord-vest şi porni pe un traseu nedeterminat, depărtându-se de imaginea avionului de pe pământ. Colin îşi îmbrăţişa convulsiv fiul. Jurase pe Dumnezeu să scape şi o făcuse. O făcuse!

— Mămica!

Băiatul se zbuciuma, se lupta, îl lovea pe tatăl lui în corp.

— Ai părăsit-o! ţipa el. Ai lăsat-o să moară!

Colin se uită la faţa lui chinuită. Cum să-i explice, de unde să înceapă?

Se auzi ceva, încă un pocnet sonor… pilotul striga la Raful care răcnea şi el, vocea auzindu-i-se ca o şoaptă peste clănţănitul îngrozitor al motorului. Cu coada ochiului, Colin văzu că se aflau deasupra celui mai mic şir de dealuri, negri şi neprimitori şi deasupra unei văi.

Elicopterul pierdu din înălţime douăzeci de metri şi toţi de la bord strigară panicaţi. Apoi se deplasă spre stânga, se răsuci şi păru să se blocheze într-o mişcare descendentă în spirala strânsă. Pilotul se lupta cu manşa, dar unghiul de coborâre se mări. Stomacul îi veni în gât. Faţa albă a lui Robbie era pe faţa lui, corpul băiatului şi al lui prinse într-o mişcare de prăbuşire, trase de forţa de atracţie a pământului. Elicopterul păru că se opreşte din mişcare. Apoi, încet la început, dar în scurt timp din ce în ce mai repede, cabina însăşi începu să se învârtească.

Acum pierdeau rapid din înălţime… nu trebuie să-l lase pe Robbie să ardă. Colin văzu pământul apropiindu-se în viteză şi unghiul ascuţit de cădere. Pieptul i se strânse, aerul pompa în stomac, voia să strige: „Nu!”, dar nu ieşi nici un sunet. Apoi, în mod miraculos, elicopterul se îndreptă pentru o secundă şi îşi

încetini rotirea fatală. Erau probabil la şase metri de sol, nu mai mult. Sharett se înclină în faţă, prăbuşindu-se într-un fel de tumbă. Colin nu calculă, pur şi simplu îl urmă. Îl împinse pe Robbie înaintea lui, fără să-l aştepte pe băiat să se arunce în gol înainte de a-l urma, conştient ca mai era o persoană în urma lui.

Lumea se învârti nebuneşte. Umărul lui Colin izbi mai întâi pământul şi el ţipa când simţi că s-a rupt ceva. Panica îl ţinea în mişcare. Se târî înainte pe palme şi pe genunchi, pe jumătate conştient, dar viu: Trebuiau să scape înainte de izbitura.

Probabil îşi dislocase umărul, îşi rupsese braţul, Dumnezeu ştie în câte locuri. Nu putea suporta o astfel de agonie. „Suporta! Târăşte-te!” Sunetul rotoarelor se ridică la un vâjâit dementţial, acum deasupra lui, imediat mai departe şi căzând, căzând…

Era în picioare, orizontul sfâşiindu-se în faţa lui în timp ce braţul drept îi atârna inert pe lângă corp, iar durerea îl străpungea prin ţeastă ca şi cum un uriaş îi bătea un cui cu ciocanul. Ţipă şocat, dar îşi continuă totuşi drumul. Fiecare pas pe care îl făcea părea să-i smulgă braţul din încheietură; nu îndrăznea să se uite, îngrozit să nu-l vadă atârnând doar de câteva fire sângerânde. Merse mai departe bălăbănindu-se, aproape căzu şi ştiu că, dacă se întâmpla asta, nu se va mai ridica. Şi toate astea nu ţinură mai mult de douăsprezece secunde, atât timp cât îi trebui motorului de la elicopter să-şi dea ultima suflare.

Colin reuşi să fugă câţiva paşi. Apoi zbură prin aer şi căzu lat… braţul şi umărul rănit luară foc şi el ţipă, flăcări peste tot şi apoi prin toată durerea şi prin valurile de greaţă îl izbi realitatea: cămaşa ardea, arsura pe care o simţea era adevărată; încercă să se rostogolească, dar nu putu, bucăţi de metal, sticlă şi carne năvălind pe el în vreme ce el murea ars.

Ceva fierbinte şi greu îl învălui şi el nu mai putu să ţipe, nici măcar să respire şi pentru un minut luptă cu această ultimă ameninţare cu o putere oarbă care îl uimi cu toată arsura şi agonia. Apoi se făcu întuneric, deşi durerea rămase.

Leila stătea pe pragul de la uşa avionului, cu mâinile pe lângă corp. Nu respira. Nu înghiţea. Ochii nu înţelegeau. Ea urmărea înaintarea rapidă a elicopterului spre baza dealurilor, ştiind că un glonţ rătăcit îl lovise, îndoindu-se că mai putea câştiga atâta înălţime cât să treacă şi de această primă barieră. În ea era numai un gol pustiu. Acum mai rămânea doar o sarcină de

îndeplinit. Trebuia să privească până la final. Îi datora asta.

Elicopterul se înclina în unghi, dispărând după o ridicătură de stânci. Nu se ridicase nici până atunci foarte sus, dar ea ştia că nu exista nici a şansă de a-l salva. Ştia ce să caute, la ce să se aştepte.

Se întâmpla. O unda de trăsnet se rostogoli peste deşert, coloane galbene şi roşii de flăcări se desfăcură ca o ciuperca pe cer, în spatele primului şir de dealuri şi un fum gros şi negru se îndreaptă spre marea din spatele ei. După un timp, ea simţi mirosul. Ofranda focului. Jertfa.

Prin minte îi trecură versuri: „Vânturi pârjolitoare şi ape clocotind în umbra fumului negru ca smoala care nu este nici răcoros, nici proaspăt". Descrierea din Coran pentru Jahannam. Iadul.

Era conştientă de întâmplările care se derulau la o distanţă mare de ea într-o linişte aproape desăvârşită. Prin geam ea văzu coloana de fum neîntrerupta acum, la cheremul unui vânt cald. Un vânt venit din iad.

Îi promisese lui Halib să rămână în această acţiune de deturnare până când cererile lor vor fi îndeplinite. Dar acum nici una dintre pretenţiile ei nu mai putea fi îndeplinită, pentru că fiul ei era mort.

Se încrezuse în Halib, avusese mai multă încredere ca în Dumnezeu. O trădase. Nu doar aici şi acum, cu acea ascundere a adevăratei identităţi a lui Sharett, ci dinainte, în ultimii doi ani, conducând-o în mod constant spre ceea ce el ştia că e un miraj şi chiar înainte de asta, la New York, când venise la ea şi îi spusese:

— Au de gând să te omoare.

Chiar şi atunci şi din cauza lui, Robbie era mort.

Ea nu plângea, nu putea. Durerea avea să vină mai târziu. Acum, tot ce voia să facă era să stabilească momentul în care l-ar fi putut opri pe Halib şi ar fi putut salva viaţa lui Robbie. Părea important. Trebuia să ştie.

Coloana de fum se risipi în sfârşit în aerul serii. Privea cu ochi uscaţi, goi, în timp ce amintirile veneau.

1981.
New York

Din senin Colin primise o invitaţie să predea un an la

Universitatea Columbia. Leila, plictisita de sarcinile materne şi de viaţa pastorală îl pisase să accepte, deşi în realitate nu fusese nevoie să fie cicălit mult. Ea se aşteptase să se îndrăgostească de oraş şi aşa se întâmplase: cortina se dădu la o parte şi iată-l, acolo era New York-ul, aşteptând plin de stele şi exultând în gloria sa. Toată agitaţia lui notorie se risipi, trăgând-o într-o vâltoare agitată a unei vieţi dăruite. Când negri cu skateboarduri o împingeau de pe trotuar sau vânzătorii îi spuneau „scorpie ticăloasă" pentru că nu avea bani mărunţi, Leilei nu-i păsa de ei. Soarele răsărise, oraşul plutea peste East River ca un castel strălucitor, iar ea nu îşi mai ducea existenţa de azi pe mâine; New York-ul era locul unde trăia ea!

La o lună după ce se stabiliseră în casa închiriată din partea mai selectă a cartierului de vest Upper West Side, Halib apăruse din neant, telefonându-i după ani de absenţă, pentru a fixa o întâlnire misterioasă într-o dimineaţă devreme la Statuia Libertăţii. Luase feribotul supunându-se somaţiei lui de a nu spune nimănui, nici măcar lui Colin şi ajunsese acolo într-o ceaţă rece şi umedă, pătrunzătoare. Halib apăru brusc, o prinse de braţ şi spuse fără altă introducere:

— Leila, fii puternică, ţine-te tare... Au de gând să te omoare. Pe toţi trei: pe tine, pe Colin şi pe Robbie.

Îşi simţea capul de parcă o pocnise cineva tare pe la spate, încercă să vorbească, dar Halib ridică o mână.

— Mossadul a dat de urma ta. Chiar din 1974 de la afacerea din Beirut au fost interesaţi de tine, dar în Anglia era prea greu pentru ei, iar ei aveau altele pe cap mai importante. Dar acum... Suspină şi clătină din cap. Te afli aici, în micul Israel, cu câte un saya*nim în* spatele fiecărui felinar.

— *Sayanim?*

— Ajutoarele Mossadului. Civili angajaţi. Sunt câţiva chiar la Universitatea Columbia unde predă Dreptul soţul tău.

Ea suporta gândul la pericolul pentru viaţa ei, dar Robbie? Nu, era imposibil.

— Ce putem face?

Vocea îi era răguşită.

Halib întoarse capul să se uite mai bine la ea. Îi susţinu privirea câteva minute lungi. Apoi spuse:

— Cum merge mariajul tău?

— Bine.

Vorbele veniră plate, atât de plate că Halib râse.

— Ei bine, spuse el, întreb pentru că ai avut de făcut alegeri dificile. Ce trebuie să fac este sa te scot de aici, să te duc înapoi în Orientul Mijlociu, într-o fortăreaţa unde să nu te poată atinge nimeni. Pentru tine nu e o problema; dar pentru Colin…

Chiar în timp ce vorbea ea căuta în minte calea să-l convingă pe Colin ca aceasta era singura soluţie. Îşi putea imagina discuţia lor în pat. Ea ar spune asta, el ar riposta, ea l-ar putea înfrunta arătându-i pericolul pentru Robbie şi aceasta, în mod natural, ar stabili lucrurile.

— O pot face, izbucni ea. Îl pot convinge pe Colin. Doar…

Halib ştiuse întotdeauna când să nu spună nimic.

— Lui îi pasă doar de Robbie, acum sunt atât de apropiaţi, iar eu…

Se împotmolea. Lucrurile care un moment în urmă păruseră atât de clare erau acum tulburi.

— Vrei să-l scoţi pe băiat înainte să te mai trădeze cu Colin…

— Poftim?

— În locul tău şi eu m-aş simţi păcălit. Cine s-a ocupat de toate până a crescut, ei? Cine i-a dat viaţă, l-a făcut ceea ce este în timp ce tatăl lui era plecat ici sau colo? Bineînţeles că băiatul te trădează. Aşa. El, dar Colin nu, ei? Doua bilete pentru Beirut. Nu trei, ci doua.

— Te înşeli, te înşeli. Asculta, Halib, lasă-l în pace pe Colin… Spune-mi doar ce o sa facem.

— Studiază artele.

Ea se, uită fix, obişnuită cu afirmaţiile extraordinare, dar bulversata de aceasta de acum.

— Va trebui sa începi să frecventezi orele de artă. Cunosc femeia potrivită, păpuşo: Cassia Jaccobovitz.

Doamna Jaccobovitz, se pare, avea influenţa. Mai la obiect, ea avea studenţi adulţi care aveau legături la Universitatea Columbia unde Colin îşi petrecea anul liber şi aceştia erau oameni pe care Leila trebuia să-i cunoască.

— Soţia decanului de la Facultatea de Drept studiază cu Cassia Jaccobovitz, spuse Halib, ar trebui să te împrieteneşti cu ea, asta ar trebui să faci.

— De ce?

— E drăguţă. Soţul ei e un om important. Şi dacă e să am vreo posibilitate să te protejez, trebuie să te izolez, să te înconjor cu oameni fără pată.

Ea nu vedea legătura oricât de mult încerca, dar Halib o ţinea

întruna cu necesitatea ca ea să studieze arta alături de nevasta decanului de la drept din Universitatea Columbia, iar ea nu întreba despre motivaţia lui. Viaţa lui Robbie era în joc. Atât avea nevoie să ştie.

Aşa că obiceiurile ei se schimbară, odată cu prietenii. După orele săptămânale de artă urmau întruniri la Russian Tea Room sau plimbări pentru cumpărături pe Fifth Avenue. Oferi un prânz. Tuturor le plăcu reşedinţa familiei Raleigh; comentau despre mobila lor Shaker, despre draperii, despre felul artistic în care Leila folosea oglinzile pentru a capta şi urmări lumina zilei din New York. Doamna Cohen, soţia decanului Facultăţii de Drept de la Universitatea Columbia, se dovedi a fi o companie interesanta. Mai întâi îşi făcură mici confidenţe, apoi unele mai importante. Căsnicia ei nu era fericită, se confesa doamna Cohen, dar a cui era? Leila dădu din cap cu înţelepciune, gest care însemna că ar avea şi ea ceva de spus aici, dacă ar avea dispoziţia necesară. În săptămâna următoare, ea avu acea dispoziţie. Şi în acest moment îşi începu o viaţă dublă foarte ciudată, pentru că descoperi surprinsă că mariajul ei dăduse un colţ invizibil care ducea spre fericire: toate acestea pentru că începuse să trăiască o viaţă de înşelăciune din porunca lui Halib.

— Cum mai merge cu poezia? întrebă Colin.

Erau cu toţii în bucătărie: Colin şi Robbie la un capăt al mesei, lucrând la modelul lor *Mayflower,* iar Leila la celălalt capăt aplecată asupra lui Byron.

— Bine.

Ea nu murmura acest cuvânt spre carte, cum ar fi fost cazul cu câteva luni în urmă. Îl privi pe Colin cu o expresie de apreciere sinceră a interesului lui, vrând ca el să vadă ce simte. Totuşi, în sinea ei, ea cunoştea acel minunat şi de acum obişnuit fior al amăgirii pentru că soţul ei nu ştia ca ea codifica în minte un mesaj pentru Halib, care urma să fie cuprins în rubrica de anunţuri personale din ziarul *Village Voice.*

Colin îi dăduse cadou de logodna un volum de poezii de Byron. Era o ediţie destul de obişnuita. I-o arătase lui Halib şi acesta spusese:

— Ce interesant, ar trebui să folosim asta ca sa inventam un cod pentru a păstra legătură.

Râseseră, dar el îi arătase ce simplu era ca doi oameni să facă un cod banal dacă aveau amândoi ediţii identice ale aceleiaşi cărţi. Ce începuse ca o joacă devenea asemănător unei obsesii

pentru Leila, ceva cam ca rezolvarea rebusului din *Times* înainte de culcare, pentru unii oameni. De-a lungul căsniciei ei trimisese adeseori mesaje lui Halib în ceea ce numeau „codul Byron”.

Ea închise cartea, îşi sprijini bărbia în palma şi spuse:

— Ador să vă văd pe amândoi cum vă stresaţi acolo.

Ei râseră.

— Vorbeşti aşa de americăneşte, mamă! exclamă Robbie.

— Cred că este ca atunci când te bronzezi, simpla expunere face totul fără ca tu să acţionezi în vreun fel.

Colin râse spre ea, iar ea îi zâmbi. Îi plăcea să-i vadă lucrând din greu la modelul lor. Ce ciudat, pentru că atunci când ei începuseră nu făcuse decât să se plângă. Făceau prea mult deranj, era lipici pe tăblia mesei, nu mai terminau niciodată, îşi stricau ochii. Ceea ce însemna, bineînţeles, că se simţea exclusă din munca lor particulara. Acum era fericită pentru asta. De fapt, îi plăcea să-i vadă, tată şi fiu, prinşi şi fericiţi în acest lucru comun. Îi plăcea când mergeau şi stăteau la peluza şi urmăreau un joc cu mingea prostesc sau alergau în jurul parcului, sau stăteau la coada ca să vadă ultimul film de succes de la Hollywood înainte de a merge la Burger’n Beer. Pentru ca asta însemna ca era libera să-şi urmărească planurile nederanjată.

Nu va fi mereu aşa. Ea lucra cu un scop anume: mutarea fiului ei într-un loc sigur. Nu peste noapte, nu luna viitoare, dar într-o zi, înainte de mijlocul verii precis se va întâmpla. Întâi iulie 1982 era termenul limită pentru că atunci era data când expira contractul lui Colin cu universitatea şi el va dori să se stabilească în Anglia.

L-ar putea îndepărta pe Robbie de el. Avea acum această putere datorită lui Halib. Dar nu trebuia să se hotărască încă. Poate că soţul său putea fi făcut să înţeleagă, la urma urmelor, că viaţa în Beirut era singura variantă viabilă. Odată ce el va şti că ea o să-l ducă pe Robbie departe în Liban, va fi obligat să vină şi el. De dragul băiatului, dacă nu pentru ea.

Privind în jos la el peste masă, cu un zâmbet în ochi, ea ştiu care era un alt motiv pentru care era fericita de dragostea lui pentru fiul lor. Când era cu Robbie, nu putea să flirteze cu vreo târfă care se dădea drept studentă. Nu voia ca el să flirteze cu nimeni, mai ales pentru că încă îi plăcea să o facă cu ea, deşi asta nu se mai întâmpla des.

Îşi iubea soţul. Voia ca el să vină cu ei. Da, hotărî ea, în vreme ce el se apleca din nou la lucru, chiar voia. Dacă ar spune nu, i-ar

zdrobi inima. Dar dacă i s-ar întâmpla ceva lui Robbie, asta ar ucide-o. Ea făcuse lucruri rele: ştia asta. Dar dragostea ei pentru Robbie era ceva bun. Odată, curând, îi va răscumpăra păcatele.

Timpul trecu. Colin era fericit cu munca lui titanică; Robbie îşi făcu prieteni noi la şcoală şi mergea bine; ea deveni o bună pictoriţă în acuarele. Pe pământ străin, familia Raleigh se transformă sub presiune în mai bine. Şi Leila îşi păstră încrederea în Halib, în fiecare săptămână scrutând anunţurile personale după un mesaj de la fratele ei şi câteodată codificând un răspuns. Avea un scop în viaţă, în ciuda temerii ei şi era mai fericită decât oricând în ultimii cinci ani.

Aproape ca înainte ca ea să ştie, primăvara veni în New York, aducând cu ea o căldură timpurie neobişnuită împreună cu o invitaţie specială…

— Ce frumos, şopti Leila. Ce emoţionant!

Stăteau în galeria din vastul Templu Emanu-El de pe Fifth Avenue colţ cu East 65, privind la interiorul întunecos şi încercând să-şi dea seama cum putea să suporte tânărul David iminentul bar mitzvah. Atât de mult să înveţi şi să-ţi aminteşti, suspină cu jale doamna Katz şi mai erau doar două luni până la ceremonie; aşa încât Leila, la rândul ei, putu să o întrerupă cu asigurarea că cineva pe lumea asta putea stăpâni întortocherile din Tora, acela era David Katz, atât de asemănător cu tatăl lui.

— Mă bucur că am vizitat în sfârşit acest loc, conchise Leila. Trebuie că sunteţi foarte, foarte mândră gândindu-vă la ce va avea loc aici.

— Ei da, sper doar că vremea se va mai răcori. Vreau să spun că e doar luna aprilie, pentru numele lui Dumnezeu.

Geula Katz îşi făcu vânt cu geanta. Leila zâmbi aprobând îndatoritoare, deşi ca să spună adevărul aici îi era frig. Ceva din lumina sumbra din sinagoga ca o cavernă o izbi ca fiind ciudată, chiar puţin sinistră.

— Doar treisprezece ani, murmură ea. Ştiu că, atunci când eram eu de vârsta lui, n-aş fi putut face faţă. Toţi acei oameni, uitându-se la mine… da, mă face să tremur.

— Dar, draga mea, eşti atât de sigură pe tine!

Geula Katz îşi puse o mână albă ofilita pe încheietura mâinii Leilei, degetele umede provocându-i un fior care avea o notă de vinovăţie şi de puţin sadism.

— Deci, promiţi că vei veni să cânţi *shul* cu noi în ziua aceea,

da?

Leila îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Ei bine, nu sunt o membră a credinţei dumneavoastră, după cum ştiţi, dar dacă nu vă deranjează… încercaţi doar să mă ţineţi departe şi veţi vedea.

— Şi soţul tău. Geula Katz se întoarse spre doamna Cohen. Cu siguranţă decanul Cohen va avea grijă să-i dea liber lui Colin, dragă, în amintirea zilelor trecute!

— Să nu îndrăzneşti să ne amesteci în planurile tale.

Doamna Cohen era în vârstă şi vocea i se asprise ca rezultat al unui tratament ciudat: mai întâi aspritǎ cu tutun, apoi curăţatǎ cu scotch.

— Dacă băiatul vrea o zi liberă, îi va spune lui Hymie al meu şi îşi va lua o zi liberă. E destul de mare, nu?

Leila chicoti.

— De fapt, mărturisi ea coborând vocea, scumpul de Colin nu prea este religios.

— Asta nu i-a îngrijorat pe părinţii tăi când te-a cerut de nevastă?

Vocea doamnei Katz avea ceva din incisivitatea unui judecător care interoghează; nici un simţ al curtoaziei nu îi dictase această întrebare.

— Oh, erau foarte liberali. Provin dintr-o familie de evrei irakieni, dar au trăit în Europa mult timp şi părinţii lor la fel, înainte.

— Mm.

— Liberali în cel mai plăcut mod, vreau să spun.

— Ei bine, cel puţin promite-mi că veţi veni amândoi la *sendah* după aceea. Toată lumea va veni, inclusiv cel mai bun prieten al soţului meu. Ştii despre cine vorbesc, dragă?

Leila, cu ochii rotunjiţi, dădu din cap.

— Ambasadorul israelian în Statele Unite.

Geula Katz dădu din cap cu importanţă.

— Adevărat? întrebă Leila dintr-o răsuflare. Asta este… Ei bine, e uluitor.

Deşi Halib îi spusese deja, întâmplător, cu mult timp în urmă, că prietenul cel mai vechi al lui Jehosafat Katz nu poate să nu vină la bar Mitzvah-ul fiului lui.

— Deci veţi veni amândoi? insistă Geula.

Leila nu ştia ce va face Colin în ziua aceea, care era abia. Peste două luni; momentul potrivit pentru a-i spune despre

planul de salvare a lui Halib nu se ivise încă. Dar ce spuse fu:

— Asta o garantez. Spuneţi-mi, doamnă Katz, cum se descurcă David cu… *derasha,* aşa o numiţi parcă?

— Prost. Desigur, este încă devreme. Aţi văzut suficient?

— Oh; da, mulţumesc. De ce, care e problema?

— Rabinului nu îi place subiectul ales. „David, i-am spus, David, ţi-am zis de o mie de ori, rabinul Goldblatt nu îşi poate pierde timpul la nesfârşit…"

În capul Leilei, o mica sclipire de inteligenţa îi spuse că nu e bine, că trebuie sa oprească asta acum. Dar nu-i dădu importanţa. Cele trei femei se îndepărtaseră, dar balanţa minţii ei rămăsese în sinagoga întunecoasa, îngheţata, amintindu-şi tot ce văzuse, calculând unghiuri şi distanţe, formulând deja informaţiile necesare în coduri Byron-ice pentru rubrica de anunţuri personale.

Era prea târziu acum pentru a mai opri ceva.

23 Iulie. Seara. Bahrain

Întâlnirea cu Feisal Hanif fusese fixata pentru ora 21.00 la Hotel Delmon. Şefii lui Shehabi ezitau: un impuls aici, puţina linguşeala colo şi Nunn putea face târgul, ştia că poate, dar acum voia linişte şi pace.

— Fără telefoane, îi spuse centralistei, numai de la următorii.

Şi îi dăduse o lista cu nume care nu îl includea şi pe cel al soţiei lui, aşa că atunci când ridica receptorul şi auzi o voce de femeie spunând: „Sunt Anne-Marie, Dodo; ce mai faci?" ramase stupefiat.

— Dragă! Cum Dumnezeu ai reuşit sa mă suni, le-am spus sa nu…

Dar nu era supărat; prima şi singura lui senzaţie fu una de plăcere.

— Nu subestima niciodată o femeie la o anumită vârsta, Dodo.

— Nu o voi face. Cărui fapt datorez plăcerea?

— Regret dacă sun într-un moment nepotrivit, dar mi-am făcut nişte adunări, ziarele, televiziunea şi altele. Cred că ştiu de ce te afli acolo şi am vrut să spun: „Bună, sunt alături de tine". Şi am vrut să-ţi aud vocea.

Un timp el nu spuse nimic. Simţea că se sugrumă.

— Dodo, ascultă, am auzit tot felul de zvonuri circulând pe aici şi unul dintre ele spune că această creatură Leila are copilul în avion.

— Doar nu crezi tot ce citeşti în ziare, spuse el cu prudenţă.

— Da, ştiu că trebuie să spui asta, dar oricum, poţi încerca să înţelegi prin ce trece ea, în caz că e adevărat? Ştiind că, în orice moment, cei de la SAS sau altcineva ar putea da buzna acolo trăgând cu mitraliere? Încearcă să o scoţi de acolo, Dodo. Şi pe copil.

Îl ului această idee de a avea consideraţie pentru Leila Hanif, teroristă, răpitoare şi hoaţă. Nimeni nu sugerase un astfel de lucru: nimeni nu ar îndrăzni. Pasagerii şi avionul erau tot ce conta.

— Dodo, mă auzi? Mă aştept să mă crezi chiar nebună, nu-i aşa, dar vezi, mă tot întreb: Dacă era Michael? Bine, ea e un monstru, dar nu putea să-şi fi dat seama când a deturnat avionul că fiul ei era în avion; gândeşte-te cum trebuie să se simtă, ce răvăşită, pentru că oricare ar fi rezultatul, ea nu îl va mai vedea niciodată. Asta este ultima dată. Ea făcu o pauză. Asta este ultima oară când îşi va mai vedea fiul, Dodo. Încearcă să nu uiţi asta. Dacă este adevărat ştirea despre copil, bineînţeles.

Ea păru epuizată. Când el o suna de la Jak ea întotdeauna anima conversaţia cu tot felul de noutăţi, cu bârfa locală, cu asta sau cealaltă. Dar nu astă-seară. În seara asta ea spusese ce avea de spus şi acum avea nevoie de un răspuns. Nu… avea nevoie de salvare.

— Dragă, spuse el blând, îţi mulţumesc foarte mult pentru asta. Nu-mi pot găsi cuvintele ca să-ţi spun cât m-a ajutat faptul că ţi-am auzit vocea.

— Mă bucur. Cuvintele ei ieşiră cu un suspin de parcă era gata să plângă. Ştiu că nu-mi poţi spune ce se petrece cu adevărat acolo, dar voiam să ştii asta şi că nu mi-aş fi iertat niciodată dacă, dacă…

— Ştiu.

— Aşa că sper să nu te superi.

— Nu.

El ezită, dar într-adevăr era o prostie să se prefacă acum ca ştia ce sa spună, aşa ca vorbi cât de clar şi de cuprinzător putu:

— Te iubesc cu adevărat enorm, Annie şi îmi pare rău că nu îţi spun asta mai des, dar în viitor am s-o fac. Draga mea, regret, dar cineva ciocane la uşa…

— Da, du-te, du-te. Râdea acum. Te iubesc, Dodo. Şi eu am să ţi-o spun mai des, dacă vrei. Du-te, du-te. Pa, dragă.

Pe parcursul acestor ultime cuvinte bătaia de la prima uşă, mai întâi politicoasa, devenise un bubuit. Pe coridor stătea directorul adjunct.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu v-au putut prinde cei de la recepţie. Este foarte urgent, spune cel care va caută şi el este trecut pe listă.

Nunn îi mulţumi şi se întoarse în camera. Îşi aminti că închisese toate telefoanele şi văzu cum nişte tăieturi de ziare alunecaseră şi-l acopereau pe unul; desigur, când le înlăturau beculeţul roşu clipea.

— Alo!

— Te-am avertizat, îl certa o voce de bărbat. Te-am avertizat să o faceţi repede, Nunn. Acum, Allah să vă ajute!

— Dragul meu Halib, replica Nunn lent, cu ce îţi pot fi de folos?

— La bordul avionului este un agent israelian. Poate mai mulţi.

— Agent?

— Mossad.

Nunn îşi concentra atenţia.

— Leila ştie?

— Nu i-am spus, poţi fi sigur de asta. Dar ea îl cunoaşte pe acest bărbat Sharett. Este tatăl unuia dintre cei ucişi în 1969. Este capabila să arunce avionul în aer cu toţi de la bord; poate face asta. Şi nu o pot prinde.

— Ce vrei să spui că nu poţi…

— Nu răspunde la radio.

Implicaţiile erau îngrozitoare. Andrew trase scaunul cel mai apropiat.

— Se poate ca ea să fi distrus deja avionul?

— Poate. Nunn, trebuie să faci ceva.

— Dacă e aşa, de ce nu au făcut israelienii nici o mişcare înainte de a se întâmpla? Ei nu îşi lasă oamenii să moară.

— Poate nu ştiu că el e la bord.

— Cum se poate aşa ceva?

— Răzbunare. Dacă el a urmărit-o pentru răzbunare?

Simetria acestui fapt era atât de elegantă, de înspăimântătoare încât pentru un moment Nunn rămase privind fix, consternat.

Leila, un glonţ scăpat de sub control, deturnând un avion pentru a-şi recăpăta fiul; Sharett, privat de fiica lui, lăsând-o să

meargă înainte ca preţ al răzbunării.

— Ce pot face? întrebă el.

— Târgul cu Shehabi.

Fără îndoială că în vocea lui Halib se simţea panică.

— Fă-o diseară, fă-o acum, dacă îţi vrei avionul înapoi. Vocea i se pierdu. Dacă vrei să-l mai vezi viu pe vreunul dintre oamenii aceia înapoi.

„De parcă ţi-ar păsa cât negru sub unghie, vru Andrew să spună; de parcă ţi-ar păsa de altceva decât de plata ta!" Dar, în schimb, făcu ceva ce nu făcuse în întreaga lui activitate: îi închise telefonul lui Halib în timp ce acesta încă vorbea. Luă telefonul direct cu cartierul general al lui Trewin şi, fără vreo introducere, spuse:

— Nu-mi vor permite să iau legătura cu Tel Avivul din acest hotel; poţi să-mi faci legătura? Ministerul Apărării, clădirea sediului Hakirya; îţi pot spune interiorul.

O linişte desăvârşită urmă acestei cereri, întrerupta de vorbele lui Philip Trewin:

— Pot. Dar de ce?

— Regret, explicaţiile mai târziu. Şi, domnule maior… dacă întreabă cineva înainte ca dumneavoastră şi cu mine să avem ocazia să vorbim din nou, noi doi nu am purtat niciodată această discuţie şi nu a existat nici o convorbire telefonică cu Israelul.

— Îmi pare rău, am rămas fără cecuri în alb. Dă-mi zece minute. Nu pleca din cameră.

23 Iulie. Seara.
Al Mahra, Yemenul de Sud

Colin intră în umbra unui colţ de stâncă negru, stând pe burtă. Aerul pe care îl respira era cald, stătut de miros greu de came friptă. Îşi linse buzele. Sare! Se înecă, îi veni puţin să scuipe şi nişte ace îi înţepară din nou braţul. Vederea îi era tulbure, dar acum începu să se clarifice încet, deşi nu vedea nimic mai departe de prundişul pe care stătea şi dincolo de faţa cu aspect zbârcit al stâncii din imediata apropiere. Apoi nişte picioare se opriră lângă capul lui şi efortul de a se fixa pe ele făcu să i se ascută văzul mai mult.

— Robbie, se adresă picioarelor. Unde e… Robbie?

— Trăieşte, e bine. Vocea lui Sharett. Trebuie să te ridici.

— Nu pot… să mă mişc.

— Ascultă. Sharett îngenunche lângă el. În curând va fi întuneric. Dacă Leila va veni după noi, se va îndrepta spre locul impactului; nu trebuie să ne găsească aici.

— Cât de rău… sunt?

— Spatele ţi-e ars. Nu tare, te-am stins la timp!

— Umărul.

Colin încercă să se ridice pe palme, dar strigă de durere. Era ca şi cum cineva îi băgase braţul drept în întregime în untura încinsă. Căzu din nou pe pietriş, izbindu-şi bărbia. În gură îi veni mai mult sânge de unde îşi muşcase buza.

— Nu e fracturat. Sharett îi pipăi braţul până la umăr. Nu e dislocat. Cred că ţi s-a întins un tendon! Ridica vocea: Robbie!

Prin ceaţa roşie a durerii, Colin auzi paşi şi o voce pe care o ştia şi o iubea.

— Tată, oh, Iisuse, ce-ai făcut?

Colin zvâcni ca lovit de o copită. Fiul lui era viu. Simţi o alta mână pe ceafă. Robbie îi mângâia părul.

— Sunt bine, fiule.

Nu era, departe de a fi bine, dar vorbele în sine parcă făcură minuni: pentru că spusese că se simte bine, se şi simţi mai bine. Trebuia să supravieţuiască, să meargă mai departe, să scape, pentru Robbie.

Îl apucă de mână pe băiat şi o ţinu strâns câteva secunde înainte de a o săruta.

— Robbie, spuse el. Ajută-mă să mă ridic. Dar vreau să mă asculţi şi să faci exact ce îţi spun, bine?

— Da.

Vocea lui Robbie tremura.

— O să fugim. Vom merge cât de departe putem de locul ăsta. Da?

Şi în tot răstimpul cât vorbi, cuvintele singure îi dădură puteri pentru că le rostea pentru cineva drag. Îşi construia puterea, lua ce avea nevoie şi îi dădea restul lui Robbie. În avion se pusese între fiul lui şi omul înarmat care voia să-l împuşte. În comparaţie cu asta, acum era nimic.

— Ia-mă de mâna stângă, Robbie. Ajută-mă să mă ridic în genunchi.

La un semn de-al lui Colin, Sharett veni în spatele lui şi îl prinse de mijloc. Când îşi lăsă greutatea pe Robbie, mai întâi băiatul se clatină apoi rezistă. Încă un efort uriaş şi Colin se

ridică.

— A mai scăpat cineva? întrebă el slab.

— Cineva din echipa de filmare din elicopter şi Daniel Neeman; e tipul căruia i-a dat mesajul băiatul tău. Nimeni altcineva.

— Ce mesaj?

Cum Sharett tăcu, Colin întrebă din nou, mai tare de data asta:

— Despre ce dracu' vorbeşti, ce mesaj?

— Mi-a dat un mesaj să-l duc înapoi, când am venit la clasa a treia, spuse Robbie.

— Şi tu ai făcut-o? L-ai lăsat pe omul ăsta să te folosească aşa? Colin se uită fix la fiul lui. Ştii ce ţi-ar fi făcut dacă te prindeau?

— Am vrut să ajut.

Vocea lui Robbie devenise posacă. Colin simţi o unda proaspătă de durere invadându-l: furia şi frustrarea văzând ca cineva drag face un lucru prostesc şi nu-şi dă seama de asta, durerea clasică a părinţilor. Pentru un moment se simţi tentat să-şi bată fiul, dar bunul-simţ câştigă şi se trezi spunând:

— Sigur eşti bine, fiule?

Deşi Robbie aprobă din cap, evită să întâlnească ochii tatălui lui. Brusc, Colin înţelese ce se petrecea. Robbie se gândea la mama lui, cum fusese ea „părăsită" în avion. Furia care îl părăsise pe moment reveni amplificată ca un val mortal, dar apoi îşi zise că Robbie nu ştia că Leila instigase aceasta deturnare. Era la fel de neştiutor în privinţa motivelor ei ca atunci când fuseseră faţă în faţă cu câteva ore în urmă.

Nu cunoştea nici ce se petrecuse între tatăl lui şi Raful Sharett mai demult, în 1982. Colin regretă din nou că nu fusese mai deschis faţă de Robbie.

Îşi îmbrăţişă fiul strâns şi îl sărută pe frunte. Învinovăţirile mai puteau aştepta; tot ce conta acum era pura şi elementara supravieţuire.

— Mergem spre nord, în interior.

Vocea lui Sharett tăie aerul pe un ton de comandă pe care nimeni nu îl putea ignora.

— Suntem într-o vale. O s-o ţinem de-a lungul ei căci aşa avem şanse să găsim apă. Şi va trebui să găsim apă repede pentru că altfel vom muri.

Micul grup se adună involuntar într-un cerc. Robbie şi Neeman

se uitau la Sharett de parcă aşteptau lucruri mari de la conducerea lui; Colin ar fi vrut să le împărtăşească încrederea. Expresia de pe faţa omului din echipa de filmare era greu de descifrat. Sharett vorbise în engleză şi poate că el nu înţelesese, dar oricare era motivul, nu arăta ca un jucător din aceeaşi echipă. Vor trebui să fie cu ochii pe el în fiecare secunda, acum când singura lor speranţă de siguranţă era să aibă încredere unul în celălalt şi să colaboreze uniţi. Dar cu inamicul în interior…

— Are vreunul dintre voi mâncare? îi întrerupse Sharett lui Colin gândurile din ce în ce mai urâte.

Clătinară din cap.

— Nu aveţi nimic prin buzunare, ciocolată, nuci?

Mai multe negări din cap.

— Atunci trebuie să căutăm mâncare la fiecare pas.

— În deşert?

Era operatorul; toţi se întoarseră să se uite la el.

— Cum te cheamă? latră Sharett.

Pentru un moment omul de televiziune se uită ca şi cum avea de gând să refuze să răspundă. Apoi spuse: „Mahdi”, de parcă dezvăluia un secret ruşinos.

— Există mâncare în deşert. Sharett vorbi cu o blândeţe surprinzătoare. Pentru cei care ştiu să caute.

Mahdi ridica din umeri a lehamite.

— Ce contează acum este să punem distanţă între noi şi avion. Toţi am fost răniţi în prăbuşire, ştiu asta. Dar mai bine răniţi decât morţi. Acum să ne mişcăm. Eu voi conduce. Robbie, ai grijă de tatăl tău, el e rănit cel mai rău; voi, cei doi Raleigh, mă urmaţi, apoi Mahdi şi ultimul Danny.

Sharett porni de-a lungul văii care aici nu era mai mult de o adâncitură goală în pământ, făcută de ploile musonice anotimp după anotimp. El mergea ţinând pe stânga ultimele raze de soare. În faţa lui, Colin vedea cum lanţul mai mic de dealuri pe care îl observase din avion devenea mai abrupt, ameninţând să le blocheze trecerea, dar în întunericul care se lăsa, foarte puţin se mai putea distinge. Nu mai văzuse un astfel de peisaj neprietenos, nu îşi imaginase că oamenii pot trăi pe o aşa căldură. Şi acum soarele era la apus; cum va fi la amiază?

Descoperi că se descurca mai bine dacă mergea târşâind picioarele, sprijinindu-şi braţul drept cu mâna stângă. Peste tot unde se uita vedea doar orizontul, prundişul, stâncile şi câteodată un copac răzleţ care parcă fusese supus unei rafale

distrugătoare înainte de a fi stins de pietrificare, degetele lui fantomatice indicând în toate direcţiile, iadul. Marginile pârâului erau adânci până la umăr acum şi se îngustau încet, dar constant, deşi avea încă patru sute de metri lărgime. Pe măsură ce înaintau devenise necesar să se uite tot mai atent unde puneau piciorul: pietricelele care erau suficiente doar ele pentru a-i face să-şi scrintească glezna, lăsau loc la bolovani pe care trebuiau să se suie, iar unii dintre aceştia aveau margini tăioase ca de brici.

Soarele dispăruse, ultima dintre umbrele înserării era asupra lor, când de undeva din spate veni un ţipăt nepământesc atât de îngrozitor încât Robbie şi omul pe nume Mahdi strigară deodată. Sharett înţepeni şi se răsuci din aceeaşi mişcare stângace. Colin îi văzu frica pe figură. Inima lui bătea într-un ritm ameţitor, intermitent.

— Ce a fost asta? şuieră Dannie.

Parcă pentru a-i răspunde, sirena suna din nou, dar estompat de data asta şi după aceea auziră o serie de sunete indescifrabile care răsunau în ecouri cu o rezonanţă sinistră. Sharett fu cel dintâi care pricepu.

— Megafon, spuse el răguşit. De la avion, cred.

— Nu, spuse Dannie. Direcţie greşită. Au găsit epava elicopterului.

Confirmarea veni repede. Sunetele pe care le auziră un moment în urmă se repetară, doar că de data asta se descompuseră în cuvinte. Colin şi-l putea imagina pe bărbatul cu megafonul întorcându-se spre cele patru zări pe rând şi de unde înainte vorbea spre partea opusă lor, acum îşi adresă mesajul spre nord, unde erau ei.

— Ştiu că mă auziţi.

Era bărbat. Vorbea în limba engleză cu accent arab oriental.

După câteva secunde, Colin crezu că a recunoscut vocea ca fiind a unuia dintre terorişti. Nu Fouad, care era mort. Colin îl omorâse. „Iisuse Hristoase, se rugă el, iartă-mă.”

— Ştiu că mă auziţi, repetă intenţionat rar vocea. Ascultaţi-mă. Am găsit epava elicopterului. V-am examinat urmele, întoarceţi-vă la avion.

— Cacealma, spuse concis Sharett. Dacă ar şti în ce direcţie mergem nu s-ar învârti aşa.

Colin acceptă cu reţinere acest lucru ca adevărat: cu reţinere, pentru că Sharett era cel care îl înţelesese, iar lui nu-i plăcea

acum de Sharett mai mult ca la New York, cu doi ani în urmă, când drumurile lor se întâlniseră.

Vocea fără contur continua:

— Veniţi înapoi la avion şi nu veţi fi pedepsiţi. Dar dacă nu va întoarceţi... mâine în zori vom face sa explodeze avionul cu toate sufletele de la bord. Promisiunea noastră nu e falsă. Dacă vă îndoiţi de asta, priviţi cerul mâine în zori şi aflaţi povara păcatului pe care îl purtaţi.

De acum, era prea întuneric ca sa se vadă între ei. Colin simţea o dorinţa copleşitoare sa vadă ce putea fi mai rău, să aducă la iveala ce gândea fiecare. Pe măsura ce secundele treceau, frustrarea lui creştea. Îşi simţea cuvintele pe vârful limbii. Le simţea gustul metalic, de fiere şi totuşi nu putea să le rostească, să treacă cu vederea crima în masa şi sa spună: „Nu ne putem întoarce”.

Mahdi îl salva.

— Ne întoarcem acum, îngăimă el brusc. Da, înapoi la avion acum, aici nu-i nimic de băut, nimic de mâncat; în numele lui Allah cel îndurător şi Milostiv, gândiţi-vă ce faceţi! Nu puteţi condamna atât de mulţi oameni la moarte! Nu sunteţi Dumnezeu, să-mi ierte Allah limba păcătoasă, nu sunteţi Dumnezeu.

Ultimul cuvânt al lui Mahdi deveni un ţipăt când Sharett îl izbi fără graba peste gura cu dosul palmei, răsucindu-şi braţul întreg şi punând toată forţa în izbitura.

— Şi tu? spuse el cu o voce plată mormanului patetic care stătea la picioarele lui. Tu ai fost Dumnezeu când ai filmat uciderea sud-africanului, când ai consimţit la reţinerea unui avion plin cu pasageri? Haide, Dumnezeule, spune-ne câte ceva. Spune-ne pentru ce atâta grija pentru cei inocenţi şi buni când nu ţi-a păsat de ei mai înainte.

Îşi trase piciorul şi îl lovi pe Mahdi în stomac. Robbie strigă, apăsându-şi pumnii în gură.

— Nu ţi-a păsat nici înainte şi nici acum.

Vocea lui Sharett devenise gânditoare şi joasă: un judecător hotărând sentinţa.

— Asta pentru că ştii ca, atâta vreme cât stai cu noi, ticăloşii aceia te vor căuta oriunde ai fugi ca să te omoare. De asta te înspăimânta dimineaţa... pentru ca atunci vor începe ei urmărirea. Vor veni după noi. Ea... va veni.

În tăcerea care urmă, Colin îşi ţinu respiraţia, rugându-se ca

Robbie să nu fiu auzit, să nu fi înţeles. Dar atunci băiatul zise:

— Ea? Cine este „ea”?

Linişte.

— Care „ea”?

Sharett ezită. Apoi:

— Şcoala începe devreme trimestrul ăsta, spuse el. Aşa că să începem cu alfabetul. Mama ta, Leila Hanif…

— Nu!

Strigatul lui Colin răsuna de marginea văii.

Toţi săriră în sus; toţi, cu excepţia lui Robbie care decreta cu o voce pierduta, clară:

— Vreau sa aud.

— Mama ta, spuse Sharett, este dintre acei cinci terorişti cei mai căutaţi din lume. Ea a plănuit şi condus aceasta deturnare pentru că voia un lucru, doar un singur lucru: pe tine. De asta ne aflam aici. De asta Van Tonder a trebuit sa moară şi alţii vor mai trebui sa moara. Şi de asta, imediat ce se face lumina, mâine, ea va veni. E pregătită să te urmărească până şi în iad numai sa te poată lua înapoi. Aşa că va veni. Va veni.

Faţa lui Robbie era de nedesluşit în beznă, dar Colin ştia, putea simţi, că fiul lui zâmbea.

— Da, îl auzi el spunând.

Şi apoi, după o pauză care păru lungă cât o viaţă:

— Ştiu.

23 Iulie. Noaptea. Bahrain

Douăzeci şi noua de secunde, atâta ţinu drumul de la dormitor la Mercedes – cinci dintre ei, Nunn şi patru gărzi de corp, doi în faţă, doi în urma, mergând atât de repede cât pot nişte bărbaţi antrenaţi fără a o lua la fuga, alţi trei aşteptându-i după uşa rotativa unde liftul era pregătit, un recepţioner cu cheia în contact pentru a garanta coborârea neîntrerupta până la etajul doi; apoi, două etaje coborâte pe scări, pe lângă clubul de sănătate al hotelului, până pe bancheta din spate a maşinii parcate pe o alee lăturalnică, cu mult timp înainte ca lentilele foto şi de filmare sau microfoanele multidirecţionate pe o distanţă de cincizeci de metri, comasate pe lângă intrarea principală să se poată centra; sirene, escortă de motociclete,

maşina-pilot deschizând drum prin mulţime: o grămadă comică gesticulând, feţe transpirate, aplecate sub povara aparatelor de fotografiat, a camerelor video şi a pachetelor cu casete, comice pentru că blindajul maşinii reţinea şi sunetele.

Nunn îşi dădu jos ochelarii fumurii şi începu o recapitulare privind ce le va spune celor de la ambasada britanică atunci când va ajunge acolo peste – se uită la ceasul Cartier – patru minute şi jumătate.

Încă respira greu după recenta fugă prin încăperile ascunse din partea inferioară a hotelului Intercontinental, ceea ce nu îi îmbunătăţi cu nimic dispoziţia. Pentru prima oară pensionarea îi făcea cu ochiul aşa cum şeful de sală de la Letuce întinde mâna unui client vechi şi favorit.

Confruntat cu labirintul politicii Orientului Mijlociu, el îşi aplicase tehnicile în felul obişnuit retrăgându-se de pe marginea prăpastiei, ocolind colţurile periculoase în mare viteză, nelăsând niciodată mingea să cadă. Mai întâi, înţelege-te cu Shehabi, apoi Bahrainul, Kuweitul, Arabia Saudită, apoi englezii, germanii, israelienii şi apoi hop! Înapoi din nou la Kuweit şi apoi, hop! Nu-i lăsa pe saudiţi să se supere… tot aşa înainte, mereu în cerc, până când în cele din urmă ajungea unde intenţionase; nu mai era un protagonist printre mulţi alţii, ci însuşi Marele Vrăjitor, în legătură directă cu ministrul de stat al Majestăţii Sale, gata să-şi formuleze oferta şi cu însuşi Feisal Hanif, Goliat către David al lui, ieşind din umbră pentru a intra în bătălie.

Până la telefonul lui Halib, după-amiaza evoluase în segmente de timp impecabil calculate: Feisal era pe drum spre aeroportul din Damasc, era îmbarcat şi zbura, aterizase, era în drum spre Delmon, era în apartamentul lui şi era pregătit. Nu era gata, dar va fi în curând. Într-o oră.

Asta era când Halib dăduse telefonul cu noutăţile despre Sharett.

Mercedesul viră prin porţile deschise ale ambasadei britanice – fără să mai piardă vremea prin birourile lui Lloyd; se întâmpla cu adevărat – soldaţii în gheretele lor vopsite alb cu albastru salutau, un altul deschise portiera, doi bărbaţi în faţa lui, doi în spate, mergând în acelaşi pas rapid, scările, sala de conferinţe pe partea nord-vestică, dând spre o grădină neîngrijită, mulţimea obişnuita, nici o faţă nouă.

— A plecat, spuse el, lăsându-se în scaunul din capul mesei.

Îşi turnă un pahar cu apa la gheaţă, bându-l din câteva

înghiţituri în vreme ce aştepta gărzile de corp să conecteze şi să-i testeze faxul portabil şi aştepta ca toţi ceilalţi să se năpustească.

— Plecat?

Vocea lui Philip Trewin, indiferenta acum din cauza oboselii, nu exprima în nici un fel nemulţumirea sau furia. Nunn simţi că el se aşteptase să audă această ştire; nu, o auzise deja.

— Întâlnirea a fost programata pentru ora opt seara. Feisal Hanif a amânat-o pentru ora nouă; nu s-a arătat nimic, ministrul nu e foarte bucuros. Telefon la apartamentul lui Hanif fără răspuns; directorul hotelului a făcut palpitaţii, suita a plecat de douăzeci de minute.

Erau atât de obosiţi, cu toţii, încât nu mai puteau formula propoziţii corecte gramatical şi în schimb reduseseră totul la propoziţii apatice în stil telegrafic.

— Însemnând ce?

Nunn privi toate acele feţe de jur împrejurul mesei, tensionate, îndreptate spre el şi pentru a nu ştiu câta oară se întrebă ce Dumnezeu făceau aici, ce voiau de la el cei care trăgeau sforile cu adevărat; va auzi bineînţeles mai târziu, poate după ani de zile, al cui joc fusese: al iranienilor, irakienilor, yemeniţilor, dar până atunci el va fi uitat oricum mare parte din afacere şi se va strădui să-şi poată aminti jumătate din nume. Nu va paraşi acest loc nici o idee mai deştept decât venise, asta ştia.

Halib nu spusese categoric dacă la Tel Aviv îşi dăduseră seama că unul dintre agenţii lor era îmbarcat în NQ 033. Poate că israelienii ştiuseră, poate că nu. Ce îl punea în încurcătură era dacă făcuse bine să-i sune şi sa le spună. Prea târziu să se întrebe despre asta, o făcuse deja.

— Recapitulare, spuse el plictisit. Seara trecuta elicopterul l-a adus pe băiatul diabetic, fregata iraniana l-a debarcat în Oman, gest de dovedire a bunăvoinţei şi aşa mai departe. Elicopterul se întoarce acolo dimineaţa, repeta zborul după-amiază, apoi nu se mai aude nimic. Radioul rămâne mut, în ciuda încercărilor fregatei iraniene de a contacta avionul. Feisal Hanif întrerupe brusc negocierile, pleacă în Bahrain, nici o adresă ulterioara.

„Ce făcea acolo? Ce Dumnezeu se aştepta de la ei sa întreprindă?”

— Punct mort, murmura el indispus.

Maiorul Trewin îşi privi mâinile.

— Poate, spuse el.

— Adică?

— Sunt informat ca Yemenul de Sud a supus afacerea unei „analize dialectice aprofundate”.

— Şi?

— S-ar putea să fie pregătiţi să facă din provincia Hadramaut o trambulină pentru un atac lansat de SAS.

— Condiţiile?

— De împins o mită mare. Ajutoare. Donaţii. Hardware. Moscova s-a bazat pe ei. Cea mai mare parte din ce le dam la Aden se va întoarce în buzunarele comisarilor, bineînţeles, dar yemeniţii nu ştiu asta.

Nunn se uita la el.

— De ce s-ar baza cei de la Moscova pe Yemenul de Sud pentru a pune capăt unei deturnări de avion?

— Pentru că sunt supăraţi! exclama spiriduşul de la MI6; Nunn se străduia să-şi amintească numele lui înainte de a-şi aduce aminte că nu îi dăduse niciodată unul.

— Surse de la locul evenimentului au confirmat în sfârşit ca aceasta deturnare a deviat resursele sovietice de la liniile directoare.

— Traducerea?

— Leila Hanif a ieşit la distracţie pe cont propriu. Hanif avea dreptate.

Se lăsă o tăcere plină de uimire, sparta doar de freamătul oamenilor care îşi trosneau oasele obosite când îşi schimbau poziţia.

— Cât de sigure sunt sursele voastre? întreba Trewin, după o pauza.

— Foarte, credem. Bineînţeles ca ar putea fi o şmecherie, dar cineva s-a deranjat foarte tare ca sa ne convingă că ar putea obţine semnăturile yemeniţilor şi începe să se dovedească a fi adevărat. Vor permite să se organizeze o acţiune de salvare pe teritoriul lor atâta timp cât nu sunt implicaţi israelienii, iar americanii nu se bagă. Şi atâta timp cât se plăteşte, bineînţeles.

— Bineînţeles, spuse Nunn. Se va plăti?

— Arata bine. Hereford e pregătit; avion pregătit în nouăzeci de minute.

— Scuză-mă, spuse Selman Shehabi, dar ei nu au o experienţa recenta în deşert.

— Nimeni nu are experienţa pentru acest teritoriu, replica Trewin iritat.

„Israelul are, se gândi Nunn; oricând putem pune pariu, bătrâne. Da, Israelul…”

— Serviciul GSG-9 al nemţilor ar fi mai acceptabil, spuse Shehabi. Pentru noi.

— Cu respect, interveni Trewin, dar ţara ta a fost deja cauza a mai mult decât…

Dar Andrew Nunn îi întrerupse.

— Care a fost exact poziţia cu privire la deţinătorii de paşapoarte israeliene în avion? întreba. Ce aţi stabilit până la urmă? Nu-mi înşiraţi povestea, daţi-mi ideea de bază.

— Am găsit vreo câţiva cu cetăţenie dubla, spuse agentul MI6. Apoi, după o pauză: Şi o jumătate de duzina de papuci. Scuze – paşapoarte false.

— False?

Andrew nu îşi putu ascunde agitaţia, nici măcar nu încercă.

— Cineva cunoscut?

— În afară de terorişti, era unul sau două nume cunoscute. Tocmai am primit lista de la Londra, nu am avut încă ocazia să o studiez, dar…

— Da?

Andrew bătu în masă, cu inima cât un purice.

— Haide, nu ne face să-ţi smulgem vorbele, spune-ne adevărul.

— Mossadul are oameni în avionul acela.

Deci acum ştiau toţi. Andrew îşi putea auzi propriul puls. Altfel, încăperea era deosebit de tăcută.

— Serviciile de spionaj israeliene şi-au îmbarcat oameni în avion? spuse el în sfârşit.

Shehabi era gata să explodeze.

— Nu, Selman, aşteaptă… asta vrei să spui?

— Nu tocmai.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu…

— Se pare că Leila Hanif ar putea să nu fie singurul glonţ rătăcit care se învârte pe avionul ăsta.

„Deci Halib avusese dreptate întru totul, gândi Andrew. În aceste împrejurări, ce trebuia să fi făcut eu? Bineînţeles că trebuia să sun Tel Avivul, bineînţeles că am făcut-o.” „Încearcă şi scoate-o de-acolo, Dodo. Şi pe copil.” „Annie, îmi pare atât de rău…”

— Ce va face Ierusalimul în privinţa lui Sharett? întrebă el cunoscând deja răspunsul. Presupunând că ei au descoperit că

unul dintre cei mai importanţi ofiţeri superiori ai lor este la bord, ce vor face?

Din felul în care MI6 se uită, Andrew ştiu că acesta se întreba despre cuvântul „superior”. Nimeni din încăpere nu spusese că Sharett era ofiţer superior şi nici numele nu îl amintiseră.

MI6 era gata să deschidă gura când un ciocănit în uşă întrerupse brusc discuţia. Un locotenent de rangul doi purtând insigna Gărzilor Scoţiene aduse o foaie de hârtie şi i-o înmână lui Trewin.

— Mişcare, spuse el după ce o studie. Recunoaşterea la înălţime, la lăsarea serii, a indicat faptul că elicopterul s-a prăbuşit în apropierea avionului. Urme neclare pe sol ar putea însemna că există supravieţuitori.

Nouăzeci de minute pregătire la Hereford nu vor fi suficiente; când deschise gura să vorbească, Nunn ştiu că e inutil, dar acum nu mai era nimic de făcut care să schimbe cursul evenimentelor, aşa că nu ezită.

— Aduceţi SAS-ul, îi spuse lui Trewin. Ora de sosire estimată… cândva, ieri.

ZIUA A CINCEA

24 Iulie. Noaptea.
Al Mahra, Yemenul de Sud

Se simţea atât de obosită, atât de obosită... Şedea în cabina pilotului, uitându-se în gol pe geam şi în acest fel o găsi Hisham.

Ramase reţinut, pe prag, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi întrebându-se ce trebuia să facă, acum că Fouad şi Selim erau amândoi morţi. Mai devreme fusese cu Leila să adreseze un mesaj în deşert, în timp ce ea cotrobăia printre resturile încă fierbinţi ale elicopterului, dar de atunci conducătoarea rămăsese încuiată în cabină, singură cu gândurile ei.

— Vor veni diseară, spuse ea, nefiind conştientă că i se adresează, nerealizând că de fapt mai era cineva acolo. Infidelii imperialişti.

La ultimul ei cuvânt, ca la un semnal dinainte stabilit, becurile din cabină clipiră şi se stinseră. O lampă roşie de la radio rămase aprinsă ceva mai mult timp. Ultima rezervă de combustibil fusese consumata. Acum nu mai exista energie care să pună în funcţiune aerul condiţionat sau cuptoarele, sau becurile; NQ 033 dispăruse.

Ea dispăruse.

Leila îşi făcu loc cu coatele pe scaunul copilotului, simţind cum tensiunea îi creştea apăsarea dureroasa din umeri şi spuse:

— Ne vom desparţi acum.

— Desparţi? întreba el încurcat.

— Trebuie să-mi urmez fiul.

Hisham o privi cu îndoiala: cum putea cineva sa supravieţuiască unei asemenea prăbuşiri? Totuşi, ei nu găsiseră nimic care să fi putut fi un adolescent, printre barele contorsionate şi cenuşa fierbinte.

— Ce doreşti să facem? întreba el. Sa aruncăm avionul în aer?

Leila scutura din cap.

— Nu are cum sa va ajute dacă ucideţi pasagerii şi este timpul să va protejaţi pe voi înşivă. Aţi fost magnifici. În numele lui Dumnezeu cel îndurător şi Milos, plecaţi în pace şi repede, înainte să vina soldaţii. Lasă-mi apă. Doar atât.

Hisham părăsi cabina. Merse pe rând la oamenii lui, dându-le instrucţiuni în tăcere înainte de a ridica receptorul interfonului. Le spuse pasagerilor ca el şi oamenii lui plecau în deşert şi îi avertiza să stea pe locurile lor pentru ca oameni înarmaţi vor păzi încă uşile în timpul nopţii şi explozibilul instalat va rămâne unde era instalat. Zece minute mai târziu, avionul era părăsit de terorişti.

La capătul toboganului de salvare, Leila îşi lua rămas-bun şi îi binecuvântă pe oamenii ei. Apoi porni spre locul unde se prăbuşise elicopterul. Purta un M3A1 cu un încărcător plin şi unul de rezerva şi o ploscă având trei litri de apă. Când ajunse la epava se aşeză ca să aştepte prima raza de lumină.

Nu avea nici o noţiune a timpului care trecea. Se poate sa fi şi dormit puţin: aici, în deşert, nu era nici o lumina care să uşureze lupta constanta a ochilor cu întunericul. Mintea ei devia de la una la alta, dar mai ales se concentra pe ziua următoare.

Era obişnuita cu acest teren şi ştia cum să urmărească pe cineva. Avea apă. Va merge repede. Iar ritmul în care mergeau cei pe care îi urmărea ea era dictat de cei mai slabi membri ai grupului, Robbie şi Colin. Unul dintre ei sau mai mulţi se putea să fi fost răniţi în prăbuşire. Pieptul i se strânse la gândul acesta. Îi va găsi repede. Apoi îl va lua înapoi pe Robbie şi va încheia socotelile.

Timpul trecea încet, atât de încet. Ca în acea ultima noapte la New York; îi păruse interminabilă din momentul în care se trezise până la…

Ar fi putut opri toate acestea atunci. Un cuvânt al lui Halib, altul lui Colin. Nici o despărţire, nici o pierdere, fără alţi morţi. Se gândise familia ei vreodată la asta? Se întrebă; o condamnau că ţinuse tăcere când un cuvânt de la ea ar fi schimbat totul?

Sharett îi mai conduse doar puţin mai departe de vale, înainte de a hotărî oprirea pe timpul nopţii. În întuneric total nu era posibil nicicum să poată continua. Tăcerea era şi ea totală.

În ciuda durerii pe care o simţea, Colin reuşi să-şi aşeze priorităţile în ordine. Întâi, să restabilească legătura cu Robbie. Şi a doua. Şi a treia.

Uşor de spus. Doi ani de tăcere şi ascunzişuri nu se evaporau peste noapte. Robbie ştia că tatăl lui îl minţise. De când ştia?

Colin se ghemui alături de fiul lui, încercând să ignore durerile din spate. Braţul era mai bine, dar arsurile îi vor mai da de furcă mult timp. Nu avea nimic cu ce să-şi acopere spinarea. Când plecaseră la avion îşi lăsase haina şi cămaşa era sfâşiată, inutilă. Va trebui să-şi scoată pantalonii şi să-i folosească pentru a-şi acoperi porţiunea rănită. Va arăta ridicol. Şi ce dacă.

— Robbie, şopti el, fiule... Am vorbit cu Sharett. El...

— Prietenul tău Sharett.

Robbie îşi ţinea bărbia în căuşul mâinilor pocind cuvintele.

— Prieteni vechi, da?

— Ne cunoaştem.

— Mi-am dat seama. La New York. Bun partener de discuţii, nu-i aşa?

Tonul obraznic al lui Robbie care se adaugă la durerea arsurilor îl făcu pe Colin să vrea să-l dojenească aşa cum o făcuse cu ani în urmă când fiul lui era doar un copil. Dar vechile soluţii nu mergeau aici. Nu ca ar fi mers vreodată.

— Da, New York. Când predam acolo. Şi el îl urmărea pe Halib.

— Şi pe mama. Nu uita de mama. El niciodată nu a uitat.

— Mama ta s-a băgat în bucluc, dar a fost numai vina lui Halib. Sharett e din serviciul secret israelian; bineînţeles că îi urmărea pe amândoi. Asta e meseria lui.

— Şi tu l-ai ajutat.

Colin tăcu.

— Nu-i aşa?

— A trebuit să dau nişte informaţii ca să opresc o crimă.

— Oh, Doamne!

Robbie se lăsă să alunece de pe piatră şi făcu câţiva paşi spre peretele văii, cu spatele la Colin. După un moment de ezitare, Colin îl urmă. Nu era uşor să-ţi găseşti drumul prin întuneric.

— Povesteşte-mi, spuse Robbie încet. Spune-mi tot ce nu mi-ai spus înainte. Nu doar firimiturile pe care le serveşti cu sos. Adevărul. Totul!

— Grea treabă, spuse Sharett laconic de undeva de aproape, făcându-i pe cei doi Raleigh să tresară.

3 Iunie 1982.
New York

Robbie nu putea înţelege de ce mama lui avea lacrimi în ochi.

— Ce e? întreba el pe un ton plângăcios, la poarta şcolii.

— Nimic, dragă. Sunt puţin obosita, asta-i tot.

— De ce?

— Oh…

Cum mai voia să-l sfideze pe Halib, atunci! Ar fi fost atât de uşor de spus: „Am o surpriză pentru tine: nu l-ai văzut pe unchiul Halib de atâta timp şi în după-amiaza asta va veni să te ia de la şcoală; nu-i aşa că te bucuri?”

Dar Halib o avertizase că, dacă ea va face o aluzie cât de mică la ce urma să se întâmple, garanţia de siguranţa pentru Leila şi Robbie îşi va pierde valabilitatea. Aşa că în loc să spună vorbele pe care tânjea să le rostească, strânse doar din umeri.

— Fără motiv.

Faţa lui Robbie se albise.

— Aş vrea să nu spui aşa ceva, murmura el întorcându-se cu spatele.

— Robbie!

Se uită peste umăr. Ea văzu că şi lui îi venea să plângă.

— Ce? striga el.

— Eu…

„Sigur nu face nici un rău? Sigur?”

— Mă întrebam…

Se întoarse la ea, evident supărat.

— Spune, zise el cu o voce pierdută.

— Mă gândeam… Robbie, crezi în minuni?

— Minuni?

El părea să găsească ideea foarte îndrăzneaţă, nu tocmai plăcută.

Văzând expresia de pe faţa lui, ea şovăi, neştiind cum să-şi repare greşeala.

— Las-o baltă, spuse ea indiferentă. Mama te necăjeşte doar puţin, doar atât. Nu sunt în apele mele.

El o privi ca şi cum şi-ar fi ieşit din minţi. Şi pentru o secundă chiar se simţi nebună.

— Vino şi dă-i mamei un pupic.

Se lăsă în jos, desfăcându-şi braţele.

După o secundă de ezitare, el se aruncă în acele braţe, iar ea îl strânse cu ochii închişi, încercând să păstreze imaginea feţei lui iubite imprimate pe retină, până când în cele din urmă el se îndepărtă, cu blândeţe şi alergă spre prietenii lui.

— Te iubesc, dragule, zise ea spre el în timp ce, înghiţindu-şi lacrimile amare, se îndepărtă.

Exista un spaţiu alb în mintea ei, după aceea; un gol care se risipi doar atunci când se regăsi stând pe o bancă, privind râul fără să aibă idee cum ajunsese acolo. O zi atât de frumoasă... Zgomotul traficului în urma ei se amesteca cu haosul din capul ei, o făcea să sufere.

Cum ajunsese pe această cale?

Când Halib îi spusese tăios că Mossadul intenţionează să o nimicească pe ea, pe scumpul ei fiu şi pe soţul ei, posibilităţile se reduseseră pe loc la una singură: trebuia să facă orice îi spunea Halib, pentru că atunci, numai atunci, putea el să-i protejeze. Dar pe măsură ce trecea timpul şi Halib îi spunea să facă lucruri din ce în ce mai ciudate, mai teribile, raţionalismul deciziilor ei scădea, până ce acum putea doar să stea pe o bancă neajutorată şi să râvnească la şansa de a se îndepărta acest val ucigător gata sa o copleşească.

Ea greşise, făcuse multe greşeli. Trebuia să-i fi spus lui Colin în noaptea când Halib îi transmisese crudul mesaj. Era soţul ei, omul pe care îl iubea, îl iubise şi pe care încă îl iubea; oh, Doamne! „Oh, Doamne, murmură ea, cum am putut fi atât de proastă?”

Nici un răspuns. Leila făcu un efort să-şi zvânte lacrimile. Avea de rezolvat lucruri vitale şi nu era în forma potrivită ca să le facă. Dar o idee refuza să-i iasă din cap; îl va chema pe Colin să fie cu ea şi cu Robbie, în minutul când ajungeau la Beirut. Va suna de la aeroport, după imigrare, dar înainte de a-şi lua bagajele. Ştia telefonul, îl mai folosise; era chiar lângă zona unde se aşteptau bagajele. Va suna la New York şi va spune:

— Vino dragă! Vino acum!

Asta va face.

Era atât de dezorientată! Fusese aşa o zăpăceala în ultimele zile şi nu îndrăznise nici o clipa să o arate, Dumnezeu ştie cum ajunsese până aici. Din lista mentala care o călăuzise nu mai era acum nici o urma. „Halib, se văita o voce în mintea ei, Halib, ajută-mă!” Dumnezeu a refuzat să-i vină într-ajutor, dar Halib

lucra mai bine ca Dumnezeu; când rosti numele fratelui ei, îşi aminti primul lucru de pe lista de astăzi: Robbie dus la şcoala, verifică, fir-ai să fii, verifica! Şi al doilea. Şi al treilea…

3 Iunie 1982. După-amiaza. Cartierul Upper West Side

Şcoala lui Robbie, cu vederea spre Riverside Drive, era doar la cinci străzi depărtare de campus-ul Facultăţii de Drept Columbia. De îndată ce Colin primi telefonul lui Tom Wainwright, directorul şcolii, se grăbi într-acolo ajungând cu destul timp înainte ca orele de după-amiază să se încheie.

— Robbie s-a plâns de dureri de stomac la prânz şi nu a mâncat! i-a spus Tom. Apoi l-au găsit vomitând şi unul dintre profesori l-a luat sub supraveghere, iar următorul lucru a fost că băiatul a avut o criza de isterie. Îi e mai bine acum. O să-l chem… dar înainte de asta, pot să vă întreb ceva? A fost vreo problema cu mama lui, în ultimul timp?

— Nu. De ce?

— Suferinţa lui pare centrata asupra mamei.

Colin fixă cu privirea peretele.

— Eu nu ştiu ce să spun.

— Bine, atunci îl chem.

O singură privire la faţa lui Robbie îi spuse ce era mai rău. Băiatul era bolnav.

— Ce e, fiule?

În timp ce Tom privea îngrijorat, Colin îngenunche şi îl trase pe Robbie spre piept.

— Ce s-a întâmplat?

Robbie îşi forţă un zâmbet.

— Nu ştii ce prost mă simt, spuse pe o voce scăzută. Oh, Doamne, când mă gândesc că trebuie să mă întorc aici mâine şi să dau nas în nas cu ceilalţi copii…

— Nu te îngrijora.

Colin privi în sus spre Wainwright care dădu din cap cu înţelegere şi părăsi camera.

După un timp lung, în care Robbie evită să-l privească în ochi, Colin spuse:

— Tom a spus ceva despre mama.

— Azi-dimineaţă, când a plecat, părea atât de… ciudată.

— În ce fel, ciudată?

— Vorbea despre minuni. Şi că nu e în apele ei. Eu… nu ştiu de ce, tată, chiar nu ştiu – vorbele veneau într-o avalanşă acum – dar nu-mi pot scoate din cap că e în vreun necaz. Te rog spune-mi că e bine, spune-o!

Colin se uită la fiul sau. Pentru un băiat de doisprezece ani, Robbie era cam prea sensibil. Leila ştia asta. Şi totuşi, în dimineaţa aceasta Leila spusese ceva ce îi stricase ziua.

— Mama e bine, zise el tare. Bineînţeles că e bine. Îl bătu pe spate pe Robbie. Cred că tu şi cu mine meritǎm o searǎ liniştitǎ.

Plecară spre maşină. În după-amiaza aceasta, băiatul atât de vorbăreţ de obicei părea supus şi distant. În timp ce Colin scormonea după cheile de la maşina, auziră sunetul soneriei în şcoala şi zgomotul unor scaune împinse în spate.

O limuzina lungă şi neagră cu geamurile opace şi cu o antena de forma unui bumerang pe capota intră pe strada liniştita.

— E posibil, spuse Colin deschizând portiera, ca mama să nu se simtă bine sau poate era deprimata.

Robbie ridica din umeri.

Limuzina neagra accelera aproape tot fără zgomot. În curtea şcolii, chiar în spatele peretelui de patru metri, sute de copii năvăleau afară din clase. Strada răsuna de bucuria lor.

Colin se aşeză pe locul şoferului şi se aplecă spre portiera de vizavi ca să-i deschidă lui Robbie. În spatele lor, şoferul limuzinei negre puse brusc piciorul pe acceleraţie, tare şi coada lungă a maşinii zvâcni datorita forţei acceleraţiei, iar antena bumerang vibrând ca o aripioară. Distanţa de mai puţin de douăzeci de metri la care se afla faţa de Robbie, care era pe jumătate intrat în maşina, fit străbătută în mai puţin de câteva secunde.

Limuzina trase în dreptul Fordului lui Colin. Doi bărbaţi se aruncară afara din maşină, unul alergând prin spatele Fordului, iar celălalt prin faţă, aşa încât Colin văzu faţa celui de-al doilea şi îl identifica – era arab.

O secvenţa de mişcare surprinsă în oglinda retrovizoare îi arătă al doilea bărbat care se îndrepta şi el spre trotuar, mişcându-se atât de rapid încât mesajul pătrunse în creierul lui Colin cu repeziciunea unui afişaj electronic: Robbie în pericol!

Se smuci din scaunul de la volan, strigând:

— Hei! Înapoi!

Şi în acel moment, chiar în secunda în care arabul puse mâna pe mâneca lui Robbie, un val mare şi dens de copii dădu buzna

de după colţul în care strada se intersecta cu Riverside Drive, urlând şi chiuind; Robbie se smuci cu un icnet din mâinile atacatorului; al doilea bărbat, tot arab, se uita peste umărul primului şi strigă; Colin striga şi el:

— Ajutor! urlă el cu toată puterea. Crimă, ajutor!

Valul amorf de copii nu se opri, ci se transforma într-o secunda dintr-un grup de gâşte tinere într-o mulţime furtunoasă. Arabii simţiră asta. Ezitară – doar o secunda, dar suficient ca să le transmită copiilor prin antene invizibile că ei aveau avantaj. Bărbatul care îl apucase pe Robbie de mâneca îşi elibera strânsoarea. Se retrase.

Deodată cei doi începură să fuga spre limuzina.

Colin alerga prin faţa Fordului să-i urmărească. Grămada de adolescenţi vuind în spatele lui îi dădea curaj; nu se opri deloc să se gândească dacă bărbaţii erau înarmaţi. Câştiga teren, doar câţiva paşi…

Dar cei doi arabi se aruncară în limuzina care ţâşni cu un scrâşnet de roţi ce părea să plutească în aer mult timp după ce automobilul dispăruse pe Riverside Drive.

Robbie alergă spre tatăl lui.

— Eşti bine? striga el în timp ce armata de copii curioşi roia în sus şi în jos pe strada, întrebându-se ce văzuseră, la ce luaseră parte în mod inconştient.

— Sunt bine, răspunse Colin, dar continua să privească după limuzina încăpătoare, chiar dacă pe strada nu mai rămăsese nimic care să dovedească faptul că măcar trecuse pe acolo.

— Aveau arme, tata? De asta te-ai oprit? Erau înarmaţi?

O pauză.

— Da, de asta, fiule. De asta nu i-am mai urmărit.

Robbie fusese traumatizat destul astăzi. Mai bine să nu-i spună că îl văzuse pe Halib Hanif stând în spate în maşina încăpătoare şi că pe faţa lui era o expresie de furie ucigaşă.

3 Iunie. După-amiaza. Templul Emanu-El

Sharett şi Neeman împinseră uşa grea şi ajunseră în întunericul întrerupt doar de un semnal luminos roz care anunţa două trepte în jos. Pe măsură ce înaintau, era din ce în ce mai lumină; nu multa, dar destul cât să le arate o porţiune din

interiorul templului Emanu-El. Raful merse orbecăind spre cea mai apropiată stranã şi acolo se lăsă în jos. Stătu aşa cu mâinile pe genunchi, cercetând cu ochii şi cu capul lăsat între umeri până ce, atunci când terminase de inspectat, arăta aproape diform.

Ura acest loc. Era plin de spaţii goale şi de umbre şi de întuneric şi de obscuritatea sumbră a unui birou de pompe funebre. Nu văzuse niciodată o sinagogă atât de uriaşă: sala principală putea cuprinde peste o mie de oameni şi în partea de nord era o încăpere laterală cu un loc pentru şi mai mulţi.

În spate, dominând galeria, o fereastră înaltă cu sticla pictată în albastru şi auriu lăsa să treacă doar fărâme de lumină naturală. Singura sursă de iluminare mai era doar de la becurile suspendate atât de sus în acest edificiu uriaş încât Raful nu putea nici măcar să vadă cum erau fixate de tavan. De ambele părţi ale încăperii existau culoare de-abia luminate. Deasupra lor erau galerii, arcade din piatră încadrând spaţii întunecoase, adânci şi goale, care ofereau un ascunziş perfect pentru un lunetist, pentru o întreagă companie de lunetişti.

În faţa lui, Raful vedea Arca, încadrată de mozaicuri complicate, cu două menore având câte şapte braţe, de o parte şi de alta, flăcările lor roşii fiind alimentate de becuri viclene ce păreau să pâlpâie cu adevărat. Era gotic, medieval, potrivit pentru desfăşurarea ultimului act al unei opere tragice. Trăia aici un Dumnezeu gelos, un Dumnezeu al urgiei şi al răzbunării care aştepta din umbră ceea ce va fi. Sharett privi din nou la sticla pictată din depărtare, fâşiile decolorate ale covorului roşu de pe culoare, luminile estompate, arcadele, umbrele, Arca maiestuoasă şi meditativă, umbrele şi iar umbrele; şi se întoarse spre Neeman şi spuse:

— Dannie, Dannie, spune-mi doar un lucru. Dacă ai vrea să-l omori pe ambasador, unde ţi-ai alege locul?

Şi Dannie Neeman îşi strâmbă gura într-o parte înainte de a răspunde liniştit:

— Aici.

Raful oftă.

— Katz spune că vor folosi sinagoga mica astă-seară pentru bar mitzvah, cea de pe partea aceea, spuse el arătând spre nord. Aşa că sa mergem sa aruncam o privire.

Alunecară de-a lungul stranelor şi făcură jumătate din drum prin sinagoga până ce ajunseră la sala laterală. Aceasta părea

chiar mai întunecoasă. Arca era mai puţin decorată, dar era ca o prezenţă aici, ceva inconfundabil, aproape tangibil. Afară, New York-ul se îneca de căldură, iar lui Raful i se făcuse pielea de găină şi avea senzaţia de frig care precede instalarea gripei.

— Îl aducem pe Moshe aici? îl întreba Neeman pe Sharett. Serios?

— I-am pus pe oamenii din paza lui personala să-mi raporteze despre aceasta sinagoga şi am primit răspunsul: nici o problemă.

Dar răcoarea pe care o simţea Raful se adânci.

— Raful. Vocea lui Neeman era şoptită. Mergem până la capăt?

Raful avu eleganţa să ezite. Se gândi la Sara, la Esther, la Ehud Chafets care eşuase, dar care fusese un om bun. Îşi aminti ce se întâmpla cu carnea omenească, mai ales cu carnea tare de femeie tânără când o bombă era aruncată în imediata ei apropiere. Făcu o ultima inspecţie a sinagogii căutând să pătrundă prin mulţimea umbrelor omniprezente care tăinuiau totul pretutindeni, ca o pelerina de catifea neagra.

Trebuia să ademenească familia Hanif să iasă la iveală. Trebuia.

— Sigur, spuse el. De ce nu?

3 Iunie 1982. Pe înserat. Cartierul Upper West Side

Colin de-abia aşteptase să pună cărţile pe masa cu Leila, aşa că absenţa ei de acasă veni ca o dezamăgire. Mai însemna şi că nu avea nimic de făcut care să-i îndepărteze gândul de la şocul de a-l vedea pe Halib după atacul asupra fiului său.

Trebuia să reclame incidentul la poliţie, dar mai întâi îl trimise pe Robbie sus, să-şi facă lecţiile. Făcându-şi ordine în minte, se apropie de telefonul din bucătărie şi ridică receptorul. La naiba! E pus pe robot.

Merse în hol şi fu gata să închidă robotul când văzu că cineva lăsase un mesaj, aşa că apăsă pe ASCULTARE.

— Alo, Leila? O voce profundă, guturală de femeie. Aici Elaine Cohen. Regret că nu pot veni să te iau. Deci, ne vedem la *shul.* Ah, ascultă, dacă vrei să vorbim sunt acasă la Geula, dar nu forma numărul obişnuit, va fi deconectat; notează numărul ei personal, direct, nu se supără dacă ţi-l dau…

Colin opri aparatul şi începu să răsfoiască prin foile pe care aveau cele mai necesare numere. Poliţia…

Încet, semnificaţia cuvintelor pe care tocmai le auzise îi pătrunse în minte şi se dezmetici. *Shul?* Ce Dumnezeu să facă Leila într-o sinagogă? Cineva greşise numărul… nu, aceea care a sunat spusese clar „Leila”; numele nu era chiar obişnuit.

Cine era Geula? Nu cunoştea nici o Geula. Sau vreo Elaine Cohen. Pe decanul Facultăţii de Drept Columbia îl chema Cohen, dar…

Colin ascultă din nou mesajul, de data aceasta notându-şi numărul de telefon de la sfârşit, numărul Geulei. Îl formă.

— Reşedinţa Katz.

— Mm… soţia mea este acolo? Doamna Leila Raleigh.

Multe voci pe fundal; alte sunete vagi care puteau fi pahare, tacâmuri manevrate în cantităţi mari.

— Alo? O altă voce de femeie. Geula Katz la telefon.

— Pot vorbi cu soţia mea, vă rog? Cu doamna Raleigh?

— Oh, trebuie că eşti Colin! Hei, bună! Ardeam de nerăbdare să te cunosc de atâta timp. Când ajungi aici?

— Aici?

— La *sendah.* Leila mi-a spus că nu vei reuşi să ajungi la sinagogă, păcat, dar nu contează, vino măcar la petrecere când eşti gata. Auzi, trebuie să fug, *shul-ul* trebuie să înceapă… Soţia ta nu e aici, dar imediat ce ajung la Emanu-El îi spun că ai sunat.

— Puteţi să…

Dar legătură se întrerupsese. Colin aşeza receptorul eu o expresie încruntata. Inima mai curând izbea decât bătea.

Avea Leila vreun amant? Se lăsă pe cel mai apropiat scaun şi privi telefonul. Se întrebase asta de mult. O mie şi unu de semne mici pe care le ignorase cu buna ştiinţa. Telefoane neexplicate şi după aceea explicate prin minciuni. Mesaje ciudate însemnate pe foi de carneţel:

— Oh, nu-mi dau seama de ce am scris asta.

Iar el încetase pentru ca nu îţi interoghezi soţia numai dacă eşti pregătit să te retragi ca sa o iei mai apoi într-o sală de divorţuri.

Aceasta, se părea, era noaptea când nu mai putea să ignore. Sinagoga Emanu-El, urmata de o petrecere acasă la familia Katz. Unde o fi asta. Se părea că era invitat totuşi, aşa ca putea merge şi el. Cine erau aceşti oameni? Nu puteau fi toţi soţii, surori, mame ale amantului Leilei. Brusc ştiu că trebuie să meargă

oriunde s-ar afla Leila şi trebuia să o facă acum. Nu, nu mai putea aştepta. Nu, ar fi mai bine sa discute acest lucru în particular. Acum şi nu altă dată.

În dormitorul lor la etaj era un dulap. În raftul de sus Leila ţinea diferite hârtii vechi şi bileţele răspândite prin şi pe lângă cutii de pantofi. Pentru ca dispuneau în mod egal de sertarele biroului, acesta era cel mai posibil loc pentru secrete. O văzuse căutând nişte adrese vechi într-un carnet pe care îl ţinea pe raftul de sus. Instinctul îi spuse că aici se afla comoara.

În timp ce urca scările, se întreba dacă ea ar fi chiar atât de proasta încât să lase prin casă vreo dovada. Da, ar lăsa, dar nu din prostie, ci pentru că o parte din ea voia ca el să o ştie. Şi o parte din ea avea nevoie să verifice măsura în care el avea încredere în ea. Se va găsi ceva ce să descopere.

Colin baga capul să vadă ce face Robbie. Băiatul stătea pe pat adormit, încă îmbrăcat complet, cu faţa îmbujorată. Trecu pe coridor spre dormitorul pe care îl împărţea cu Leila. Închise uşa fără zgomot înainte de a trage un scaun lângă dulap şi de a-l deschide.

Puse scaunul în aşa fel încât să ţină uşa dulapului deschisă şi se sui pe el. Trebuie că făcuse curăţenia de primăvară de curând pentru că totul fusese îngrămădit în trei cutii. Le luă şi le puse pe pat şi îşi începu căutarea.

Nu găsi nimic care să arate că ea avea un amant. Pe măsură ce scormonea în teancul cât mai mic din cea de-a treia şi ultima cutie, el simţi o undă stranie a unui sentiment pe care nu îl putu identifica pe moment, pentru a-şi da seama cu o tresărire că era o dezamăgire. Cu dovada infidelităţii în mână i-ar fi tras o bătaie zdravănă şi apoi puteau să o ia de la capăt. Acum ce îi rămăsese era doar îndoiala: o pilulă cu efect întârziat, cu gust de arsenic care va viermui până la inima lui, până îl va ucide.

Ultimul lucru din cea din urmă dintre cutii fu o geantă gri, veche. O deschise şi ştiu că găsise bomba cu efect întârziat.

Colin se aşeză pe pat. Inima lui făcea nişte lucruri extraordinar de neplăcute. Foi de hârtie, împachetate în trei. Când le deschise, căzu pe pat o tăietură dintr-un ziar. Era veche şi îngălbenită. DOISPREZECE MORŢI anunţa titlul şi sub el, cu litere mai mici: Explozia unei bombe în Mayfair.

Numai după ce Colin citi articolul pe jumătate mintea i se lumină. În prima seară din luna de miere, o bombă explodase nu departe de hotelul unde stăteau, ucigând doisprezece oameni.

Numele lor erau date în acest petic de ziar. Cineva însemnase fiecare nume, uşor, cu un pix albastru. Pentru ce Dumnezeu ar ţine Leila aşa ceva?

Colin privi în gol. Probabil că ea voia o amintire despre cât de fragilă e fericirea. În noaptea nunţii, într-un moment sublim, alţi oameni erau sfârtecaţi... deşi după câte îşi amintea, nimic din noaptea aceea nu fusese sublim. Dar de ce să însemneze numele?

Îşi mută atenţia spre celelalte foi de hârtie. Acestea erau de felul notiţelor pe care le fac oamenii încercând să rezolve şarade. Rânduri de litere cu scrisul Leilei, cu mai multe litere scrise dedesubt şi săgeţi indicând cele două rânduri, parcă pentru a stabili o legătură. Cuvinte ciudate: CHILLION, VREME SENINĂ, PROMETEU. Un gând îi trecu prin cap: era de parcă Leila încercase să dezlege un cod.

Ridicol! Nu, nu era; dacă avea un amant şi era îngrijorată să nu fie prinsă, se putea folosi de un cod. Mintea lui superactivă din gelozie sări la concluzia care îi apăru şi în acelaşi moment cu realizarea că acest cod venea de la: CHILLION, PROMETEU.

Byron.

— La naiba, murmura el. La naiba!

El o familiarizase cu poezia lui Byron. O citiseră împreuna, pe bănci, în parc, la ceai, în pat. Mai ales, adeseori în pat. Byron şi patul mergeau bine împreuna.

Văzuse volumul Byron de curând. Alerga din dormitor pe scări spre camera de lucru de la primul etaj. Da, volumul stătea strâmb pe raftul cel mai de sus al bibliotecii. Paginile erau prăfuite pe margini, coperta era ruptă şi uzata, dar se repezi la el de parcă ar fi fost indestructibil. O răsfoire rapidă prin volum nu dezvăluia nimic deosebit, doar câteva însemnări cu creionul, dar erau vechi. Apoi un mesaj îi trecu prin degete. Supracoperta nu stătea bine. Ceva fusese băgat între aceasta şi coperta de dedesubt.

Colin desfăcu supracoperta şi o alta bucata de hârtie căzu. Recunoscu scrisul Leilei, dar de data aceasta era grăbit, dificil de descifrat. Două rânduri de litere cu săgeţile de acum bine cunoscute şi apoi ce trebuia, sau putea fi, numai doar o traducere: HALIB TINAR BARB PM.

Halib. Cineva care nu se mai arătase la faţa timp de cinci ani până astăzi, dar care acum era pretutindeni unde se întorcea...

Colin era conştient de două nivele de sunete: răgetul traficului

din oraş şi bătaia apriga a inimii lui, unul îndepărtat, iar celalalt inefabil de aproape. Pericolul îl pândea de peste tot. Da, simţea teroarea. Halib era aici, fără îndoiala; Leila ţinea legătură cu el şi oricare era afacerea dintre frate şi sora ce trebuia încheiata şi care necesita codificare, *Robbie era în miezul ei.*

3 Iunie 1982. Seara. Templul Emanu-El

Tallith-ul era un simplu şal de rugăciune, dar părea să cântărească greu pe umerii lui Sharett. Îl ridica încontinuu. O tichie era aşezată pe vârful capului, prinsă nesigur cu un ac de gămălie. Era expus, pe un loc în plină vedere, doar cu un şal şi o tichie şi cu ochiul veşnic treaz al Domnului păzindu-l şi nu era destul.

Sala laterală a sinagogii era, estimă el, nouăzeci la sută plină. Ce asistenţă. Ora şapte într-o joi seara când oamenii ar trebui să se gândească cum să ajungă acasă la familiile lor şi noi ce avem aici? Avem aproape tot New York-ul cu excepţia *arelim*-ilor, adică cei necredincioşi, veniţi să-l privească pe micul David Katz devenind apt pentru *aliya,* într-un serviciu religios organizat special pentru el.

Sau poate că au venit să moară.

Se plimba în sus şi în jos, nici o clipă potolit, cu privirea măturând peste capetele credincioşilor adunaţi. În încăpere, Aliza stătea foarte aproape de mama vitregă. Sharett privi cu ochii şi cu inima cuprinse de ură. Ce strălucitoare era Leila, cât de vivace! Da, era minunată; el recunoscu asta. Mai încântătoare decât ar fi devenit Sara dacă ar fi trăit.

Care era planul lor? se întreba el întruna când începu cantorul. Continuă să se plimbe neliniştit în sus şi în jos, ţinându-se pe lângă perete. Neeman făcea la fel. Care dintre oamenii aceştia era implicat în complotul pentru uciderea lui Moshe? O hoardă de feţe ciudate, bărbaţi, femei… unde erau asasinii?

Informaţiile pe care le avea erau fără fisură în detalii – până la un punct. Aflase că va avea loc un atentat la viaţa ambasadorului israelian în SUA, că Halib Hanif era în spatele lui, că atacul va avea loc în timp ce Moshe va asista la bar Mitzvah-ul dedicat lui Katz, în New York, pe un teritoriu ciudat, fără obişnuitele precauţii care îl ocroteau în sediul său de pe Internaţional Drive

din Washington. Fie deci Moshe momeala, aşa i se spusese.

Ceea ce ar fi fost bine dacă Halib nu ar fi dispărut de pe faţa pământului.

La ora patru, după inspectarea templului, Sharett fusese nevoit să hotărască dacă să-l întoarcă pe Moshe chiar dacă acesta era pe drum de la Washington sau să-l lase să vină. Dar nu putea admite să fie păcălit de câţiva terorişti arabi împuţiţi. Nu putea rata şansa de a o lovi pe Mama Vitregă.

David Katz era condus la Tora de tatăl său. Rabinul îi dăduse să ţină o cupă de argint, iar băiatul se apropie de Tora, dregându-şi nervos vocea. În întreaga sinagogă nu se auzea nici un foşnet şi nici un murmur.

Când David începu să incanteze, Sharett cunoscu un moment de cea mai profundă singurătate pe care o trăise de la moartea lui Esther încoace. În după-amiaza aceea, alesese să meargă mai departe nu din motive operaţionale sigure, ci pentru că fiecare altă cale era închisă. Aşa că, de fapt se putea spune că nu alesese deloc; orice s-ar întâmpla, fie. Şi acest lucru părea să proclame David Katz, iar vocea lui ascuţită şi neîntreruptă îngâna judecata de pe acoperişul Arcei unde Dumnezeu stătea privind.

Moshe stătea privind, în primul rând.

Privirea lui Sharett se opri pe o faţă anume. Un cantor, îmbrăcat într-o haină superbă – dar nu cantorul care fusese verificat în urmă cu patruzeci şi opt de ore. Sharett îşi ţinu respiraţia. Un necunoscut.

David termină de citit – mazel tov! – şi se pregăti să fie onorat cu o procesiune în jurul sinagogii. Când porni, Sharett prinse privirea lui Neeman. Înaintară. Cantorul rămase unde era. Atenţia tuturor era concentrată pe bar mitzvah. Oamenii erau în picioare, aplaudând tare, întorcându-se să urmărească procesiunea din ochi: rabinul, Tora, David. Moshe se ridicase şi se întoarse spre spatele sinagogii. Tensiunea ultimelor ore părea să fi cedat, zâmbea. Încadrat de trei bărbaţi solizi, ar fi fost de-a dreptul imposibil pentru un ţintaş de elită să-i ochească părţile vulnerabile ale corpului; pe când o bomba…

Sharett alergă. Neeman şi el. Cantorul încă nu se mişcase, iar ochii îi avea fixaţi pe Moshe. Pe măsură ce Sharett se apropia de el, văzu că era un bătrân cu barbă, ca un patriarh. Un om deasupra oricărei suspiciuni.

Pe cine ar fi ales ei ca să-l ucidă pe Moshe? Un om deasupra oricărei bănuieli.

„Doamne, se rugă el, fă să greşesc. Măcar de data asta.”

Trecând pe lângă grupul ambasadorului, se adresă celui mai apropiat om din garda de corp, nepăsându-i cine îl auzea sau ce înţelegeau:

— Scoateţi-l afară, acum.

Apoi toţi patru alunecară pe lângă strană, zâmbetul lui Moshe dispăru, faţa i se albi; ajunseră la capătul rândului unde Neeman stătea pe vârfuri ca să-i întâmpine, ca un fundaş încordat; atmosfera se schimbă repede pe măsură ce atenţia oamenilor era distrasă de la procesiune; o femeie de la galerie ţipă şi Sharett ridică ochii cu teama de a o vedea pe Leila cu o grenadă în mână, cu siguranţa scoasă.

Ea stătea privind calm în jos, iar mâinile îi erau goale. Procesiunea se întorcea acum pe culoar, dar oamenilor lui Moshe, care forţau o deschidere în sensul opus, nu le păsa. Îşi purtară povara preţioasă pe lângă rabinul indignat. Erau aproape afară.

Raful se întoarse în loc. Acum cantorul suspect părea să realizeze că nu era ceva în ordine, pentru că se uita cu înţelegere printre Sharett şi Neeman. Ignorând valul de agitaţie în creştere printre membrii congregaţiei, năvăliră peste el şi, înainte ca acesta să poată protesta, îl îmbrânciră spre vestiar.

— Cine eşti? îl repezi Sharett.

— Sunt Iacob Horowitz. Sunt cantor.

Buza de jos a bătrânului tremura, dar o scânteie de rezistenţă îi apăru în ochii umezi.

— Cine eşti tu?

— Ce armă ai?

— Îţi spun, sunt cantor.

— Nu, nu eşti.

Neeman îl preluă.

— I-am verificat pe toţi oamenii de aici; pe tine, nu. Cum ai intrat?

— Cine te-a adus aici? izbucni Sharett. Când?

— Eu…

— Unde sunt ei acum? Ce ordine ţi-au dat?

Neeman pipăia hainele de pe bătrân, împingându-l tot mai în spate până când sfârşi prin a-l lipi de zid cu picioarele depărtate.

— Nimic, spuse Neeman. Părea nemulţumit. Curat.

— Fascişti, şuiera bătrânul. Nazişti. Cine v-a dat voie înăuntru, ei? În acest loc al Domnului.

— Mossadul, spuse Sharett, nedezlipindu-şi ochii de pe faţa ridicata a cantorului. În seara asta trebuia să cânte un om numit Mankwicz.

— Domnul Mankwicz s-a simţit rău la prânz. I-a fost otrăvită mâncarea. Dar se pare ca Mossadul nu poate afla un lucru atât de simplu.

Horowitz respira greu… îşi ţinea o mână pe piept.

— Afară de aici, porcilor, înainte ca bunul Dumnezeu sa vă lovească de moarte pentru blasfemie. Mossad! Astfel de lucruri se fac în numele lui Ha'aretz! Ieşiţi sau vă dau în judecata şi să nu credeţi ca mă veţi face să tac doar pentru ca sunt om bătrân!

Sharett şi Neeman schimbară o privire rapida. Undeva între ochii fiecăruia se forma un gând care îşi croi drum spre o realitate electrizantă şi ei se învârtiră, pornind spre uşa. Proşti, proşti: Horowitz era orb!

Sharett aluneca spre încăperea sinagogii la timp pentru a-l auzi pe Yehoshafat Katz rostind tradiţionala binecuvântare asupra fiului său:

— Binecuvântat este cel care m-a eliberat de răspunderea pentru călăuzirea acestui copil.

Rabinul începu *aleynu,* care însemna sfârşitul procesiunii.

— Dumnezeu va fi recunoscut ca rege al întregului pământ. În ziua aceea, Domnul va fi Unul şi Unul numele Lui.

Sharett se uita în jur repede, asigurându-se, spre deplina lui uşurare, că Moshe plecase într-adevăr. Dar apoi ridica privirea şi simţi inima strângându-i-se; pentru că locul pe care îl ocupase Mama Vitregă era gol.

3 Iunie 1982. Seara. Cartierul Upper West Side

Colin privea bucăţica de hârtie pe care o găsise în geanta Leilei. Îi era rău. Se străduia să-şi ţină firea pentru că ar fi fost uşor să cedeze. Voia să cedeze.

„Gândeşte-te, îşi spuse; concentrează-te. Este Byron. Îl ştii pe Byron, l-ai iubit aproape toată viaţa."

HALIB TINAR BARB PM.

Halib, asta era destul de clar. PM putea însemna după-amiază şi îl văzuse pe Halib chiar în acea după-amiază. Deci ce însemna Tânăr Barb? Byron. Tânăr Barb. O poezie? Nu, nu trebuia să fie o

poezie; ceea ce citea el era o transliteraţie, ajutată de o poezie. Dar care?

Ceva îi sâcâia mintea, ca o durere de dinţi. Tânărul Barb, Tânărul Barb. Un vers dintr-o poezie; crimă, moarte prăfuită, sânge. Dar cu o rază de soare luminând-o. Tânăr Barb, Tânăr Barb, Tânărul barbar!

Smuci volumul de Byron de pe podea unde căzuse şi începu să răsfoiască paginile. Tineri barbari-dum, da-cântâ – ca să sărbătorească dum-da – spre încântarea Romei!

Gladiatorul pe moarte.

Găsi poezia. Un gladiator de pe un tărâm îndepărtat, rănit de moarte, într-o arenă romană nu se gândeşte la mulţimea care este încântată de moartea lui, ci la pământul natal de lângă Dunăre:

> Barbari tineri toţi erau în joc,
> Era şi mama lor din Dacia – iar el,
> Stăpânul, ucis spre încântarea Romei…

„Tânărul barbar” era probabil cuvântul codificat pentru Robbie. De ce aleseseră asta? Era simplu, pentru că făcea referire la o mamă, adică la Leila? Sau putea fi o referire la supremaţia lui Robbie… care urma să fie ucis?

„Stai calm, îşi spuse. Fii foarte, foarte calm. Gândeşte-te la tot. Unu: Halib Hanif, terorist, fanatic, este în New York. Doi: azi mai devreme a încercat să-l ia pe fiul tău. Trei: Leila ştia despre asta. Cu grijă, verifică raţionamentul, verifică probele. Las-o pe asta, te întorci aici mai târziu. Patru: Tu şi Robbie sunteţi singuri în casă. Nu ştii când sau dacă Leila vine acasă şi dacă ea vine, nu ştii dacă are intenţii bune. Cinci: Halib, dintr-un motiv, îl vrea pe Robbie. A eşuat o dată. Va încerca din nou. Ar putea fi afară acum. El şi ajutoarele lui ar putea fi afară acum aşteptând să dea buzna.”

Colin sări de pe scaun. Destul cu cugetul. „Scoate băiatul, ieşi şi tu” – dacă Halib e deja aici, stând pe poziţie să lovească din nou, punct, ăsta-i sfârşitul; dacă nu, e doar o chestiune de timp până să vină.

Alergă din nou sus şi îl zgâlţâi pe Robbie să se trezească.

— Trezeşte-te, Robbie, nu comenta; apucă o haină şi vino cu mine.

Băiatul se uită la el cu nişte ochi speriaţi, încrezători, care îl

săgetară pe Colin în inimă. Se dădu jos din pat şi îşi trase bascheţii. Coborâră.

Atmosfera din casă se schimbase subtil. Era încă multă lumină de afară, dar umbrele începuseră să se adune în acele colţuri al căror ascunziş putea face cel mai mare rău. Camerele păreau nefiresc de tăcute. O treaptă a scării trosni sub piciorul lui şi Colin realiză că încercase inconştient să-şi adapteze propria tăcere la cea din casă.

Ajunseră la ultima treapta de jos. În faţa lor era uşa de la intrare. Partea de jos era din lemn tare; deasupra lor erau două bucăţi de geam separate la mijloc de o despărţitură. Cum mergeau spre ea, Colin îşi formă în minte o imagine a poziţiei în care era parcată maşina faţă de casă. Cheile maşinii – pe măsuţa de pe hol. Le luă când trecu pe lângă ele.

De ce să iasă? De ce să nu sune la poliţie, să vină ei?

Ezită. Cum să-i cheme cu o poveste ca aceea pe care o are de spus? Ar crede că e nebun. Dar, dacă ar suna şi ceva nu ar merge bine, dacă nu vor ajunge la timp, cel puţin ar fi o înregistrare…

— Tata.

Robbie vorbise încet, dar ceva din tonul lui îl smulse pe Colin din reveria chinuitoare. Se uită la uşa principala şi văzu o umbra profilata pe geamul mai.

Se auzi soneria.

Colin îl lua pe Robbie de braţ şi împinse băiatul uşor spre perete, ridicând în acelaşi timp un deget la buze. Robbie, care respira sacadat, aproba din cap; apoi, cu un gest ciudat, tulburător, îşi folosi ambele mâini să-şi astupe urechile.

Soneria se auzi din nou, mai lung de data aceasta: un zgomot furios, agresiv.

Colin ştiuse ca trebuie sa sune la poliţie, de ce dracu’ nu o făcuse dinainte? Dar nu de la telefonul din hol, pentru că ar auzi cel de afară. Deci asta însemna sa moara în bucătărie, în partea cealaltă a casei, departe de atacatori. Departe de Halib?

Când ajunse pe culoar soneria se auzi încă o data. Robbie îşi apăsă mai tare mâinile pe urechi şi strânse din ochi. Tremura. Colin îşi prinse băiatul de braţ şi îl îndruma încet spre bucătărie. Atunci, în spatele lor auzi capacul de la cutia de scrisori deschizându-se. Îl aruncă pe Robbie înainte cât putu de tare şi se pregăti să fuga după băiatul îngrozit când o voce spuse:

— Colin? Eşti înăuntru?

O voce de femeie. O fracţiune de secunda crezu că e vocea Leilei. Apoi o recunoscu: era Angie Belmont, locatara care stătea la parter.

— Oh, Dumnezeule, striga el tare. Mulţumesc, mulţumesc!

Îl luă pe Robbie de mână şi se grăbi să deschidă uşa de la intrare.

— Angie, spuse, ce mă bucur sa te vad!

— Ce s-a întâmplat? De parcă ai fi văzut cine ştie ce fantome.

— Nu-i nimic. Robbie şi cu mine mergem la poliţie.

— Cum? Fata îşi dădu o şuviţa de păr negru de pe ochi. Eu vin după ulei de nuci şi tu vorbeşti despre poliţie. Va pot ajuta cu ceva?

— Da. Păzeşte-ne spatele până ajungem la maşina Dacă vezi ceva ce nu-ţi place, orice lucru cât de mic, fugi iu apari. Mini tul tău, blochează uşa, sună la poliţie şi fă-i să înţeleagă că-i o urgenţă. Pentru că aşa va fi.

— Ai necazuri?

— Da.

— În regulă. Faţa ei de obicei visătoare îşi luase o expresie de hotărâre formidabilă. Uite ce facem. Mergeţi în maşina, *printo şi* eu vă voi urma la o bătaie de puşcă.

Când Colin holbă ochii fără să înţeleagă, Annie râse.

— Voi fi în maşina mea, chiar în urma voastră până ajungeţi la secţia de poliţie! Pe oricine încearcă să se lege de voi, îl tamponez.

Perspectiva îi făcea plăcere în mod evident. Îi făcu şi lui Colin plăcere, cel mai mult atunci când ajunseră în capătul lui West 79, la timp ca să vadă cum o limuzină neagră se îndepărtează de bordura din faţa lor, cu antena ei de forma unui bumerang plutind deasupra capotei.

3 Iunie 1982. Seara. Cartierul Upper East Side

Îl băgară pe Sharett în cămara de lângă bucătăria principală a familiei Katz şi, în timp ce îl pisau la cap, se plimbau în sus şi în jos, gesticulând.

— Raful, strigă aproape cu disperare Aliza, de ce nu înţelegi? Trebuie să îl scoatem pe Moshe de aici acum, în secunda asta.

— Are dreptate.

Turuiala că o mitralieră a lui Neeman contrasta evident cu rostirea măsurată a Alizei, băţul şi morcovul sau poliţistul bun şi cel rău. Era fată bună, Raful o plăcea; păcat de pielea ei…

— Să recapitulăm, spuse Neeman. Tu ai avut indiciul, tu trebuia să fii *katsa,* să conduci operaţiunea. Nici unul dintre noi nu s-a opus. Secret, ai spus. Fără persoane din afară, *Al,* strict şi numai *Al.* Un gardian pentru Moshe, doar unul; nu-i speriaţi pe tipii răi, atrageţi-i, faceţi-i să creadă că-i uşor. Ca la carte. Clasic. Dar s-a terminat şi sus în casă avem un ambasador foarte vulnerabil care ştie că orice târg ar fi făcut cu el Raful, asta nu face parte din înţelegere.

Sharett stătea pe scaunul cu spătar drept pe care i-l dăduseră, picior peste picior, cu mâinile împreunate în poală, îşi ţinea capul drept şi privirea înainte. Aliza şi Neeman se opriră din plimbat, îşi ridicară mâinile şi ţâţâiră aşa cum fac mamele când fetele lor nu vor să mănânce.

— Şi atunci de ce să nu îl ducem de aici pur şi simplu? întrebă Raful.

— Pentru că, răspunse Aliza, exact ca o mamă, doar că nu spuse: „Dragă, eşti frumoasă aşa cum eşti, zău”. Pentru că, Raful, nu va face nici o mişcare fără aprobarea ta şi tu nu vrei să o dai.

Sharett făcu un Raful, iar Aliza scrâşni din dinţi.

— Nu, spuse ea. Ascultă-mă. Moshe merită mai mult. A fost de acord să fie total descoperit în New York şi tu eşti singurul sprijin pe care îl are. El este ambasadorul în SUA, singurul pe care îl avem.

Raful privi printre ei, apoi îşi reluă privirea neutră, aţintită înainte.

— Mama Vitregă e aici?

— Nu, zise Neeman.

— Ştiţi pe unde e?

Raful se adresă spaţiului dintre corpurile celor doi.

În timp ce Aliza continua să enumere argumente, Neeman vorbi în aparatul radio cu unde scurte. Convorbirea fu încordată şi scurtă; în mai puţin de un minut, Neeman se întorsese la ceartă.

— Dispărută, rosti el tăios. Raful, ea a fost pentru diversiune; acum ea nu mai e. A plecat şi scena e pregătită pentru actul doi; ea nu joacă în acest act, Raful, dar cortina se ridică acum şi trebuie să-l scoatem pe Moshe de aici.

Raful continua să studieze zidul din faţă cu o expresie gânditoare pe figură, de parcă număra cuţitele de pe raft sau aprecia cât de vechi sunt ţevile. Dar la ce se gândea în realitate, aşa cum îşi ţinea capul sus şi ochii larg deschişi, inocenţi?

Se gândea câtă dreptate aveau aceşti tineri, ce analiză inteligentă făceau şi era atât de mândru de ei!

Ţinuse această misiune doar pentru el, deoarece ştia ca aceasta însemna sfârşitul Leilei şi al lui Halib Hanif; ştia că îi poate ucide pe amândoi cu mâinile goale; va avea ocazia, atâta timp şi numai dacă Moshe consimte să colaboreze. Moshe fusese de acord; armata lui de gărzi primise liber în weekend ca să nu sperie vulpile. Acum toţi erau pe craca cea mai subţire, se pornea furtuna şi era prea târziu să cheme FBI-ul. Mai putea face doar un singur lucru. Trebuia să-l scoată pe Moshe viu, într-o singură bucată şi apoi trebuia să alcătuiască o poveste care s-ar putea, cu noroc, să-i salveze pensia. Din nou.

Asta trebuia să facă.

Şi dacă nu?

Se juca acum cu viaţa lui Mosche. Miza nu era a lui şi asta era bine. Nu ar fi cel care să sufere consecinţele finale dacă ieşea prost. Aşa se simte Leila Hanif, îşi spuse el, când e pe punctul să detoneze o bombă.

În acea fracţiune de timp el văzu exact în ce stare îi este sufletul şi ştiu că nu-şi poate permite să-l lase aşa.

Se ridică. Îşi trecu mâna prin păr de câteva ori gândindu-se în acelaşi timp la o ieşire nostimă care să acopere lucrurile. Nu îi veni în minte nimic. „Scoate-l odată pe Moshe de aici.” îşi drese vocea; dar atunci radioul lui Neeman cârâi şi Raful se opri, bucuros de răgaz. Îl privi pe Dannie în faţă şi îi văzu expresia schimbându-se din asprime în uimire.

— Leila Hanif.

Vocea lui Neeman nu mai turuia. Devenise ezitantă.

— Ce-i cu ea?

— Tocmai a sosit. E sus.

În faţa Leilei, draperii purpurii lungi erau trase pe laterale pentru a încadra intrarea într-o încăpere cu lambriuri din lemn de stejar şi peste capetele invitaţilor văzu un cămin, decorat, uriaş, în faţa căruia stăteau bărbaţi cu aspect impozant, adânciţi în discuţii.

— L-ai cunoscut pe ambasadorul israelian? întreba Geula Katz.

Leila scuturǎ din cap cu hotărâre.

— Oh, vai de mine, nu! Eu şi Colin, noi nu suntem – râse nervos – nu frecventăm medii cu ambasadori.

— Ei, dar e timpul să vă schimbaţi obiceiul, dragă. Geula Katz o prinse pe Leila pe încheietura mâinii. Vino acum pe aici şi am să te prezint.

Îndrumată de exuberanta doamnă Katz, trecu printre draperii şi descoperi că după ele era mult mai multă linişte. Ajunsese în sfârşit în sanctuar. În miezul lucrurilor.

Ca din întâmplare îşi deschise geanta din piele de crocodil lăsând-o un pic întredeschisă.

— Este cel mai drăguţ om, spuse Geula. Vino.

O mişcare în spatele ei; o ceartă. Leila, concentrându-se pe ambasador, nu se întoarse nici măcar când vocile din urma ei păreau să devină agresiv de sonore. Doi membri ai cercului Moshe, simţind o prezenţă nouă, îi făcură loc continuând să fie atenţi la ceea ce spunea ambasadorul. Apoi Moshe însuşi se întoarse spre a o primi în cerc şi când făcu asta aruncă o privire peste umărul Leilei. Era conştientă de schimbarea de pe faţa lui, care îşi pierdu acordialitatea, dar geanta ei era deschisă acum şi ajunsese la trei paşi distanţă de ambasadorul Israelului în Statele Unite; între ei nu stătea nimeni, în sfârşit faţă în faţă.

Atunci un tânăr de care îşi amintea vag că îl văzuse când era în sinagogă, îşi amintea pentru că acesta se plimbase în sus şi în jos pe culoar tot timpul *ahul*-ului, alergă şi îi blocă drumul spre Moshe. Leila se opri, se retrase; dar de braţul stâng o apucase o femeie care o strângea dureros, în timp ce bărbatul din sinagogă o înşfacă de mână.

— Raful! strigă tânărul peste umărul Leilei. Stai! Nu!

Leila încercă să se întoarcă pentru a vedea la cine striga, dar femeia o strânse mai tare şi ea se înfiora. În încăpere se lăsă, pentru o secundă, liniştea. Apoi se auziră şoapte speriate, unu sau două ţipete.

— E înarmat!

Leila deschise gura să strige şi chiar striga… nu, nu era vocea ei. Altcineva strigase.

— Nu o face!

Femeia o mai ţinea încă de braţ, ea fusese aceea care strigase… Deodată aceasta îi dădu drumul Leilei şi se repezi în spatele ei.

Un glonţ zbură în tavan.

Din alte încăperi veniră musafiri în grabă blocând uşile, făcând gălăgie, dar în jurul căminului era linişte, nimic altceva decât linişte, în vreme ce oamenii se uitau buimaci unii la ceilalţi.

Urma o încăierare, zgomotul făcut de cineva scos din cameră. Leila presupuse că omul înarmat fusese luat cu forţa. Ea stătea acolo cu gura căscată, iar uluirea ce se citea pe faţa ei era adevărată.

Neeman îngenunche rapid ca să îi ia de pe jos geanta din piele de crocodil pe care o scăpase când fusese înşfăcata.

— Goala, bombăni el ridicându-se. Uite.

Aliza luă geanta. Neeman se uita peste umărul ei, scormoni prin ea în timp ce o bancnotă de douăzeci de dolari, nişte mărunţiş împrăştiat şi un singur şerveţel plutea spre podea. Aliza sfâşie căptuşeala de mătase. Nimic. Nici o armă, gaz sau pastila otrăvitoare. O geanta plină de nimic.

— Stai puţin.

Yehoshafat Katz se posta între Leila şi Aliza.

— Cine te crezi? o întrebă el pe cea din urma.

Moshe îl lua deoparte şi îi şopti ceva. Ochii lui Katz se măriră, dar când se întoarse spre Aliza îi spuse:

— Ea este musafir şi este prietena soţiei mele. Tu nu eşti nici una, nici alta. Dacă ai treaba cu ea, poţi să o rezolvi fără arma, între patru ochi, dacă ea consimte. M-ai înţeles? În casa mea nu va fi violenţa!

Leila se uită la el. Ştia că toţi se aşteptau ca ea sa spună ceva, dar ea nu avea nimic pregătit de spus.

— Nu am nici o idee despre ce se întâmplă, rosti ea cu voce ridicată şi clară. Dar dacă se oferă cineva voluntar să mă însoţească, nu mă deranjează să fiu percheziţionată. Este cel mai rapid mod să dovedesc că nu am nimic de ascuns.

Aliza îi şopti ceva lui Neeman, apoi se întoarse spre Geula.

— Mă veţi ajuta să o conducem pe această femeie? spuse ea aspru.

— Cum poate cineva refuza o invitaţie exprimată cu atâta şarm? Geula le conduse prin acea înşiruire de camere frumoase de parcă era Ecaterina cea Mare, cu Leila, Aliza şi Neeman făcându-şi loc în urma ei.

O servitoare se opri cu un mesaj şoptit.

— N-ai fi putut bănui, spuse Geula ţuguindu-şi buzele spre Leila.

— Acum afurisitul de telefon nu funcţionează. Bine, Consuela,

du-te şi sună la poliţie de la vecini.

În sfârşit ieşiră pe palier şi Geula începu să urce scările răsucite spre etajul superior, unde erau dormitoarele.

— Opriţi-vă!

Vocea lui Sharett. Era ţinut de doi bărbaţi. Îl ţineau lipit de balustradă, la câteva trepte mai jos de unde apăruseră Neeman şi cele trei femei. Văzând că toţi erau atenţi, el urlă:

— Femeia asta e teroristă, a venit să-l omoare pe ambasador... arestaţi-o!

Cei doi bărbaţi care îl ţineau, surprinşi, slăbiră strânsoarea, nu mult, dar suficient ca Raful să se răsucească şi să se elibereze. Se aruncă spre Leila, o apucă de braţ şi în secunda următoare o trăgea pe scări în jos. Aliza protestă, dar el strigă ceva la ea în limba idiş; şi Neeman, fără nici o ezitare, ţâşni în faţă, eliberându-le drumul spre uşa principală.

Leila încercă să prindă cu privirea faţa celui care o capturase, dar el privea pe scări în jos, aşa încât ea nu-i putu distinge trăsăturile. Sharett o dusese până la jumătatea drumului spre parter când ea începu să se lupte cu toată înverşunarea. Îl lovi şi el gemu. Leila, văzându-l neatent timp de o secunda vitală, îl muşcă de încheietura mâinii, iar el îi dădu drumul. Ea continuă să fugă pe scări, aproape ajunsese jos cinci uşa principală se dădu de perete, trei bubuituri sonore urmară una după alta rapid şi holul se umplu de fum.

Printre ţipete şi toată nebunia Sharett văzu un singur lucru: prada lui scăpă. Sări peste ultimele trepte cu ochii fixaţi spre spatele Leilei. Când ajunse jos se poticni de ceva şi căzu, dându-şi seama prea târziu că Neeman zăcea jumătate pe podea jumătate pe ultima treaptă, cu o mână ţinându-se de umăr. Raful se ridică şi continuă.

Halib Hanif, flancat de doi bărbaţi stătea în uşă cu Leila strânsă la piept şi un pistol automat scurt în mâna dreaptă.

— Ticălosule! răcni Sharett.

Halib, arătând distant şi elegant ca un bărbat plecat la Regata Henley, rânji spre el. Peste toată zarva, Sharett îl auzi spunându-i cu modestie, ca unul care acceptă un compliment:

— Ei bine, da.

El privea cum Halib coboară arma până la orizontal, ţinteşte şi simţi primul glonţ lovind... Apoi Halib porni spre scară, la capătul căreia stătea ambasadorul Israelului în Statele Unite ale Americii.

De afară răzbătură fluierături şi mai multe focuri de armă.

Halib se opri şi se întoarse pe loc; oamenii lui făcură la fel, cu feţele pierdute de frică; apoi, brusc, începură să se retragă dezorganizat, iar holul era gol cu excepţia fumului care se aduna tot mai sus, pe scări, unde spectatorii îngroziţi erau aliniaţi pe lângă balustradă.

Durerea din piciorul lui Sharett păru să explodeze. Leşina.

Îşi reveni în cămăruţa de lângă bucătăria principală unde stătuse mai devreme, ascultându-i pe Aliza şi Neeman cum îi arătau singura cale posibilă pentru el.

— Moshe? întrebă el.

— În siguranţă, răspunse Aliza. Poliţia a ajuns chiar înainte ca tu să cazi. Nimeni de aici nu i-a chemat – telefonul fusese tăiat de la cutia principală; a fost un telefon din exterior – nu ştiu cine sau de ce. Eşti terminat, Raful. Eşti un om mort! Ai pus în pericol serviciile speciale şi Externele sunt furioase de toată derularea poveştii. Nimeni să nu ştie. Nimeni. Camuflajul trebuie să fie total; înţelegi acum?

Sharett aprobă din nou.

— Ea a scăpat?

— Au scăpat toţi.

Aliza se uită la el.

— Raful, spuse ea cu o voce care deveni blândă, niciodată nu a făcut parte din nici o înţelegere ca tu să o împuşti cu sânge rece pe Mama Vitregă în faţa martorilor.

Ea dădu din cap. Apoi brusc ţipă pe tonul cel mai ridicat:

— Ce te-a apucat?

Raful se uită la ea şi văzu ceva mai rău decât furie în ochii ei: văzu dezamăgire. Trădare.

Aliza ieşi. La scurt timp după aceea, în cameră intra un detectiv conducând un bărbat pe care Sharett îl ştia din fotografii, deşi nu îl întâlnise niciodată: Colin Raleigh.

— Îl recunoşti pe acest tip? îl întreba detectivul pe Colin care negă din cap.

— Nu e unul dintre cei din limuzină care au încercat să-ţi răpească băiatul?

— Hotărât că nu.

Detectivul dădu din cap.

— N-am mai pomenit aşa ceva.

— Aşa deci, Raleigh. Sharett făcu un efort mare. Nu ţi-au luat băiatul? Mă bucur. Ţi-au luat soţia. Cu ani în urmă, au luat-o.

Colin îl fixă cu privirea.

— Ce-ai spus?

— Leila Hanif. Teroristă. Mi-a ucis fata. Sara. În noaptea nunţii tale.

Colin şi detectivul se uitau la Sharett. Tăcerea lor fu întreruptă de o voce de afară care ţipa:

— Locotenente!

— Aşteptaţi! Ascultaţi, voi…

— Lo-co-te-nen-te!

— Imediat!

Poliţistul se încruntă spre Sharett.

— Nu te mişti până mă întorc.

— Arăt ca un om care se poate mişca?

Sharett rânji spre Colin, făcu un Raful, privi faţa englezului care se crispase într-un zâmbet silit şi apoi îngheţă.

— Ce ai spus despre soţia mea? Cine eşti tu?

— Eu? Cine sunt eu? Ai auzit vreodată de o organizaţie numita Mossad?

— Spionajul israelian?

— Corect. Încă un Raful. Doar că în seara asta nu e prea inspirat.

— Soţia mea terorista?

— Şi încă una strălucită. Cu adevărat grozava.

Sharett îl privi cu coada ochiului.

— Nu prea te surprinde nimic din toate astea.

Colin nu spuse nimic.

— Mi-a aruncat fata în aer cu o bomba, la Londra, în noaptea nunţii voastre.

— Poţi dovedi?

— Nu în felul în care tribunalele voastre ar înţelege. Dar… ştiu, ca sa spun aşa. Şi a împuşcat un om bun în Beirut. Erai acolo.

Pentru o clipa Colin fu prea surprins ca să înţeleagă despre ce e vorba. Apoi spuse:

— Vara lui 1974? râse şi părea pe punctul de a spune mai multe, dar se răzgândi. În noaptea nunţii noastre eram cu Leila în pat, spuse el în sfârşit. Eşti surprins?

Sharett râse, dar nu amabil.

— Tu nu ştii câte ştiu eu, prietene, zise el. Un alt lucru pe care îl ştiu este acesta: într-o zi vei ajunge să accepţi varianta mea. Şi, în ziua aceea, nu va fi nimeni să te ajute pentru a-ţi proteja fiul; doar eu, Raful Sharett. Aşa ma numesc. Ţine minte. Suni la cea mai apropiata ambasada a Israelului şi ceri cu ataşatul

militar; îi spui cine eşti şi ca vrei să vorbeşti cu mine. Va aranja el restul.

Tăcu. Colin simţi pe cineva în spatele lui şi se întoarse. Un tânăr cu un umăr bandajat venise şi stătea în pragul uşii. Respira cu greutate, de parca el alergase.

— L-au împuşcat pe Argov, rosti el răspicat ignorându-l pe Colin.

— Cine e? întrebă Colin.

— Shlomo Argov, ambasadorul nostru în Anglia. L-au împuşcat în faţa Hotelului Dorchester, la Londra, acum o oră.

Neeman îşi şterse fruntea. Zâmbea.

— O operaţiune dublă, în America şi în Anglia. Doi ambasadori. Au reuşit doar cu unul şi acesta e rănit, nu mort. Raful, poate până la urmă nu ţi-ai pierdut pensia.

Raful îl fixă cu privirea. Începu să strângă din maxilare, fără zgomot. Neeman râdea deschis acum, cu faţa cuprinsă de uşurare. Dar pe Sharett îl cuprinse furia, ca o smoală neagră şi fierbinte care îi intră în vene şi îl măcina acolo până când, în cele din urmă, intrară brancardierii cu o targă să-l ia, încă tăcut, dar cu dinţii strânşi; iar Colin găsi că era cam patetic, sub pătura lui; un bărbat cu început de chelie, ineficient, spre bătrâneţe, care încerca să se amestece în vieţile altora, în loc să se confrunte cu propria viaţă. Un spion, cu alte cuvinte.

Ce urma păru neadevărat. De câte ori privea înapoi la momentele care urmară *sendah*-ului lui David Katz, vidul şi groaza îl izbeau chiar mai tare ca durerea. Era o perioadă de totală irealitate.

Dannie Neeman avusese dreptate – Halib eşuase la New York şi reuşise doar pe jumătate la Londra. Totuşi, în mod ciudat, acţiunea lui oferi la Tel Aviv o scuză pentru a face ceva după care tânjea de ani de zile: să termine OEP-ul din Liban. Aşa că Halib era pentru el, oficial, un terorist criminal şi, neoficial, un dar al cerului.

Oamenii lui Halib Hanif îl împuşcaseră pe ambasadorul Argov în centrul Londrei pe 3 iunie 1982. Guvernul israelian numi acţiunea o lovitură inspirată de OEP şi o etichetară drept ultima picătură. Pe 4 iunie, aviaţia israeliană bombardă sudul Libanului şi vestul Beirutului; în ziua de 5 iunie avură loc nu mai puţin de cincizeci de atacuri aeriene israeliene; până pe 11 iunie tot Beirutul era încercuit. Aproximativ paisprezece mii de oameni,

majoritatea civili, murira în luptele din primele două săptămâni. Analiştii au căzut de acord că împuşcarea ambasadorului Argov a fost una dintre cele mai eficiente asasinate politice ale timpurilor moderne, o provocare cu consecinţe care depăşeau cu mult realitatea imediata. Gloanţele trimise pe o strada liniştita din Londra declanşaseră un război sângeros. Nici chiar măcelării din Sarajevo, din 1914, nu puteau pretinde o legătură cauzală atât de clară.

Sharett se prezenta şefilor lui ca omul care a salvat viaţa ambasadorului lor la New York şi le-a furnizat mult căutata scuză pentru a-i invada pe vecinii lor de la nord. Când desfăşurarea deveni dura, el făcu doar un Raful şi făcu asta în continuare până când opoziţia ceda. Şi cu cât era mai aprig focul artileriei de la Washington, cu atât opoziţia se făcea mai mică.

Colin Raleigh era interogat de nenumăraţi oameni; unii joviali, alţii mai puţin, unii care se prezentau, alţii anonimi şi chiar unul cu un detector de minciuni. Se străduí sa îl ţină pe Robbie deoparte, reuşind parţial. În decursul acestor diferite „interviuri", cum erau numite eufemistic, căpătă informaţii noi: Leila şi Halib părăsiseră Statele Unite, un camuflaj asupra ştirilor ascundea evenimentul de la reşedinţa Katz, sisteme diferite de propaganda lucrau zi şi noapte pentru a face lumea sa creadă ca relaţiile dintre Statele Unite şi Israel erau ca întotdeauna. Odată ce reuşise să depăşească scepticismul de la început, Colin descoperi că poveştii lui nu numai că i se da crezare, dar chiar câştiga respect într-o anumită măsură. Orice ar fi spus Sharett la el acasă, pentru Departamentul de Externe al Statelor Unite era evident că persoana care salvase viaţa ambasadorului israelian fusese Colin Raleigh. El îşi dăduse seama de un cod care pentru cineva din afara nu ar fi însemnat nimic şi îşi păstrase calmul până condusese poliţia la *sendah*-ul lui Katz. Pentru care ar trebui să capete credit la Tel Aviv – şi ar fi căpătat, dacă Sharett nu şi-ar fi aparat povestea atât de bine.

Indiferent câte întrebări puse Robbie, Colin nu putu să vorbească despre Leila. Aici îl ajutaseră şi autorităţile. Nici un titlu senzaţional, nici o descriere a teroriştilor la emisiunea *60 de minute;* doar o tăcere prelungita, liniştitoare, care îi permise să vorbească despre absenţa Leilei ca despre o mamă rătăcită care şi-a părăsit familia.

— A plecat, fiule, spunea el cu amărăciune. A vrut să plece. Să nu vorbim despre ea.

Şi după un timp, Robbie nu mai vorbi despre Leila. Deveni tăcut, retrăgându-se într-o lume a lui, unde nu îl lăsa pe Colin să pătrundă. Aşa că tatăl lui nu ştia despre căutarea, permanentă, neliniştită, în amintiri a acelui moment când el stricase căsătoria părinţilor lui cu o criză de nervi sau cu vreun cuvânt nelalocul lui.

Irealul dură până în noaptea când se întoarseră la vechea casă de la Oxford. Pe masa din hol Colin găsi corespondenţa aşezată în ordinea mărimii plicurilor, cu cel mai mare dedesubt; trebuie că mama lui venise să facă ordine. După ce despachetară şi Robbie se culcă, obosit cum era ca un câine, răsfoi prin teanc. Nu-i atrase atenţia nimic până ajunse la ultimul: plicul era unul ieftin, maro, fără timbru, dar cu numele lui scris. Scrisul îi păru cunoscut. Leila.

Înăuntru era o singură foaie de hârtie şi pe ea scrisul îşi pierdu caracterul. Majuscule, copilăreşti în urâţenia lor, fuseseră mâzgălite cu un pix care curgea; aceasta, gândi el, era aşa cum probabil trebuie să fie o scrisoare otrăvită.

Mesajul era scurt, dar foarte cuprinzător: ÎL VOI LUA ÎNAPOI.

Colin coborî în bucătărie şi îşi puse un pahar de scotch. Stătu la masă mult timp, hotărându-se în ce ordine să facă lucrurile, cum să explice situaţia poliţiei locale, dacă trebuia să implice şi colegiul sau pe maică-sa în afacere, înainte ca moara să toace tot.

Dar ce îi tot revenea, nedorit, în memorie erau cuvintele lui Sharett.

„Într-o zi, vei crede. Şi în acea zi, nu va fi nimeni să te ajute să-ţi protejezi fiul cu excepţia mea, Raful Sharett. Aşa mă cheamă. Ţine minte.”

24 Iulie. Spre ziuă.
Al Mahra, Yemenul de Sud

— Nu-mi place, şopti Shlomo Stern.

— De ce?

Shlomo vru să răspundă: „E prea linişte”, dar cu asta ar fi părut ca vreun intrus dintr-un film cu un scenariu prost şi atunci adjunctul lui, căpitanul Uri Vered l-ar fi tachinat mereu după aceea, aşa că improviză:

— Nici o lumină; cum pot păzi pasagerii fără lumină?

Stern şi Vered stăteau după un deal mic la o distanţă cam de

o mie de metri de NQ 033, folosind aceeaşi luneta pentru întuneric. Într-o noapte fără lună ca aceasta, luneta putea identifica o cămilă de la o depărtare de 2 000 de metri şi amândoi ofiţerii din armata de apărare israeliană erau convinşi că sistemul auxiliar de electricitate al avionului trebuie că era epuizat.

— Au rămas fără combustibil, Shlomo.

Bineînţeles că Vered era conştient că Stern avea gradul de locotenent-colonel, dar ei îşi spuneau pe numele mic.

— Linia aeriană a prevăzut asta.

— Nici o lanternă? Nici un transformator?

Shlomo îi dădu celuilalt luneta şi se rostogoli pe spate, conştient brusc de foame şi de oboseala. O înghiţitură de ciocolată rezolva prima din probleme, dar patru ani în Liban îi tociseră un pic din rezistenţă. Prea multe se întâmplaseră de când ridicase receptorul la începutul acestei după-amieze şi aflase că vorbea cu Avshalom Gazit. Mai întâi orele petrecute în aşteptarea confirmării din alta sursă că Sharett e în avion; apoi, după ce o primise, aparent de la cineva din Bahrain, urmară mai multe ore de zbor cu avionul, o săritură cu paraşuta în Golful Aden – au trebuit să coboare pe mare pentru a evita antiaeriana yemenită – urmata de o cursa lunga înot şi de o pauza şi mai lunga pe bărcile pneumatice... Aceste lucruri îşi lăsau amprenta chiar pe cei mai în forma. Erau cu toţii treizeci: cinci grupuri de câte şase, cinci unităţi Mossad pregătite pentru cursa lunga în deşert, selectate dintre membrii Brigăzii Antitero şi erau cele mai puternic antrenate trupe din Armata Israeliană, dar operaţiunea Piatră de Hotar, cum avea să fie cunoscuta cucerirea avionului NQ 033, reprezenta o solicitare complexa de lungă durata.

Nu era nici o lumina la bordul avionului şi era prea linişte; iar Shlomo voia să se gândească. Aşa că închise ochii, lăsându-şi fiecare muşchi al corpului să se relaxeze, în vreme ce în întunericul care îi cuprindea pe el şi pe Vered, douăzeci şi opt de bărbaţi tineri se pregăteau în tăcere pentru atac.

Avionul era camuflat. Prevăzuseră asta, prevăzuseră fiecare afurisit de lucru şi ordinul era clar: nici o lumina în avionul NQ 033 înseamnă fără atac până în zori. Atacă un avion în întuneric şi apoi să vezi cu câte cadavre te alegi. Fiecare om avea cu el poza membrilor echipajului şi a agenţilor Mossad, de parca le-ar fi fost de mult folos în bezna nopţii.

Aşadar, ocupaţi poziţiile, fiţi pregătiţi cu treizeci de minute

înainte de răsărit, alergaţi pe nisip prin semiîntuneric, diversiunea numărul unu şi numărul doi şi intraţi exact când ţintele încep să se arate. Dificil. Ca naiba.

Meditaţia lui Stern fu întrerupta de un deget care i se înfigea în gât: Vered. Ofiţerul superior se rostogoli pe burta.

— Mişcare, spuse Vered. Încet. Carlinga.

Shlomo bâjbâi după radio şi dădu intensitatea sunetului mai tare:

— Gabriel la mine.

După cincisprezece secunde, o a treia umbra li se alătura celor doi pe dâmbul de unde se vedea avionul. Avea varianta cu ţevi lungi a mitralierei englezeşti L4A1 dotată cu luneta de noapte Trilux.

— Carlinga, murmură Shlomo. Oameni. Fă o estimare.

Gabriel privi lung şi cu atenţie prin luneta de noapte.

— Negativ.

Shlomo lăsă tăcerea să-şi facă efectul. Gabriel auzi întrebarea „De ce?” a acestuia atât de clar, de parcă superiorul lui o strigase.

— Geamul Tristar e gros de 12 centimetri. Sticlă laminata cu plastic. Bun pentru un impact cu cincizeci de tone. De la bătaia asta gloanţele 7,62 mm nu pătrund, poate doar zgârie.

— Rahat.

— Glonţul e prea uşor, Shlomo. Viteza la ieşirea pe ţeava este de 2 700 kilometri pe oră şi mai mica de 1 700 la ţinta. Nu ţine.

— Da. La loc comanda.

Gabriel se retrase la fel de silenţios cum venise. Shlomo luă luneta de la Vered şi studie cabina. Hotărât lucru că se mişca un individ acolo.

După zece minute în care nu se întâmplă nimic altceva, lăsă jos luneta şi se frecă la ochi. „Moment prost”, gândi el posac. El şi oamenii lui fuseseră aduşi în graba de departe, din Negev. Exersaseră pe lângă buncărele israeliene de rachete strict secrete de la Ierihon. Nu fusese planificat; pur şi simplu era rândul lor, erau norocoşi, asta-i tot; erau de rezerva luna asta, în forma perfecta, antrenaţi în cele mai recente tehnici antiteroriste. Dar erau şi la sfârşitul programului, gata sa plece. Norocul, îşi aminti el cu amărăciune. Shlomo avea patruzeci şi unu de ani. Soţia lui, Rebecca, la fel. Cu o zi înainte ca autorităţile din sud să-i treacă la Condiţia Unu, ea intrase în Centrul medical Hadassah. Intrase întreagă; săptămâna viitoare

va ieşi cu un sân în minus. Dacă va mai ieşi.

Nici o lucrătură. Doar norocul.

Acelaşi deget scormonitor îi atinse gâtul.

— Uşa, şuieră Vered.

Shlomo smuci luneta de la căpitanul lui. Ce văzu îl făcu să uite să mai respire. Un om stătea în vârful toboganului întinzându-se în jos din uşă. Faţa şi mâinile străluceau albe în lentile. Fără să lase luneta în jos, Shlomo luă radioul.

— Gabriel, şopti el.

O luminiţă roşie clipi de două ori ca răspuns.

— Ţintă, spuse Shlomo. Şi apoi: Toate unităţile, fiţi gata.

24 Iulie. În zori.
Al Mahra, Yemenul de Sud

Piciorul lui Colin deplasă o piatră, dar Robbie nu ridică privirea. Continuă să stea pe bolovan cu bărbia odihnindu-se în mâini, privind zidul de calcar. Nu se întoarse nici când tatăl lui îi puse o mână pe umăr şi spuse:

— Ai adormit?

După un timp Colin îşi luă mâna. Bineînţeles că Robbie nu adormise: prea cald, prea mare umiditate, fără să te poţi întinde pe ceva, decât pe nisipul tare al deşertului. Şi ce gânduri groaznice trebuie să-i fi stăpânit mintea în ciuda orelor nopţii.

— Ieri ai spus că ştii, zise el. Despre mama.

Umerii lui Robbie se strânseră, dar nu vorbi.

— Cum?

— Mi-am dat seama.

— Poţi… explica asta? Pauză. Te rog?

Robbie se întoarse încet, deşi tot nu se uita la tatăl lui.

— Mama a dispărut la New York, spuse el, lovind o piatră. Ne-am dus acasă. M-am gândit la toate. Nimeni nu a spus nimic. Tu niciodată nu ai spus ceva.

— Deci cum ai ştiut? Ziarele nu au scris nimic.

Pur şi simplu Colin nu înţelegea cum fiul lui putea să-şi fi dat seama: Sharett şi ai lui, disperaţi să-şi ţină secret eşecul, asiguraseră totala cenzură a ştirilor.

— Eu… părea că tu nu ştiai nimic despre ea, spuse Robbie. Fără „acces”, nu aşa îl numesc ei? În mod normal, accesul există… Ea nu voia asta, credeam eu. Atunci m-am gândit, poate

ca nu reuşeşte.

Se înfiora.

— Înţeleg. Uite… îmi pare rău că nu am spus nimic mai devreme, dar…

— Şi mie. Te-am urât pentru ca mă minţeai. Am fugit odată, ştii asta?

— Eu, niciodată…

— Nu, bineînţeles că tu niciodată!

Vocea lui Robbie începu ca un strigăt şi se stinse când îşi dădu seama că îl vor auzi şi alte urechi.

— Dacă ai fi fost doar mai atent. M-ai lăsat să cred că e doar o ticăloasă ca şi altele, că a fugit cu vreun bărbat, nu-i aşa? Erai fericit să cred asta. Sau câteodată mă gândeam că furase ceva şi a trebuit să fugă. Dar, Doamne! Nu m-am gândit ca e teroristă. Până în avion unde ăia făceau ce voia ea, aia înarmaţi; părea că le pasă mai mult de ea decât de noi, ceilalţi… Oh, rahat!

Se legănă un minut înainte şi înapoi, apoi brusc se arunca în braţele tatălui lui, uitând de rănile de pe spate. Colin ţipă, dar în sinea lui. Îl strânse pe băiat la pieptul lui, mângâindu-l pe păr şi spuse:

— Îmi pare rău. Te iubesc, Robbie. Şi pentru că întotdeauna te-am iubit, mi-era teamă că ai putea deveni ca Feisal sau ca Halib; poate că totuşi ceva din sângele lor iese la iveala şi din venele tale. I se puse un nod în gât şi abia putu să continue. Ca prima oară când i-am întâlnit, se înecă din nou, mi-a fost teama că într-o zi… odată, Leila se va dovedi că e ca ei.

— Tată… murmură Robbie cuvântul la pieptul lui Colin. Îşi retrase capul şi repetă. Tată?

Colin se stăpâni.

— Da?

— O să te întreb ceva. Vreau să-mi spui adevărul întreg, gol-goluţ, da?

Colin aproba din cap.

— Ai iubit-o?

Privind în jos în ochii fiului lui, plini de suferinţă şi de aşteptare, Colin găsi uşor răspunsul. Adevărul ieşi în cuvinte simple.

— Am iubit-o mai mult decât pe mine însumi. Singura şi adevărata mea iubire.

— Acum o iubeşti?

Bucuria şi simplitatea se dizolvară în haos. Da: stând acolo la

clasa întâi lângă ea, simţindu-i mirosul corpului, o dorise şi îşi aminti ce însemna să o iubească. O urâse pe Leila, dar o iubea totuşi.

— Când cineva a fost foarte…

Vocea i se poticni în cuvinte. Nu băuse apă de multe ore, gâtul îi era pârjolit, totuşi ştia că trebuie să găsească o cale de a vorbi cu Robbie, să vorbească până se usucă de tot şi cade mort.

— Când o femeie este atât de grozavă, de frumoasă ca Leila… nu încetezi pur şi simplu să o iubeşti ca şi cum ai închide televizorul. Lucrurile devin… murdare.

Intenţionase să spună „încâlcite”, dar cuvântul „murdar” avusese chiar un efect mai bun.

— Colin.

Se răsuci şi îl descoperi pe Sharett care se căţărase spre ei şi îl privea pe Robbie gânditor, ca un cercetător care se pregăteşte să facă o experienţă pe un animal în laboratorul lui. Robbie nu avea o existenţă independentă, pentru el.

— Este bine băiatul? îl întreba pe Colin.

— La naiba, el este o persoană! Colin abia putea vorbi de furie. Tratează-l ca pe o fiinţă, mă auzi? Acum întreabă-l: Eşti bine?

Dar Sharett făcu un Raful şi se îndepărtă.

Era aproape lumină acum sau ar fi fost dacă peste noapte nu s-ar fi lăsat o ceaţă groasă. Colin se surprinse gândindu-se la avion şi bătăile inimii i se înteţiră. Oare va arunca ea avionul în aer şi pe toţi cei de la bord, cum amenințase?

„Priviţi cerul mâine-dimineaţă în zori”, asta spusese bărbatul prin megafon.

— Sculaţi-vă, zise Sharett.

Nu pentru că ar fi fost necesar; nici unul dintre ei nu dormise.

— Suntem într-o formă proastă.

Fără introducere, fără cuvinte israelite în van.

— Dar trebuie să ne mişcăm dacă vrem să supravieţuim.

Deşi greu de distins prin semiobscuritate, vedeau cât de drept stătea, cu Neeman alături; doi stâlpi de piatră, ridicându-se firesc dintr-un peisaj pustiu. Aceşti bărbaţi erau comandanţi. Totuşi, vocea lui Sharett suna ciudat. Mai devreme, Colin îl văzuse patrulând neliniştit prin locul de oprire şi, la un moment dat, îl auzise vomitând.

Sharett era bolnav.

— Suntem într-o vale secată, continua Sharett. Aici locul este

larg şi puţin adânc. Eu cred că mergând spre nord îl vom găsi mai adânc şi strâmt. O capcana, cu alte cuvinte; o strangulare. Dar dacă urcăm pe margine şi ajungem în vârful vreunei stânci, vom fi vizibili la distanţa de kilometri. Şi ţineţi minte: ea vrea băiatul. Va veni după el, îl va lua şi ne va omorî pe ceilalţi.

Făcu o pauză pentru a le permite să se gândească la implicaţii. Robbie tremura. De acum, era suficientă lumina ca sa vadă faţa albă a băiatului, cu pete colorate.

— Avem o speranţa, continuă Sharett. Ca atentatul va lua sfârşit curând. Acum că teroriştii nu mai au elicopter ca sa le aducă provizii, lumea va acţiona. Leila Hanif e izolată. O vor urmări. Dacă putem rămâne înaintea ei, am câştigat. Ca sa reuşim asta, trebuie să ne ascundem. Ceea ce înseamnă ca vom urma acest curs uscat de apă, unde pot fi peşteri, bolovani, chiar copaci. Sus în deşert suntem ca morţi: în vreme ce, dacă rămânem aici jos, putem găsi apă. Îşi izbi pumnul în palmă. Asta este prima şi singura prioritate: apa. Mâncare avem doar asta.

El ţinea o cutie mica de carton.

— Nuci, nişte gustări din avion. Eu am un bidon, Neeman are şi el unul. Nu contează: în deşert un om poate trai mult timp fără mâncare. Dar apă trebuie să găsim pentru ca altfel murim!

— Deci cum o găsim? întrebă Colin aspru.

Îi displăcea felul în care israelienii îşi asumaseră fără tăgadă rolul superior de conducători ai grupului.

— Vezi negura asta? Sharett îşi flutură mâna. Umezeală. Se simte în aer. Prin părţile astea există musoni. Poate plouă astăzi; chiar dacă nu, umezeala vă înconjoară. Rouă. Condens. Căutaţi pietrele cu rouă pe ele şi lingeţi-le.

Robbie îl privea neîncrezător.

— Acesta e deşert. Nu există apă.

— Ce crezi deci că e un deşert? Nisip? Palmieri? Priveşte în jur şi spune-mi ce vezi.

O lumina subţire, galbenă penetră prin ceaţă, dezvăluindu-le un sol inegal şi încreţit, bolovani, un perete de calcar, care aici avea de două ori înălţimea unui om, nişte arbuşti prăfuiţi.

— Căutaţi curmali, continuă Sharett. Curmalele au şi apă şi zahăr, cel mai bun lucru la care putem spera. Fiţi atenţi la urme de oameni, dar băgaţi de seamă – nu ştim cine ar putea fi prin aceste locuri, dacă sunt membri ai vreunui trib şi în acest caz, dacă sunt prietenoşi. Ne vom deplasa doar câte o oră, după care ne odihnim. Dacă vă pierdeţi de restul grupului şi ne separăm,

căutaţi orizontul; o să vedeţi o dungă albastră într-o parte şi acolo este marea; mergeţi în direcţia opusă, spre nord. Toţi o vom ţine spre nord; ne putem găsi în felul acesta.

Îi privi pe fiecare pe rând, apreciindu-le rezistenţa, măsurându-i.

— Au trecut zorile, spuse în cele din urmă. Va porni la drum, iar noi nu avem mult timp avans. Observaţi că, în ciuda promisiunii făcute aseară de omul ei, nu am auzit nici o explozie. A fost o cacealma.

Fără alte cuvinte, se răsuci pe călcâie şi plecă, determinându-i să-l urmeze, ştiind că o vor face. Cu toate astea, Neeman încheia plutonul pentru că Sharett nu şi-ar fi asumat riscul.

După ce merseseră o jumătate de oră, soarele era sus şi văzură ce era mai rău.

Această vale era de aproximativ trei sute de metri lăţime, cu fundul albiei negru-cenuşiu, presărat cu bolovani şi şanţuri pe unde trecuse apa în anii din urmă. Găuri acoperite de tufişuri pipernicite alternau cu porţiuni de pietriş. Luară în piept peretele estic, căutând fiecare petic de umbra cu nerăbdare; cât de devreme era şi soarele pârjolea. Dar peretele le ridica alte probleme, deoarece acolo prundişul era un strat gros şi trebuiau să păşească cu grijă ca să nu-şi sclintească glezna.

Ici şi colo, copaci singuratici de forma unor evantaie se iţeau de pe loc drept, iar frunzişul lor, format parcă din pene acoperite de praf, se mişca alene în briza îmbâcsită care sufla dinspre coastă şi care era plină de nisip. Colin examina unii dintre aceşti copaci şi văzu păstăi de culoare închisă, cu seminţe pe care nu îndrăzni să le guste. Sharett, deja departe, nu le acordă nici o atenţie şi când Neeman îl îndrumă să intre în rând cu ceilalţi, Colin se supuse înfiorat. Pentru că tot ce conta acum era să stea împreună şi să se asigure că nimeni nu-i făcea rău lui Robbie.

Mai trecu încă o jumătate de oră şi setea îl făcea să se simtă ameţit. Nori de musculiţe îi bâzâiau în jurul capului, aşezându-i-se pe buze şi pe pleoape. În sfârşit Sharett ridică mâna, iar Colin se lăsă jos pe pământ, cu un geamăt de uşurare.

Era răcoros şi umed sub piatra suspendată pe care o alesese Sharett. Robbie stătea cu braţele în jurul picioarelor, cu capul în jos astfel încât Colin nu-i vedea ochii. Respira cu greutate. Colin îşi aprecie propria stare. Braţul şi umărul aproape încetaseră să-l doară, dar spatele îl ustura rău în căldura umedă şi se întrebă cât timp putea rezista fără îngrijiri medicale.

O mână i se lăsă uşor pe umăr.

— Prietene.

Sharett venise şi se ghemui lângă el. Vorbea încet, nelăsându-i pe alţii să audă.

— Cred că ghicesc la ce te gândeşti.

— Da?

— Poţi să mă condamni pentru asta, da, dar nu te învinovăţi pe tine. Ai făcut ce trebuia.

Înainte de a-i răspunde Colin, Sharett se ridicase şi se îndrepta spre Neeman. Colin se uită la ei cu ochii injectaţi. „Aş vrea să-l omor pe omul acela", gândi el.

Îşi făcu bilanţul. Robbie era bine, slavă Domnului, deşi era neîncrezător. Sharett şi Neeman erau obosiţi, dar erau pe picioarele lor şi vorbeau cu capetele apropiate. Mahdi…

Mahdi dispăruse.

Colin se ridica în tăcere şi cerceta albia râului. Pământul sterp se casca gol, deşi erau câţiva bolovani mari pe care iranianul îi putea folosi ca sa se ascundă după ei. Deasupra, cerul strălucea de un alb intens care îl făcea să-l doară ochii. Pereţii de stâncă, fără nici o culoare se ridicaseră cam la 20 de metri fără nimic de care măcar o capră să-şi poată sprijini copita.

Colin se întoarse pe unde veniseră, alungind norul de muşte care se lăsase în momentul în care plecase din umbra stâncilor. Exact înainte ca Sharett să hotărască oprirea ocoliseră un afloriment mai ascuţit decât în mod obişnuit. Poate în spate era Mahdi?

Colin făcu un efort ca să se apropie pe furiş. Când ajunse doar la câţiva paşi de vârful peretelui de stâncă ştiu că îl găsise pentru ca auzea un lichid plescăind. O luă la fugă; îi scârţâiau pietrele sub picioare; zgomotele de băut încetară. Când ocoli aflorismentul, Mahdi tocmai lua o piatră de pe jos. Colin striga şi Mahdi se îndrepta, dar nu dădu drumul pietrei. Când Colin continuă să se apropie el ridica piatra sus deasupra capului. O privire cu coada ochiului îi spuse că Mahdi descoperise un bazin mic cu o apă de un verde-smarald, într-o scobitura în care scăpase de la evaporare.

Mahdi aruncă piatra, dar pentru că era slăbit nimeri pe lături. Când se aplecă să găsească încă una, Colin se aruncă înainte, amintindu-şi prea târziu de arsuri şi de umărul dislocat. Se azvârli peste iranian ca o torpila, incapabil să lupte sau să facă orice altceva decât să ţipe în agonie. Fu suficient: durerea îi

aduse momente binecuvântate de inconştienţa şi, când Colin îşi reveni, Mahdi stătea pironit la pământ cu Sharett şi Neeman de câte o parte.

— Apă, hârâi Colin. Ticălosul a găsit apă.

— Degeaba, se răsti Sharett. E acolo de săptămâni întregi; Gândeşte-te la muşte. Uită-te! E verde!

Colin nu ascultă. El văzu că amândoi israelienii erau ocupaţi cu Mahdi şi sări înspre balta cu apă, încă plina pe jumătate. Dar cum îşi plecă faţa, un zgomot îi străbătu zăpăceala din cap. Vomitat. Cuiva îi era tare rău.

Îşi reveni dintr-o smucitură, constatând că privea apa doar la câţiva centimetri. Duhnea a sulf; ciudat că nu observase mai dinainte. Corpurile a jumătate de duzină de muşte pluteau pe suprafaţa acoperită de spumă. Se ridică, ştergându-şi cu o mână fruntea. Îşi simţea capul atât de ciudat...

Mahdi încetase să mai vomite. Stătea întins pe o parte, cu pieptul zbuciumându-se şi cu o privire rătăcită. Fricã. Groază.

— O să-l lăsăm. Sharett se ridică. Nu-l putem căra şi nu e în stare să meargă.

— Nu! Şocul era evident în vocea lui Robbie. Nu puteţi!

Sharett dădu din umeri.

— Vrei să fii tu cel care îl cară?

— Voi ajuta la asta, bineînţeles, spuse Robbie.

— Şi să-ţi evapori doi litri de transpiraţie când, aşa, ai pierdut doar unul? Nu fi prost!

Robbie se întoarse spre Colin.

— Mă ajuţi, tată?

Din expresia lui, ca şi din tonul vocii, reieşea clar că pusese întrebarea în mod simbolic fără să aştepte decât un singur răspuns. Aşa că, atunci când după o pauză lungă Colin spuse nu, îl făcu pe băiat să se întoarcă pe călcâie.

— Fiule, are o şansă mult mai mare stând aici să se odihnească la umbră decât dacă l-am forţa să mărşăluiască împreună cu noi.

Colin privi faţa băiatului şi era de parcă se uita pe un geam. În mintea lui, el înţelesese situaţia: înţelese că, deşi un sacrificiu era necesar, nu era nevoie să fie el cel târât la altar. Pus în faţă cu alegerea clară el sau eu, vedea în adâncul fiinţei lui cum se îndrepta spre varianta eu şi ura chestia asta.

— Robbie.

Vorbise Sharett. Vocea lui suna îngăduitor, plină de

compasiune.

— În cazuri de salvare din deşert, există doar o cale de a salva un coleg bolnav. Cauţi ajutor în cel mai rapid fel posibil; apoi te întorci să îl salvezi. Pentru asta trebuie să ne păstram curajul.

Linişte.

— Gândeşte-te la avioane, spuse pe neaşteptate Dannie Neeman. Intervine o cădere de oxigen şi trebuie folosite măştile. Dacă ai un copil cu tine, ţi se va spune să-ţi fixezi masca mai întâi ţie, apoi să ai grijă de copil. Corect?

Robbie se uită la Dannie cu un soi de recunoştinţă pe figură şi Colin înţelese că, în mod surprinzător, Neeman găsise o cale de comunicare cu Robbie care îmbina puterea minţii cu îndrăzneala.

Sharett îşi puse o mână pe umărul băiatului.

— Corect, spuse el, nu-i aşa?

Când Robbie aprobă din cap, Colin se întoarse. Dar atunci se pomeni privindu-l pe Mahdi care zăcea la pământ, în convulsii. Din ce în ce mai des, corpul lui intra într-un spasm urmat de o înţepenire, înainte ca acele zvâcniri oribile şi scurte să reînceapă. Deci Colin ridică ochii şi surprinse ceva ce nu trebuia. Ceva care, în ciuda temperaturii mistuitoare, îl îngheţă până în măduva oaselor.

Sharett îşi lăsase mâna pe umărul lui Robbie, dar faţa îi era întoarsă spre Neeman. Avea un zâmbet de recunoştinţă pentru intervenţia prietenului său, strângându-l în acelaşi timp pe Robbie şi, într-un moment de intuiţie, Colin pricepu, plin de groază, de ce aceste două acţiuni erau legate, ce însemna combinaţia respectiva: prin Robbie, Sharett avea posibilitatea de a o atrage pe Leila şi când ea va veni, îi va omori fiul exact cum ea îi măcelărise fiica, cu atât de multă vreme în urmă.

Ochi pentru ochi.

Sharett îl bătu pe băiat pe umăr şi spuse:

— Să mergem!

Soarele era sus pe cer când ea găsi prima adevărată confirmare a faptului că era pe calea cea bună: o urmă întipărită în praf la baza unei ridicături de prundiş. Leila se lăsă pe vine, destul de aproape ca să observe urma, dar nu şi să o strice.

Era o urma de pantof, era sigură. Un pantof de bărbat. Prima părere fusese corectă: ei urmaseră albia uscată în speranţa va voi găsi apă, umbră şi adăpost. Multe lucruri depindeau de cât fir departe în interior ajungea această vale. Dacă era scurta, curând

ei vor fi prinşi în cursă la o strangulare şi, judecând după felul în care se modifica terenul, pereţii de stâncă ar fi prea abrupţi în acel punct ca să poată fi escaladaţi. Îi încolţise.

Leila se uită la cer. Era de un albastru perfect, strălucitor, dar acum fiind luna musonului, ploaia putea apărea oricând. Cunoştea teritoriul acesta, îl studiase în amănunt. O dată cam la cinci sau şase ani o ploaie torenţială putea lovi coasta Yemenului de Sud şi zonele muntoase. Pentru că solul era pârjolit şi devenise tare ca piatra, apa nu se putea aduna; în schimb se aduna într-un val uriaş, potopitor, numit *sail.* Beduinii care călătoreau în lunile de muson evitau să-şi aşeze tabăra în astfel de văi chiar din acest motiv; forţa apei era suficienta ca să dezrădăcineze recoltele şi să mături oamenii în calea ei, omorându-i, neajutoraţi în faţa unui fenomen natural dintre cele mai bizare.

Nici unul dintre cei vânaţi de ea nu părea să ştie despre *sail.*

Se ridică şi scrută orizontul. Căldura combinase tot ce vedea într-o singură culoare, într-un galben palid, sumbru: solul deşertului, calcarul, chiar şi bentiţa de lumină unde stâncile întâlneau cerul. Era clar că albia se îngusta. Departe în faţă putea vedea cursul albiei schimbându-şi direcţia, o cotitură în peretele de stâncă blocându-i vederea. Era greu să aprecieze dacă stâncile erau sau nu mai înalte decât aici.

Bău un sfert de litru de apă, destul cât să-şi păcălească setea. Dacă Sharett avea apă, o va împărţi şi celorlalţi, ordonându-le să bea înghiţitură cu înghiţitură. Oamenii neştiutori făceau întotdeauna această greşeală în deşert, ceea ce provoca de obicei moartea. Merg mai mult decât permite toleranţa de cinci kilometri pe zi, luând câte o înghiţitură de apă din când în când până ce sunt extenuaţi şi corpurile lor deshidratate cedează. Leila ştia că trebuie să înghită cât să scape de obsesia de a se gândi mereu la apă. Cu setea potolita se putea concentra pe urmărire.

Când porni din nou simţi cum apa îi făcea bine. Membrele i se mişcau cu uşurinţa în ciuda căldurii groaznice pentru ca era pregătită să o înfrunte şi se încredea în Allah. Părea sa înainteze mai repede acum.

Auzi horcăielile cu mult înainte de a ocoli stânca pe care o observase din locul în care se odihnise. Grăbi pasul, îşi luă de pe umăr arma M3A1 şi trase piedica.

Un bărbat zăcea întins pe burta. Cu ochii holbaţi, el vomita

fără sa mai aibă ce. Leila îngenunche lângă el şi îi luă pulsul. Era intermitent şi foarte slab.

— Spune, zise ea încet.

Dar el nu putea răspunde. Reuşi să-şi întoarcă doar capul în cele din urmă. Ea privi, văzu ce voia el şi se ridica să cerceteze. O balta de apă într-o adâncitură din stâncă.

— Din asta ai băut? întrebă ea.

El nu răspunse, dar era evident ce se întâmplase.

— A mai băut şi altcineva? se răsti ea. Au băut şi ei?

Când el scutura din cap, Leila avu o clipă când respira uşurata. Era pe urma lor, acest om o dovedea şi ea trebuia să se apropie rapid.

— Pe unde? Arata spre albie. Pe acolo?

El aproba cu o mişcare a capului. Credea că asta făcuse. Leila îngenunche din nou, îşi întinse mâna şi şi-o prinse în palma lui Mahdi.

— Câţi? întreba ea încet şi începu să-şi îndoaie degetele unul câte unul. Patru. Cei doi evrei, Colin, Robbie? Cu cât timp în urma au plecat?

Din nou figura cu degetele. Patru… patruzeci de minute. Dar bărbatul bolnav ghicea doar, ea ştia, apreciind cu disperare în încercarea de a-i cumpăra mila. Se uita la plosca ei cu apă. Ea ştia că în curând o va înşfăca şi se ridica brusc, căutând să-şi înfrângă mila.

Împuşcăturile făceau mult zgomot. Voia să-şi anunţe prezenţa?

Mintea ei obosita nu găsea nici o soluţie simpla, aşa că lăsă lucrurile în voia Domnului. Şi el găsea că misterul acesta era apăsător, dar în sfârşit îi transmise mesajul şi ea ştiu ca omul avea dreptate, ca întotdeauna. Trei gloanţe 45ACP îl luară pe Mahdi în paradis.

Leila îl invidia nu numai pentru că sarcina ei devenise de acum mult mai dificilă. Ei vor şti acum că venea. Chiar dacă Robbie şi Colin nu ştiau ce însemnau împuşcăturile acelea, simple pocnituri îndepărtate în urechile lor, Sharett va înţelege.

Ajunse în umbra de sub stânci în timp ce examina rapid albia. Curba aceea în cursul albiei care îi blocase mai devreme câmpul vizual… de acum ei vor fi dincolo, supraveghindu-şi însă cu atenţie spatele. Pentru că ea avea apă şi era antrenată, probabil că i-ar ajunge din urmă, dar după împuşcăturile acelea o vor aştepta chiar dacă până atunci nu făcuseră asta. Exista o cale

mai potrivita. Să escaladeze peretele aici unde era încă uşor de urcat şi să se deplaseze rapid pe vârf până când le tăia calea înainte să ajungă la curba aceea îndepărtată. Ei se pot aştepta la un atac din spate. Dar ea va fi deasupra lor şi înaintea lor. Da... Surpriza era un element esenţial când aveai de-a face cu acel evreu blestemat.

Sharett... ciudat că se află aici, la urma urmelor. În avion îi vorbise de fiica lui şi pentru un moment cei doi, terorist şi victima, stabiliseră o legătură iluzorie. „Va fi fata lui acolo, la porţile iadului, să-l întâmpine?" se întrebă ea, în timp ce ieşea de la umbră în lumina orbitoare a soarelui. Era ciudat să-şi închipuie că Sara Sharett era în iad. Dar de ce? Fata nu crezuse în viaţă; nu era speranţa pentru ea după aceea. Să nu ajungă ea în iad şi să dispară acolo?

Poate că era ceva legat de felul în care murise.

Îl văzuse vag pe Raful Sharett printr-o pânză de fum, pentru singura dată, la New York, în seara zilei de 3 iunie 1982. În ziua în care îşi îmbrăţişase fiul pentru ultima dată înainte de deturnare. Ar fi putut opri totul, l-ar fi putut salva, ar fi putut, da, ar fi putut!

Acum soarele ajunsese aproape deasupra capului, luminând un peisaj pustiu dincolo de orice imaginaţie, golindu-l de tot ce nu era lumina albă, sălbatică. Leila îşi puse arma pe umăr şi se târî mai departe cu faţa spre lumina strălucitoare, neputincioasă în a-şi stăvili amintirile, brusc temătoare.

24 Iulie. Dimineaţa.
Al Mahra, Yemenul de Sud

Shlomo Stern îl zări pe Gabriel cum azvârlea cartuşiere în umbra de sub avion.

— Vino aici, vreau să-ţi prezint pe cineva.

Când Gabriel se apropie de toboganul de salvare, Shlomo spuse:

— El este ţinta ta din uşa avionului de seara trecută; trebuie să vă cunoaşteţi. Căpitanul Roger Morgan şi... îl vom numi doar Gabriel.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Cămaşa ta albă te-a salvat, Roger. Teroriştii sunt ca personajele negative din filmele vechi western; ei se îmbracă în

negru. Albul este prea potrivit pentru ţintă, înţelegi. Degetul lui Gabriel a fost pe trăgaci cinci secunde, iar tu ai fost în obiectivul lunetei – îşi puse degetele arătătoare în formă de X – unde firele se întâlnesc aşa.

Morgan îl privi cu tristeţe în ochi pe Gabriel.

— Ar fi durut?

— Nu. Gabriel descrise cu degetul o mişcare circulară înspre pieptul pilotului. Inima.

Îşi duse mâna dreaptă într-un gest aproape ca un salut şi porni spre ţărm.

— Înoţi, Shlomo? întreba el peste umăr.

— Poate mai târziu.

Morgan îl privi pe Gabriel, remarcând uşurinţa cu care îşi lepăda cămaşa de camuflaj cu emblemele de pe umăr şi admirând bustul solid şi musculos de sub ea. Se întreba cum poţi ajunge într-o asemenea forma perfecta. Asta, bănuia el, chiar durea, spre deosebire de a fi împuşcat în inima.

— Ce se întâmplă acum? îl întrebă el pe Shlomo.

Militarul nu răspunse pe loc. Privirea i se îndrepta spre mare, la circa trei sute de metri de unde stăteau, acolo unde mulţi dintre pasagerii proaspăt eliberaţi se stropeau cu apă. În ciuda orei matinale, soarele era deja dogoritor şi pârjolise demult orice urmă întârziată de negură. Acolo, în deşert, se va transforma încet într-un ucigaş.

— Vom aştepta vapoarele care vin de la Oman să va ia, răspunse el într-un sfârşit. Dar pe el nu îl veţi scoate repede.

Morgan văzu ca el se uita la avion.

— Mă îndoiesc că aparatul va pleca de aici vreodată, colonele. De acum este o problema de asigurare.

Shlomo dădu din cap.

— Eşti un erou, spuse el pe neaşteptate. Ce ai făcut tu este considerat ca unul dintre cele mai eroice acte de zbor de la al Doilea Război Mondial încoace. Bine de tine, aş spune.

Morgan se înroşi şi se uita în pământ. Nu-i era clar cum să-l ia pe locotenent-colonelul Stern. O mulţime de umbre îl acopereau.

— Ce veţi face tu şi oamenii tăi? întreba el.

Dar Shlomo tocmai îl văzuse pe Vered urcându-se pe deal împreuna cu ceilalţi, pe care îi luase cu el ca să verifice elicopterul prăbuşit.

— Avem treaba, răspunse el tăios. Scuză-mă.

Porni spre poalele dealului unde îşi făcuseră bivuac trupele lui,

dorindu-şi să se simtă mai bine. De acum, la Ierusalim doctorii operează deja: Rebecca e sub anestezie, palida, întinsa orizontal sub un cearşaf verde, cu părul adunat sub o bonetă. „Oare mă visează? Îi este frică în minutele dinainte ca acul seringii să pătrundă aducând uitarea?”

El se opri când mai avea doar o sută de metri până la cartierul său general temporar şi se întoarse ca şi cum voia să cuprindă cu ochii linia ţărmului. De fapt, îşi dăduse şaizeci de secunde ca să se gândească la ce i se întâmplă soţiei lui, să-şi facă griji, să se roage pentru ea şi apoi să uite.

După un minut, se întoarse pe călcâie şi se apropie de grupul lui Vered.

— Fotografiile din satelit au fost precise, Shlomo. Elicopterul s-a prăbuşit exact unde ne-am gândit. Supravieţuitori, mai mult de unu. Urme vagi, ducând spre nord.

— Atacatorii?

— Poate. Dar sunt alte urme spre sud-vest, nu de lângă elicopter. Deci urmele care duc spre nord trebuie să fie ale altcuiva. Doua grupuri, în mod hotărât. Teroriştii sau… Avu un fior.

Shlomo recapitula mental ce se ştia. Hanif şi unii dintre oamenii ei plecaseră de la avion împreună; nimeni nu ştia încotro plecaseră. Doua rânduri de urme de-abia vizibile plecau de la avion: multe urme de paşi duceau spre sud-vest, unde se întindea micul oraş Al Ghaydah şi un alt rând, de la o singura persoana, care se îndrepta spre epava elicopterului. Dar potrivit lui Vered, erau şi mai multe urme care porneau de la elicopterul prăbuşit. Unele multiple.

Apoi mai erau informaţiile lui Morgan: Sharett şi cei doi Raleigh scăpaseră cu viaţa din avion. Avusese loc un schimb de focuri. Morgan îi văzuse pe toţi îngrămădindu-se în elicopterul prăbuşit la poalele dealului.

Da, aşa e, Vered avea dreptate; urmele multiple care duceau spre nord în interior, departe de elicopter, trebuie să însemne că exista supravieţuitori. Şi acum, Hanif mergea după băiat. Aşa trebuia să fie, neapărat.

Ordinele de la Tel Aviv erau perfect clare.

— Mă duc spre interior, spuse el către Vered. Tu vii cu mine. În grup de patru. Multa apă. Stabilim o frecvenţa. Verificarea armelor înainte de plecare. Aici preia comanda Yuram.

— ’Nţeles.

— Ah şi Uri... îl vreau pe Gabriel în grup.

24 Iulie. După-amiaza. Al Maura, Yemenul de Sud

Lumina mai liniştita a după-amiezii îndulcise culoarea stâncilor până la o nuanţă ştearsă de portocaliu. Sharett şi Neeman păreau făcuţi din oţel; mergeau încontinuu înainte cu dârzenie, ca şi cum era ceva de căpătat la sfârşitul drumului. Colin şi Robbie de abia se mai ţineau pe picioare, darămite să mai şi meargă. Ştiau însă că nu au de ales. Împuşcăturile le spuseseră acest lucru. La început, refuzaseră să creadă astfel de pocnituri, insuficient de sonore ca să spargă liniştea, puteau semnala apropierea vânătorului. Dar când îi văzuseră pe Sharett şi pe Neeman înteţindu-şi eforturile, le văzuseră expresia feţelor, cei doi Raleigh se răzgândi.

Când se întâmplă dezastrul, primul gând sălbatic al lui Colin a fost că Robbie era de vină pentru că merseseră prea încet. Fiul său ar fi putut muri.

Albia se îngustase la mai puţin de două sute de metri şi deasupra se îngrămădeau stâncile, acoperind cea mai mare parte a soarelui. Toţi patru se traseră spre partea stângă a albiei unde dunga de umbră se întindea mai departe. Dar atunci Sharett, încă în frunte, ocoli până ajunse în raza de lumina pentru a evita trecerea dificila pe pietriş. Robbie urma. Îşi şterse fruntea, se opri, se clătina puţin. Înainte să-l prindă Colin şi să-l sprijine, fiul lui o apucase spre ridicătură de pietriş, preferind să o urce decât să meargă prin soare.

Colin, la doi paşi în urmă, ezită neştiind ce să facă. Ameţeala şi greaţa îi luaseră judecata până la urma, merse după Robbie. Se ţinuse aproape de băiat de când îl părăsiseră pe Mahdi, cu ore în urmă, dorind să-l ferească de mâinile lui Sharett.

Robbie descoperi că drumul era mai greu decât îşi imaginase. Picioarele i se adânceau printre pietre, fără putere. Colin văzu cele două lucruri strălucitoare care sclipeau, le considera ca fiind un miraj, rezultat al căldurii şi extenuării. Robbie aluneca. Căzu şi se sprijini în mâini, la câţiva centimetri de punctele strălucitoare.

Pietrele sclipitoare se înălţară din tufiş şi deveniră ochi, ochi ataşaţi la o panglica unduitoare maro. Vipera le pândise venirea ţinându-se ascunsa în prundiş în întregime, cu excepţia ochilor.

Robbie răcni şi se aruncă într-o parte. Se rostogoli în jos pe panta cu pietriş înspre fundul văii şi rămase acolo ţinându-se de picior. Colin înşfăcă o piatră şi o azvârli în şarpe. Acesta dispăru; nu apucă să vadă unde se ascunse.

— Robbie, eşti bine? Spune ceva, pentru Dumnezeu!

Pietrişul era înşelător. Colin se lăsă să alunece cu cea mai mare grija, dar când ajunse la Robbie acesta era sprijinit în mâini şi pe genunchi, cu pielea zdrelită rău.

Robbie stătea acolo respirând sacadat, cu ochii închişi. Colin îl ajuta să se îndrepte.

— Te-a muşcat? striga el răguşit.

Robbie scutura din cap. Printre sughiţuri îşi înghiţea lacrimile, iar supărarea lui Colin se risipi. Situaţia asta l-ar duce şi pe un adult rezistent la capătul puterilor, iar fiul său era un copil, un copil mare. Colin se aşeza trăgându-l pe Robbie în braţele sale.

— Sunteţi în regula? Vocea îngrijorata a lui Sharett.

Colin ridica ochii. Inima îi bubuia în piept, parca disperata să iasă de acolo. Liniştea totala, oribila îl apăsă până la teroare.

— Da.

— Puştiul trebuia să mă urmeze.

Lui Colin i se păru că trecuseră o mie de ani de când gândise şi el acelaşi lucru: Robbie ar fi trebuit să meargă după Sharett pe lângă dealul de pietriş. Fusese furios pe fiul lui. Acum, legănându-i bietul căpşor în poală, Colin nu se mai înţelegea. Pruncul lui. Copilul lui.

Ar fi putut preveni tragedia. Tot ce se întâmplase era din vina lui. În avion fusese un erou, aici era mai puţin decât nimic. Dar în orice fel priveau, el ar fi putut opri totul pur şi simplu stând acasă, evitând să aibă vreo legătura cu…

Simţea că îşi pierde minţile. Acest lucru îl aduse la realitate pe deplin.

— Trebuie… odihna, murmură el. S-a speriat groaznic. Şi eu.

— Ţine-l la umbră. Ai grijă. Şerpi, scorpioni.

Sharett ridică din umeri. Vru să zâmbească, dar efortul însemna prea mult.

— Haideţi sus, văd tufişuri. Asta înseamnă apă sub pământ. Voi săpa să văd ce găsesc. Suge o piatră. Ia o pietricică în gură şi suge-o. Ajută.

— Eu sap, spuse Neeman. Odihniţi-vă.

Dar în loc să facă asta, Sharett se îndepărtă câţiva paşi de cei doi Raleigh şi, cu un braţ pe după umerii lui Neeman, îi spuse

ceva pe un ton scăzut. Câte un cuvânt sau două răzbătea prin luciditatea lui Colin – „Tiberiade… Grupul Masada… Comandamentul Sudic” – dar nimic din ce auzea nu avea sens. Avea urechile înfundate, capul îl durea prea tare ca să gândească.

Robbie îşi deschisese ochii şi se întoarse uşor. Împreună cu Colin, reuşi să ocolească pietrişul căzut care blocase trecerea mai devreme şi descoperiră un soi de peşteră puţin adâncă sub plafonul de calcar.

Se simţea un aer rău, un fel de miros de mâncare stricata care îl făcu pe Colin să o asemene cu grotele din stâncă de la malul mării din Anglia: locuri unde oamenii veneau să se uşureze şi să arunce prezervativele după ce făceau dragoste. Probabil că pe aici au fost oameni dintr-un trib pentru că putea distinge resturile unui foc şi un petic vechi şi murdar dintr-o haină care era pe jumătate în cenuşă, jumătate afară. Cel puţin era mai răcoare aici, pe fundul văii.

Colin aruncă pietre în adâncimea peşterii – care nu era prea adâncă – privind cu atenţie dacă mişcă ceva. Îl propti pe Robbie cu spatele de perete. Băiatul îşi lăsă capul să îi cadă pe genunchi.

Erau pe punctul de a se deshidrata. Colin mai mult se prăbuşi decât se aşeză. Picioarele nu aveau putere deloc. Capul i se învârtea. O să moară în acest loc. Îl cuprinse disperarea. Îşi încleşta dinţii ca să-şi oprească ţipătul. În clipa următoare îi dădură lacrimile. Sau voiau să iasă: nu mai avea suficienta umezeală în corp care să-i alimenteze lacrimi adevărate, erau doar suspine uscate.

Robbie tremura. Un spasm, Colin nu-i vedea faţa, aşa că nu ştia ce nu e bine, dacă băiatul plângea sau era foarte bolnav.

Calcarul se apropia şi se retrăgea, refuzând să stea nemişcat. Deodată, valuri de durere îi porniră din cap şi gemu tare. Îl durea stomacul. Toate îl dureau.

„Suge o piatră”, asta le spusese Sharett.

Nebunie.

Încearcă.

Reuşi cumva sa ridice o pietricică şi sa o bage în gură. Pentru un minut, nu se întâmplă nimic. Apoi o urma de umezeala îşi deschise cale prin glandele salivare, pârjolite în uscăciunea lor. Lua încă o piatra şi se aplecă spre fiul lui. Îi ridica încet capul lui Robbie şi îi deschise gura. Fără dificultate: băiatul nu mai avea

nici un gram de putere.

O umbră traversă lumina, Colin se întoarse şi-l văzu pe Sharett blocând intrarea în grota, ca un stâlp impenetrabil, ameninţător. Înainta încet cu privirea fixată pe Robbie. Colin simţi ameninţarea, dar era fără putere.

— Stai departe de el, spuse el. Nu are nevoie de tine.

Sharett îşi aţinti ochii injectaţi asupra lui Colin şi zâmbi. Înţelesul era clar. Robbie nu avea nevoie de Sharett, nu, dar agentul Mossad avea nevoie de el. După o scurta ezitare, continua sa se apropie de băiat. Colin se târşâi mai aproape de fiul lui şi îşi puse o mână pe braţul lui.

Sharett se arăta acum deasupra lor, faţa lui era ca o gaură neagră profilata pe lumina tare a după-amiezii. Prin tăcerea densa, leneşa, Colin îşi simţea bătăile inimii. Dar atunci un zgomot ciudat răsună de afara: ciudat, pentru ca părea să se repete. Mintea lui Colin lucra încet. Nu un singur pocănit, ci mai multe, atât de apropiate în timp încât păreau una singură. Împuşcături. Foc automat!

Neeman căzu în grotă, ţinându-se de gambă, Colin îi dădu drumul la braţ lui Robbie şi se târî în patru labe, străduindu-se să nu simtă agonia. Îl ajută pe Neeman să-şi sprijine spatele de perete, apoi îşi îndrepta atenţia spre rana: o singura gaură de glonţ. Dar nu putea face nimic. Nu aveau dezinfectant, instrumente sau pansamente.

Încă o umbră se adăugă celor din jurul lui, aceasta mai întunecată decât celelalte. Privi în sus. Leila stătea cu picioarele depărtate, cu arma M3A1 atârnată de umăr şi acoperind grota.

Colin începu să se retragă. O văzu pe Leila privind în spatele lui şi înţepeni. Spatele i se înfiora de frig. Oh, Doamne, Dumnezeule! Prost, prost, prost! În dorinţa de al ajuta pe Neeman, dăruind umanitatea firească unui străin, îşi uitase propriul fiu!

Ca un actor într-o mişcare cu încetinitorul, Colin îşi întoarse capul. Sharett stătea cu spatele proptit de perete. Un braţ îi încercuia gâtul lui Robbie, iar celalalt, mijlocul. Băiatul îl acoperea pe Sharett, cu privirea aţintită pe mama lui.

— Nu te mai apropia, Colin, cârâi Sharett. Doar n-o să-ţi vezi băiatul. Murind, nu acum când am prins-o.

Leila făcu un pas înainte în grota. Sharett smuci ameninţător bărbia lui Robbie în sus, iar băiatul strigă. Îşi ridică braţele de parcă voia sa se lupte cu Sharett, dar ramaseră atârnate fără să-l

atingă, până când în cele din urma le lăsă din nou jos, convins de propria neputinţa.

Strigatul avu un efect dramatic asupra ambilor părinţi. Colin îşi prinse capul cu mâinile şi privi în spaţiul din spatele pleoapelor, căutând o cale prin locuri unde nu exista nici una. Leila îşi îndrepta spatele: buzele întredeschise dezvăluindu-i dinţii încleştaţi de furie, îşi ridică arma, doar pentru a o lăsa în jos din nou.

Stătea lângă intrarea în grotă. Sharett şi Robbie stăteau poate la douăzeci de paşi în adâncimea ei, cu Colin şi Neeman la jumătatea distanţei dintre ei. O strălucire îi trecu lui Colin prin faţa ochilor. Îşi răsuci capul cât să-l vadă pe Neeman ridicându-se încă puţin mai sus. Leila nu văzuse. Colin ştia ce era în mintea israelianului.

— Nu, urla el, deşi strigătul monosilabic ieşi ca un hârâit.

În ochii minţii, el se aruncă înainte, înşfăcându-l pe Neeman de picioare. Dar nu se întâmplă aşa. Căzu peste gleznele israelianului într-o imitare patetica a unui atac şi Neeman îl izbi în bărbie. Sângele năvăli în gura lui Colin, cu gustul lui moale-sărat şi scârbos pe limba, dar făcuse suficient.

Leila îşi ţinea arma la tâmplele lui Neeman şi striga la el într-o limba pe care Colin nu o înţelegea. Plimba gura armei de câteva ori pe fruntea lui şi o retrase violent, mişcând arma M3A1, într-un arc mortal care îi cuprindea pe toţi.

— Aşa, spuse ea în limba engleză, respirând cu greu. Curând vom avea o socoteală mortala aici. Pot să-l urmăresc mai atent pe evreul cu fiul meu dacă va ucid mai întâi pe voi doi.

Colin, ridicând privirea spre ea, ştiu ca vorbea serios. Treisprezece ani de căsătorie fuseseră destul ca să poată distinge păcălelile de lucrurile serioase.

Leila făcu un efort să-şi recapete respiraţia. Îi trebui mult timp. După o vreme se lăsă pe vine, continuând să mătură grota cu privirea ochilor ei mereu în mişcare. Când nu mai mişca nimeni, pipăi după plosca cu apă şi o desfăcu.

— Dă-i asta lui Robbie! îi ordonă lui Colin. Dar ţinu mai departe plosca. Nimeni altcineva nu bea, nimeni. Sharett, când iei apa, vezi să bea încet, dar lasă-l sa ia cât vrea. Dacă, dacă reuşeşti, o să va las şi pe voi să beţi.

Colin primi plosca, îndurând tortura când auzi lichidul plescăind înăuntru. Cântărea aşa de greu în mâna lui încât de-abia o putu da mai departe şi chiar după ce nu o mai avea

continua să o privească de parca era singurul obiect din universul lui.

Sharett primi plosca şi o destupa cu o mână. Robbie se aplecă înainte să o smucească; Sharett îl reţinu. Apoi băiatul bău, forţat de presiunea braţului celui care îl ţinea să bea câte puţin o dată. Ceilalţi se uitau cu lăcomie, deşi lăcomia lui Leila avea alta dimensiune. Ea nu avea ochi pentru apă; toată atenţia ei era centrată pe Robbie.

Şi parcă să dovedească asta, dintr-odată ea se tângui:

— Fiul meu! Fiul meu!

Nu făcu nici un efort să-şi reţină lacrimile. Se lăsă înainte şi înapoi pe vine, ţinându-şi arma îndreptată spre ei, dar în acelaşi timp era la fel de neajutorată în cleştele durerii ca Robbie în gheara lui Sharett.

Era ghemuită la câţiva paşi de fiul pe care îl iubea şi îl aştepta de atâta timp şi nu putea să-i atingă măcar mâna. Nici vreo părticică cât de mică din inima lui, pentru că băiatul strigă:

— Nu eşti mama mea, eşti un monstru.

El rosti cuvintele, dar nu le credea. Tânjea după ea.

— Am avut un motiv, spuse ea în cele din urma, pentru fiecare lucru.

Tăcerea din grotă răsună ca un ecou greu ca plumbul. Robbie fu cel care rupse liniştea:

— Atunci spune-mi, se tângui el.

— Ce vrei să afli?

El se gândi la întrebare un timp. În final, spuse:

— Vreau să ştiu de ce m-ai părăsit.

— Da. Îţi pot spune de ce.

— Vreau să ştiu dacă a fost într-adevăr vina mea că ai plecat.

Ea se uită fix la el, stupefiată.

— Vina ta?

— Vreau să ştiu de ce am fost cel care a fost făcut să se simtă vinovat. Nu tu. Eu!

Shlomo Stem verifică poziţia soarelui înainte de a-şi pune ochelarii, grijuliu să nu trădeze locul în care se aflau printr-o sclipire neglijentă.

— Unde? îl întrebă scurt pe Gabriel.

— În faţa stâncii. Vezi copacul acela… în spate, zece grade spre dreapta.

Shlomo orienta binoclul spre o pată de cealaltă parte a albiei.

— Am găsit.

Ajustarea inelului de reglare îmbunătăţi puţin imaginea, în jurul marginilor adânciturii din peretele de stâncă, cam la patru sute de metri de locul unde se aflau, era un cadru alb strălucitor de calcar reflectând lumina soarelui. Totuşi, văzu o fantoma omenească. Era ghemuita în umbră, cu spatele la albie, de parcă urmărea intens ceva ce se petrecea în peşteră.

— Bărbat sau femeie? şopti el.

— Greu de spus, ridică din umeri Gabriel. Presupun că femeie.

— Ochirea?

Gabriel îşi ţuguie buzele. Îşi dădu jos de pe umăr arma de elită şi aruncă o privire lungă şi cuprinzătoare prin lunetă.

— Punct de ochire neclar, răspunse el într-un târziu.

Răbdarea lui Shlomo cedă.

— Mai întâi bărbatul din uşa avionului, acum punct de ochire neclar! Dumnezeule, ce lunetist eşti?

— Unul de prima clasă care nu împuşcă piloţi de avioane decât dacă trebuie, Shlomo. Şi îţi zic, acum e o şansă de nouăzeci şi cinci la sută să nu nimeresc.

Shlomo îl supuse unei priviri distrugătoare şi spuse:

— Dar este posibil?

— Pentru un teoretician în matematică, da, încuviinţă Gabriel în cele din urmă.

— Vezi mai multe persoane în adâncitura aceea?

— Cred că am văzut ceva mişcând înăuntru.

Shlomo îi făcu semn să se aşeze la loc şi luă o înghiţitură zdravănă de apă. În ciuda izbucnirii lui de furie, el ştia că nu avea să îi ordone lui Gabriel să tragă în forma omenească de la buza grotei, mai întâi pentru că nu aveau o identificare pozitivă, în al doilea rând pentru că îl putea nimeri din întâmplare pe Sharett şi al treilea şi cel mai important, pentru că Gabriel era împotrivă. Va trebui să găsească o cale de a se apropia.

— Ei bine, zise în cele din urmă, putem presupune că sunt ei sau se poate să fie oameni din vreun trib?

— Sunt ei, confirmă Uri Vered, cei dintr-un trib ar avea o cămilă, o capră, ceva. Ce nu ar avea este o armă automată... îţi aminteşti de împuşcăturile pe care le-am auzit?

Shlomo dădu din cap.

— Dar oare sunt toţi împreună? întrebă el. Ar fi putut să se despartă?

— Nu am văzut pe nimeni altcineva în drumul nostru, spuse

Uri. Dacă este ea, îi are şi pe ceilalţi. Pentru că, dacă nu i-ar fi găsit, ea nu s-ar fi oprit.

Shlomo se gândi la cele auzite şi aprobă raţionamentul. Dar vorbele lui Uri nu rezolvau problema tactică.

Abordarea directă era imposibila: cam patru sute de metri îi despărţeau de prada lor şi nu aveau nici o acoperire. Pentru a complica şi mai mult lucrurile, suprafaţa era acoperită cu pietriş; un atac silenţios era în afara discuţiei. Chiar dacă reuşeau sa parcurgă jumătate din distanţa fără ca vreunul dintre ei să-şi scrântească glezna, zgomotul apropierii lor obligatoriu o alerta pe femeie.

Exista o cale, dar asta însemna sa lase situaţia din grotă să se desfăşoare fără să intervină. Shlomo nu era dispus la aşa ceva.

— Uri, spuse el, să presupunem că te afli în vârful stânci îi aceleia de vizavi de grota. Cât de rapid poţi coborî?

— Treizeci de secunde cu zgomot, un minut în tăcere.

Shlomo dădu din cap.

— Atac la noapte. Cineva împotriva?

Ceilalţi trei scuturară din cap. Fiecare ajunsese singur la această concluzie.

— La jumătate de ora după apus. Uri coboară treptele, lângă grota. Treizeci de secunde cu zgomot. S-o scurtam mai bine la douăzeci. Până atunci doi dintre noi ne întoarcem pe cursul albiei, îl traversam printr-un loc în care sa nu putem fi văzuţi dacă se uita cineva din peştera şi urcam pe sus până la zece metri de ţintă. Şi facem asta foarte, foarte liniştit. Da?

De data asta, oamenii aprobară din cap.

— Uri va fi la o secunda avans faţă de noi. Intra cu doua grenade, se ascunde, noi sărim. Întrebări?

— Ai uitat de cineva.

Era Ben Allon, al patrulea membru al grupului cel care vorbea. Shlomo nu fu surprins, pentru că lui Ben îi plăceau detaliile până la pedanterie, îi plăcea să ceara informaţii cu o secundă chiar înainte ca ofiţerul să le comunice.

— Da, Gabriel, tu vei lucra spre nord în partea de sus a râpei, mergând în adâncime. Ai grija, nu prea departe. Vreau să te ocupi de oricine iese din peştera şi merge spre interiorul albiei. Dacă se întorc pe drumul pe care au venit spre elicopterul prăbuşit o sa dea peste noi. Dacă merg în direcţia cealaltă, vor da peste tine.

— Care e al meu? întreba Gabriel.

— Femeia. Încearcă sa nu-l loveşti pe băiat. Nu-l lovi pe Sharett. Alte întrebări?

În timp ce aştepta ca ei să se gândească la ce le spusese, îl trimise pe Sharett în flăcările iadului şi înapoi, întrebându-se de ce îl voiau atât de mult în Tel Aviv, când el îşi plătea datorii, ce îi vor spune dacă ei reuşeau într-adevăr să-l ducă acasă. Un rebel, Sharett ăsta: în agenda lui Shlomo el era „ţinta”; adică, o ţintă permisă. De fapt, Sharett era cel mai permis dintre toţi, pentru că, datorită lui, el, Shlomo Stem, se afla aici şi nu lângă patul soţiei sale s-o ţină de mână.

— Contact radio? întrerupse Uri Vered reflecţiile neliniştite ale lui Shlomo.

— Nu, răspunse el. Desfăşurare silenţioasă de rutină. Privi în sus spre soare, apoi îşi desfăcu Rolex-ul de la mână. Sincronizăm. La semnul meu…

Gura lui Colin era uscată ca un os descărnat. Durerea… nu era chiar durere acum, mai mult o senzaţie de boală extraordinar de periculoasă pândind pe la colţ. Boala de sfârşit… moartea prin însetare.

Ştia că este cea mai crudă moarte. Mai rău decât, se spune, să arzi de viu. Voia să-şi ajute fiul. Acum era prea slăbit şi speriat ca să facă altceva decât să zacă pe piatră şi să privească imaginile dezlânate, derulându-i-se prin faţa ochilor. Gâtul i se strânsese de tot. Îl ardea. Ochii îi ardeau. Greaţa îi zvâcnea în intestine şi nu mai era nici un lichid care să i-o înlăture.

— El a minţit.

Prin senzaţia de ardere recunoscu vocea lui Robbie. Apa dăruită de mama lui îi dăduse viaţă.

— Halib a minţit, a minţit. S-a folosit de tine, mămico, de ce nu ţi-ai dat seama?

— Nu ştiu.

Neîntâmpinând rezistenţa la care se aşteptase şi pe care o dorise, Robbie rămase mut.

— Fratele meu n-a jucat cinstit niciodată. Vocea Leilei era hârşâită, îngrozită. La fel şi bunicul tău, Feisal. Nu era în firea lor.

— Aşa că ne-ai îndepărtat pe noi, pe tata şi pe mine. Robbie tuşi. Tuşea devenea spasm.

Leila se întinse spre ploscă cu o expresie nehotărâtă. În cele din urmă tuşea se opri, iar mâna ei dădu drumul apei.

Robbie vorbi din nou:

— Ne-ai îndepărtat şi ai devenit teroristă? Grozav! Toate astea pentru că Halib ţi-a poruncit. Prostii!

— Au mai fost şi alte motive.

— Da? Care?

Nu avea răspuns să-i dea. Piciorul băiatului ţâşni trimiţând o pietricică spre mama lui. Ea îşi reţinu mânia. Apoi spuse:

— Sângele a câştigat, Robbie. Aşa se întâmplă. Îl privi pe Sharett. Aşa este?

— Oh, da, răspunse el cu o voce îndepărtată. Sângele dictează totul.

— Baliverne!

Leila se încordă. Sharett la fel, numai Robbie şi Colin stăteau relaxaţi. Cunoşteau terenul acesta.

— Trebuia să fi fost mai fermă cu tine, spuse ea destul de stăpânit. Eşti creştin.

— Creştinii nu ucid.

Leila zâmbi.

— Voiai să ştii de ce am plecat în 1982, spuse ea după o pauză. Bine, o să-ţi spun. Am făcut un jurământ că ma voi răzbuna pe bărbatul care – dacă îţi convine subiectul crima, să discutăm – care l-a asasinat pe bunicul Ibrahim. Un israelian l-a ucis; asta e important.

— De ce e important?

— Pentru că i-a făcut pe toţi israelienii din calea mea să devină vânat, israelieni ca ambasadorul în Statele Unite. Am… am participat la operaţiuni. Aşa că eram căutată de Mossad şi Halib ne proteja pe tine şi pe mine numai dacă mă supuneam întru totul. Numai aşa mă ajuta!

— Ar trebui să înţelegi asta, spuse Sharett, iar vocea lui era atât de neaşteptat de blândă încât Robbie încercă să se întoarcă să-l privească. Când strânsoarea de fier la gât şi talie nu ceda, el se luptă un pic apoi rămase nemişcat.

— De ce l-ai salvat pe Tim? izbucni el brusc. Tu, terorista puternică în căutare de răzbunare, de ce atât de miloasa brusc?

Iar când ea nu răspunse, el zise batjocoritor:

— Nu eşti îngrijorată pentru imaginea ta?

— L-am salvat pe Tim pentru că tu m-ai rugat.

— Nici un alt motiv? se obraznici el. Umanitate? Compasiune?

— Nu… după ce s-a întâmplat în 1982.

— Da, aşa noi ştim totul despre acel moment, nu? Mai adăugă un cuvânt cu următoarea respiraţie: Ticăloaso!

Leila îl auzi. Prin vene o străfulgera un foc de pucioasă. Se văzu brusc pe sine aplecându-se, luând o piatră şi aruncând-o în fiul ei, văzu cu adevărat, cum îl lovea în buză, făcând să curgă sânge, aducându-i în ochi uimirea şi groaza…

Nu. El era fiul ei. Încet-încet, focul i se stinse, evaporându-se în aerul fierbinte îmbibat de umezeală; doar mirosul pucioasei îi rămase în nări mult timp şi trecu puţin până îndrăzni să vorbească.

— În 1982, am crezut că te-am văzut pentru ultima oară, Robbie. Vocea Leilei implora acum. Dar unchiul tău mi-a oferit o speranţă dacă lucram pentru el. A promis că în minutul în care vei părăsi Anglia, te va lua înapoi. Nu putea face nimic cât timp erai în Anglia – tu erai păzit, trebuie să înţelegi asta. Mi-a jurat că mă ajută.

— Că te ajută? Robbie încercă să râdă. Te-a trădat!

— După New York nu am avut loc de odihnă, murmură Leila cuvintele de parcă nu-l auzise pe fiul ei vorbind. Nu am avut unde să spun: „Sunt acasă”.

— E bine. Sper că ai fost flămândă şi însetată şi sper că ai fost speriată zi de zi. Sper că ai suferit rău de tot. Tu… teroristo!

Vocea lui Robbie scăzu până la un ton greu de auzit în peşteră, dar scuipă ultimul cuvânt cu o duşmănie care îi cutremură pe cei care ascultau.

— De ce îmi spui teroristă? întrebă ea mirată. Nu am simţit vreo frică, plăcere sau regret când am ucis. Nu simţeam nimic. Voiam doar să te am înapoi. De ce numeşti asta terorism?

Privindu-le pe rând feţele, Sharett ştiu că numai conflictul îi ţinea în viaţă, conflictul şi dorinţa. Leila Hanif îşi dorea copilul mai mult decât voia să trăiască. El, Raful, dorea răzbunare. Colin ar sacrifica orice ca să-l salveze pe Robbie de microbul îngrozitor răspândit de gena lui Hanif. Dar acum energia avea doar izbucniri, fiecare zvâcnire slăbindu-i, secătuindu-le voinţa şi capacitatea de luptă. Conflict, dorinţă… lucruri moarte.

Intrarea în peştera nu mai era o forma albă, strălucitoare. Vedea albia apei în culorile adevărate. Curând va fi întuneric.

Viaţa i se apropia de sfârşit. Flăcări acide îi devorau peretele stomacului cum fluxul înghite un castel de nisip. Mai întâi avangarda formata din valuri mici care cercetau meterezele mai joase, apoi cele mari, cazând peste barierele nerezistente şi netezindu-le, înghiţindu-le până când totul nu mai era un castel stând mândru pe plaja, ci doar acea forţa a naturii, grea,

clocotitoare, care se cheamă mare.

Sharett îşi dezmorţi puţin picioarele. I-ar fi trebuit ceva care să-i ia durerea. Nu o pastila sau o injecţie. Nu, voia ceva de-al lor. Una dintre batistele brodate ale Estherei, cu parfumul ei acolo – ce agonie însemnaseră lucrurile astea pentru el după moartea ei şi ce tânjea după ele acum! Medalionul Sarei. Lucruri de care se agaţă oamenii bătrâni ca să le uşureze suferinţa pe patul de moarte.

Ar fi putut sta la o masa într-o cafenea privind Mediterana, cu gustul de dulceaţa de mere pe buze şi el hotărâse să întoarcă spatele la toate astea. De ce? În colţul acela – acolo, vezi? – erau raţiunea şi justificarea lui Raful Sharett; da-i un minut, vor veni.

Dar nu mai erau minute. În Tel Aviv, la Ierusalim, aflaseră de acum adevărul. Prea târziu sa schimbi ceva. Castelul de nisip era aproape şters. Apusul, plaja golindu-se, copii şi părinţi obosiţi şi liniştiţi, mergând spre casa. O ultima privire şi apoi o întoarcere cu spatele pentru totdeauna.

Trebuie să lupte mai departe. Femeia va lupta.

— Ce crezi că se va întâmpla? spuse el dintr-odată. Pe tine te întreb, Leila Hanif.

Ea se uită la el, dar nu răspunse.

— Apa aproape s-a terminat. Nu e destula ca sa te întorci la avion. Şi dacă… ce ar fi după?

O crispare de durere îl făcu să-l strângă mai tare pe Robbie, iar băiatul ţipa.

— Rămâi unde eşti! striga Sharett.

Ea se ridicase puţin, dar, văzând că Robbie nu mai luptă, se relaxă încet.

— Chiar dacă ai reuşi până la avion, cârâi Sharett, ce va fi atunci, ei? O să mori, dar înainte o să-ţi vezi şi băiatul murind. De sete. Sau, de milă, să-i rup gâtul? Ei?

Îi forţa capul lui Robbie spre spate. De data asta, Leila nu reacţiona pe faţa, deveni doar nemişcata. O singura fiinţa cu pietrele din jurul ei.

— Ce ai făcut în seara aia la New York? întrebă Sharett. În orele pierdute dintre sinagoga şi *sendah...* cum ţi le-ai petrecut, hm?

Rigiditatea ei nu ceda, dar i se schimba aspectul; de parcă era o pisică pregătindu-se de atac.

— Ai fost cu Halib, spuse Sharett batjocoritor, cu fratele tău iubit, ascultându-l cum îţi spune că Robbie fusese luat în siguranţa, era ascuns, era al tău şi în tot acest timp…

Glonţul scrijeli suprafaţa pietrei la câţiva centimetri de urechea stângă a lui Sharett şi el se înfiora, dar strânsoarea asupra lui Robbie nu scăzu.

— Fă-o din nou, şopti el. Şi băiatul tău e mort.

Ea continua să îngenuncheze până ajunse în aceeaşi poziţie ca mai înainte, cu arma aţintită asupra ceea ce vedea din Sharett, dar ochii îi sclipeau, iar lui Colin, care aiura pe undeva între viaţă şi moarte, i se păru că acei ochi arzători se amestecau cu alţii.

O zi de căldura infernală, praf, muşte, mirosuri, dar nu în Yemen. În Beirut. O zi când era tânăr sau aşa i se părea acum, deşi în 1974 nu mai era tânăr. Sfârşit de vacanţa. Conducând în viteza şi agresiv spre aeroport, săgeţi de lumină alba reflectata de vopseaua de pe maşini, un ventilator gălăgios de aer condiţionat, dâra de miros de aftershave de pe gâtul şoferului, roşu unde firele de păr fuseseră rase până la rădăcină.

O auzea pe Leila vorbind de parcă era într-o cameră îndepărtată din aceeaşi casă. Se juca cu Robbie. „Nu mai e mult de mers, draga…”

Apoi, o accelerare violentă. Priviri în oglindă. Ochi peste tot. Robbie se smiorcăia de frică. Leila agăţându-se cu panică de fiul ei de parcă el o putea salva. Alf, crocodilul de paie al lui Robbie, săltând prin maşină, în timp ce aceasta derapa. Oprindu-se, ochii lui Alf se apropiară de ai lui, înlocuiţi apoi de o altă pereche de ochi, ai cuiva plictisit că trebuie să facă lucrul acesta, plictisit,

dar nu tulburat, în timp ce ucigaşul se apropia de BMW ca sa termine ce începuse.

Leila se retrase în colţul îndepărtat al maşinii, ţinându-l pe Robbie la sânul ei. Ochii băiatului erau închişi. Îşi sugea degetul mare, tremurând. Victime pentru sacrificiu, aşteptând calme cuţitul: Nu, Iisuse, nu!

Geanta de voiaj se balansa ba încoace, ba încolo, oriunde numai în mâinile lui, nu. Un sunet ca un scâncet – ah! – ieşi din el, pac, pac, pac, geanta se deschise, arma era în mâinile lui şi o durere covârşitoare îi înlănţuia coloana vertebrala, cu mâinile refuzând să stea nemişcate, arma părea atât de grea şi braţele lui păreau atât de ţepene… dar o ridică.

Intenţionase să-i dea arma înapoi Celestinei, în vreun fel oarecare, dar împrejurările complotaseră tot timpul împotriva lor. În acea ultima dimineaţa căzuseră de acord să o lase într-un buzunar lateral al maşinii când ajungeau la aeroport, fără să spună ceva. Dumnezeu aranjase aşa. Voia Domnului.

Ochii, ochii aceia îngrozitori, negru de cărbune înconjurând ochii roşii ca focul. Colin îşi aminti că armele aveau piedica. Degetul lui veni în contact cu ceva care se mişca, iar el declanşa. Prinzând o ultima imagine a feţei palide, pline de lacrimi, a soţiei şi a copilului lui, el auzi un zgomot, uşa se deschise, iar el se întoarse. Strângând degetul pe trăgaci în timp ce se ruga.

O explozie. Mâinile îl dureau ca naiba, urechile îi bubuiră, linişte, felul acela de linişte grea care te asurzeşte cu intensitatea ei. Urmata de un gol. Fiind răsucit şi în acelaşi timp împins, se trezi în faţa unui camion de armata în timp ce nişte mâini brutale îi pipăiau trupul şi picioarele şi ochii, ochii duşmănoşi, curioşi şi lacomi, îl ardeau ca focul, mai tare ca focul…

SOS! SOS! SOS! Ne prăbuşim! Ne prăbuşim!

Foc la bord. Flăcările prinseseră aripa. Avionul era acum aproape vertical. Plonjând spre mare. Bum! Ţâşniră flăcările care se desfăcură din carcasa avionului. Bum, bum! Ceva negru se înălţă ca să-l acopere, se îneca, nu mai putea respira pentru că lucrul acela înecăcios, negru, era atât de greu. Aveau şi ochi acum: globi oculari din flăcări teribile care îi scormoneau faţa şi peste tot era sânge, din belşug, roşu şi cu miros chinuitor: un miros de aer proaspăt, de genul „Haide, trezeşte-te, ce dimineaţă superbă” care te pune în mişcare, sânge peste tot – pe vopseaua maşinii, pe tapiserie. „Eu am făcut asta?” îl întreba el

întruna pe comandantul din miliţia falangă. „Eu am făcut-o?” Pentru că era atât de mult sânge peste tot. Vezi, vezi de unde izvorăşte sângele Domnului din cer! Totuşi, cine ar fi crezut că bătrânul are atâta sânge în el? Sângele îl sufoca, în vreme ce florile spuneau: Bum!

Sângele tatălui lui. Tatăl, fiul şi duhul sfânt: „Vezi, vezi?”

Malcolm Raleigh îşi aruncă trupul peste Colin ca să-l protejeze de florile acelea şi de încărcătura lor de sânge proaspăt, mirosind înţepător, dar el muri, totuşi muri. Colin bău sângele care era sângele lui Ehud Chafets şi trebuia să-şi răsplătească tatăl – „să-l răsplătesc” asta îi spusese el lui Robbie – dar ce făcu fu să se arunce în afară prin hubloul îngust al avionului DC-4 şi când îl simţi pe tatăl lui în spate începu să zvârle din picioare, încă o dată, pac, pac, pac, până când nu mai simţi nimic încleştându-se în urma lui şi se trezi din nou uşor, liber.

Liber.

Zăcea cu spatele proptit de peretele din piatră umedă în Yemen, cu capul înspre intrarea în peşteră. Era treaz, lucid, cu privirea concentrată pe formele foarte tăioase. Ştia cum îl cheamă şi totul despre ce se întâmpla cu el, aşa cum ştia cu claritate totală pentru prima dată că mâinile lui erau spălate de sângele tatălui său. Pentru că ajunsese în acest bazin limpede al unei neînchipuite împăcări, putea fi sigur şi că se putea bizui pe simţurile lui. Aşa ştiu că în ovalul de lumină descrescătoare imediat în spatele Leilei se mişcase o umbră care instantaneu deveni nemişcata. Cineva în afara grotei…

O echipă de salvare.

Leila stătea jos, cu arma în poală. O ţinea îndreptată spre Sharett, ceea ce însemna că era aţintită şi spre Robbie, fiul lor Dacă mişca ţeava cu un centimetru, va fi îndreptată spre Colin.

Dacă striga să-i avertizeze, echipa va năvăli înăuntru.

Dacă tăcea, se vor furişa în spatele ei şi vor încerca să o prindă.

Avea de făcut o alegere.

Robbie nu mai era sigur ce era real şi ce era vis. Plutea înăuntrul şi în afara luciditătii ca un avion prin nori, acum cu lumină, acum întunecos. În visul lui era întins pe pat, treaz, în vreme ce tatăl lui vorbea la telefon. Parcă de departe, de foarte departe, dar Robbie putea distinge cuvintele. De acum erau zile întregi de când le avea în cap. În noaptea precedenta zborului

spre Bahrain, tata vorbise cu un om numit Richard… Rober…

Mama lui era un animal. Nu, nu spune asta. Era mama lui. Dar totuşi trebuie să fie făcută să înţeleagă că era rău ce făcuse.

Dacă ar tăcea taică-său. „Termina, tată. Ia-ţi la revedere de la Richard, Rodney, Robert…”

Trebuie sa o fac sa înţeleagă.

— Are dreptate, spuse Leila pe neaşteptate. Halib i-a păcălit pe toţi. Chiar şi pe mine.

În grota era aproape întuneric. Colin se străduí să o vadă pe fosta lui soţie prin beznă, dar expresia ei rămase ferecata pentru el. Ştia că se pregăteşte pentru ultima lovitură, aceea care să-l aducă pe Robbie de partea ei.

— În New York, spuse, am avut încredere în Halib. Nu m-a lăsat să te iau eu de la şcoală în ziua aceea. Dar mai târziu mi-a spus ca te luase el şi că erai în siguranţa într-un loc unde niciodată nu te va putea găsi cineva.

Se opri şi se gândi. Apoi, cu o voce care suna îndurerată, ea continua:

— Avea dreptate.

Urechile lui Colin îl dureau de efortul de a asculta. În afara grotei cerul devenise albastru. Umbre alunecau peste tot.

— Erai în siguranţa… şi a promis că te va lua înapoi!

— Să presupunem ca nu voiam sa fiu luat înapoi? întreba Robbie pe un ton plângăcios. Te-ai gândit vreodată la asta?

Colin simţi cum i se trezeşte nevoia disperata de a-şi croi drum spre o legătură cu fiul lui, de felul celei care ar fi dorit-o cu tatăl lui. Aceasta tânjire aduse cu sine o ciudată simpatie faţă de Leila pentru ca ştia că şi ea o împărtăşeşte. Şi, da, mai aveau un lucru în comun: nici unuia din ei nu-i păsa ce voia Robbie.

Inima îi zvâcni şi se simţea balansându-se pe buza hăului.

Capul lui Robbie zvâcnea de durere şi confuzie. „Tata, taci odată! Ia-ţi la revedere de la prietenul tău, închide telefonul…”

„Trebuie să o fac pe mama sa înţeleagă…”

— Nu trebuia să mă fi părăsit, spuse el. Nu ar fi trebuit să ucizi pe nimeni.

„Ia-ţi la revedere, tată. De la Robert. De la… de la… Raful!”

Se trezi conştient.

— Mămico!

Strigătul lui sfâşie tăcerea.

— Mămico!

O zvârcolire hotărâta fu suficient ca să se elibereze. Sharett se întinse după el, dar nu-l prinse. El alerga spre mama lui. Colin ştia ce era în mintea băiatului: voia să recupereze timpul pierdut. Voia să găsească o cale de a o convinge că greşise, de a o pedepsi, dar şi de a o recunoaşte şi de a vindeca tot ce ţinea de trecut.

Voia dragostea ei.

Leila îşi deschise braţele pentru a-l primi pe Robbie. Dădu drumul la armă. Aceasta căzu lângă Colin. Îşi ţinea strâns fiul. Colin se aplecă în faţă. Luă arma.

Leila era ghemuita lângă el, la mai puţin de doi metri. Îi putea auzi suspinele şi putea vedea unde era albul cămăşii ei. Când Sharett răcni: „Acum!" Colin striga: „Robbie, culcat!"

În secunda în care Colin trase piedica, Robbie ţipa.

Shlomo Stern sufla în fluier.

Robbie îşi aminti ceva, când îşi îngropă faţa la pieptul mamei lui. Ciudat, nu se mai gândise la asta din copilărie. Era în pat, era târziu; Leila veni în dormitor…

— Pune cartea deoparte, spuse ea cu o voce care trebuia sa fie fioroasa, dar care suna blând. Poţi s-o citeşti şi mâine.

El îi zâmbi.

— Noapte bună, mămico, spuse el somnoros.

— Poţi s-o termini şi mâine, spuse ea duios, în timp ce îl aşeza în pat. Ziua de azi s-a terminat…

Zgomotul zgâlţâi până şi pereţii peşterii, ca vuietul unui uragan. Când în sfârşit împuşcăturile încetară, Shlomo Stern aprinse lanterna. Colin se târî să vadă cum Leila îşi ţinea un braţ aruncat uşor peste umerii lui Robbie. O dâră groasă stacojie şiroia dintre buzele băiatului, dar chiar şi aşa se vedea cum zâmbeau mama şi fiul.

Mai multe lanterne se aprinseră acum; grota părea plină de oameni uriaşi, cu feţele întunecoase şi uleioase şi cu găuri negre în dreptul ochilor. Raful şi Dannie Neeman se lipiseră de pământ în secunda când sunase fluierul lui Stern. Supravieţuitori. Colin îşi ridică ochii de la cele două cadavre aflate la picioarele lui. Îl privi pe Sharett în ochi şi spuse:

— Mi-ai promis. Vocea lui era răguşită. Mi-ai promis, Raful.

— Nu face… vocea lui Sharett părea scrâşnită în liniştea aceea, nu face…

— Mi-ai promis că nu va fi atins. După New York ai spus-o, dacă te ajut; era singura cale…

Sharett deschise gura ca să vorbească. Nu ieşi nici un sunet.

— Aveam şi planuri… Ajută-mă ca să te ajut, asta ai spus. Fii amabil cu Sharett şi nu va mai trebui să te temi vreodată de Leila. Nu vei mai umbla pe stradă întrebându-te dacă Robbie este cu adevărat în siguranţă la şcoală sau…

Înghiţi în gol. „Momeală, spusese Sharett; îmi trebuie momeală.” Şi pentru mult timp, Colin refuzase să-şi folosească propriul fiu ca momeală. Dar în final, teama şi aversiunea faţă de femeia care îl trădase îl cuprinseră cu totul. Acceptase ca Raful să împrăştie prin ziare zvonuri referitoare la excursia lor, deşi Colin văzuse unul dintre primele articole şi îl sunase să îl avertizeze. Fusese de acord să se prefacă apoi ca nu-l recunoaşte pe Sharett când se întâlniseră în avion.

Se încrezuse în Sharett.

— M-ai minţit, spuse el.

Ar fi putut spune nu când Sharett îi propusese sa declanşeze o deturnare de avion în faţa Leilei Hanif. Cum ar fi fost dacă ar fi avut puterea sa se arunce între Robbie şi omul înarmat, cum făcuse mai devreme în avion, aşa încât gloanţele să-i ia lui viaţa şi nu lui Robbie? Şi dacă ar fi fost fiul tatălui sau, fiul care tânjise mereu să fie?

Ar fi putut schimba totul. Da. Ar fi putut.

Privi în jos cât sa vadă arma Leilei în mâinile lui. O ridică.

Mintea colonelului Shlomo Stern era la cancerul soţiei lui, iar corpul îi era încă pe comanda automată, de luptă. Când surprinse licărirea metalica în raza unei lanterne el trase instinctiv, aproape neatent. Colin nici măcar nu auzi vreo împuşcătură.

24 Iulie. 20.00.
Bahrain

Plecarea era cu mult mai buna decât sosirea, gândi Andrew Nunn în timpul cât Cadillacul mare şi alb întoarse în faţa hotelului şi porni spre Comiche. Surle şi fanfare. Etcetera. Maşina era splendida, dacă aveai înclinaţie pentru pielea de oaie şi muzica arăbească; cât despre motocicliştii care îl însoţeau – ei bine, era exact ce îşi dorise întotdeauna. Un regret îl bântuia, doar unul: încă nu izbutise să-i smulgă un zâmbet lui Selman Shehabi şi, cu toate prin care trecuseră împreuna în aceste ultime zile, asta îl deranja, chiar îl durea.

Era la jumătatea drumului spre aeroport când telefonul bâzâi. Îl ridică şi, spre uimirea lui, auzi vocea prim-ministrului britanic.

— Ei bine, da, spuse el după un timp. Mulţumesc pentru acele cuvinte amabile. Pot să spun cu sinceritate ca nu a fost nimic, domnule prim-ministru şi râse în felul acela ştiutor în care oamenii se prefac modeşti când de fapt era adevărat: îl aduseseră până aici pentru scopurile lor personale, vorbise la telefon până începu să i se cojească pielea de pe ureche, terminaseră cu el şi îl expediau la aeroport şi iată-l după ce nu făcuse nimic, la telefon cu prim-ministrul, ascultând cum i se spune că din fundul lui luminează soarele. Cu secretarul dumneavoastră parlamentar? Bineînţeles ca voi vorbi, cu plăcere… Buna, Richard.

O alta voce de la distanţa.

— Andrew… dragă amice, ce mai faci? Îngropat în nisip, nu?

Hm, hm, hm.

— Auzi, Andrew, chestia asta a cam fost cu urmări. Noi facem lucrurile după tipar şi ne-ar ajuta teribil de mult dacă te-ai implica şi tu puţin…

— Dragul meu…

— Ştirile despre cucoana au fost cenzurate, spuse SP-ul afabil. Toată chestia a fost plănuită, dirijată, condusă de bine-cunoscutul cetăţean palestinian Fouad Nusseibeh, ucis de trupele de intervenţie. Trăiască Marea Britanie, fanfarele reunite şi corul gărzilor irlandeze, ai priceput?

— Fără Leila Hanif?

— Fără cine?

— Hm! spuse Andrew. Hm, Hm.

— Fără chestii cu cântatul copilului, fără aspecte emoţionale în care să-şi înfigă dinţii tabloidele; doar obişnuita măcelăreală politica în Orientul Mijlociu.

— Un amalgam, ca întotdeauna? întrebă Andrew Nunn.

— Ab-so-lut, bătrâne.

— Înţeleg. Apropo, s-au supărat cei de la SAS?

— De la SAS? O tăcere lungă la Londra. Oh, oh, da, ştiu la ce te referi. Cea mai neplăcută confuzie mă tem – mi se pare ca nu au decolat deloc de aici. Nu au plecat din Hereford. Poante.

Acum veni rândul lui Andrew să rămână fără cuvinte. Mintea lui se străduia să facă nişte conexiuni, i se părea ca le găseşte cu prea multă uşurinţă. O afacere cârpăcită între Ierusalim şi Londra, cu satisfacţia reciproca garantata.

— Andrew? Auzi, mai eşti pe fir?

— Da.

— Vreo problemă?

— Nicidecum, spuse plictisit Andrew Nunn.

— Ai vorbit ca un savant şi ca un gentleman. De fapt, prim-ministrul este groaznic de încântat.

— Straşnic. Andrew îşi drese vocea. Vreo ştire despre ce se întâmplă în ţară? Echipa de intervenţie israeliana e în Yemen?

— Hî? Ce-ai spus?

Dar, brusc, legătură care până atunci se auzea clar ca un clopoţel, începu să bâzâie atât de tare, încât Andrew Nunn lăsă receptorul după câtva timp şi ciudat, dar ştia cumva că SP-ul nu va suna din nou. Deci nu exista pic de mila pentru Leila Hanif care deturnase un avion pentru că îşi voia fiul. Nu era deloc spectacolul pe care prim-ministrul să vrea să-l vizioneze. Fără menajamente.

Maiorul Trewin aştepta la capătul culoarului de acces, îmbrăcat în costumul său uşor frumos croit, care i se potrivea din cap până în picioare exact ca povestea de Cabinet privind deturnarea; urmară multe saluturi şi multe ridicări energice ale bagajelor lui de către soldaţi şi ceva strângeri de mână cu nişte tipi pe care nu-i va mai vedea vreodată. Şi ah, da! Era Jack Leroy Francis Consett, pilotul companiei, „NF” cum era cunoscut în gluma sau „Norocosul Fustangiu” Consett, în urma tuturor amorurilor pe care se ştia că le avusese.

— Jakarta? întreba NF şi pentru un minut absurd Andrew Nunn, eroul fără diploma al momentului, fu tentat să răspundă: „Nu, a mers de bunăvoie”, dar învinse luciditatea şi în loc de asta spuse:

— Nu cred, bătrâne. Într-acolo te îndrepţi?

— Da. Am crezut că şi tu: am fost trimis ca să te iau. Contractul pentru încărcătură de petrol a fost în sfârşit însăilat.

Andrew aproba din cap.

— Aşa am auzit. Dar cred că am să mă milogesc să fiu dus din Cathay, dacă nu te deranjează. Înapoi la bătrâna şi buna patrie-mamă.

— Vorbeşti serios?

— Mai serios ca niciodată.

— Dar ce le voi spune…

— Doar atât: Viaţa e prea scurtă.

Şi cu aceasta cugetare lapidara îl lăsă, plecând la biroul

Cathay Pacific pentru a-şi ridica biletul de clasa întâi dus la Londra; făcea asta, pentru că nenorocitul de contract va fi tot acolo şi săptămâna viitoare, pentru că nu o văzuse pe Anne-Marie de secole şi ea era gânditoare şi frumoasa şi undeva în adâncul fiinţei lui, printre toate statisticile şi cifrele de mortalitate şi amortizarea procentelor unui avion DC-10 vechi de zece ani, exista un filon solid de dragoste şi voia sa i-l dăruiască ei.

Aşa că trecu de poartă şi stătu sub luminile galbene strălucitoare care făceau aeroportul din Bahrain atât de viguros, ca să se uite cum decola avionul Lear al lui NF fără pasager; şi, cu toate că avea de aşteptat mult până la zborul spre Londra, nu se duse la sala Dilmun, ci se aşeza lângă fereastra, privind luna pustie, o secera perfecta plutind pe spate şi se întreba dacă şi ei o puteau vedea, mama care nu exista şi fiul pe care îl iubea atât de mult.

ÎN LOC DE ÎNCHEIERE

În zorii zilei de 23 iulie 1954, la aproximativ 145 de kilometri sud de Insula Hainam, luptători chinezi au lovit un avion DC-4 cu pasageri al Liniilor Aeriene Cathay Pacific, aflat în cursă spre Hong Kong.

Povestea acestui tragic, dar adevărat incident a fost descrisă grafic de către Gavin Young în istoria sa privind Cathay Pacific, *Dincolo de Stânca Leului* (Londra; Hutchinson, 1988), căreia îi datorez o mare recunoştinţă. În ea, domnul Young descrie cum unul dintre pasageri, pe nume Leonard Parrish, s-a aruncat peste fiul lui în încercarea zadarnică de a-l proteja de gloanţele luptătorilor. I-am relatat editorului meu de la Harper Collins faptul că am citit acest articol şi că am fost profund mişcat. Deoarece amândoi suntem părinţi, ne-am petrecut ceva timp reflectând asupra întrebării dacă am avea curajul, într-o situaţie de aceeaşi natură, să încercăm să salvăm viaţa copiilor noştri cu preţul vieţii noastre.

Am meditat timp îndelungat asupra acestei întrebări. Rezultatul este romanul de faţă.

CUPRINS

NOTA AUTORULUI.....4
ZIUA ÎNTÂI.....5
ZIUA A DOUA.....104
ZIUA A TREIA.....166
ZIUA A PATRA.....245
ZIUA A CINCEA.....298
ÎN LOC DE ÎNCHEIERE.....363
CUPRINS.....364